

Truyện kinh dị

Nụ Hôn Đẫm Máu

Trisha Baker

Dịch giả: Tạ Đình Phòng

Nguồn: atruyen.com

Thông tin Ebook

Nụ Hôn Đẫm Máu

Tác giả: Trisha Baker

Dịch giả: Tạ Đình Phòng

Thể loại: Kinh dị - Ma quái

Ebook: Cùi Bắp

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Tên tôi là Meghann O'Neill. Tôi là một bác sĩ tâm lý chuyên điều trị cho những nạn nhân bị bạo hành – đặc biệt là phụ nữ và trẻ em. Tôi cũng là một ma cà rồng, và trong nhiều năm trời tôi đã phải chịu đựng sự tàn ác của một người đàn ông đã quấy rối và biến tôi thành sinh vật bất tử như thế này.

Tên hắn là Simon Baldevar. Đẹp trai và lão luyện, hắn tuyên bố yêu tôi, sở hữu tôi cả về linh hồn và thể xác. Trong vòng tay hắn tôi đã bị nô lệ hoá trong cái vòng luẩn quẩn của khoái lạc và đau thương, nhận lãnh cả tội đĩnh đăm mê lẫn sự trừng phạt độc địa nhất, tùy thuộc vào tâm trạng của hắn. Hơn ba mươi năm trước tôi đã bỏ mặc hắn bị đóng đinh trên mái nhà và để cho ánh bình minh của ngày mới kết liễu hắn.

Nhưng Simon vẫn còn sống, và hắn đã bắt đầu những trò chơi tàn ác của hắn bằng cách giết chết từng con người tôi đã thề sẽ giúp đỡ trong nghề nghiệp của mình. Nếu hắn mong đợi tôi sẽ cúi đầu trước ý chí của hắn và cầu xin sự tha thứ, thì hắn đã nhầm lẫn tai hại – và hắn sẽ kinh ngạc khi biết rằng nô lệ của hắn giờ đã trở thành chủ nhân của chính mình...

Nụ hôn bất tử

Maggie có thể cảm nhận cô yếu đến thế nào; cô biết rằng mình đang chết. “Em không muốn chết.”

“Nhìn vào tôi,” Simon ra lệnh. “Quyết định của em là gì?”

Mình muốn ở bên anh ấy, đột nhiên Maggie nghĩ. Chẳng điều gì quan trọng nữa. Cô cố gắng nhấc một bàn tay lên và khẽ vuốt ve khuôn mặt hắn.

Simon vòng hai cánh tay quanh cô rồi hôn cô mãnh liệt. Sự ồm yếu nhạt đi bên dưới niềm đăm mê mà Maggie cảm thấy. Mình chưa từng muốn điều gì nhiều như muốn anh ấy, cô mơ màng nghĩ.

“Em thật đẹp,” hắn thì thầm. Hắn nhẹ nhàng lướt hai bàn tay khắp người cô, những ngón tay gần như không chạm. Maggie rên rỉ, nhức nhối vì ham muốn.

“Nói cho tôi biết tôi là ai,” hắn ra lệnh trong khi lao vào trong cô.

“Ông chủ của em.”

“Và em sẽ là của tôi mãi mãi?”

“Mãi mãi.”

Simon cắn ngập răng vào vết thương trên cổ cô lần nữa. Maggie rên lên, cầm móng tay vào lưng hắn. Cực khoái gần đây nhất của cô không là gì so với cảm giác sung sướng này. Cô cảm thấy hết lần này đến lần khác những đợt sóng khoái cảm mạnh mẽ, không thể chịu đựng nổi khi hắn rút máu ra khỏi người cô. Maggie cảm thấy hắn trở nên lớn hơn bên trong cô khi uống máu cô. Dường như việc đó kéo dài vô tận, làm tình với hắn trong khi hắn uống máu cô. Cô không bao giờ muốn việc đó ngừng lại...

17 tháng Ba, 1998

Mở Đầu

Không ai trông thấy Meghann O'Neill bước vào phòng bệnh tối tăm sau khi họ hàng của người phụ nữ sắp chết đã kết thúc buổi thức đêm cầu nguyện và rời đi. Cô cảm thấy họng mình nghẹn lại vì thương cảm khi nhìn chăm chăm xuống người bạn lâu năm nhất của mình, người đang rên rỉ và rít róng đau đớn trên chiếc giường bệnh chật hẹp. Cả những thứ thuốc các bác sĩ của bà kê cho bà cũng không còn tác động đến Bridie Fraser được nữa; họ chẳng thể làm gì để giảm nhẹ nỗi đau cho bà.

Nhưng mình thì có thể, Meghann nghĩ, và vươn tới nắm bàn tay gày trơ xương, lạnh buốt của Bridie. Meghann nhắm mắt và tập trung tất cả năng lượng của cô vào trí óc người phụ nữ lớn tuổi, đúng như sư phụ của cô đã dạy. “Yên nào, Bridie. CƠn đau đã qua rồi.”

Meghann cảm thấy sự căng thẳng trong bàn tay cô đang nắm giãn ra khi một sự mệt mỏi đến tê liệt gần giống như tác động của Novocain^[1] xua tan cơn đau của bạn cô. Bridie chìm xuống gối của bà, thì thào, “Cô... cô là ai?”

Meghann vẫy bàn tay còn lại của cô và những ngọn đèn huỳnh quang trên đầu bật sáng, soi tỏ căn phòng nhỏ. Bridie Fraser thở gấp; đôi mắt xanh sũng nước của bà mở lớn vì sốc. “Maggie!”

Meghann mỉm cười với người bạn thân nhất của mình. “Chào Bridie.”

“Nh...nhưng...” người phụ nữ lớn tuổi lắp bắp. “Không phải... cậu không thể... Maggie, cậu chẳng hề thay đổi chút nào! Cậu có phải là một giấc mơ không?”

“Mình là thật,” Meghann đảm bảo với bà. Có một lý do khiến cô không hề già đi trong suốt năm mươi tư năm kể từ lần cuối cùng cô nhìn thấy Bridie, nhưng cô không thể chia sẻ sự thật với người bạn cũ của mình được.

Bridie Fraser mỉm cười, và Meghann lại thoáng nhìn thấy cô bạn trẻ trung xinh đẹp của mình trong đôi mắt của người phụ nữ già cả. “Maggie... Maggie, cuối cùng cậu đã trở lại. Cậu... giờ cậu đã là một

thiên thần, tới để đón mình về nhà.”

Meghann dành cho bà nụ cười nửa miệng. “Không hẳn là thiên thần, Bridie à. Nhưng nếu cậu đã sẵn sàng chết, mình có thể giúp.”

“Ôi, Maggie,” Bridie thì thầm. “Mình nhớ cậu biết bao. Tại sao cậu lại biến mất như thế? Có phải tại người đàn ông đó không? Cậu đã thực sự bỏ trốn để cưới anh ta?”

Bàn tay Meghann siết chặt tay Bridie cho đến khi bà ta kêu lên đau đớn.

“Ôi, Bridie – mình xin lỗi. Mình không định làm đau cậu... cả bây giờ và cả lúc đó. Cậu có tha thứ cho mình không?”

“Chỉ cần nói với mình là cậu đã hạnh phúc, Maggie.”

Meghann chớp mắt thật nhanh để giữ lại những giọt nước mắt. “Tất nhiên là mình đã hạnh phúc. Cậu thì sao?”

“Mình đã có bốn mươi năm với Henry của mình. Và – ôi, Maggie! Mình ước gì cậu có thể trông thấy Paul – nó thật là một thằng bé đẹp trai, tài giỏi. Cậu thì sao, Maggie? Cậu có con không?”

Meghann không thể chịu đựng thêm được nữa; nghe kể về cuộc đời ngọt ngào, hạnh phúc của Bridie đã khiến cho cô nhận ra cuộc đời cô đã bị nguyên rủa như thế nào kể từ cái đêm Simon Baldevar bước vào đó. “Bridie à, nếu cậu muốn cơn đau ngừng lại mãi mãi, mình có thể giúp cậu. Nhưng đây phải là quyết định của cậu.”

“Không có quyết định nào cả - mình đã không sống kể từ khi mắc chứng bệnh ung thư này. Giúp mình với, Maggie. Hãy đưa mình về nhà.”

Meghann nắm chặt bàn tay bạn mình. “Hãy lắng nghe giọng nói của mình.” Cô bắt đầu nói với Bridie về những kỷ niệm thời thơ ấu của họ: những ngày xa xưa gian lận trong bài kiểm tra toán lớp sáu của Sơ Mary Margaret, buổi vũ hội ở trường lần đầu tiên của họ, những ngày uống sô đa kem và đọc tạp chí điện ảnh, xếp hàng chờ đợi trước Nhà hát ca kịch của Thành phố để được xem Cuốn theo chiều gió.

Trong khi cô nói, Meghann dùng quyền năng của mình bao quanh trái tim Bridie, trái tim bướng bỉnh vẫn tiếp tục đập trong cái cơ thể đã bị bệnh ung thư tàn phá. Sự căng thẳng của việc tiếp tục

giữ giọng nói mình bình thường trong khi tập trung toàn bộ ý chí của cô để giữ yên trái tim Bridie khiến cho cô run rẩy; những hạt mồ hôi nhỏ li ti hình thành trên vầng trán trắng ngà của cô, nhưng cô đã làm được – cô đã sử dụng kỹ năng của mình để giúp bạn.

Meghann cúi người xuống và vuốt đôi mắt vô hồn mở toang. Kể cả sau năm mươi năm, cô vẫn thấy khó chịu khi ở gần cái chết, đặc biệt là khi cô gây ra nó. “Vĩnh biệt, Bridie.”

Cũng là lời vĩnh biệt với con người cuối cùng còn nhớ tới Maggie O’Neill– cô nữ sinh vui vẻ với cặp mắt sáng người ngày xa xưa cho đến khi cô gặp Simon Baldevar.

Phải chăng ý nghĩ về chủ nhân đã chết của cô khiến Meghann cảm thấy yếu đuối và phát bệnh hay do cô đã tiêu tốn quá nhiều năng lượng để giúp đỡ người bạn cũ của mình? Cô đổ sụp xuống chiếc ghế bên cạnh giường, run rẩy và buồn nôn. Cô không cần một chiếc gương mới biết lúc này trông cô tệ đến thế nào – cô cần phải có máu ngay lập tức.

“Cảm ơn cô.”

Meghann nhìn lên ông già tóc bạc vừa mới bước vào phòng. Cô thực sự phải ốm lắm nếu những giác quan của cô đã không cảm nhận được một con người vừa bước vào. Ông ta đã thấy những gì rồi?

“Tôi không biết cô là ai, nhưng cảm ơn vì đã giúp vợ tôi.”

Trước khi Meghann có thể bắt bàn tay sẵn sù trước mặt, một đội bác sĩ và y tá đã ào vào trong phòng, đáp lại tiếng tí lớn, đều đều trên máy đo nhịp tim của Bridie.

“Ngừng đập rồi!” một trong số họ quát lên. “Mã xanh!”

“Không,” Henry phản đối. “Các người đừng mang Bridie trở lại – giờ bà ấy đã yên nghỉ rồi.”

Một ông bác sĩ kiêu hãnh nắm quyền kiểm soát. “Người đàn ông này đang bị kích động. Đưa ông ta ra khỏi đây.”

Meghann buộc mình đứng dậy và bước tới chỗ vị bác sĩ. Cô đặt một bàn tay lên ông ta ngăn cản. “Bác sĩ, tôi tin rằng ông nên tuân theo ý muốn của gia đình trong vấn đề này.” Vị bác sĩ thấy mình không thể nào phản đối khi nhìn vào đôi mắt của người đàn bà trẻ.

Không thêm một lời nào nữa, ông ta rời khỏi phòng, những người khác tiếp bước ra theo.

Giờ Meghann đang run lấy bẫy. Điều khiến vị bác sĩ đã làm cạn kiệt sức mạnh của cô. Cô phải có máu. Cô thấy mình đang bước về phía Henry Fraser.

Không! Cô lao ra khỏi phòng, lờ đi tiếng kêu “Chờ đã! Hãy trở lại...” của Henry.

Meghann lao qua các hành lang bệnh viện. Đáng lẽ cô phải biết việc giúp Bridie sẽ làm cô yếu đi.

Khi cô nhanh chóng đi qua phòng cấp cứu, cô va phải một người đàn ông cao ráo, lực lưỡng. Anh ta gầm ghè, “Con khốn! Đi phải nhìn chú!”

Meghann xoay ngoắt lại. “Phải dè chừng người mà gọi là con khốn chú.”

Người đàn ông bước lùi lại ngỡ ngàng. Anh ta đơn giản là không thể tin nổi con người đứng trước mặt anh ta – một cô gái trẻ với mái tóc đỏ rực khiến làn da nhợt nhạt, không màu của cô ta trông càng tệ hơn. Anh ta nghĩ một con ma đang lừ mắt nhìn anh ta. Phần tệ hại nhất là đôi mắt màu xanh sáng của cô ta; chúng đang sáng rực lên với sức mạnh và sự căm ghét. Chúng khiến anh ta muốn bỏ chạy, nhưng anh ta lại thấy mình không thể di chuyển được.

Meghann cảm thấy nỗi sợ của anh ta, và thưởng thức nó. Cô cảm thấy bóng tối đang lớn lên trong mình, và thậm chí còn không thèm cố ngăn nó lại. Cô chỉ đơn giản là tóm cánh tay người đàn ông và đẩy anh ta về hướng cầu thang trống gần đó.

“Xin cô,” anh ta thút thít, “đừng hại tôi. Tôi xin lỗi...”

Nụ cười của Meghann khiến tim anh ta ngừng đập. “Quá muộn để xin lỗi rồi, anh bạn. Giờ thì quỳ xuống trước ta.” Đây là một mảnh khoé vặt cô đã học được từ Simon – nhìn thấy nỗi đau và sự hổ thẹn của người ta khiến máu họ có vị ngon hơn.

Meghann cúi xuống và cắn phập răng nanh vào tĩnh mạch trên cổ anh ta. Anh ta thét lên, nhưng Meghann gần như không nghe thấy. Máu mới tuyệt làm sao, mạnh mẽ và nóng bỏng. Nó lấp đầy miệng cô và cô muốn uống cạn từng giọt quý báu. Mỗi một ngụm lại

đẩy sự sốt ruột và đau đớn của cô đi xa hơn. Da cô khôi phục lại màu của nó; cảm giác run rẩy, buồn nôn biến mất. Tuy nhiên, Meghann vẫn tiếp tục hút máu người đàn ông, thích thú với cảm giác hoàn toàn kiểm soát được anh ta. Cô muốn uống mãi mãi...

Mãi đến khi người đàn ông ngất xỉu Meghann mới khôi phục được thần trí của mình; cô nhìn xuống người đàn ông bất tỉnh. Cô đã làm cái quái gì thế này? Cô nghe thấy Alcuin đang thuyết giảng mình: “Con không bao giờ cần phải giết hay đe dọa vật chủ của mình. Chỉ cần một lượng nhỏ là đủ duy trì con...”

Cô chửi thề và giộng nắm đấm vào tường. Chẳng lẽ cô không bao giờ khá hơn được ư? Năm mươi năm làm ma cà rồng, vậy mà cô vẫn không thể kiểm soát được sự sa đoạ bên trong mình.

Meghann kinh hoàng. Đã nhiều năm rồi cô mới đầu hàng cơn khát máu như thế này. Và giờ cô nhận thức được sự choáng váng mình đang cảm thấy. Cô nhìn vào cánh tay người đàn ông; nó chẳng chịt những vết tiêm. Một tên nghiện ma túy – chẳng trách máu hẳn ngon đến thế. Chà, ít nhất thì cũng giải thích được những vết cắn. Hẳn sẽ nghĩ là hẳn đã cố tiêm vào tĩnh mạch cổ.

Meghann đặt tay lên mạch đập trên cổ hẳn. Nó vẫn ở đó... hơi yếu nhưng đều đặn. Ít nhất cô cũng đã không giết hẳn. Meghann tập trung vào dòng chảy của máu... Không, cô cũng đã không làm hẳn nhiệm vụ. Meghann quyết định rằng cô sẽ bỏ mặc hẳn ở đó; hẳn sẽ cho là mình đã ngủ gật và bị lãng quên hoặc bị tấn công. Nhưng đầu tiên cô phải tập trung ý chí của mình vào đầu óc hẳn, ra lệnh cho hẳn quên đi chuyện đã gặp cô và bị cắn.

Meghann nhìn xuống chính mình. Chiếc áo sơ mi cô đang mặc với bộ vét đen đã sũng máu. Cô cởi nó ra và dùng nó để lau chỗ máu thừa trên miệng và cằm cô. Cô mặc chiếc áo vét ngắn vào; nó suýt soát che phủ ngực cô. Răng nanh của cô đã rút vào; cô lại có thể bước đi trong thế giới con người.

Meghann thò tay vào trong ví và lôi ra vài trăm đô la. Cô đặt nó vào túi quần jean của người đàn ông bất tỉnh. Cúi xuống hẳn ta, cô thì thầm, “tôi xin lỗi.”

Đúng là một sự đền bù thảm hại, nhưng là sự đền bù duy nhất Meghann có thể làm.

Cô thực sự thấy ghê tởm bản thân. Biết bao nhiêu năm cư xử đàng hoàng đã mất sạch chỉ vì một lần hút máu. Nếu cô cứ tiếp tục cư xử như thế này thì thà vẫn làm tình nhân của Simon.

Meghann rời cầu thang bộ và hướng về ô tô của mình, một chiếc Cadillac 1958 mui trần. Cô ngồi sau tay lái và châm một điếu Camel. Cô khởi động xe và cười u ám trước ý nghĩ chính những điếu thuốc này đã giết chết người bạn tốt Bridie của cô.

Ít nhất, dù có chuyện gì xảy ra mình cũng không chết vì bệnh ung thư phổi, cô nghĩ.

Kể từ khi trở về New York, Meghann đã mua một ngôi nhà kiểu Victoria lớn ở Bãi biển Rockaway. Cô yêu biển và đã có những kỷ niệm tốt đẹp ở đó. Tất nhiên cũng có cả những kỷ niệm kinh khủng, nhờ ơn Simon Baldevar.

Khi Meghann đi qua Cầu Đài tưởng niệm Cựu chiến binh, cô cảm thấy sự một thay đổi trong không khí. Một phi-nhân đang ở gần đây...

Alcuin! Meghann mỉm cười trước ý nghĩ sư phụ của cô đang ở đây. Tất nhiên đó là một sự ngạc nhiên, nhưng cô muốn gặp ông. Cô trải rộng trực giác của mình để xác định vị trí của ông, và thấy mình đang lái xe tới một vùng hẻo lánh trên bãi biển gần Breezy Point.

Trên lối đi dọc bãi biển, Meghann trông thấy một hình thù đội mũ trùm. Cô nhanh chóng lại gần ông. “Thầy Alcuin!”

“Meghann!” ông nói khi bế cô lên và xoay vòng vòng. Rồi ông nghiêm giọng. “Kể cho thầy biết chuyện gì đã xảy ra đêm nay.”

Không nói một lời, Meghann thọc tay vào trong túi cô và đưa ông chiếc áo sơ mi đẫm máu.

Alcuin đặt nó lên mặt mình và hít. “Tại sao?” ông hỏi đơn giản.

Meghann nhìn ra biển đêm, ước được nhìn thấy ánh mặt trời nhảy múa trên mặt nước dù chỉ một lần thôi. “Con đã tới thăm Bridie... và đã rời khỏi đó lòng trĩu nặng giận dữ và cảm giác bị lừa dối. Chết tiệt! Tại sao việc này lại xảy đến với con? Đáng lẽ người nằm đó phải là con, sẵn sàng chết sau một cuộc đời dài, tốt đẹp. Con không có ý nói con muốn chết đau đớn như thế - nhưng đáng lẽ con không nên xuất hiện bên giường hấp hối của bạn con, trông như một

tử thân chết dẫm. Vì cái quái gì mà con phải sống như thế này? Và rồi gã đàn ông ngu xuẩn ấy chen ngang đường con...”

“Banrion.” Alcuin xoa dịu cô bằng cái tên đặc biệt ông dành cho cô, tiếng Gaelic cho từ nữ hoàng. “Thầy ước sao thầy đã biết là con định tới thăm người bạn con người của con; thầy đã có thể cảnh cáo con.”

“Cảnh cáo con về cái gì?”

“Chính xác là về việc đã xảy ra đêm nay. Meghann, con không phải là ma cà rồng đầu tiên tới thăm ai đó từ cuộc sống con người cũ. Đó luôn là một cú sốc và khoảnh khắc cay đắng khi con nhận ra điều đáng lẽ đã xảy ra. Charles cũng có chung một phản ứng.”

“Ý thầy là Charles...”

“Phải, nó đã tới thăm một chàng trai trẻ cùng chiến đấu trong chiến tranh với nó. Khi nó nhìn thấy anh ta được vợ chăm sóc tận tình, Charles đã điên lên vì giận và tiếc thương. Con có nhớ điều thầy bảo con không? Rằng hai cảm xúc ấy khiến con dễ bị bóng tối làm tổn thương nhất. Hãy để nó lại phía sau con, banrion à. Con đã không giết chết anh ta, và con đã làm hết sức để sửa chữa, Giờ để trừng phạt con, đừng ăn trong vòng hai tuần tới. Dành thời gian để giữ Sự sùng kính bất diệt và điều chỉnh những tội lỗi của con.

Meghann cảm thấy được rửa tội – rốt cuộc, Alcuin đã là linh mục trước khi ông bị biến đổi.

Alcuin mỉm cười khi trông thấy sự nhẹ nhõm trên mặt Meghann. “Giờ, banrion à, hãy nói về những vấn đề dễ chịu hơn. Con nhận được bằng bác sĩ chưa?”

Meghann cười đáp lại, khoác tay Alcuin khi họ bước trở lại chỗ xe ô tô của cô. “Ồ, rồi ạ - và giờ con đang hành nghề... hầu hết là những người bị bạo hành được trung tâm tư vấn của trường đại học gửi đến chỗ con.” Meghann là một bác sĩ tâm lý.

“Tuyệt vời quá - và chiếc xe mới lộng lẫy làm sao.” Alcuin ngưỡng mộ lớp sơn đen bóng, và vỗ vào mạn sườn đã được rập nổi hình lưới lửa. “Thầy tin rằng ngành chế tạo ô tô đã trở nên một loại hình nghệ thuật trong những năm năm mươi và sáu mươi.”

Meghann cho mui xe hạ xuống - cái lạnh không làm phiền cô và

Alcuin theo cách nó làm phiền con người. “Con không nghĩ thầy tới Mỹ để chúc mừng bằng bác sĩ hay ca ngợi chiếc xe của con.”

Alcuin gật đầu. “Con có phiền nếu thầy lái xe không, Meghann? Thầy có vài tin tức rất không dễ chịu.”

“Con không biết là thầy biết lái xe.”

“Sẽ là hơi lố bịch khi sống bảy trăm năm mà lại từ chối tiếp cận với những phát minh hiện đại.”

Meghann đưa cho ông chìa khoá và ngồi vào ghế hành khách. “Chuyện gì đã xảy ra? Có phải là Charles không?” Charles Tarleton là một trong số các học trò của Alcuin, và chính là ma cà rồng đã giới thiệu Meghann vào hội của Alcuin.

“Charles vẫn ổn,” Alcuin nói với cô khi khởi động xe. “Nhưng, Meghann này... thầy không biết làm sao để nói với con chuyện này mà không làm con lo lắng. Con phải bình tĩnh lắng nghe và nhớ rằng... Trong ba mươi năm qua con đã trở thành một ma cà rồng rất mạnh và con sẽ không bao giờ mất đi sự bảo vệ của thầy.”

Trái tim Meghann bắt đầu đập loạn. (Orkid: Vampire mà vẫn còn tim mới ghê, hihi) “Tại sao con lại cần sự bảo vệ của thầy?” cô hỏi.

Alcuin tự làm mình bận rộn với việc trông chừng đường phố, tránh nhìn vào mắt Meghann. “Thầy có bằng chứng cho thấy Simon Baldevar còn sống.”

“Không!” Meghann lập tức hét lên. “Hắn không thể... Alcuin, con đã giết hắn hơn bốn mươi năm trước rồi!”

Khi họ tới nhà của Meghann, Alcuin tắt động cơ và nắm một bàn tay lạnh như đá của cô. “Meghann à, con biết là con không bao giờ hoàn toàn chắc chắn rằng con đã giết hắn.”

Meghann đơn giản là không thể tin điều này – cô không thể cảm thấy an toàn trong một thế giới mà cô nghĩ Simon vẫn còn sống. Hắn sẽ giết cô... Không, chờ đã. Hắn sẽ tra tấn cô tàn khốc và rồi sẽ giết cô.

Meghann nghĩ nát óc để tìm bất kỳ lý lẽ nào để bác bỏ tuyên bố của Alcuin. “Nhưng,” cô điên cuồng nói, “đã bốn mươi năm qua rồi. Tại sao đột nhiên hắn lại trở lại đây?”

Tại sao hấn lại ẩn mình trong suốt thời gian đó? Không giống hấn chút nào.

“Banrion à, thầy chưa bao giờ kể cho con nghe điều này bởi vì không ích gì khi làm con lo lắng, nhưng trước đây Simon đã từng biến mất... Lần gần nhất là trong bảy mươi năm. Hấn đã dành khoảng thời gian đó để phát triển sức mạnh của mình.”

Tuyệt vời, cô u ám nghĩ.

Cô nhìn lên Alcuin. “Thầy có bằng chứng gì chứng tỏ hấn có thể còn sống?”

“Những bức ảnh – thầy sẽ cho con xem ở trong nhà.”

Meghann gật đầu. “Con muốn Jimmy cũng được xem.” Jimmy Delacroix là một con người Meghann đã huấn luyện để săn những ma cà rồng nổi loạn không chịu sống theo tôn chỉ của Alcuin là các ma cà rồng không giết hay tra tấn con người bị họ hút máu.

“Tất nhiên rồi.”

Khi họ bước vào phòng khách, đôi mắt Jimmy mở lớn cảm hận và sợ hãi trước hình ảnh Alcuin, người anh chưa từng nhìn thấy trước đây.

Chết tiệt. Meghann nghĩ. Cô đã quá bận tâm đến tin tức của Alcuin đến mức hoàn toàn quên mất Jimmy tội nghiệp sẽ sốc như thế nào khi trông thấy Alcuin. Sư phụ của cô là một trong những ma cà rồng thông tuệ nhất còn sống nhưng đồng thời cũng đã bị biến dạng một cách gớm ghiếc. Một ma cà rồng khác huyết hệ với Meghann đã biến đổi ông. Kết quả là, ông không có tóc hay lông mày và có cặp răng nanh dài khiếm đảm khoằm xuống xương hàm và vĩnh viễn cố định (không như răng nanh của Meghann, chúng rút vào trong khi cô không hút máu). Da ông trong suốt, và tất cả mạch máu của ông nổi bật ra ngoài.

Meghann biết Alcuin hiểu được cú sốc và sự giận dữ của Jimmy khi trông thấy ông. Tám năm trước, một ma cà rồng kiểu như Alcuin đã giết hại vợ và con trai ba tuổi của Jimmy.

“Jimmy,” cô khẽ nói, “không sao hết. Đây là Alcuin. Em đã kể cho anh nghe về thầy.”

Jimmy lôi mình ra khỏi những ký ức kinh hoàng, khoác lên mặt

nụ cười cay đắng. “Chắc rồi,” anh lải nhải, tợp rượu từ chiếc bình rượu whiskey còn một nửa mà anh thộp lấy trên bàn cà phê. “Khoẻ không, ngài đẹp trai?”

Trong tất cả những đêm có thể uống rượu, Jimmy có cần chọn đúng cái lần Alcuin đến thăm thế này không? Meghann quyết định cho anh ta thời gian để chần chừ.

“Jimmy, hãy hỏi vị khách của chúng ta xem thầy có muốn dùng chút gì không.”

Jimmy lườm Meghann, cô lườm lại. Với vẻ bị ngược đãi, anh hỏi Alcuin một cách mỉa mai, “Ngài có muốn dùng chút gì không, đức ngài?”

“Làm ơn cho tôi chút nước.”

“Còn bà thì sao, nữ hoàng hút máu của tôi?”

“Ít cà phê là được. Và làm đủ cho cả anh nữa,” Meghann mỉa mai nói.

Jimmy nghĩ về cách đáp trả câu đó và rồi lão đảo đi vào bếp.

“Chẳng phải con nói anh Delacroix đã bỏ rượu rồi sao?”

“Hầu hết thời gian... anh ấy đã bỏ,” Meghann trả lời, “nhưng đêm qua chúng con đã bắt hoà.”

Alcuin không hỏi sự bất hoà đó có phải là một trong những cuộc cãi vã của các cặp tình nhân hay không. Ông biết người săn ma cà rồng này đã sống cùng Meghann trong sáu năm, nhưng ông chưa bao giờ hỏi cô quan hệ của họ là gì. Con sẽ phải đối mặt với một quyết định khó khăn, banrion à, ông nghĩ, tình yêu giữa một con người và một ma cà rồng hiếm khi đưa đến kết cục tốt đẹp.

Meghann vào bếp để xem Jimmy có cần giúp đỡ gì không. “Vậy là tôi không cần phải một mình phục vụ Bá tước Dracula hả? Cô không định đưa tôi ra trưng bày như thú kiểng Renfield à?”

Meghann cười phá lên khi cô lấy mấy chiếc cốc cà phê và một cốc thủy tinh từ trong tủ ra. “Nào, Jimmy, anh biết là em không đi quanh quẩn và biến con người thành các nô lệ của em mà.”

“Phải rồi, tôi đoán gã bạn trai cũ của cô thích làm thế hơn,” Jimmy nói, nhắc tới Simon Baldevar.

“Thật buồn cười vì anh đã nhắc tới hấn.”

“Tại sao?” Jimmy nhìn cô kỹ hơn.

Meghann cắn môi và vòng tay ôm lấy mình. “Alcuin nghĩ rằng có thể Simon vẫn còn sống.”

“Lạy Chúa Jesus!” Jimmy kêu lên, khiến Alcuin phải vội vã vào bếp. Anh quay sang ông. “Làm thế quái nào mà thằng chó đẻ ấy còn sống? Maggie đã giết hấn bốn mươi năm trước rồi mà!”

Meghann đặt cà phê và nước lên một cái khay. “Jimmy, hãy tiếp tục nói chuyện này trong phòng khách. Alcuin nói thầy có vài tấm hình để chỉ cho chúng ta.”

Alcuin đỡ lấy chiếc khay trong khi Jimmy đi tới bên Meghann. Cú sốc vì sợ hãi do việc Meghann vừa kể về Simon đã làm chất cồn biến sạch khỏi cơ thể anh. “Maggie, anh tưởng em nói là đã giết hấn.”

“Em tưởng đã giết hấn,” cô nói với anh trong khi họ trở lại phòng khách. “Ý em là, lần cuối em trông thấy Simon Baldevar, hấn đang nằm trên mái nhà với cây cọc cắm qua tim do em đóng. Hấn không thể cử động; em tưởng ánh mặt trời sẽ kết liễu hấn.”

“Chắc chắn hấn có một đồng minh mà con không ngờ tới và đã nhổ chiếc cọc,” Alcuin nói với cô.

“Chúng ta đừng nên hốt hoảng,” Jimmy nói. “Chúng ta vẫn còn chưa chắc 100% là hấn còn sống mà.”

Alcuin thò tay vào trong áo choàng và đưa Meghann một chiếc phong bì dẹt màu nâu. Cô ngồi xuống chiếc ghế nệm dài và xem tập ảnh, Jimmy đứng sau nhìn qua vai.

Những tấm hình khiến Meghann thực sự muốn bệnh. Kể từ khi trở thành ma cà rồng, Meghann đã chứng kiến rất nhiều chuyện kinh khủng. Những tấm ảnh này, cùng với hình ảnh choáng váng và bệnh hoạn của nó, là một trong những thứ kinh hoàng nhất mà cô từng nhìn thấy.

Có vẻ như những tấm ảnh này là của một tu viện hoặc trại trẻ mồ côi nào đó. Ngoại trừ năm người phụ nữ trong bộ áo chùng nữ tu, một vị cha xứ già cả và hai người phụ nữ mặc quần áo bình thường, toàn bộ nạn nhân đều là trẻ con. Cái xác trẻ nhất trông chỉ khoảng hai tuổi, và đứa trẻ lớn nhất có lẽ là mười hai. Tổng cộng,

trong tám hình có mười đứa trẻ bị giết.

Mỗi cái xác đều bị cắt xẻ tàn bạo. Một vài cái gần như bị cắn đứt đầu. Vài cái bị cắn ở cổ tay. Meghann cũng để ý thấy rằng mỗi vết thương đều nằm trên mạch máu hoặc động mạch.

Mắt Meghann chú ý vào vị cha xứ. Đầu tiên cô nhìn thấy sự kinh hoàng và đau đớn trên khuôn mặt ông ta. Rồi cô để ý thấy... Lạy Chúa!

Jimmy giật tám hình khi nó rơi ra khỏi hai tay cô. “Cái quái gì thế?”

Alcuin trông cũng khó chịu như Meghann. “Vị linh mục được tìm thấy với một cây thánh giá Nga chính thống nhét vào hậu môn.”

Jimmy có vẻ ghê tởm. “Vì cái quái gì mà ai đó lại phải làm thế?”

Meghann trả lời. “Nếu Simon đã gây ra những cái chết này, em có thể giải thích vụ cha xứ. Em đã nhìn thấy hắn làm chuyện tương tự ở Cuba. Theo em đoán vị cha xứ đã bước vào phòng và nhìn thấy răng nanh của Simon. Nếu ông ta đã nắm cây thánh giá và đưa ra trước để bảo vệ mình, gào thét những câu ngu xuẩn như trong phim về chuyện hãy lùi lại nhân danh Chúa Jesus, thì Simon sẽ giật cây thánh giá ra khỏi tay ông ta, gập người ông ta lại và... Khiếu hài hước của Simon đúng là như thế.” Cô vẫn còn có thể nhìn thấy vị linh mục Cuba trẻ tuổi rên rỉ và khóc lóc. Không phải nỗi đau thể xác làm ông ta khóc; mà chính là cái nhận thức đau đớn rằng Chúa của ông ta không thể bảo vệ ông ta khỏi tên ma quỷ đã xâm phạm sự tôn nghiêm của ngôi nhà thờ nhỏ trên đảo.

Meghann cảm thấy cổ họng gờn gợn. Cô đi đến quầy bar nhỏ trong phòng khách và rót một cốc vại đầy rượu ngải đắng (absinthe) – một trong số rất ít những chất có thể chuốc say ma cà rồng. Rượu ngũ cốc cũng hiệu quả, nhưng vị của nó còn ghê tởm hơn cả ngải đắng. Meghann để ý thấy Jimmy nhìn cốc rượu của cô, một thứ có thể sẽ giết chết anh nếu anh uống hết cả cốc.

Cô uống một ngụm lớn để lấy lại bình tĩnh và hỏi Alcuin, “Những tám hình đó là ở đâu?”

“Nhà Thánh Paul dành cho các bà vợ và trẻ em bị bạo hành ở San Diego. Nhà thờ đó đón phụ nữ và đám trẻ không nơi nương tựa về cho đến khi những người phụ nữ có thể tìm được một công việc hay

những người họ hàng sẵn sàng giúp đỡ họ. Cảnh sát nghĩ rằng vụ tấn công xảy ra giữa tám và chín giờ tối. Họ nói nó có thể còn tệ hơn. Thường có khoảng năm mươi gia đình và ba mươi nữ tu ở đó. Những người còn lại đã đi tới một buổi bán đấu giá từ thiện. Những đứa bé này đã bị ốm nên không thể tham dự.”

Mặc dù những đứa trẻ đều bị xé xác, nhưng cây thánh giá còn quá nhẹ nếu so với sự tàn độc mà những người phụ nữ tội nghiệp đã phải hứng chịu trong hình. Một vài người đã bị ép vào tư thế quỳ. Những cái xác này đang đối diện với các xác chết đứng trong một tư thế mô phỏng sex bằng miệng một cách độc ác. Các nạn nhân bị giữ trong tư thế ấy bằng các cọc gỗ đâm xuyên qua họ, rồi chọc xuống nền nhà.

“Các nhân viên pháp y nói rằng họ đã chết sau khi bị đóng cọc... không phải là trước đó.”

Bằng vào sự đau đớn và kinh hoàng trong đôi mắt mở trừng trừng của họ, Meghann đã có thể đoán được điều đó. Từ sự sợ hãi trên khuôn mặt bọn trẻ, cô cũng nghĩ rằng chúng đã bị buộc phải nhìn thấy cảnh ấy trước khi bị giết.

“Làm sao ông biết đây là tác phẩm của một ma cà rồng?”

Jimmy hỏi. “Cũng có thể là do một tên điên loạn nào đó đã làm. Thậm chí cả cây thánh giá cũng có thể là sự hứng chí của vài đứa trẻ điên rồ nào đó.”

“Đó chính xác là điều cảnh sát đã tin,” Alcuin trả lời. “Họ nghĩ đây là việc làm của một kẻ cuồng đạo nào đó. Tuy nhiên, điều họ không thể giải thích được chính là thực tế gần như không còn chút máu nào ở hiện trường tội ác. Khi bác sĩ pháp y khám các thân thể, ông ta nói họ đã bị hút cạn máu.”

“Ngoài ra,” Meghann nói với Jimmy, “hãy nhìn vào những vết thương bị đâm chém. Anh sẽ để ý thấy những vết cắn rất nhỏ chìm bên dưới vết chém.” Cô nhìn lên Alcuin. “Đây chắc chắn là do một ma cà rồng làm, nhưng làm sao thầy chắc đó là Simon? Hẳn không phải là ma cà rồng duy nhất thù ghét toàn bộ giới tăng lữ.”

“Phải,” Jimmy nhắc lại.

“Meghann à, hãy nhìn lại tám ảnh nữ tu bên cạnh tượng Thánh Paul.”

Meghann nhìn và làm rơi tấm ảnh. “Lạy Chúa... Sợi dây chuyền!”

Bức hình là của một nữ tu chỉ mang độc chiếc khăn choàng đầu, với hai chân quấn quanh bức tượng. Đó không phải điều làm phiền Meghann. Ở chân bức tượng là một sợi dây chuyền vàng có từ thế kỷ mười bốn – một món quà của Simon. Meghann đã để lại nó vào cái đêm cô tưởng hấn đã chết.

Alcuin thọc tay vào trong áo choàng và lôi ra sợi dây chuyền. “Charles đã mua chuộc được một cảnh sát và lấy cái này cho con... Thầy nghĩ có thể con muốn có lại nó.”

Meghann nhìn vật đó một cách ghê tởm, rồi nghĩ rằng có lẽ cô nên có nó – nó có thể được sử dụng trong một câu thần chú trời buộc chống lại Simon. Cô ngồi lặng lẽ vài phút, xoay xoay sợi dây chuyền trong tay trước khi nói. “Simon không bất cẩn cũng không ngu ngốc. Hấn đã để lại sợi dây chuyền đằng sau như một tấm thiệp ghi danh.”

“Còn nhiều hơn thế,” Alcuin nói với cô. “Đó là một lời mời.”

“Tới cái gì?” Jimmy hỏi.

“Tới em,” Meghann trả lời giọng vô cảm. “Hấn biết em đã thành học trò của thầy Alcuin... Hấn muốn đương đầu với em và Alcuin vì đã thu nhận em. Vị linh mục là sự sỉ nhục trực tiếp tới Alcuin. Simon đang nói với chúng ta rằng hấn chẳng hề coi chúng ta là một mối đe dọa.” Meghann nhận ra điều gì đó nữa về những bức ảnh. Đôi mắt hoảng loạn của cô gặp ánh mắt Alcuin. “Làm sao con lại không nhìn thấy trước đó? Không phải là vô tình... việc hấn chọn ngôi nhà dành cho những bà vợ và đứa trẻ bị đánh đập.” Meghann nẩy người khỏi ghế, đôi mắt hoang dại và khuôn mặt trắng bệch. “Alcuin, hấn biết rồi! Hấn biết con đã trở thành bác sĩ tâm lý, và con đã dành cả đời để cố gắng giúp những người như thế! Lạy Chúa, hấn đã chế giễu con hai lần. Chắc hấn hấn đã ở gần con và tìm ra đủ thông tin để biết con làm gì và giờ hấn đang nói rằng hấn nhờ toẹt vào chuyện đó, hoàn toàn huỷ diệt nó... và con.”

Meghann đổ sập lên ghế sofa. Cô không thể buộc mình nói to lên phần còn lại. Simon có một lý do khác để giết những đứa trẻ đó. Cô đã giết hấn (hay nghĩ là mình đã giết hấn) khi hấn đe dọa mạng sống của một đứa bé. Giờ Simon đang nói với cô rằng một mạng sống

chẳng nghĩa lý gì cả. Cô gần như có thể nghe thấy giọng nói ghê tởm của hắn: “Hãy nhìn thật lâu và thật kỹ vào những bức hình này, em yêu. Lần này em có thể ngăn nổi trận giết chóc hay không?”

“Meghann,” Alcuin khẽ nói, cắt ngang những suy nghĩ của cô. “Con nói đúng... hắn sẽ cố huỷ diệt con hoàn toàn. Hắn luôn luôn thù ghét thầy, nhưng điều hắn nghĩ về con lại là vấn đề hoàn toàn khác. Con quái vật ấy nghĩ rằng hắn yêu con. Con đã không chỉ hất đi thứ mà hắn tin là tình yêu của hắn, mà còn trốn thoát khỏi hắn. Trong quá trình ấy, con đã suýt giết chết hắn. Rất hiếm ma cà rồng có khả năng làm việc mà con, người được hắn bảo trợ, đã làm được. Hãy nhớ rằng việc hắn đã làm với những linh hồn tội nghiệp này chẳng là gì nếu so với việc hắn định làm với con.”

Meghann rùng mình khi nhớ lại Simon đã làm gì với cô vào cái đêm trước khi cô rời bỏ hắn. Jimmy tới bên ghế sofa và vòng cánh tay quanh người cô. Cô nhìn lên, khẽ cười.

Alcuin trông có vẻ u buồn. “Meghann, con không biết thầy ước ao có thể bảo vệ con khỏi mối đe dọa này biết bao nhiêu đâu.”

“Vì cái quái gì mà ông không thể?” Jimmy quát. “Ý tôi là, ông già hơn hắn; Maggie nói ông rất mạnh. Tại sao ông lại không thể xử lý hắn?”

“Đừng có thô lỗ thế,” Meghann cáu. “Và cách duy nhất em thấy Alcuin có thể bảo vệ em khỏi Simon là giấu em đi toàn bộ khoảng thời gian ban đêm. Anh nghĩ em muốn sống như vậy à – không thể đi bất cứ đâu hay làm bất cứ việc gì mà không nhìn qua vai?”

Bực bội vì bị chỉ trích, Jimmy trả lời, “Tất cả những gì anh nói là có lẽ ông ta nên đi tìm Simon...”

Meghann kết thúc chỗ thuốc độc trong ly của mình; cô rót thêm nữa. “Jimmy, nếu chúng ta gặp may, Simon sẽ nghĩ giống như anh. Hắn sẽ trông chờ em sợ hãi – trốn sau sự bảo vệ của thầy Alcuin. Rốt cuộc, hắn chưa từng tin em có thể làm được bất kỳ điều gì ngoại trừ cô tình nhân bé nhỏ của hắn.” Nỗi sợ giảm bớt khi sự tức giận và ý nghĩ trả thù thay thế. Cô quay sang Alcuin. “Nhưng hắn sẽ ngạc nhiên, phải không? Con muốn làm điều này – con nợ hắn vì đã huỷ hoại cuộc đời con, làm vấy bẩn linh hồn con bởi những việc độc ác mà hắn bắt con làm. Con muốn gặp lại hắn – để có thể giết hắn theo cách mà con tưởng mình đã làm bốn mươi năm trước!”

Alcuin mỉm cười trước sự thay đổi nơi cô. Cô đang ngẩng cao đầu và hếch cằm lên phía trước đầy quyết đoán. Cái cách vương giả mà cô thể hiện, cho dù trong bất kỳ hoàn cảnh nào, chính là điều đầu tiên ông chú ý nơi cô; đó là lý do tại sao ông đã gọi cô là banrion. Nhưng ông không thể cho phép cô bất cẩn hay tự tin thái quá. “Meghann, thầy đã sống bảy thế kỷ và ý nghĩ đương đầu với Simon Baldevar vẫn làm thầy lo lắng. Hẳn có sức mạnh to lớn, và khi con cộng thêm vào đó những tình cảm hẳn dành cho con... chúng ta phải cực kỳ cẩn trọng. Giờ chúng ta phải bắt đầu lên kế hoạch cho cuộc tấn công của hẳn.”

Alcuin liếc nhìn Jimmy, người đang cau có. “Sao?”

Alcuin cẩn thận nói – không muốn sỉ nhục con người này. “Jimmy à, chúng tôi có rất ít cơ hội để đánh bại Simon. Mặt khác, cậu lại chẳng có cơ hội nào. Chúng tôi sẽ bảo vệ cậu, nhưng cậu không được dính tới cuộc chiến này.”

Miệng Jimmy há hốc. Anh bật dậy khỏi ghế và đã có thể tấn công Alcuin nếu Meghann không kéo anh lại. “Không được dính?” anh kêu lên. “Ông nghĩ ông là cái chó gì? Một tên ma cà rồng khốn nạn nào đó đã giết vợ và con tôi và ông đang bảo tôi là tôi không được dính vào? Khốn kiếp ông! Ông nghĩ cái gì – trong khi Maggie phải chờ tên khốn nạn tới bắt cô ấy, tôi chỉ việc ngồi đây và đan len chắc?” Giận dữ, anh cố thoát ra khỏi gọng kìm của Meghann trên người anh.

Alcuin quan sát tay thợ săn ma cà rồng thảm hại và thở dài. Nhìn cái cách Jimmy phản ứng với ý nghĩ Meghann bị tổn hại đã khiến ông chắc chắn rằng hai người này là tình nhân. Chúa giúp cậu, chàng trai trẻ, ông thầm nghĩ, vì Simon sẽ không có chút thương xót nào đối với bất kỳ người đàn ông nào nhận được thứ Meghann đã từ chối hẳn – tình yêu.

Meghann khẽ nói, “Jimmy, bình tĩnh lại đi.” Cô nhìn vào Alcuin. “Rõ ràng chúng ta không thể gửi anh ấy đi xa vì sợ rằng Simon sẽ tìm ra anh ấy. Ai mà biết được hẳn đã biết bao nhiêu về con? Hãy để Jimmy tham gia – chúng ta có thể may mắn tìm được nơi Simon ngủ. Nếu làm được, sự trợ giúp của Jimmy sẽ là vô giá.” Đôi mắt cô cầu xin Alcuin đóng kịch theo.

Alcuin biết điều cô đang thực sự yêu cầu – rằng ông không nên

khiến cho người tình con người của cô cảm thấy mình vô dụng. Người đàn ông này cần cảm thấy anh ta đang làm mọi việc để bảo vệ cô.

Trước cái gật đầu nhẹ từ Alcuin, Meghann thả Jimmy ra. Alcuin tới bên và bắt tay anh. “Chúng tôi chào đón sự giúp đỡ của cậu.”

Giải quyết xong việc đó, Jimmy hỏi Alcuin tới tấp về các kế hoạch của ông.

Meghann lang thang tới cửa sổ phía sau, không thực sự để tâm. Cô đang nhìn ra ngoài biển, nhớ lại quá khứ - Simon Baldevar và việc cô đã trở thành ma cà rồng như thế nào.

Chương

21 Tháng Tư, 1944

Khi Maggie O'Neill về nhà sau khi đi ném bóng cho đội bóng mềm đại diện trường Đại học Hunter, cô nhìn thấy bạn cùng phòng của mình, Bridie McGovern, đang cất những chai thuốc cọ rửa.

“Vừa đúng lúc,” Bridie càu nhàu với cô. “Có phải cậu đã cố ý ném thật chậm để mình làm xong hết việc lau dọn rồi cậu mới về không?”

“Công bằng mà, Bridie. Chẳng phải mình đã đồng ý làm hết việc nấu nướng và rửa bát đĩa tuần tới nếu cậu dọn nhà hôm nay à? Và mình đã đến USO ^[2] vào lúc tám giờ sáng nay để hiến máu. Hơn nữa, cậu còn có người đồng hành rất tuyệt đấy. Mình đọc ở đâu đó là Joan Crawford tự tay lau dọn dinh thự ở Hollywood của cô ấy cơ đấy.”

“Ghê gớm lắm đấy,” Bridie gất gỏng.

“Dù thế nào cũng đừng cẩu – nhìn xem mình mang gì về nhà này.” Maggie với tay vào trong chiếc túi giấy màu nâu cô đang mang và lấy ra bốn chai bia.

Tâm trạng của Bridie lập tức được cải thiện. “Tuyệt! Mình sẽ đi lấy cái mở chai; cậu đi lấy mấy cái cốc đi. Cậu có mang thuốc lá về nhà không? Mình hết rồi.”

Sau khi hai cô gái đã an toạ trên ghế sofa, Bridie hỏi, “Hiến máu thế nào?”

“Không tệ - chắc mình phải kêu gọi mọi người ở Manhattan đi hiến mỗi ngày thứ Hai mới được.”

Bridie chòng chọc nhìn Maggie. “Bao gồm cả cậu chứ?”

“Tất nhiên,” Maggie căm phẫn nói. “Mình chưa bao giờ không chịu cho máu. Mình chỉ hơi hơi có vấn đề với kim tiêm thôi.”

Bridie khụt khịt. “Hơi hơi có vấn đề? Mình chưa từng thấy ai hơn năm tuổi mà nhặng xì lên vì kim tiêm như cậu. Nhân tiện, trận đấu thế nào?”

“Mình đã ném quả quyết định,” Maggie vui vẻ nói, mở chai bia thứ hai. “Đáng lẽ cậu phải trông thấy cái nhìn trên những khuôn mặt của bọn họ mình Barnard đấy.”

“Tốt – vậy thì có lẽ tin tức của mình sẽ không làm cậu phiền lòng mấy.”

“Có chuyện gì à?” Maggie hỏi.

“Mình không thể đi với cậu tới tiệc của Pauline đêm nay.” Pauline Manchester là một cô gái giàu có mà Bridie và Maggie gặp ở USO. Họ không thực sự thân thiết, nhưng Pauline đã mời họ tới dự một trong những bữa tiệc của mẹ cô ta. Trước đây họ đã từng được dự vài cuộc và cả hai cô gái đều mong ngóng tới bữa tiệc.

“Tại sao cậu lại không đi? Có chuyện gì à?”

“Bệnh viện gọi tới.” Bridie là y tá tập sự tại bệnh viện Thánh Vincent. “Mấy cô báo ốm. Họ cần mình làm việc ca từ nửa đêm đến tám giờ sáng suốt cuối tuần này.”

“Tệ quá.”

“Thế cậu có đi nữa không?”

“Tất nhiên.”

“Johnny nghĩ sao?” Johnny Devlin là hôn phu của Maggie. Anh đã bị thương ở Pháp và trở về nhà ba tuần trước.

Maggie cau mày và châm một điếu thuốc khác. “Mình không cần phải trả lời anh ấy. Và hơn nữa, ai bảo anh ấy phải biết mình đi một mình nào? Cuối tuần này anh ấy ở mãi tận Harvard để phỏng vấn xin học.”

Bridie mở chai bia thứ hai của cô. “Maggie à, có chuyện gì giữa cậu và Johnny thế?”

Maggie hít một hơi thuốc lá trước khi trả lời. “Mình không biết. Chỉ là giờ anh ấy đã khác. Kể từ khi anh ấy trở về, có đôi lúc như là bọn mình không có gì để nói với nhau vậy.”

“Có phải cậu run vì chuyện đám cưới không?”

Maggie không muốn nghĩ về việc này, nhưng giờ câu hỏi đó đang ở trước mặt cô, cô cảm thấy mình phải trả lời. “Mình nghĩ là có. Nhưng mình không biết phải làm gì. Mình có nên huỷ hôn ước không

nhỉ?”

“Hãy dành thêm chút thời gian nữa,” Bridie khuyên. “Có thể chỉ là hai người cần làm quen lại với nhau lần nữa.”

“Có thể,” Maggie trả lời. “Hãy nói về chuyện gì đó vui hơn đi – như là đêm nay mình sẽ mặc cái gì.” Maggie không muốn nghĩ về Johnny thêm nữa. Cô chỉ muốn đi tới bữa tiệc của Pauline và vui vẻ.

Khi người quản gia mở cánh cửa cho Maggie bước vào căn nhà ba tầng trên Đại lộ số Năm của nhà Pauline, người đầu tiên cô trông thấy là mẹ Pauline, bà Evelyn Manchester. “Maggie, thật vui lại được gặp cháu!” Evelyn sà xuống và hôn vào khoảng không trước mặt Maggie theo cái kiểu cách kì cục mà người giàu vẫn có. “Cháu yêu, trông cháu tuyệt quá.”

“Cảm ơn cô.” Maggie biết tối nay trông cô rất xinh. Cô đang mặc chiếc váy màu vi ô lét có quai bằng ren, eo ôm và thân váy may bằng lớp tơ nhân tạo và vải phi bóng màu tím. Maggie nghĩ màu sắc rất hợp với mái tóc đỏ rực lửa của cô, nó đã được búi lên theo kiểu Pháp.

Maggie nhìn quanh bữa tiệc. “Pauline đâu ạ? Cháu không thấy bạn ấy đâu.”

Evelyn đảo mắt. “Ồ, nó đang phải lòng vị khách danh dự của cô và cứng lưỡi đến nỗi nó đã chạy đi trốn ở trong phòng khách. Cháu biết Pauline bẽn lẽn thế nào rồi đấy.”

“Chà, nếu bạn ấy thích anh chàng kia, chẳng phải bạn ấy nên xuống đây trò chuyện với anh ta thay vì rút lui vào trong phòng sao?”

“Chính cô cũng không thể nghĩ được hơn thế. Maggie, cháu làm ơn lên lầu và kéo con gái cô xuống đây nhé.”

Khi Maggie mở cánh cửa vào phòng khách, Pauline nhìn lên và kêu the thé, “Mình đang yêu!”

“Mình nghe rồi,” Maggie nói cộc lốc. “Anh ta là ai? Mẹ cậu nói gì đó về việc anh ta là khách danh dự.”

“Ồ, anh ấy và mẹ đang làm ăn gì đó với nhau. Anh ấy mới tới nước ta và bà đã tổ chức bữa tiệc này để giới thiệu anh ấy với xã hội New York. Ôi, Maggie, mình chưa từng nhìn thấy người đàn ông nào đẹp như thế trong đời!”

Maggie bắt đầu nhắc gối khỏi chiếc ghế sofa hoa hoè hoa sói và nhắc những đồ mỹ nghệ khỏi bệ lò sưởi. Pauline cau mày. “Cậu đang làm gì đấy?”

Maggie xoay lại và giơ tay lên. “Pauline, mình chẳng thấy anh chàng đẹp đẽ nào quanh đây cả.”

“À, anh ấy ở dưới lầu.”

“Thật à? Thế chẳng phải cậu cũng nên ở dưới đó? Vì cậu biết đấy, những cô gái khác dưới lầu đang ở cùng anh ta trong khi chúng ta phí thời gian nói chuyện ở đây. Nào nào, đi thôi!”

“Mình không thể,” Pauline than vãn. “Mình đã quá lo lắng khi Mẹ giới thiệu bọn mình với nhau đến nỗi mình không thể nói nổi một lời. Mình không thể nào xuống lầu được.”

“Mình biết cậu cần gì,” Maggie bảo cô ta.

“Cái gì?”

“Chút men! Mình sẽ xuống lầu dưới và lấy cho cậu đồ uống để lấy lại bình tĩnh – cái gì đó thật mạnh.

Tụi mình sẽ uống rượu và rồi cậu đi xuống lầu trước khi mẹ cậu bị đau tim. Được không?”

“Ừ thì...”

“Tuyệt!” Maggie nói. “Nào, cậu thích uống gì.”

“Martinis.”

Ở quầy bar, anh họ của Pauline, Kippy Greenwood xáp đến Maggie. Anh ta có mái tóc đen rủ xuống, mụn nhọt đầy mặt và quá sức gầy gò. Anh ta đã theo đuổi Maggie suốt hai năm mà không hề thành công.

“Chào, Maggie,” anh ta dài giọng, “em có muốn uống với anh một ly không?”

“Biến đi,” cô trả lời không hề để tâm. “Và anh đã uống bao nhiêu rồi? Anh có mùi như là nhà máy chưng cất vậy.”

“Cô bị làm sao thế hả?” Kippy hỏi. “Một chàng trai giàu có, đẹp trai như tôi để mắt tới cô... đáng lẽ cô phải thấy tự hào.”

“Một cô gái sẽ thấy tự hào nếu một chàng trai giàu có, đẹp trai

tới với cô ấy... anh thì lại là chuyện khác.”

“Điều gì khiến cô nghĩ cô có thể nói chuyện với tôi theo kiểu đó hả?” Kippy khoác lên vẻ khinh bỉ kiểu quý tộc trên mặt. Trông nó chẳng ra làm sao với cái vẻ say xỉn rõ ràng của anh ta. “Cô chỉ là một đứa con gái Ai-len rẻ tiền nào đó mà em họ tôi mời trong một bữa tiệc xã giao.”

Maggie nhận hai ly rượu từ người đứng quầy (một martini cho Pauline và một scotch pha đá cho cô), nghĩ về việc bỏ đi, và rồi quyết định cho Kippy một mẻ. Cô không để ý đến người đàn ông đang theo dõi cuộc cãi vã của họ một cách hào hứng.

“Chẳng có gì sai với việc là người Ai-len hết, đồ thô lỗ,” cô bảo với Kippy. “Nhưng sẽ là rất sai trái khi sử dụng tiền và quan hệ của mình để tóm được cái chứng chỉ 4-F ^[3] trong khi những người đàn ông thực thụ đang chiến đấu ở nước ngoài.”

Kippy đỏ mặt và tóm cánh tay cô. “Rút lại ngay.”

“Bỏ tôi ra!”

Kippy cười ngớ ngẩn. “Cô định làm gì nào?”

Maggie dậm gót giày vào ngón chân anh ta. Kippy la lên đau đớn, ôm bàn chân bị thương của mình. “Con...”

Một người đàn ông tóm cánh tay anh ta từ đằng sau. “Xin lỗi quý cô trẻ tuổi này đi.” Kippy và Maggie ngược lên nhìn người lạ mặt. Maggie nghĩ cô chưa từng gặp một người đàn ông đẹp trai hơn trong đời. Anh ta cao, với bờ vai rộng và mặc một bộ tuxedo lịch lãm. Anh ta có mái tóc rối màu hạt dẻ và đôi mắt màu hổ phách dường như xuyên thấu Maggie. Điều mê hoặc cô nhiều nhất chính là sự hiện hữu của anh ta. Anh ta khiến tất cả mọi người ở bữa tiệc đều mờ đi như ảnh nền. Giống như là tất cả mọi người đều là phim đen trắng còn anh ta thì là phim màu vậy. (Orkid: bảo làm sao mà không đổ rầm rập cho được)

Kippy dần dần nói, “Bảo cô ta đi mà xin lỗi. Cô ta dẫm vào chân tôi.”

Người đàn ông rất chậm rãi xoay Kippy lại, và nói bằng giọng thì thầm khe khẽ nghe như có thép ẩn bên trong, “Chàng trai, tôi không yêu cầu mọi người làm một việc gì lần thứ hai đâu.”

Khi Kippy nhìn chăm chăm vào người lạ, mặt anh ta cắt không còn một giọt máu. Anh ta quay lại và lẩm bẩm, “Tôi xin lỗi, Maggie.”

Maggie chỉ đơn giản gật đầu.

“Giờ đi đi,” người đàn ông ra lệnh và Kippy tuân lời như một con chó vừa mới ra khỏi trường huấn luyện.

Sau khi Kippy bỏ đi, Maggie lại tìm thấy giọng mình. “Cảm ơn ông.”

“Không cần thiết phải cảm ơn tôi – giờ tôi đã có cô cho riêng mình.” Người đàn ông mỉm cười với Maggie. Giọng nói thì thầm của anh ta khiến cô lạnh cả sống lưng. Anh ta có trọng âm rất lạ, cô nghĩ. Có thể là người Anh, nhưng có cái gì đó trong cách anh ta nói rất kì cục.

Nhận xét đó khiến cô thấy khó ở - nó không có vẻ như là một sự tán tỉnh. “Tôi phải đi,” cô nói với anh ta.

Khi cô quay người bỏ đi, cô cảm thấy bàn tay anh ta trên vai mình. “Cô không quên gì chứ?”

Maggie nhìn lại quầy bar và thấy đồ uống của cô. Cô nắm lấy chúng.

“Có phải cô cùng uống với người yêu?” người lạ hỏi.

“À, không, với một cô bạn gái, nhưng tôi có, ờ, người yêu – nhưng giờ anh ấy không ở đây.” Maggie đang lắp bắp. “Tôi phải đi. Có lẽ gặp lại ông sau.” Cô rời quầy bar, tự nguyện rửa mình vì nghe như một cô ngốc cà lăm nào đó. Có chuyện gì với cô thế nhỉ? Cô đã gặp khá nhiều người đàn ông đẹp trai, và cô đã không cư xử như một đứa ngốc đần độn nào đó. Nhưng có cái gì đó rất hấp dẫn nơi người đàn ông này...

Maggie cầm cốc lên và uống một ngụm scotch để xoa dịu tinh thần. Khi cô tới chân cầu thang, cô quay lại và trông thấy người lạ vẫn nhìn chăm chăm vào cô. Maggie nhanh chóng quay người và vội vã đi lên cầu thang.

Khi cô trở lại phòng khách, Pauline hỏi, “Cái gì làm cậu đi lâu thế?”

“Ồ, cái tay anh họ gốc xít của cậu lại cố sấn đến mình. Đồ uống của cậu đây.” Maggie đặt ly martini lên chiếc bàn chạm trổ hoa văn gần Pauline.

“Mình xin lỗi, Maggie. Mình đã bảo anh ấy để cậu yên.”

“Đừng lo. Tuy nhiên, có thể cậu muốn cảnh báo anh ta tránh xa rượu ra. Anh ta sẽ sàng và một người nào đó đã suýt tống anh ta ra.”

Đôi mắt Pauline mở lớn như hai cái đĩa. “Ý cậu là hai người đàn ông đã đánh nhau vì cậu? Lãng mạn làm sao! Cậu thật may mắn.”

Maggie đảo mắt. “Mình sẽ không gọi cái đó là đánh nhau – giống như là người đàn ông kia chỉ làm một quý ông. Còn về chuyện may mắn – nếu cậu muốn đàn ông đấu súng vì cậu, cưng à, cậu sẽ phải rời căn phòng này và tham dự bữa tiệc của chính cậu. Vì vậy hãy uống hết cái này và cùng đi xuống lầu.”

“Nhưng, Maggie,” Pauline rên rỉ, “cậu không hiểu. Mình sợ trông mình sẽ như một con ngốc trước mặt người đàn ông mình thích.”

“Nghe này, Pauline, chỉ cần cậu tán tỉnh một chút với anh ta.”

“Làm sao để tán tỉnh?”

Maggie ngăn mình khỏi thở dài. Pauline là mẫu hoa bên lề điển hình. Cô ta có mái tóc vàng xỉn, đường nét bình thường, và khăng khiu gày gò như một cậu con trai. Thêm vào đó là cái bộ váy lồi thoi mà cô ta đang mặc! Nó bằng tơ nhân tạo màu đen với đường cắt chữ A thẳng đuột chẳng làm gì tôn dáng cô ta. Bạn sẽ nghĩ là với tất cả số tiền của mình Pauline có thể mua những bộ quần áo tốt hơn. Để chốt lại, cô gái lại còn chẳng có cá tính gì.

Maggie chọn từ ngữ hết sức cẩn thận. “Cậu có xem Cuốn theo chiều gió rồi, đúng không? Khi cậu ở cùng một người đàn ông, chỉ cần giả vờ cậu là Scarlett O’Hara. Cười với những câu đùa của anh ta, nói anh ta tuyệt vời thế nào, và đảm bảo là cậu sẽ nhảy với anh ta. Khi đang nhảy, hãy nói anh ta là người khiêu vũ giỏi nhất cậu từng biết và đảm bảo nhìn vào trong mắt anh ta.”

Trông Pauline có vẻ nghi hoặc, và Maggie phải thừa nhận đó đúng là sự lạc quan thái quá. Tuy nhiên, cô biết nói gì đây? Nếu người này có vẻ ngoài đáng nhìn thì anh ta sẽ chẳng cho que củi như

cậu đến một phút à. Maggie dành cho cô ta nụ cười trấn an. “Thôi nào, lưỡng lự thế là đủ rồi. Đã đến lúc xuống lầu và quơ lấy anh chàng rồi.”

“Có lẽ nên hút điều thuốc trước,” Pauline rụt rè gợi ý.

“Không,” Maggie cứng rắn nói. “Nếu cậu muốn hút thuốc, hãy bảo anh ta châm lửa cho cậu.”

Trên đường xuống lầu, Maggie hỏi Pauline, “Anh chàng đó tên gì nhỉ?”

“Đức ngài Baldevar.”

Maggie nhướn lông mày lên. “Đức ngài Baldevar à? Vậy là khi kết hôn cậu sẽ thành Phu nhân Baldevar, mình có thể vẫn gọi cậu là Pauline được không?”

Pauline cười khúc khích. “Ôi, Maggie...” Rồi ngưng cười và tái nhợt đi. “Ôi Chúa ơi, anh ấy đây rồi!”

Maggie nhìn và trái tim cô rớt xuống tận giày. Vị thần Adonis của Pauline chính là người đàn ông đã giải cứu cô ở chỗ Kippy. Anh ta để ý thấy Pauline đang nhìn chăm chăm, và bước tới chỗ họ.

“Pauline, cô phải nói với mẹ cô đây là một bữa tiệc tuyệt vời dành cho tôi.” Đức ngài Baldevar hôn má Pauline. “Cô không giới thiệu tôi với bạn đồng hành xinh đẹp của mình sao?” anh ta nói, cố ý nhìn chăm chăm vào Maggie.

Pauline hờn dỗi. “Đây là Maggie O’Neill,” cô ta nói sảng.

Đức ngài Baldevar khẽ mỉm cười. “Cô O’Neill và tôi đã gặp rồi,” anh ta nói, đưa tay ra cho Maggie.

Cô tự động đưa tay ra, và anh ta hôn tay cô. Khi môi anh ta chạm vào tay cô, Maggie rùng mình (trước sự ghê tởm bản thân). Phản ứng của cô bị Pauline bắt gặp, cô ta đang lờm nguýt, cả Đức ngài Baldevar cũng cười lớn hơn. Maggie nghĩ trông anh ta như con mèo Cheshire.

“Ngài gặp Maggie khi nào?” Pauline hỏi.

Trước khi anh ta có thể trả lời, Maggie đã kể với Pauline, “Lúc này bọn mình gặp ở quầy bar.”

“Ồ.” Dường như Pauline được xoa dịu một chút. “Ngài biết đấy,

Maggie đã đính hôn với một anh hùng chiến tranh.”

Maggie phải mỉm cười trước mẫu thông tin tố cáo ấy. Ban nhạc bắt đầu chơi bản waltz.

“Một bản waltz!” Pauline ré lên. “Tôi yêu waltz!” Cô ta nhìn vào Đức ngài Baldevar chờ đợi. Maggie nhăn mặt. Chẳng lẽ cô gái này không biết canh giờ là thế nào à?

“Tôi chắc chắn là cô có thể tìm được ai đó khác ở đây cùng chia sẻ sở thích ấy,” anh ta trả lời, không thềm rời mắt khỏi Maggie.

Pauline đỏ mặt, và môi cô ta run run. Trước khi cô ta có thể nói thêm gì, mẹ cô ta tới nơi.

“Ngài đây rồi, Simon. Các cô gái, mẹ e là phải trộm ngài ấy vài phút. Mẹ muốn ngài ấy gặp Nghị sĩ Hale.”

Một khi Đức ngài Baldevar và mẹ cô ta đã ra khỏi tầm nghe, Pauline quay sang Maggie. “Làm sao cậu dám!”

Maggie cau mày. “Dám cái gì?”

“Cậu đang cố gắng cướp Simon khỏi tay tôi. Tôi đã thấy cái kiểu cậu nhìn anh ấy!”

Thế cô có nhìn thấy cái cách anh ta nhìn tôi không? Maggie thăm nghĩ. “Cẩn thận đấy, Pauline,” Maggie cảnh cáo.

“Không!” Pauline ré lên. “Tôi nghĩ cô nên đi đi!”

Pauline nghĩ cô ta đang nói chuyện với ai đấy? Maggie quyết định rằng Pauline cần được dạy cho một bài học. Cô dành cho Pauline nụ cười ngọt ngào nhất của mình. “Tôi sẽ rất vui được rời khỏi đây – sau một điệu nhảy.” Maggie gạt Pauline ra và hướng tới chỗ Đức ngài Baldevar và ngài nghị sĩ.

Maggie gõ vào vai Đức ngài Baldevar. Anh ta quay lại và đôi mắt dường như sáng lên trước hình ảnh của cô. “Vâng?”

Trái tim Maggie đang đập âm âm và cổ họng cô khô khan. “Ngài có muốn khiêu vũ không ạ?” cô hỏi thẳng thừng – vòng vo tam quốc chẳng ích lợi gì.

Đức ngài Baldevar cúi đầu thật thấp – một cử chỉ lịch lãm theo kiểu xưa. “Tôi rất vinh dự,” anh ta bảo với cô. “Xin phép ngài, ngài nghị sĩ.” Anh ta nắm bàn tay Maggie và dẫn cô ra sàn nhảy.

Rất may, ban nhạc đã ngưng bản nhạc kiểu cách và bắt đầu chơi bản “Người đó phải là em.”

Sau khi họ đã nhảy vài phút, Đức ngài Baldevar nói với Maggie, “Em đã làm tan vỡ trái tim tôi.”

“Sao cơ?” Cô giật mình.

“Có phải em đang nhảy với tôi chỉ để khiêu khích Pauline?”

Maggie liếc qua chỗ Pauline đang đứng như trời trồng nhìn họ. Cô bắt gặp ánh mắt Pauline và cười quở quái. Rồi cô trở lại nhìn Đức ngài Baldevar. “Ngài phải thừa nhận rằng đó là một lý do tương đối tốt.”

Anh ta kéo Maggie lại gần hơn. “Kể cho tôi nghe em gặp Pauline thế nào. Dường như hai người không có mấy điểm chung.”

“Chúng tôi đều tình nguyện tại USO – nhảy với các binh sĩ, tổ chức hiến máu, kiểu như thế.”

“Những binh sĩ tội nghiệp.” Đức ngài Baldevar thở dài. “Mạo hiểm mạng sống để bảo vệ tổ quốc và phần thưởng lại là nhảy với Pauline Manchester.”

Maggie cười khúc khích. “Nói thế không hay đâu, Ngài Baldevar. Thật, nhưng không hay chút nào.”

“Tôi mong em gọi tôi là Simon.”

“Nếu ngài gọi tôi là Maggie.”

“Không.”

“Tại sao không?”

“Maggie không hợp với em. Đó có phải là tên đầy đủ của em không?”

“À, không. Tên tôi là Meghann, theo tên mẹ tôi. Nhưng mọi người luôn gọi tôi là Maggie.”

“Tôi không phải mọi người. Meghann là cái tên hoàn hảo cho em – đẹp và hơi khác thường. Nhưng, Meghann à, tôi vẫn hơi thất vọng vì lý do em mời tôi nhảy.”

“Vậy anh muốn nó là gì?”

Simon mỉm cười và kéo cô lại sát rạt. “Cùng một lý do khiến tôi đang nhảy với em – rằng em thấy tôi không thể cưỡng lại được.”

Maggie không có câu trả lời nào. Thay vào đó, cô nhìn lên và tự hỏi việc gì đang xảy ra. Cô chưa từng cảm thấy như thế này. Cô chưa từng nhảy với một người đàn ông và muốn lùa hai bàn tay vào trong tóc anh ta hay muốn vuốt ve mặt anh ta...

“Nếu em cứ tiếp tục nhìn tôi như thế, tôi sẽ không chịu trách nhiệm cho hành động của mình,” anh ta cảnh cáo.

Maggie đỏ mặt, cụp mắt xuống.

Simon nâng cằm cô lên bằng một tay. “Tôi không muốn em ngừng lại.” (Orkid: Đọc những đoạn này ai bảo đây là truyện kinh dị nhỉ.)

Bản nhạc chấm dứt, và tiếp theo là điệu rumba. Simon kéo cô ra khỏi sàn nhảy. “Em không thấy bữa tiệc này hơi chán sao, Meghann?”

“Cực kỳ,” cô bảo với anh ta. “Nhưng giờ tôi về đây. Tôi không được chào đón, anh thấy không.” Cô nghiêng đầu về chỗ Pauline đang nước mắt lưng tròng kể lể với mẹ cô ta. Evelyn Manchester bắn ánh mắt hình viên đạn về phía Maggie.

“Vậy thì tôi cũng phải đi rồi. Tôi chắc chắn sẽ không để em ra khỏi tầm mắt,” Simon bảo cô. “Hãy dẫn tôi đi một vòng thành phố của em.”

“Bây giờ à?”

“Tại sao không?”

“Anh là khách danh dự,” cô phản đối.

“Tại một bữa tiệc làm tôi buồn chảy nước mắt. Đây là đặc quyền của sự giàu có tốt bụng, Meghann à – tôi có thể làm bất kỳ việc gì tôi thích. Chúng ta đi chứ?”

Trước khi Maggie có thể nói có, không, hay có thể, Simon đã kéo cô xuống lầu và lấy áo khoác và ví của cô từ chỗ cô hầu.

“N-nhưng,” cô lắp bắp trong khi họ chờ thang máy. “Tôi đã dính hôn và...”

Maggie đang đứng dựa tường, và Simon đặt cánh tay anh ta lên

chỗ tường phía trên cô. Anh ta dựa sát vào cô một cách nguy hiểm. “Tôi khá là buồn khi nghe nói em đã đính hôn. Chẳng mấy chốc em sẽ không còn thời gian cho một chuyến phiêu lưu như đêm nay nữa. Chẳng lẽ em không muốn mạo hiểm một lần trước khi kết hôn ư?”

Maggie nghe thấy mình nói có.

“Tuyệt vời,” Simon bảo cô. “Giờ, kể tôi nghe em sắp đưa tôi đến đâu.”

“Tới phà.”

“Đâu cơ?”

“Phà ra đảo Staten,” Maggie giải thích. “Khi nó ra khỏi thành phố, anh có thể trông thấy đường chân trời. Tất nhiên có rất nhiều toà nhà đã tắt đèn, nhưng vẫn còn khá nhiều đèn và trông nó rất đẹp vào ban đêm. Và tuyệt hơn cả là nó chỉ tốn mất 1 nickel thôi.”

“Tôi đảm bảo với em tiền không phải là trở ngại, Meghann à. Nhưng đúng là cái phà nghe có vẻ hấp dẫn. Hãy chặn một cái taxi nào!”

Chương

Mình không thể tin mình đang hẹn hò với một vị quý tộc người Anh, Maggie nghĩ khi chiếc taxi lướt xuống trung tâm. Thế còn Johnny? Rồi Maggie quyết định rằng chẳng nhất thiết phải gọi đây là một cuộc hẹn hò – cô chỉ đơn giản là đang thân thiện. Chẳng phải cô vẫn thân thiện với tất cả lính GI tại các cuộc khiêu vũ USO hay sao? Việc này cũng như thế thôi. Simon mới tới thành phố và anh ta yêu cầu cô dẫn anh ta đi thăm quan. Chẳng có gì sai với việc đó cả.

Chắc rồi, lương tâm cô cạnh khoẻ. Đưa ra một lý lẽ khác đi.

Ôi, thôi đi, cô trả lời. Tôi chẳng làm gì sai cả.

Chưa thôi, nó bảo cô.

Thôi đi, cô cứng rắn nói, và quay sang Simon. “Anh làm gì?” cô hỏi anh ta.

“VẬY là đúng thật,” anh ta mỉm cười. “Người Mỹ cực kỳ bận tâm với nghề nghiệp.”

“Chà, đó là chuyện xảy ra khi anh phải kiếm sống,” cô đáp trả. “Chúng tôi không phải là những nhà quý tộc giàu có, rồi hơi, có thể ngồi một chỗ mà thừa hưởng tiền bạc và chẳng làm gì hết.”

Người tài xế cười phá lên. “Bắn trúng phóc rồi, anh chàng.”

“Đúng thật,” anh ta trả lời. “Trong khi tôi không phải là “kẻ nhà giàu rồi hơi”, tôi e là mình thuộc loại doanh nhân tẻ nhạt. Tôi sở hữu vài nhà máy, đất đai, tiến hành vài vụ thu mua – kiểu như thế.”

Maggie thực sự hi vọng cô chỉ tưởng tượng cái cách anh ta nhìn vào cô khi nói từ “thu mua.”

“Còn cô, Meghann? Cô dành thời gian làm gì?”

“Tôi tình nguyện tại USO, nhưng tôi đã kể cho anh chuyện đó rồi. Để xem nào. Tôi làm việc trong một nhà máy sản xuất đạn. Họ cho tôi nghỉ tối nay. Và tôi cũng học ở trường Đại học Hunter. Tôi có thể chuyển sang trường Radcliffe vào mùa thu,” cô tuyên bố với một chút tự hào.

Trước khi Simon có thể hỏi nhiều hơn, người tài xế chen vào. “Cô cần bằng đại học làm gì cơ? Cô là con gái mà.”

“Có lý do gì để phụ nữ không nên vào đại học không?” cô đòi được biết.

“Tất nhiên là có – họ nên ở nhà.”

“Và ai sẽ điều hành cái đất nước này – các nhà máy, các nhà băng – trong lúc chiến tranh?” cô câu tiết hỏi.

“Nghe này, đó chỉ là trong lúc cánh đàn ông đi xa thôi. Chẳng người lính nào muốn về nhà với một người đàn bà muốn mặc quần cả.”

“Tại sao ý nghĩ một người phụ nữ có học thức và nghề nghiệp lại đe dọa anh thế?”

“Nó không đe dọa tôi, nhưng ai mà cần mấy bà chọc bóng, xin thứ lỗi cho ngôn từ của tôi,” anh ta vội nói trước cái nhìn đen tối của Simon, “vài... à, người phụ nữ muốn cạnh tranh ư? Tôi không cần cái đó. Và chẳng gã đàn ông có đầu óc nào cần hết.”

“Tôi hiểu rồi,” Maggie bảo anh ta. “Tôi đoán là anh cần một người phụ nữ hoàn toàn phụ thuộc vào anh để có thể thực hiện chức năng với cô ta.”

“Ý cô là cái quái gì khi nói thực hiện chức năng!”

Rất may, chiếc taxi đã tới trạm phà đảo Staten. Simon trả tiền và bảo tài xế, “Cô bạn trẻ của tôi có vài ý tưởng ly khai.”

Gã tài xế dường như sẵn sàng tiếp tục tranh cãi cho đến khi nhìn thấy tiền trong tay anh ta. Rồi mặt gã sáng lên như ánh mặt trời. “Trời, cảm ơn ông! Và đừng lo về những ý tưởng của cô ấy. Cô ấy rồi sẽ trưởng thành. Ít nhất cô ấy cũng dễ thương.”

Simon kéo cô ra khỏi taxi trước khi cô có thể nói với gã tài xế chính xác phải đặt những ý kiến cổ lỗ, không ai thèm nghe của gã ở đâu. “Anh boa cho gã vô văn hoá đó bao nhiêu đấy?” cô hỏi. “Đúng là đồ ra vẻ ta đây, cổ lỗ sĩ, quê mùa...”

“Meghann à, đừng khó khăn với anh chàng tội nghiệp ấy như thế. Anh ta khá là đúng ở một điểm.”

“Về chuyện đàn bà nên ở nhà chứ gì?” cô hỏi bằng giọng chua

ngoa.

“Về chuyện em đẹp,” anh ta trả lời, vuốt ve má cô.

Đỏ mặt vì cả lời khen tặng và cú vuốt ve, Maggie lẩm bẩm, “Anh ta không nói tôi đẹp. Anh ta nói tôi dễ thương.”

“Vậy thì tôi nói rằng em đẹp.” Simon đã để ý thấy màu đỏ đáng ghét nhuộm hồng mặt cô. Anh ta quay cô sang mình. “Chẳng lẽ chưa ai nói với em là em đẹp sao? Em có vẻ rất xấu hổ khi tôi khen em.”

“À, có- có chứ,” cô lắp bắp, “nhưng họ chưa bao giờ nói thế một cách... ừm... một cách thái quá như anh.”

“Đó,” anh ta khẽ nói, nhìn sâu vào trong mắt cô, “là sai lầm của họ. Tôi không định lặp lại nó.”

Anh ta đang cúi xuống cô. Maggie vội bước lùi lại, nói với anh ta, “Tôi đi xem mấy giờ chuyến phà kế xuất phát.”

Khi cô bước đi, cô rầu rĩ tự thừa nhận, Chấp nhận đi – đây là một cuộc hẹn hò. Giờ nếu mày có chút óc nào thì phải rời đi ngay lập tức. Đúng là một lời khuyên vĩ đại đấy – quá tệ là cô hoàn toàn không thể nghe theo nó.

“Chúng ta gặp may,” cô bảo với Simon, anh ta đang bước đến chỗ cô. “Chuyến tiếp theo sẽ rời đi trong năm phút nữa.”

Simon nhìn quanh căn phòng hình tròn, có nhiều khoang với những bức tường gạch vàng xấu xí. “Khung cảnh chắc sẽ tốt hơn chứ?” anh ta hỏi một cách háo hức.

“Đừng có ngốc,” cô cười khúc khích, “tất nhiên là thế rồi.”

Trong khi họ ngồi chờ con tàu vào bến, Simon hỏi cô bao nhiêu tuổi.

“Mười tám,” cô bảo anh ta. “Tôi sẽ tròn mười chín vào tháng Bảy. Anh thì sao?”

Có cái gì đó trong câu hỏi của cô dường như làm anh ta buồn cười.

“Tôi ba mươi ba,” anh ta nói.

Không có nhiều người trên phà lắm. Cô và Simon đứng bên lan can, nhìn chăm chăm vào các hoạt động trên bến tàu Brooklyn. Tàu

cập bến, và phu khuân vác bận rộn dỡ hàng. “Thành phố của em không bao giờ nghỉ sao?” anh ta hỏi cô.

“Không, luôn luôn có hoạt động gì đó diễn ra.” Đóng vai trò hướng dẫn viên du lịch của mình, cô chỉ vào Cầu Brooklyn và Cầu Manhattan, những ánh đèn ô tô lấp lánh trong bóng tối.

Khi chiếc tàu rời bến, họ đã có thể trông thấy đường chân trời nhiều hơn – bao gồm cả toà nhà Empire State.

Simon ngắm nhìn những toà nhà sáng rực. “Có ai đó quên bảo New York về chuyện tắt đèn à?”

“Rất nhiều người lơ đi,” cô bảo với anh ta và chỉ về phía vài toà nhà tối đèn. “Nhưng vài người lại quan sát nó – thường thường anh sẽ thấy nhiều đèn hơn nhiều – và toà nhà Empire State thường sáng tới tận đỉnh.

“Dường như cô biết rất rõ về đường chân trời.”

“Tôi yêu nó,” cô bảo anh ta. “Vào đêm trước khi... hôn phu của tôi” – cô hơi lập rập với từ đó một chút – “bị gọi đi nghĩa vụ, chúng tôi đã trèo lên thùng xe của ba tôi và ... à, say sưa. Rồi chúng tôi nhìn bình minh chiếu khắp cả thành phố.”

“Tại sao hai người không kết hôn trước khi cậu ta đi?”

“À, tôi chỉ mới mười bảy và ba tôi nói rằng như thế là quá trẻ để kết hôn.” Cô sẽ không nói thêm tất cả những nhận xét không dễ nghe mà ba cô đã nói vào lúc ấy – từ việc ông không thích Johnny Devlin tới việc Maggie quá trẻ và ngốc nghếch để biết cô đang làm gì.

“Vậy thì tôi nợ ba em lòng biết ơn của tôi.” Trước khi Maggie có thể hồi phục từ câu nhận xét đó, anh ta hỏi, “Em có sống cùng cha mẹ không?”

“Không, Ba biết tôi giận thế nào vì ông không chịu để tôi cưới Johnny. Vì thế quà tốt nghiệp cho tôi là tôi có thể sống cùng bạn thân nhất của tôi, Bridie McGovern trong một căn hộ trong thành phố. Anh biết không, cô ấy đã được nhận vào trường y tá và tôi vào Hunter. Vì lúc nào chúng tôi cũng phải vào Manhattan nên ông nói là sẽ hợp lý nếu chúng tôi sống luôn ở đó. Ông quen người chủ của toà nhà chúng tôi đang sống.” Maggie chỉ về những phong cảnh vụt qua. “Nhìn kìa, đó là đảo Ellis và tượng Nữ thần Tự do. Này!” Cô

phần nộ nói. “Anh không nhìn gì cả!”

“Tôi thà là nhìn em còn hơn.” Anh ta đặt hai bàn tay lên tóc cô.

Maggie la lên khi anh ta bắt đầu tháo những cây kẹp ghim. “Anh đang làm gì đấy?”

“Yên nào,” Simon ra lệnh, và cô đứng yên lặng trong khi anh ta thả tóc cô xuống. Anh ta không hề làm đau cô khi tháo những chiếc kẹp ra, nhưng đụng chạm của anh ta khiến cô cảm thấy nôn nao và ảm lên... và yếu đi. Cô thấy mình đang tóm chặt lan can tàu.

Khi chiếc kẹp cuối cùng đã được gỡ ra, Simon xoa tóc cô ngang vai. Vẫn để tay trong tóc cô, anh ta nâng mặt cô lên cho anh ta. “Tóc đỏ... Trông em rực rỡ dưới ánh trăng.”

Hai bàn tay anh ta giữ cho tóc khỏi bay vào mặt cô. Anh ta cúi xuống để hôn cô – đáng lẽ đó sẽ là một khoảnh khắc lãng mạn. Nhưng gió từ sông thổi lên rất lạnh, và Maggie đã không buồn mặc áo khoác tới nhà Pauline. Khi cô bắt đầu run rẩy, Simon cởi áo khoác tuxedo ra và choàng quanh vai cô. “Chúng ta vào trong nhé?”

Hầu như không có ai ở bên trong. Cô và Simon có thể ngồi riêng trên một trong những chiếc ghế gỗ dài cạnh cửa sổ. Maggie chuẩn bị ngồi xuống ghế, nhưng Simon không nói một lời tóm lấy cô và đặt cô lên đùi anh ta.

“Em có phiền không?” Giọng điệu của anh ta dường như ám chỉ rằng dù cô có cũng chẳng hề gì.

“Không,” cô bảo anh ta, “nhưng thực sự anh sẽ không nhìn thấy gì nhiều từ đây.”

“Tôi đang nhìn thấy tất cả những thứ tôi mong nhìn,” anh ta nói. Rồi anh ta bắt đầu vuốt ve cánh tay cô. “Em có một cách tay phải khá khoẻ mạnh.”

“Tôi ném bóng mềm ở trường.”

Cặp chân mày của Simon nhướng lên. “Tôi tưởng bóng mềm là môn thể thao của đàn ông?”

“Không hẳn,” cô trả lời. “Rất nhiều cô gái thích môn đó – nhưng khi anh là con út và có sáu anh trai, tôi đoán là anh sẽ lớn lên như một cô nàng ngổ ngáo.”

“À, vậy là việc đó giải thích lý do em đi loanh quanh dẫm chân vào người ta và cãi nhau với một người đàn ông lạ mà chẳng thêm nghĩ tới hậu quả.”

Maggie cười phá lên, cảm thấy khá thoải mái trên đùi Simon. “Chà, họ đã dạy tôi đánh đấm, trèo cây và đập bóng như thế nào. Anh có biết tôi chưa bao giờ có búp bê hay bộ đồ trà không? Ba tôi chưa bao giờ nghĩ tới việc mua cho tôi bất kỳ thứ gì như thế. Thay vào đó, tôi có những thẻ bóng chày và những quả bóng đá cũ của anh trai để chơi cùng.”

“Em chỉ nhắc tới ba. Mẹ em không cố gắng ngăn chặn cách nuôi dạy nam tính này sao?”

Maggie nhìn xuống. “À, bà mất khi tôi mới năm tuổi. Bà bị bệnh ung thư.”

“Tôi rất tiếc. Em có nhớ không?”

Có lẽ là do thực tế họ đang thực sự ở một mình trên tàu. Hay có lẽ là do đôi mắt hổ phách dịu dàng của Simon khiến cô cảm thấy quá sức an tâm, nhưng cô thấy mình đang kể cho anh ta nghe những điều cô chưa từng kể với bất kỳ ai khác. Anh ta không bao giờ chen ngang; chỉ đơn giản vuốt tóc cô trong khi cô kể cho anh ta những hình ảnh mập mờ cô có từ thời gian đó.

“Tôi không thực sự nhớ mẹ chút nào. Tất cả những gì tôi còn nhớ là một ngày kia anh trai Frankie bảo với tôi rằng anh sẽ đưa tôi tới trường bởi vì Mẹ quá ốm. Và rồi tôi nhớ mình thức rất khuya vào một đêm.” Giọng cô hơi run. “Tôi nghe ai đó rên trong đau đớn, vì thế tôi đi tới cánh cửa phòng ngủ của tôi. Ba tôi đang ở trên hành lang, ngoài phòng ngủ của ông. Ông trông thấy tôi và hét lên, “Maggie, đi ngủ đi! Mọi chuyện đều ổn.” Và rồi sáng hôm sau, mẹ tôi mất. Ba không để tôi tới đám tang – ông nói tôi còn bé quá. Vì thế Brian – một trong các anh trai tôi - ở lại với tôi. Tôi nhớ anh đã khóc.”

Ai đó tới gần. “Xin lỗi nhưng anh chị phải đi thôi. Trong vòng nửa giờ nữa tàu sẽ không đi.”

Simon nhìn lên anh ta. “Có lý do gì chúng tôi không thể đợi không?”

Người đàn ông dường như sắp lắc đầu, nhưng rồi ông ta dè dặt

nói, “À, chắc rồi. Tôi đoán là không vấn đề gì.” Anh ta bỏ đi.

Maggie quên mất nỗi buồn của cô. “Làm sao anh làm được thế? Hầu như lúc nào họ cũng bắt ta phải đi.”

“Người ta bảo rằng tôi hơi có sức thuyết phục. Giờ các anh trai của em có ở nước ngoài không?”

“Bốn người. Frankie, anh cả là cảnh sát và có ba con. Họ vẫn chưa gọi anh ấy. Và Paul bị thương ở Bắc Phi, vì thế anh ấy đã về nhà.”

Simon ngắm nghía bộ váy và cách trang điểm của cô. “Em đã kể với tôi cái gì nhỉ? Rằng em lớn lên như một... cô nàng ngổ ngáo? Nhưng rõ ràng ai đó đã dạy em những kỹ năng khác.”

Cái nhìn của anh ta lại làm cô đỏ mặt. Có chuyện gì với cô thế nhỉ? “À, Frankie lấy vợ khi tôi mười hai, và vợ anh ấy, chị Theresa, đã chăm sóc tôi. Chị đã dạy tôi mọi điều về váy áo, son môi và giày cao gót. Và rồi còn có Bridie. Chúng tôi gần như học mọi điều cùng nhau... từ quây trang điểm ở Woolworth và các tạp chí điện ảnh. Chờ một chút! Tôi thô lỗ quá.” Cô tự khiển trách mình, và mỉm cười. “Tôi ở đây tràn giang đại hải suốt mà chẳng hỏi anh điều gì cả.”

“Tôi muốn biết nhiều hơn về em. Kể cho tôi những người trẻ ở Mỹ làm gì. Em giải trí thế nào?”

Maggie nghĩ về chuyện đó. “Chúng tôi đi xem phim và ăn kem. Đôi khi chúng tôi hẹn hò trong các hộp đêm... nhưng thường thường các bạn trai tôi không đủ tiền làm việc đó. Và rồi vào mùa hè chúng tôi đi xem đánh bóng, đến bãi biển và khu vui chơi giải trí.”

“Bãi biển?” Simon hỏi. “Em rất trắng, Meghann. Mặt trời không làm cháy da em à?”

“Ồ, có chứ,” cô trả lời.

“Nếu tôi không cẩn thận. Tôi phải luôn nhớ bôi kem chống nắng nếu không sẽ bị cháy nắng. Và tôi cũng phải thanh toán đến một triệu nốt tàn nhang. Mặc dù vậy, tôi không thấy phiền. Tôi yêu mặt trời.” Maggie nhìn kỹ Simon. Nếu anh ta có một nhược điểm thì đó là làn da quá xanh xao. “Còn anh thì sao? Anh không thích mặt trời à?”

“Không,” anh ta nói với cô cộc lốc. “Không thích.”

“VẬY anh thích gì?”

“Em.” Anh ta mỉm cười.

Mọi người lại bắt đầu lên tàu. Maggie đứng dậy. “Đi nào,” cô bảo anh ta. “Tôi đã hứa với anh một tua quanh thành phố. Và anh sẽ có nó dù muốn hay không.”

“Tôi khó mà dám cãi lại. Em có thể gây thiệt hại nghiêm trọng tới ngón chân tôi.”

“Đáng đời Kippy,” cô phản đối.

“Cậu ta còn đáng nhiều hơn, nhưng vào lúc đó tôi quá thích thú với việc biết em. Em biết cậu chàng đó à?” Họ đi bộ ra ngoài.

“Anh ta là anh họ của Pauline. Tôi cá bất kỳ cái gì là một ngày nào đó họ sẽ lấy nhau – chẳng ai khác muốn họ cả.”

“Nham hiểm quá, Meghann – tôi thích thế.”

Cả hai đều im lặng trên đường về, nhìn chăm chăm vào mặt nước lấp lánh ánh trăng. Maggie nghĩ cô sẽ không bao giờ quên đêm nay, hay người đàn ông ngồi cùng cô. Có phải người ta vẫn nói những cuộc tình bên mạn thuyền là ý này? Cô đã hỏi anh ta anh sẽ ở New York bao lâu và anh ta bảo cô là vài ngày nữa. Gặp gỡ anh ta thì có hại gì? Anh ta sẽ mau chóng ra đi. Cô chắc là Johnny hẳn phải có vài cô gái trong lúc anh ở Châu Âu.

Họ trở lại Manhattan. Lòng buồn man mác, Maggie chỉ cho Simon pháo đài cũ trên đảo Thống đốc. “Đó là nơi những người dân thuộc địa đã nổ pháo chống lại những con tàu Anh đáng ghét khi họ cập cảng.”

Simon nhướng một bên lông mày lên. “Những người Anh đáng ghét hử?”

“Đáng ghét,” cô cứng rắn nói. “Hoàn toàn đáng khinh. Ai mà có thể thích bất kỳ điều gì về một dân tộc đáng ghét như thế?”

Simon bế cô lên và xoay vòng tròn. Cô cười khúc khích và yêu cầu được thả xuống. “Không cho đến khi em rút lại những lời nhục mạ tổ tiên tôi.”

“Không đời nào!” cô cười lớn. “VẬY nên tôi đoán là anh sẽ phải ôm tôi mãi mãi.”

“Tôi cho là phải làm vậy,” anh ta nói, mang cô sát lại gần. “Hoặc là cố hết sức để thuyết phục em nhìn vào ít nhất một người đàn ông Anh với con mắt thiện cảm.” Anh ta siết chặt vòng tay quanh cô và hôn cô rất nhẹ vào môi.

Maggie không thể hiểu làm sao một nụ hôn nhỏ có thể khiến cô yếu đi đến thế. “Xin hãy đặt tôi xuống,” cô lẩm bẩm.

Anh ta thả cô ra ngay lập tức, và họ rời chiếc phà. “Tôi cảm thấy kinh khủng vì một buổi hò hẹn rẻ tiền như thế, Meghann à. Chẳng phải em đã nói là trước đây vài gã công tử bột của em không phải lúc nào cũng đủ tiền để giải trí cho em đúng điệu? Hãy nói với tôi một nơi mà em chưa từng tới nhưng luôn muốn đi.”

“Câu lạc bộ Con cò?” cô gợi ý.

Simon dừng một chiếc taxi khác, và khuyến răn cô. “Lần này không cãi nhau nữa nhé.”

“Anh có nghĩ phụ nữ nên ở nhà không?” cô hỏi trước khi anh ta mở cánh cửa xe.

Anh ta kéo cô lại gần lần nữa. Cô run rẩy và anh ta mỉm cười rất khế. “Nếu tôi có muốn một người phụ nữ ở nhà thì tôi sẽ đảm bảo cô ấy thích thú khoảng thời gian đó.”

“Nơi này tuyệt quá,” Maggie háo hức nói sau khi họ đã đi qua hành lang nhỏ và cô thoáng nhìn thấy câu lạc bộ cực kỳ sang trọng lần đầu tiên. Quầy bar trang trọng của nó ở bên tay trái cô, với một chiếc gương dài treo phía trên; mọi thứ đắm trong ánh sáng hồng dịu.

“Tôi mừng vì em thấy thích.”

Thực ra, Maggie ngây ngất với Simon Baldevar hơn là với Câu lạc bộ Con Cò. Cô buồn bã nghĩ thầm rằng những bạn hẹn trước của cô (bao gồm cả Johnny Devlin) đã cư xử như những trái bí đỏ nhà quê khi so sánh với anh ta.

Đôi khi họ đưa cô tới các câu lạc bộ ban đêm... những nơi nhái lại một cách rẻ tiền câu lạc bộ Con Cò hay El Morocco. Kể cả ở đó, các cậu chàng cũng bị những bồi bàn chính đạo nạt, chẳng biết làm thế nào để lấy một bàn không kê ngay nhà bếp.

Simon chắc chắn là chẳng gặp vấn đề gì với các bồi bàn chính, cô

nghe, theo dõi người đội trưởng nồng nhiệt chào đón anh ta. Có điều gì đó nơi Simon khiến mọi người nhảy lên làm theo lời anh ta, Maggie theo dõi khi vị đội trưởng xu nịnh mở cánh cửa kính dày và dẫn họ vào căn phòng lớn ốp gương phản chiếu những người đàn ông mặc tuxedo và những người phụ nữ ăn vận thời trang đang khiêu vũ, uống rượu và chuyện phiếm bên những chiếc bàn.

Maggie liếc vào một trong những chiếc gương rồi chớp mắt bối rối. Hoặc cô có bụi trong mắt hoặc ai đó đã không lau chiếc gương một cách chăm chút bởi vì hình phản chiếu của Simon mờ tịt... gần như không thấy.

Simon khẽ kéo cánh tay cô, và họ tiếp tục theo người đội trưởng đi qua phòng chính và vào trong một phòng nhỏ hơn ốp gỗ.

“Đây là phòng Cub,” Maggie thì thào hứng khởi sau khi người đội trưởng chỉ cho họ một chiếc bàn nhỏ. “Tôi đọc về nó trong cột báo của Winchell suốt!”

“Cái tay buôn chuyện đó,” Simon cau có, nhưng dành cho cô một nụ cười.

Người bồi bàn trở lại, mang theo một chai Dom Perignon 1911 mà Simon yêu cầu.

Maggie chưa từng uống sâm-panh như thế này. Thậm chí cả những thứ trong đám cưới Frankie cũng như nước khoáng rẻ tiền so với thứ chất lỏng khô đang đi thẳng xuống miệng cô như lụa này.

“Cái này tuyệt quá,” cô tán tụng, bắt đầu lục lọi trong ví để tìm bao thuốc. Cô háo hức muốn kể cho Bridie nghe cô đã dùng chính chiếc gạt tàn nổi danh ở câu lạc bộ Con Cò, đã dụi tàn thuốc lá của mình ngay trên con cò đội chiếc mũ màu đen.

“Đừng,” Simon nói, đặt bàn tay lên bao thuốc Lucky Strikes chưa bóc.

“Tại sao không?” Maggie ngạc nhiên; cô gần như không biết ai mà không hút thuốc.

“Tôi không thích vị thuốc.”

“Nhưng nếu tôi mới là người hút thuốc thì làm sao anh ném - ô!”

Simon mỉm cười và vươn tay tới chỗ cô. “Em có muốn nhảy

không?”

“Nhảy Một Giờ!” Maggie nóng rục khi những chiếc còi bắt đầu rúc lên trên nhịp điệu sống động dễ lây.

Chuỗi xuống, tung người, đổi vị trí, gạt-đường, quật mạnh... Simon đã biểu diễn tất cả các bước nhảy với một sự duyên dáng và nhanh nhẹn khiến Maggie cảm thấy như cô đang nhảy trên không. Anh ta thật là một vũ công tuyệt vời! Có điều gì người đàn ông này không thể làm không nhỉ?

Khi hai bàn tay họ đan vào nhau để đổi chỗ, Maggie cảm thấy ánh mắt anh ta trên cô và nhìn lên, bối rối. Gần giống như anh ta đang cố ra một quyết định gì đó, cô nghĩ trong khi chân đưa ra trong điệu nhảy vòng không hề lỡ một nhịp.

Bản nhạc tiếp theo, dàn nhạc bắt đầu chơi bài “Người đó phải là em.”

“Tốt hơn nhiều,” Simon thì thầm vào tai cô.

“Ý anh là gì?”

“Lần này em không nhảy với tôi vì thù ghét.” Anh ta gặm tai cô, và cô cảm thấy như mình sẽ ngã mất nếu anh ta không ôm cô.

“Anh không nên làm thế,” cô phản đối bằng giọng nhỏ nhẹ đến mức có thể khuyến khích anh ta làm thế nhiều hơn thay vì thôi.

“Tại sao không?”

Bởi vì nó khiến cô muốn nhiều hơn. Bởi vì nó khiến cô cảm thấy như mình đang tan chảy, giống như cô muốn anh ta lột sạch quần áo của mình và hôn cô như thế khắp toàn thân...

Lạy Chúa Jesus! Cô cảm thấy má mình lại đỏ lên lần nữa. Maggie chưa bao giờ có những ý nghĩ như thế, chưa bao giờ! Cô nhìn lên nụ cười nửa miệng của Simon, và nghĩ rằng anh ta như là đã biết chính xác cô đang nghĩ gì.

“Đây... đây có thể là bài hát của chúng ta.” Tại sao giọng cô lại nghe yếu ớt đến thế?

“Thế là sao, em yêu?”

“À, khi, ừm, người ta ở bên nhau, họ thường phải có một bản nhạc – điều gì đó họ sẽ luôn nhớ về nhau qua nó. Và vì chúng ta đã

nhảy điệu này hai lần trong đêm nay...”

“Tôi hầu như không cần tới một bản nhạc để nhớ về em, Meghann à. Nhưng tôi thích cái ý tưởng “ở bên nhau” lắm.” Anh ta kéo cô đến thật gần, hôn vào cổ cô.

“Xin đừng làm như thế,” cô thì thào.

“Em không thích sao?” Simon vẫn giữ cô bên mình. “Tôi tưởng em nói là mình đã đính hôn.”

“À, Johnny không bao giờ làm việc gì như thế.” Những lời lẽ nghiêm nghị của cô hoàn toàn sụp đổ bởi âm thanh hờn dỗi lạ lùng cô nghe thấy trong giọng mình. Người đàn ông này đang làm gì với cô thế này?

Simon nhướng một chân mày lên vẻ khó tin.

“Chúng tôi theo đạo Thiên Chúa,” cô giải thích. “Mọi việc đều được cho là phải chờ tới khi anh đã kết hôn.”

Simon cười phá lên. “À, phải... Không khoái lạc, chỉ thuần túy là sự sinh sản. Phải không nào?”

“Ừm...” Khi đặt vấn đề theo cách đó thì đúng là có vẻ ngốc nghếch. Tại sao Johnny không làm việc gì như thế này nhỉ? Cô rất thích.

Simon nhìn xuống cô dò hỏi. “Em biết việc xảy ra khi người ta cưới nhau chứ? Hay là nhà thờ quyết định rằng kiến thức cũng phải chờ đến sau khi kết hôn?”

“Chị dâu tôi đã kể cho tôi nghe khi tôi đính hôn.”

“Và cô ta đã nói gì?”

“Rằng đó là một thập tự giá mà ta phải mang.”

Simon cười ngật nghễ đến nỗi anh ta không thể tiếp tục nhảy được nữa. Một vài người quay lại nhìn một cách tò mò trong khi mặt Maggie chuyển sang một sắc đỏ tươi rất thú vị. Điều gì đã ám cô mà cô lại nói thế chứ?

Anh ta đã kiểm soát được bản thân, và họ bước trở lại bàn.

“Tôi xin lỗi, Meghann – đáng lẽ tôi không nên cười như thế.”

“Việc đó chẳng hề buồn cười,” cô khụt khịt.

“Không hề - thật là một bi kịch cho em khi có quá ít hiểu biết về hôn nhân như thế.” Trước khi họ ngồi xuống, anh ta nâng cằm cô lên và hôn cô. “Đó có phải là một thập tự giá để mang không?”

“Không,” cô thì thầm, cảm tạ chiếc ghế vì cô đã có thể sụp xuống trước khi ngã.

Trong một lúc, Simon khiến cho cô cười mãi với những mô tả mỉa mai của anh ta về Pauline Manchester và những vị khách ít được yêu thích khác tại bữa tiệc. Rồi một quý ông hơi mập đang vòng tay qua một cô nàng tóc vàng lộng lẫy đi ngang qua bàn họ. Cô nàng tóc vàng nhìn tóc Maggie đổ xuống vai với vẻ khinh miệt. Maggie lườm lại, không chịu tỏ ra hổ thẹn.

“Đáng lẽ anh không nên rút kẹp tóc của tôi ra,” Maggie phàn nàn với Simon. “Trông tôi như là không biết làm sao để chưng diện cho một buổi tối đi chơi trong thành phố.”

“Trông em rất đẹp,” anh ta trả lời. “Đừng để sự ghen tị của người đàn bà đó tác động đến em.”

“Ghen tị?” Maggie hỏi trong sự ngạc nhiên. “Tại sao cô ta lại phải ghen tị với tôi?”

“Em có nhìn thấy quý ông cô ta đi cùng không? Có lẽ cô ta ghen tị với em vì đã không phải mua vui cho một lão già xấu xí nhưng giàu có để mua mọi thứ tốt đẹp trên đời. Em không nghĩ cô ta sẽ thích đi chơi với ai đó giàu có và đẹp trai à?”

Maggie đã mệt mỏi với việc cảm thấy xấu hổ và muốn bệnh liên tục. Cô quyết định trêu đùa. “Ai nói với anh là anh đẹp trai?”

“Meghann! Em đang làm tổn thương lòng kiêu hãnh của tôi.” Anh ta thở dài giả vờ cam chịu. “Nhưng nếu em không thấy tôi hấp dẫn, có lẽ tôi sẽ hỏi người đàn ông kia,” anh ta nói, chỉ về phía cô tóc vàng và bạn đồng hành trông như con cóc của cô ta, “xem ông ta có muốn đổi bạn hẹn không?”

Maggie nhìn chiếc bàn kia và nhún vai. Nếu bạn trông tuyệt như cô gái đó, tại sao lại mất công đi cùng người đàn ông xấu xí thế nhỉ?

“Sao trông em tiếc nuối thế, Meghann?”

“Tôi chỉ đang nghĩ tôi thích có dáng vẻ như thế làm sao - cao ráo, tóc vàng, và yếu điệu.”

Simon nắm tay cô. “Ý em là em sẽ đánh đổi mái tóc rực lửa đẹp đẽ và đôi mắt xanh lục như cỏ non này để trông giống hết một ngàn phụ nữ khác à?”

“À thì, mọi cô gái đều mong được giống như cô ta...”

“Em chẳng có lý do gì để ghen tị với cô ta cả. Cô ta nên ghen với vẻ đẹp không tỳ vết và sự ngọt ngào của em mới đúng.”

Maggie lại đỏ mặt, và Simon nghiêm khắc nói với cô, “Không có nghĩa là em đáng nhận một lời khen nào. Như tôi còn nhớ, em đã thông báo với tôi là tôi chẳng hề đẹp trai.”

“Tôi không nói thế - tôi chỉ hỏi anh ai bảo anh đẹp trai thôi.”

Đôi mắt Simon cầm giữ mắt cô. “Tôi có đẹp không, Meghann?”

“Có,” cô nói khẽ với anh ta.

Để làm tâm trạng vui vẻ lên, Simon tiếp tục nhận xét về mối quan hệ của cặp đôi kia, nói rằng mối quan tâm của cô nàng tóc vàng với người đàn ông không thể là về mặt tài chính – không, chắc hẳn cô ta bị hấp dẫn bởi thể lực kinh hoàng của ông ta.

“Anh có cái lưỡi độc địa thật đấy, Ngài Baldevar,” Maggie quở trách anh ta.

“Và ai là người đưa ra nhận xét rửa xả về Pauline tối nay nhỉ?”

“Không phải tôi,” Maggie nói một cách vô tội trong khi anh ta rót thêm một ly sâm-panh khác cho cô rồi để cái chai vào xô ngâm đá. Mặc dù Maggie không cảm thấy say lắm, cô nghĩ trông Simon chẳng hề bị cồn ảnh hưởng chút nào.

“Thực tế,” cô nói một cách quở quyết, “Tôi nghĩ anh và Pauline sẽ thành một đôi đáng yêu.”

“Cô gái thân mến, em sẽ phải trả giá vì câu đó.”

“Như thế nào?” cô vui vẻ thách thức.

“Bất kể cách nào tôi thấy thích hợp.”

Những người bồi bàn đang thông báo với các khách hàng còn lại là không may câu lạc bộ Con Cò phải đóng cửa ngay bây giờ theo lệnh giới nghiêm trong chiến tranh.

“Ồ.” Maggie chán nản. “Tôi thích ở đây.”

“Chúng ta có thể trở lại,” Simon bảo cô. “Giả dụ như là tôi tha thứ cho em vì đã cố ném Pauline vào với tôi.”

Giờ họ đã ở ngoài, và không khí lạnh làm Maggie tỉnh táo lại. “Giờ em thích đi đâu, Meghann?”

Về nhà, cô nghĩ với chính mình, trước khi mình tự nhảy vào rắc rối với người đàn ông này. Cô nhớ lại cảm giác anh ta đã hôn cô như thế nào.

“Ngày mai tôi phải dậy sớm,” cô nói dối.

“Vậy thì tôi sẽ đưa em về. Em nói em sống gần đây phải không? Em muốn bắt taxi hay đi bộ?”

Maggie nhìn lên bầu trời đầy sao và vầng trăng tròn vành vạnh. Trời hanh khô nhưng không lạnh. “Đi bộ.”

Trên đường về lại căn hộ của cô, Maggie lâm vào tình huống khó xử. Chuyện gì sẽ xảy ra? Anh ta có mong cô yêu cầu anh ta lên lầu không? Và nếu cô làm thế thì chuyện gì sẽ xảy ra?

Maggie gạt ra khỏi đầu ý nghĩ rằng người đàn ông này chỉ đơn giản đùa giỡn với cô và bỏ đi. Vậy thì cô sẽ phải làm gì? Cô không thể lên giường với anh ta. Cho dù không tính tới Johnny, thực tế vẫn là Maggie đủ ngoan đạo để tin rằng quan hệ ngoài hôn nhân là một tội ác. Thêm vào đó những việc kinh khủng có thể xảy ra... Cô có thể có thai. Ba cô sẽ giết cô.

Được rồi, cô cứng rắn nói với mình khi họ tới trước cửa căn hộ của cô. Mình sẽ chỉ đi lên nhà, và mình sẽ quên là từng gặp người đàn ông này.

“Cảm ơn vì đã đưa tôi về.” Maggie bắt đầu bước đi, cố lờ đi đôi mắt màu vàng trước khi chúng quấy rầy cô làm điều gì đó cô sẽ hối tiếc.

Simon lặng lẽ xoay người cô đối diện với anh ta. Anh ta đặt bàn tay dưới cằm cô, cúi xuống, và hôn cô. Trước lần chạm đầu tiên với môi anh ta, Maggie thấy đầu gối mình bủn rủn; Simon ôm lấy cô để ngăn cô khỏi ngã. Cô quàng tay quanh người anh ta và đói khát hôn đáp lại, mọi ý tứ đều bị lãng quên. Maggie chưa từng được hôn như thế này. Đầu lưỡi anh ta liếm môi cô, khiến cô run rẩy. Trước áp lực dịu dàng nào đó nơi đầu môi, cô mở miệng ra để tiếp nhận anh ta.

Lưỡi anh ta khám phá miệng cô rất chậm rãi nhưng tỉ mỉ. Có cảm giác như anh ta muốn sở hữu cô.

Tất cả những gì mình muốn là anh ấy chiếm lấy mình, cô nghĩ. Chúa ơi, mình muốn thế làm sao. Cô cảm giác như mình sắp tan ra mất.

Simon chấm dứt nụ hôn và khẽ vuốt tóc cô. “Meghann, tôi muốn lên gác với em. Có được không?”

Vào lúc đó, Maggie gần như không nhớ nổi tên của Johnny. Tất cả những gì cô có thể nghĩ tới là Bridie không ở nhà, vì thế chẳng có gì ngăn cô mời Simon lên nhà.

“Vâng,” cô nói đơn giản.

Vì Chúa mình đang làm gì thế này? Maggie nghĩ, liếc trộm Simon trong khi lúng túng với ổ khoá. Cô thực sự sắp dâng hiến sự trong trắng của mình cho người lạ mặt đang đứng cạnh cô sao? Tất cả những đam mê liều lĩnh cô cảm nhận khi anh ta hôn cô đã biến mất trong cuộc đi bộ ngắn lên căn hộ tầng ba của cô; giờ cảm xúc duy nhất của cô là nỗi sợ đến ớn lạnh, run rẩy.

Bảo anh ta đi đi, giọng nói lý lẽ trong cô rít lên, nhưng Maggie không thể đẩy bất kỳ một lời nào ra khỏi cục nghẹn nơi cổ họng. Hơn nữa, điều duy nhất tệ hơn nỗi sợ việc sẽ xảy đến khi cuối cùng cô cũng mở cánh cửa này chính là sự hổ thẹn trước ý nghĩ giờ cô lại thoái lui, và phải nói với Simon rằng cô nhát gan.

“Chết tiệt!” cô nguyên rủa khi chiếc chìa khoá rơi khỏi bàn tay run rẩy của cô và chạm lạnh canh xuống sàn. Maggie cúi xuống và cảm thấy một bàn tay to lớn, ấm áp trên vai cô. Nhìn lên, cô thấy Simon đang ngồi xổm bên cạnh.

Mỉm cười, anh ta vén một lọn tóc ra sau tai cô và nhặt chìa khoá lên khỏi nền gạch, đặt nó trong lòng bàn tay giơ ra của cô. Khi mắt họ gặp nhau, Maggie cảm thấy một cảm giác điềm tĩnh kỳ lạ xâm chiếm mình, xua tan sự hoảng loạn. Đã bình tĩnh lại, Maggie tra chìa khoá vào ổ mà không gặp khó khăn gì.

“Xin mời vào,” cô nói, dẫn anh ta vào căn hộ bé nhỏ cô ở cùng Bridie. Đôi mắt Maggie lo lắng hướng về phía phòng ngủ và má cô đỏ bừng trong khi tim cô bắt đầu đập to đến nỗi cô chắc chắn là Simon cũng sẽ nghe thấy tiếng động ầm ầm ấy. Chắc chắn, cô không thể

nào chỉ việc dẫn anh ta vào phòng ngủ! Không, chắc phải có những bước khác, nhã nhặn hơn...

“Đồ uống!” Maggie la lên, và Simon quay sang cô, mặc dù căn hộ quá tối cô không thể nhận ra biểu hiện của anh ta. Maggie bước lùi lại, bật chiếc đèn nhỏ ở đầu bàn cạnh ghế sofa, tiếp tục lấp bắp lo lắng. “Tôi...tôi có thể làm cho anh ít rượu pha sô da... Anh có thích rượu gừng không? Hay tôi có thể pha cà phê... Tôi thực sự pha cà phê rất giỏi...”

Simon bắt đầu bước về phía cô và Maggie vô thức lùi lại, vấp phải tay ghế và ngã sòng soài xuống nệm trong tư thế chẳng đứng đắn gì.

Vội vã ngồi dậy, Maggie đỏ mặt giận dữ, không nhìn lên khi thì thầm, “Tôi xin lỗi” với Simon khi anh ta ngồi xuống bên cạnh. Những giọt nước mắt nhanh chóng làm mí mắt cô nhức nhối và cô phải chớp chúng đi, cảm thấy hoàn toàn ngốc nghếch, chắc chắn rằng cô đã làm mọi việc sai lầm và giờ Simon không thể cảm thấy gì với cô ngoại trừ sự thương hại và khinh miệt.

“Em chẳng có gì phải xin lỗi cả, cô bé,” Simon nói và vươn tay ra kéo cô vào lòng. Maggie lén nhìn lên anh ta đầy hi vọng, được sưởi ấm cả vì danh xưng thân mật mới lần giọng nói dịu dàng, khàn khàn của anh ta. Có lẽ rốt cuộc cô đã không làm hỏng hết. “Giờ thì là chuyện gì, em yêu?”

Cô thực sự phải mất một lúc mới nhớ ra, vì bị mê hoặc bởi cặp đùi ấm áp, mềm mại bên dưới cô và bàn tay mạnh mẽ nhưng dịu dàng đang vuốt tóc cô. “Em... Em không biết em phải làm gì.”

Đầu tiên cô bị sốc bởi sự bộc trực của mình và khó chịu vì cái cách người đàn ông này rù quấy cô kể ra những sự thật mà cô đã giữ không nói với bất kỳ ai khác, sau đó Maggie cảm thấy nhẹ nhõm khi Simon chỉ mỉm cười đơn giản. Anh ta hé lộ một lúm đồng tiền bên má trái mà cô rất muốn hôn, và anh ta bắt đầu cuộn những lọn tóc đỏ của cô quanh ngón tay anh ta để mang cô lại gần hơn, “Meghann, em không cần phải ‘làm’ gì hết mà chỉ cần thưởng thức khoái lạc mà tôi rất muốn mang đến cho em.”

Maggie bắt đầu nói gì đó, nhưng nó đã bị chôn vùi mãi mãi khi Simon bắt đầu hôn cô. Đôi môi chắc chắn trên môi cô đập tan sự lo lắng của cô hoàn toàn, mang lại mọi cảm giác bủn rủn mà cô cảm thấy ở dưới lầu. Hai bàn tay cô vươn tới theo ý chí riêng của chúng

để quán quanh cổ anh ta và cô ấn thân mình vào anh ta, cảm thấy bàn tay quanh eo cô siết chặt gần như là đau đớn.

Lạy Chúa, việc này thật tuyệt, Maggie nghĩ, bị choáng váng bởi những cảm xúc ngây ngất mà cô cảm thấy khi Simon tiếp tục hôn cô; sự đụng chạm của anh ta trở nên đòi hỏi hơn khi cô bớt kìm chế hơn.

“Ngon quá,” Simon lẩm bẩm, gấn môi vào cổ cô. Maggie hăm hở đẩy đầu anh ta xuống, hân hoan trong hơi nóng truyền qua cơ thể cô khi anh ta hôn và liếm chỗ da thịt mềm mại nơi cổ cô. Rồi cô nghĩ rằng mình đã cảm thấy cái gì đó cứng và sắc một cách khó chịu ở hõm cổ họng, nhưng Simon đột nhiên đẩy cô ra, đứng trước cô trên đôi chân loạng choạng.

Dành cho cô nụ cười ngẩn, anh ta cởi chiếc nơ màu đen trong khi đôi mắt lướt khắp thân hình cô. Anh ta đặt một ngón tay dưới cằm cô; đầu ngón tay tạo một con đường chậm rãi, lưỡi nhác cho đến khi nó dừng lại ngay trên ngực bên trái. “Tôi muốn em cởi... giày ra.”

Maggie cười khúc khích trước vẻ láu lỉnh trong mắt anh ta và đá đôi giày màu bạc ra, đáp lại ánh nhìn bạo dạn của anh ta bằng nụ cười vui vẻ. “Còn gì khác em nên cởi nữa không?”

“Có vẻ như cô trình nữ e thẹn vài phút trước đã biến mất... tạm biệt cô ta,” Simon nói với một nụ cười. Gần như là dâm đãng khi anh ta xoay cô lại.

“Ôi,” Maggie hổn hển khi anh ta cởi khoá bộ váy màu tím. Không nói một lời cô bước ra khỏi đó, thấy buồn cười khi nhận ra mình đang đứng trước mặt một người đàn ông mà chẳng mặc gì ngoài bộ đồ lót màu oải hương.

“Kéo tóc em lên,” Simon ra lệnh và Maggie làm theo, sử dụng cả hai tay để giữ mái tóc dài đến vai của cô thành một túm lộn xộn trên đầu.

“Bé ngoan,” anh ta lẩm bẩm và di môi xuống cổ cô, khiến da cô nổi lên những nốt nhỏ tí xíu như da ngỗng. “Giờ thì giữ hai tay ở đó cho đến khi tôi bảo thôi.”

Mệnh lệnh ấy chứng tỏ khó khăn hơn Maggie tưởng rất nhiều khi hai bàn tay Simon đưa lên ôm lấy ngực cô. Với sự chậm rãi tinh vi, Simon bắt đầu di những ngón tay theo hai vòng tròn rộng quanh ngực cố, từ từ tiến tới hai núm vú trong khi anh ta đặt những nụ hôn

nhỏ lên cổ và tai cô. Maggie dựa hẳn vào anh ta, cảm thấy sự thoi thóp xa lạ bắt đầu xuất hiện bên trong cô khi cô cảm nhận được cơ thể rắn chắc, cứng cáp của anh ta ấn vào cô.

“Ôiiii,” Maggie nghe thấy chính mình rên rỉ khi những ngón tay đùa bỡn của Simon biến núm vú cô thành hai điểm nhỏ rắn chắc, và hơi ấm không thể chịu nổi trào qua cô, khiến cho cô không tài nào đứng vững. Thẳng thốt vì sự khao khát hiện rõ trong tiếng rên của mình, Maggie đột ngột câm nín. Cô đang làm cái quái gì thế này? Một cô gái ngoan sẽ không...

“Không,” Simon nói và xoay cô lại. Maggie thấy bị mê hoặc bởi ánh mắt đòi hỏi dường như thâm nhập vào tận sâu thẳm tâm hồn cô. Chính là đôi mắt anh ta đã giữ cô dựa vào anh ta chứ không phải là gọng kiềm cứng chắc trên cánh tay cô.

“Không,” Simon lại nói, và cô run rẩy trước sự căng thẳng của giọng nói anh ta. “Đừng bao giờ hổ thẹn vì bất kỳ điều gì chúng ta làm cùng nhau, Meghann.”

“Em không xấu hổ,” Maggie nói, và sự thật là thế. Sự hổ thẹn thoáng chốc rời khỏi người cô như bộ váy mà cô vừa cởi bỏ vài phút trước. “Chỉ là... Em... Em chưa từng cảm thấy điều gì như thế...”

“Tất nhiên là chưa rồi,” Simon nói, dành cho cô một nụ cười đầy nhục dục trước khi miệng anh ta vòng quanh ngực cô.

“Ôi, vâng,” cô thút thít trước cái lưỡi nóng bỏng, mềm mại cô cảm nhận được qua làn lụa mỏng của bộ đồ lót, bám vào Simon khi anh ta đứng lên và mang cô tới phòng ngủ.

“Em thì biết gì về đam mê nào?” Simon thì thầm và đặt cô trên chiếc giường đôi với tấm chăn có họa tiết hoa hồng. Trước hành động đó, một ý nghĩ lộn xộn xuyên qua sự lo lắng và ước đoán háo hức của cô: Làm sao Simon biết chiếc giường nào là của cô và chiếc nào là của Bridie mà không cần phải hỏi? Có lẽ anh ta chỉ đơn giản là đã đoán trúng.

“Những thằng nhóc ngốc nghếch mà em đã biết sẽ chẳng bao giờ có thể khuấy động nổi em; những cử chỉ vụng về, ngốc nghếch của chúng sẽ chỉ khiến em nghĩ làm tình là cái gì đó đáng ghê tởm,” Simon nói, bắt đầu cởi quần áo. Maggie nhanh chóng quên mất sự hờn dỗi của cô về chuyện những chiếc giường khi bộ quần áo sang

trọng của anh ta rớt xuống sàn; cô chưa từng nhìn thấy một người đàn ông khoả thân nào trước đây và đôi mắt to của cô hút lấy anh ta với sự tò mò trinh nữ.

“Em có thể chạm vào anh không?” cô e thẹn hỏi, và anh ta cười toe toét.

“Em có thể làm bất kỳ việc gì em muốn,” Simon bảo với cô và nằm xuống giường bên cạnh cô.

Lúc đầu còn e dè, rồi Maggie nhanh chóng thu đủ tự tin từ sự bất động hoàn toàn của Simon khi hai bàn tay cô xoa khắp thân thể trắng nõn, gầy như không có lông của anh ta. Cô háo hức đưa hai bàn tay qua những múi cơ thoải thoải, lồi lõm trên cánh tay anh ta trong khi mắt cô uống lấy bề rộng tuyệt vời của đôi vai anh ta. Cô so sánh những đường nét giống chim ưng, đặc sệt vẻ quý tộc trên mặt anh ta với sức mạnh cơ bắp trên bộ ngực nở nang, cái eo phẳng lì và cặp chân nam tính mà bộ quần áo thời thượng đã che giấu đi. Cô nghĩ Simon trông hết như vị hiệp sĩ bảnh bao bên ngoài trang bìa của một trong những cuốn tiểu thuyết cô đã mượn ở thư viện.... sự cao sang kết hợp với sức mạnh không khoan nhượng.

“Đừng xấu hổ, cô bé,” Simon lẩm bẩm khi hai bàn tay cô đột ngột dừng lại ở bụng dưới anh ta; đôi mắt cô lồi ra gầy như trong phim hoạt hình trước phần cơ thể cứng rắn, phồng lên chỉ cách bàn tay cô một chút xíu. Anh ta khẽ nắm tay cô và cuộn nó quanh mình.

“Em đã không biết nó ấm đến thế,” Maggie thì thào, gầy như không biết mình đang nói gì khi bàn tay cô siết lại theo bản năng quanh vật thể rung rinh, co giật.

“Em làm gì sai à?” cô lo lắng hỏi khi nghe Simon rên, và anh ta khẽ cười khi kéo cô về phía mình.

“Em không thể làm gì sai với tôi cả, Meghann,” Simon đảm bảo với cô, từ từ cởi nốt phần áo quần còn lại trên người cô. “Tuyệt đẹp,” Simon thở dài khi cô nằm khoả thân bên dưới anh ta, và anh ta bắt đầu vuốt ve từng inch trên cơ thể cô. Maggie rên rĩ với mỗi cú chạm mới và vươn lên háo hức đón chào đôi bàn tay và cái miệng chu du của anh ta, chúng mang đến cho cô khoái lạc mà cô chưa từng tưởng tượng ra.

Không còn dè dặt gì nữa, Maggie choãi rộng hai chân cho bàn tay

dịu dàng nhưng đòi hỏi của anh ta vuốt ve phần da thịt ấm áp bí mật mà chính cô còn chưa từng tự chạm vào. Cô nghe thấy chính mình phát ra những âm thanh sâu, gần như hoang dại trong cổ họng khi cô cảm thấy áp lực tuyệt vời bắt đầu hình thành trong cô. Nó nhanh chóng leo thang thành cảm xúc trào dâng khiến cô hét lên như một người đàn bà bị ám. “Ôi, vâng, vâng, vâng, vâng!”

Rồi cô cảm thấy bàn tay Simon rút lui và anh ta đặt mình vào giữa hai chân cô trước khi đâm vào trong cô bằng một cú đâm dứt khoát khiến cho cô kêu lên vì cơn đau bất ngờ.

Miệng anh ta hạ xuống miệng cô lần nữa cắt đứt tiếng kêu thảng thốt và cô cảm thấy cơn đau sắc nhọn bắt đầu dịu dần khi Simon tiếp tục bất động, cho phép cơ thể cô điều chỉnh với anh ta. Rồi, với sự cẩn trọng vô biên, anh ta bắt đầu di chuyển trong cô thật chậm, chỉ tăng nhịp độ khi cặp hông Maggie dâng lên để gặp những cú đâm của anh ta, theo bản năng bắt nhịp với anh ta.

“Ôi,” cô khẽ kêu, cảm thấy khao khát, một nhu cầu bắt đầu hình thành khi Simon di chuyển bên trong cô. Cô không hiểu cô muốn gì, điều gì khiến cô rít lên và ưỡn người, điều gì gây ra những tiếng nấc nghẹn phát ra từ đôi môi đóng chặt của cô. Cô chỉ biết rằng Simon bằng cách nào đó sẽ xoa dịu nỗi đau cháy bỏng trong cô.

“Vâng!” cuối cùng cô la lên, cắm móng tay vào lưng Simon trong khi cơ thể cô run rẩy vì cực khoái mãnh liệt. Cô chưa từng cảm thấy bất kỳ điều gì như cú sốc điện đột ngột khiến cho cô kêu lên cảm kích, “em yêu anh! Em yêu anh rất nhiều!”

Trước lời nói của cô, khuôn mặt Simon trở nên nhăn nhó, gần như thương hại, và anh ta tung người vào trong cô; cử động của anh ta mạnh và cứng tới nỗi cô thực sự bị choáng.

“Xin anh dừng lại,” cô hỗn hển, nhưng Simon không chịu cho cô nghỉ ngơi chút nào. Mặc dù cơ thể cô tiếp tục đáp ứng, Maggie đã bắt đầu thấy lo lắng, thậm chí hơi sợ hãi. Đôi mắt hổ phách khoá vào mắt cô dường như đã không còn dịu dàng và yêu thương – giờ đây mắt Simon là hai đốm sáng khắc nghiệt, thèm khát khiến cho Maggie cố gắng tách ra khỏi anh ta. Tại sao anh ta lại trông như thế... như là một kẻ ăn mày vừa bước vào căn phòng đầy ngập những vàng, như một con thú đói mỗi người thấy thịt?

“Xin anh,” cô thút thít lần nữa khi thế giới bắt đầu xoay chung

quanh cô, và cô phải nhắm mắt để ngăn cảm giác tròn trành khiến cô cảm thấy như mình bị nhốt vào trong một bánh xe Ferris. Bóng tối cuộn quanh cô và thứ duy nhất Maggie thực sự ý thức được là cực đỉnh khoái lạc hết lần này đến lần khác khi Simon tiếp tục thúc vào cô cho đến khi một cơn đau kinh khủng, ghê gớm xé toạc lớp sương mù dày đặc của hoan lạc đang che phủ các giác quan của cô.

“Không,” cô cố gắng nói, nhưng dường như không thể mở miệng hay thậm chí mở mắt để xem cái gì làm cô đau đến như vậy. Cô không thể nói cơn đau bắt đầu ở đâu, chỉ biết rằng lúc đầu có một cơn đau xuyên thấu, sắc nhọn như vết đâm, và rồi nó ít dần đi khi một sự uể oải khác thường tràn qua người cô, khiến cô càng ngày càng khó giữ tỉnh táo.

Cuối cùng, với nỗ lực kinh người, Maggie cũng mở được mắt và mỉm cười yếu ớt với đôi mắt vàng đang toả sáng xuống người cô. Cô nhìn thấy sự khắc nghiệt lúc trước làm cô sợ hãi đã biến mất, thay thế bởi tình yêu và cái gì đó rất giống như sự kinh ngạc sâu sắc, gần như choáng váng. Cô bắt đầu cố nói, để hỏi Simon tại sao trông anh ta lại ngạc nhiên nhưng rất hạnh phúc như thế, nhưng trước khi cô có thể mở miệng, Simon đã bắt đầu hôn cô, để lại một thứ vị kim loại thoang thoảng nhưng không phải là khó chịu trong miệng cô.

Điều này không thể là thật, Maggie uể oải nghĩ khi Simon đi vào trong cô lần nữa và cô cảm thấy niềm khoái lạc sâu sắc và cơn đau nửa đáng sợ, nửa tuyệt vời lại chiếm lấy cô. Không thể nào thực sự có một người lạ mặt độc đoán với đôi mắt vàng rực cháy chiếm lấy cô như một cơn bão hoang dã, tuyệt vời thế này. Việc đó chỉ là không thể xảy ra; chắc hẳn nó là một giấc mơ là ý nghĩ mạch lạc cuối cùng của Maggie trước khi đổ sập xuống gối, bất tỉnh.

Chương

Bridie về nhà vào khoảng chín giờ sáng, cảm thấy kiệt sức và cáu kỉnh. Cô nghĩ mình nghe thấy âm thanh nôn oẹ phát ra từ nhà tắm. “Maggie, cậu ổn không?” Khi cô không nghe thấy câu trả lời, cô vội đi vào nhà tắm.

Maggie, mặc bộ đồ ngủ bằng vải thun màu trắng, đang ngồi xõm bên cạnh bồn cầu, cố giữ tóc trong khi nôn. Bridie lấy một chiếc khăn mặt từ trong tủ và bắt đầu mở nước lạnh ra xả.

“Cậu bắt đầu thấy ốm từ khi nào?” cô hỏi Maggie.

Maggie vẫn còn nôn. Cuối cùng cô cũng đẩy mình lùi lại và nhìn lên. Bridie hỗn hển vì sốc trước bộ dạng của bạn mình. Maggie trông xanh không thể tưởng, và cô có một quầng thâm dưới hai mắt.

“Trông mình tệ đến thế à?” Maggie khàn khàn nói, giọng cô khàn đặc sau hàng giờ nôn mửa. Bridie để ý thấy Maggie quấn chặt tay quanh người – như là cô đang cố giữ ấm. Cô cũng vã mồ hôi nữa.

Bridie vươn tới và đặt tấm khăn lạnh lên trán bạn. “Cậu bắt đầu ốm từ khi nào?” Bridie lo lắng nhìn khi Maggie lại bắt đầu nôn.

Ôi, Chúa ơi, Maggie nghĩ, khi nào thì chuyện này mới dừng lại?

Cổ họng cô bỏng rát, và sườn cô đau nhói. Và đầu cô – cô chưa từng bị một lần đau đầu nào như bẽ sọ thế này; nghĩ cũng đau, mở mắt ra cũng đau. Nhưng điều tệ nhất là cô lạnh – cô cảm thấy như mình sẽ không bao giờ còn ấm nữa.

Khi Maggie đã nôn xong, cô trả lời câu hỏi của Bridie. “Mình không biết. Mình dậy vào khoảng sáu giờ, mình nghĩ vậy, và cảm thấy rất buồn nôn. Mình suýt soát vào được nhà tắm... và mình đã ở trong này từ lúc ấy.”

“Cậu đã nôn oẹ thế này suốt ba giờ qua?” Bridie không thích thế. Nếu Maggie không ngừng lại ngay, chắc chắn cô sẽ bị mất nước. Cô lục trong tủ thuốc tìm cặp nhiệt độ, và nhét nó vào miệng Maggie. “Mình muốn đo nhiệt độ của cậu. Mình sẽ trở lại ngay.” Bridie vào bếp và lấy ít nước vào cái bình đựng súp. Rồi cô đặt cái bình bên cạnh giường Maggie.

Maggie vẫn còn run rẩy, và da cô lạnh toát và ẩm ướt. Bridie nghĩ bạn mình bị ngộ độc thức ăn. Cô lấy cái cặp nhiệt độ ra khỏi miệng bạn. “Một trăm linh hai độ! Nào, mình sẽ bật nước. Chúng ta cần phải hạ nhiệt độ xuống.”

Bridie bắt đầu xả nước ấm vào bồn cho bạn. Cô đưa cho Maggie hai viên aspirin với một cốc nước để để giảm sốt. Maggie nuốt viên aspirin, và lập tức oẹ ra. Cô bắt đầu uống nước như chết khát. “Này, uống chậm thôi – không ích gì khi làm nó trào ra lại,” Bridie cảnh cáo.

Maggie hớp từng ngụm trong khi bồn tắm dần đầy. Nước lạnh dường như là thứ duy nhất cô muốn.

Khi Maggie ra khỏi bồn tắm, Bridie nhanh chóng chà cồn vào cô, rồi đưa cô cái khăn tắm và một bộ áo ngủ mới. “Tại sao cậu không nghỉ ngơi một tí nhỉ?”

Maggie phải dựa hẳn vào Bridie mới đi nổi quãng đường ngắn từ phòng tắm đến phòng ngủ. “Sao cậu lại tập tễnh?”

“Chân mình bị đau,” Maggie trả lời. “Mình nghĩ mình đã nằm đè lên nó trong nhà tắm.”

Một khi Maggie đã yên ổn trên giường, Bridie lại đo nhiệt độ của cô. “Một trăm... chà tốt hơn rồi. Mình sẽ đi lấy thêm aspirin. Xem xem lần này cậu có giữ được chúng không.”

Bridie mang aspirin tới cùng với một ly rượu gừng. Lần này, Maggie giữ được mấy viên thuốc. Giờ tất cả những gì cô muốn làm là ngủ; cô chưa từng mệt đến thế.

“Bridie à?” cô mơ màng hỏi.

“Sao?”

“Cậu kéo tấm rèm xuống được không. Ánh sáng làm phiền mình.”

Bridie nhìn ra bên ngoài. Đó thực sự là một ngày u ám. Nhưng cô biết bất kỳ điều gì cũng có thể làm phiền con người ta khi ốm đau. “Có phải cậu bắt đầu thấy ốm ở bữa tiệc không?”

“Tiệc nào?” Maggie lẩm bẩm trước khi chìm vào giấc ngủ kiệt sức.

Khi Maggie tỉnh giấc, cô cảm thấy tốt hơn nhiều. Gần như là cô chưa hề ốm vậy. Cô nhìn vào đồng hồ để trên bàn ngủ - sáu giờ tối! “Bridie, sao cậu để mình ngủ muộn thế? Giờ thì hầu như cả ngày đã trôi qua rồi.”

Bridie vào trong phòng ngủ, cặp nhiệt độ trên tay. “Rõ ràng là cậu cần nghỉ ngơi. Giờ để mình xem nhiệt độ cho cậu nào.”

“Nhưng giờ mình ổn rồi,” Maggie phản đối.

“Ai mới là y tá ở đây? Cậu hay là mình? Mình sẽ nói cậu ổn hay là không.” Thực sự, cô nghĩ là trông Maggie đã khá hơn nhiều. Những quầng thâm kinh khủng kia đã mất; cô chỉ hơi xanh xao một chút.

Bridie lấy cặp nhiệt độ ra. “Bình thường. Mình đoán đó là loại vi trùng hai mươi tư giờ nào đó. Cậu có nghĩ cậu bị nhiễm ở bữa tiệc không?”

“Tiệc?”

Bridie đảo mắt. “Đó là lần thứ hai cậu nói thế rồi nhé. Thôi nào, Maggie, tiệc đêm qua ở nhà Pauline ấy. Nó thế nào?”

Maggie cau mày. Điều cuối cùng cô còn nhớ từ đêm qua là người quản gia mở cửa cho cô; mọi thứ khác đều trống rỗng. Cơn sốt chắc là đã thực sự làm hỏng não cô. “Ổn, mình đoán thế.”

“Chỉ ổn thôi à?”

Maggie nhún vai không chắc chắn, và ra khỏi giường. “Mình tắm được không, cô Y tá?”

“Chắc rồi, đó là một ý hay. Ba cậu sắp qua. Ông nói ông đã mua được ít thịt bò ở chợ đen.”

Bụng Maggie bắt đầu sôi lên trước ý nghĩ về đồ ăn; cô thấy đói ngẫu nhiên. Cô ăn lần cuối là khi nào nhỉ?

Khi bước ra khỏi vòi hoa sen, cô trông vào một chiếc áo len màu nâu và cái váy xếp nếp màu đen dài đến đầu gối. Cô không buồn mặc đồ lót hay đi tất; chỉ là ba cô sắp đến thôi mà. Cô buộc tóc ra đằng sau bằng một dải ruy băng đen.

“Hôm nay Johnny có gọi không?” cô hỏi Bridie.

“Chưa,” cô trả lời khi chuông cửa reng.

Ba của Maggie, Jack O'Neill, là một người đàn ông to lớn khổng lồ. Ông khoe ra một bộ tóc bạc trắng như cước và đôi mắt xanh sừng sốt mà ông đã truyền lại cho con gái mình. Ông dành cho Maggie cái ôm ngắn, và dúm cái túi giấy lớn màu nâu vào tay cô. “Đây, đi nướng chỗ thịt này đi con. Và ít rượu whiskey pha sô đa nhé? Cháu khoẻ không, Bridie?”

“Tuyệt ạ, bác O'Neill. Maggie, mình sẽ lấy đồ uống cho ba cậu; cậu có thể rửa thịt.”

“Okay.” Maggie mang cái túi vào trong bếp, cắt sợi dây buộc trên túi thịt, và nhìn chăm chăm vào ba tảng thịt bò lớn nằm trên vung máu đông.

Cô bật nước trong bồn bếp và bắt đầu đưa miếng thịt xuống dưới nó. Rồi cô bị xâm chiếm bởi một ham muốn quái đản khi nhìn vào chỗ máu. Mình không thể làm thế, cô nghĩ, nhưng đó gần như là một thôi thúc.

Cô liếc ra ngoài bếp xem Bridie có sắp vào không. Rồi trở lại chỗ thịt và vội vã liếm phần máu thừa trên chiếc túi và miếng thịt tươi. Nó khiến cô thấy ghê tởm, nhưng cô không thể ngăn nổi mình. Khi cô nghe Bridie bước vào trong bếp, cô vội vã lau mồm và rửa chỗ thịt bằng nước.

Bridie lấy ra chiếc chảo nướng. “Xong chưa?”

“Đây.” Maggie đặt chúng lên chảo.

Bridie đặt chảo vào trong lò, rồi nhìn lại Maggie. “Chắc hẳn cậu thấy khá hơn nhiều lắm. Hai má cậu đã hồng hào lại một ít rồi.”

“Cảm ơn.” Đúng là Maggie đã thấy khá hơn, nhưng cô không thể hiểu tại sao cô lại muốn uống cái thứ máu đông kinh tởm kia. Nếu cô đã kết hôn, cô sẽ nghĩ là mình mang thai. Ô, ừ thì, cô tự nói với mình khi lấy ra ít khoai tây từ tủ lạnh, mình đoán là con người ta vẫn hay có những cơn thèm kì lạ lúc này hay lúc khác.

“Tốt lắm, Maggie,” ba cô nói một cách hài lòng sau khi họ ăn xong. “Đã đến lúc con học cách nấu thịt bò ngon rồi đấy. Ba cứ bảo con mãi là con làm mất hết vitamin khi nấu quá lâu.”

“Cám ơn ba.”

Cô và Bridie bắt đầu dọn bàn. “Johnny thế nào?” ba cô hỏi.

“Không tệ ạ. Ba biết không tuần này anh ấy ở Harvard –“

“Rồi, định chuyển cô con gái nhỏ của ta tới Boston chứ gì.” Ông liếc Bridie. “Maggie có kể với cháu về kế hoạch điên rồ của nó không?”

“Cháu không biết có nên dùng từ “điên rồ” không, bác O’Neill,” Bridie nói kiểu ngoại giao.

Maggie dọn tấm khăn trải bàn đã dùng. “Ba à, chẳng có gì điên rồ trong việc một phụ nữ muốn làm nhà phân tích tâm lý cả.”

“Nhưng như thế nghĩa là đi học trường y, đúng không? Trở thành một bác sĩ?”

“Vâng,” cô hét lên từ trong bếp. Cô và Bridie đang rửa bát đĩa với nhau.

Jack vào trong nhà bếp. “Nhưng, cưng à, con ghét nhìn thấy máu. Khi con phải mổ ếch thời trung học, con đã bất tỉnh nhân sự.” Ông hỏi Bridie. “Ai mà muốn có một bác sĩ yếu dạ nào?”

“Ba,” Maggie kiên nhẫn nói, “Con không định làm bác sĩ thực hành. Con muốn làm bác sĩ tâm lý. Nghĩa là làm việc với trí óc con người ta, chứ không phải thân thể.”

“Nhưng con định thi vào trường y thế nào? Chẳng phải họ bắt con mổ xác chết đó sao?”

Maggie xám ngoét trước ý nghĩ ấy. “À, Johnny sẽ giúp con. Anh ấy muốn làm bác sĩ phẫu thuật.”

“Ba chỉ tin khi nào nhìn thấy thôi,” Jack trả lời. “Sao con không pha cà phê nhỉ? Ba có ít thời gian trước khi phải đi.”

“Ba có kế hoạch à?”

“Một buổi hẹn xem phim.” Jack mỉm cười e thẹn, nói thêm, “Với Bà Moore.”

Maggie mỉm cười. Bà Moore đã làm goá phụ một năm nay. “Đừng làm việc gì mà con sẽ không làm nhé.”

“Đừng có hỗn,” ông trả lời, cười lớn. “Ba nghĩ ba sẽ đi xem có tin gì mới không.” Ông trở vào phòng khách và bật ra đi ô lên.

“Bác nói đúng đấy,” Bridie nhận xét.

“Ai đúng?” Maggie hỏi. “Về cái gì?”

“Về cậu và trường y, Cô Nhìn-Thấy-Máu-Làm-Rộn-Dạ-Dầy-Tôi ả.” Bridie nhướn một bên lông mày, tạt nước xà phòng trong bồn vào Maggie. “Hay là cậu định cho mình đi theo cậu – và làm mọi công việc nghiên cứu khoa học như mình đã làm hết bài tập về nhà cho cậu?”

Maggie đảo mắt, tạt nước vào Bridie. “Nghe quý Cô Cao-Cả-Quyền-Năng này. Hay có lẽ cậu đã quên hết những bài luận tiếng Anh và lịch sử mình đã viết cho cậu?”

“Chẳng có gì cả.”

“Á à!” Maggie trả lời. “Cậu vẫn còn đang phải học trung học nếu không nhờ có mình.”

“Ồ, thế sao?” Bridie tạt một vốc nước, và đã làm ướt nửa bên phải trên đầu Maggie.

Maggie đáp trả bằng một cốc nước ngay trên đỉnh đầu Bridie.

Cả hai cô gái cười lớn tới mức họ gần như không đứng nổi. Bridie đang vung vẩy cái chảo nướng đầy nước một cách đe dọa khi chuông cửa reng.

“Cậu chờ ai à?” Maggie hỗn hển.

“Không,” Bridie trả lời, cười khúc khích. “Có thể là bà Scanlon già khòm còm ràm về chuyện chúng mình gây nhiều tiếng ồn quá. Đến lượt cậu phải giải quyết bà ấy.”

“Tôi tới đây, tới đây,” Maggie vẫn còn cười khi mở cửa cho Simon Baldevar.

Lạy Đức Mẹ, cô đã lên giường với người đàn ông này! Maggie nghĩ chắc hẳn cơn sốt đã làm hỏng não cô thì cô mới có thể quên được một chuyện như thế. Ký ức về đêm qua đặt cô vào một trạng thái còn hơn cả sốc – Maggie chưa bao giờ nghĩ rằng cô sẽ mất trinh trước đêm tân hôn. Tại sao, cô chẳng khác nào một con điếm ngủ với người đàn ông cô ta hầu như không biết. Cô thậm chí còn không thể ép mình nhìn thẳng vào mắt anh ta.

“Chào, Meghann,” anh ta nói bằng cái chất giọng gầm gừ trầm ấm khiến cho đầu gối cô bủn rủn.

Khi cô nhìn đắm đắm vào anh ta, cô nhận ra anh ta cao hơn nhiều so với cô tưởng đêm qua. Không có giày cao gót, cô hầu như chỉ đến vai anh ta. Vấn đề giày dép nhắc Maggie nhớ rằng cô đang đứng trước mặt anh ta chân trần, không trang điểm, xà phòng rửa chén dính trên tóc. Trông mình chắc lồi thối lắm, cô nghĩ.

Cô đoán Simon không phiền vì vẻ ngoài của cô nhiều lắm bởi vì anh ta cúi xuống định hôn cô. Cô lùi lại và bảo anh ta, “Ba em đang ở đây.”

Ngay lúc ấy, Jack O’Neill ra cửa. Ông dành cho Simon cùng một kiểu nhìn chăm chăm đe dọa mà ông dành cho bất kỳ ai đi chơi với cô. “Bạn con là ai đấy?” ông cau có với Maggie. Bridie, người vừa ra khỏi nhà bếp, trông cũng có vẻ rất quan tâm đến cuộc giới thiệu.

Simon tự giới thiệu mình vì Maggie đã mất khả năng nói chuyện. “Tôi là Bá tước Simon Baldevar. Tôi tới để cảm ơn con gái ông đã giới thiệu thành phố cho tôi đêm qua.” Anh ta giơ tay cho Jack.

Cố ý lơ bần tay đi, Jack giữ cái nhìn sắc sảo trên Maggie. Khuôn mặt đờ lững của cô không thoát khỏi sự chú ý của ông. “Chính xác thì con đã chỉ cho anh ta cái gì, Meghann Katherine O’Neill?”

“Cái phà,” cô trả lời yếu ớt.

Luôn luôn là người bạn tốt, Bridie tiến tới giải cứu Maggie.

“Mình cần giúp đỡ với đồng bát đĩa.”

Maggie chớp lấy bất kể cái cớ nào để thoát cặp mắt của ba. “Ừ, vào ngay đây. À, xin lỗi,” cô nói với Simon. “Mời vào trong.” Cô ào vào bếp trước khi ba cô có thể nói câu gì.

“Tôi đoán là cậu nên vào,” cô nghe thấy Jack nói đầy ác cảm với Simon. “Vậy cậu gặp con gái tôi ở đâu? Nó có kể với cậu nó có thằng anh trai làm cảnh sát không?”

Trong bếp, Maggie bắt đầu gột xà phòng khỏi tóc, và Bridie đang lau khô mái tóc ướt của chính cô. “Maggie, đồ xấu xa! Làm sao cậu có thể gặp một anh chàng bảnh như thế mà không kể với mình hả? Cậu tìm thấy anh ta ở đâu? Còn Johnny thì sao? Anh ta có anh em trai gì không?”

“Mình gặp anh ấy ở nhà Pauline, và anh ấy còn chưa kể với mình anh ấy có anh em không.”

“Vây mà mình tưởng buổi tiệc chỉ ổn thôi đấy,” Bridie châm chọc. “Xấu xa! Kể cho mình mọi chuyện đi.”

“Chẳng có gì để kể,” Maggie lảm bảm, nhìn xuống sàn.

“Ha! Mình đã thấy cái cách anh ta nhìn cậu rồi – và cả ba cậu nữa. Và chuyện về cái phà là thế nào? Nói mau.”

Maggie kể cho bạn nghe một câu chuyện tương đối trung thực về những sự kiện đêm hôm trước – chỉ chừa lại thực tế là họ đã lên giường với nhau. Bridie là bạn thân nhất của cô, nhưng Maggie không định kể với bất kỳ ai, thậm chí cả linh mục trong lễ xưng tội, về chuyện đó.

“Vây còn Johnny? Và tại sao anh ta ở đây?”

“Mình không biết sao anh ta ở đây. Và mình cũng không biết về chuyện Johnny. Ôi Chúa ơi, cà phê!” Maggie cứu được nó khỏi bị khét.

“Maggie,” ba cô kêu lên từ trong phòng khách. “Vào đây!”

Ôi, Chúa ơi, giờ thì chuyện gì nữa đây? Cô không nghĩ Simon lại kể cho ba cô điều gì, nhưng ông có thể đã đoán ra...

Maggie lao vào phòng khách với Bridie đằng sau cô và không thể tin vào mắt mình. Ba cô, người không bao giờ thích bất kỳ ai cô mang về nhà, người căm ghét dân Anh, đang vui vẻ chuyện trò với Simon. Thậm chí ông còn mời anh ta cả một miếng xì gà của ông.

“Chúa ơi, Maggie,” Jack cầu nài, “con có khách mà lại biến vào trong bếp? Chàng trai này sắp nghĩ ba chẳng dạy con gì cả. Sao con không lấy ra chai cô nhắc ba đã cho bọn con hồi Giáng Sinh nhỉ? Con có cốc lùn^[4] đấy chứ?”

“Thực ra bọn con thích uống nó bằng một cái ống hút cắm vào chai hơn ạ.” Maggie đi tới cái tủ com mốt trong phòng khách để lấy ly.

“Lúc nào cũng cái miệng liến láu ấy. Sao con không chỉ cho người bạn mới này những khớp ngón tay của con ấy – các bà sơ đã phải thường xuyên đánh vào tay con vì những câu nhận xét thông thái của con thế nào?”

Trong khi Bridie và Maggie bày cà phê, rượu và thìa đĩa ra, Jack

tiếp tục với những câu chuyện đáng xấu hổ của về thời thơ ấu của Maggie. Nếu ông không phải là ba cô và nặng hơn cô đến một trăm pound, cô đã có thể vui vẻ thít cổ ông.

“Tôi thề,” ông kể với Simon, “gần như mỗi ngày các bà sơ đều phải đánh nó vì cái miệng của nó.”

“Các sơ đánh tất cả bọn trẻ mỗi ngày,” cô chen ngang.

“Tôi chẳng bao giờ quan tâm tới các bà sơ cả,” Simon nói, mỉm cười với Maggie đồng cảm.

“Maggie cũng không,” Bridie nói. “Đó là lý do tại sao cậu ấy gặp rắc rối rồi thế.”

Maggie lườm Bridie, và rót cô nhắc cho ba cô và Simon. “Mình không nhớ chỉ có một mình khi gặp rắc rối.” Cô uống một ngụm cô nhắc và bắt đầu sặc.

“Maggie!” Bridie bắt đầu vỗ vào lưng cô. “Cậu ổn không?”

“Ổn,” cô nói khàn khàn. “Rượu... mạnh quá. Mình đoán mình vẫn còn hơi yếu.”

“Em không khoẻ à?” Simon hỏi.

“Lúc này em bị ốm, nhưng giờ khá hơn nhiều rồi.”

“Tôi rất mừng.” Anh ta mỉm cười với cô.

Ít nhất cũng thoát khỏi đề tài về thời thơ ấu của mình, Maggie nghĩ. Cô để ba và Bridie nói hết chuyện. Bridie đã hỏi cô tại sao Simon ở đây, nhưng Maggie không hề biết. Cô đã nghe lóm được đủ chuyện của các anh trai để hiểu rằng vẫn luôn có các cô gái “đầu hàng.” Nhưng bạn không tới thăm lại các cô này và nói chuyện với cha mẹ họ. Có phải anh ta trở lại bởi vì anh ta trông đợi cô sẽ ngủ với anh ta lần nữa? Anh ta rõ ràng là rất giàu; có lẽ anh ta sẽ yêu cầu cô trở thành tình nhân của anh ta. Chà, cô chắc chắn sẽ phải nói thẳng nếu anh ta yêu cầu. Đêm qua chỉ là một sai lầm.

Khi Maggie bắt đầu theo dõi câu chuyện, điều gì đó làm phiền cô. Ba cô và Bridie... Thật quá sức kỳ lạ, nhưng họ gần như là bị điều khiển vậy. Đặc biệt là Jack – ông chưa bao giờ thân tình với bất kỳ bạn trai nào của cô, nhưng ông đang đối xử với Simon như một đứa con trai yêu thích. Maggie có cảm giác kỳ lạ là họ đang đóng các vai

trong một vở kịch...làm đúng y như họ được bảo. Nhưng ai là người viết kịch bản?

Cô giữ im lặng, không thể gạt bỏ đêm qua ra khỏi đầu. Làm sao cô có thể làm những việc bẩn thỉu như thế? Những người tốt không làm như vậy; cô chắc chắn. Rồi cô nhìn qua Simon – cơ thể mạnh mẽ, cơ bắp của anh ta, đôi mắt quyến rũ của anh ta – và cô muốn làm lại từng việc một trong số đó hơn bất kỳ điều gì.

Simon bắt gặp ánh nhìn của cô và khẽ cười. Trừ khi cô nhầm, nếu không chắc anh ta cũng đang nghĩ lại đêm qua.

Jack bắt gặp cái nhìn con gái mình trao cho người bạn mới. Việc đó làm ông khó chịu, và rồi ông hiểu ra tại sao. Cô không còn giống đứa con gái nhỏ của ông khi cô nhìn vào Simon Baldevar – trông cô giống một người đàn bà. Và cậu đã làm cái gì để khiến nó trông như thế, ông cảm thấy muốn hỏi người đàn ông này. Nhưng một lần nữa, chàng trai này dường như không chỉ đi tìm khoảng thời gian vui vẻ. Nếu Jack không nhầm, vị quý tộc giàu có này dường như đang phải lòng Maggie. Chà, ông sẽ phải hỏi anh ta ý định của anh ta là gì.

“Maggie, con nên đi rửa cốc uống cà phê trước khi chúng bị khô.” Đó không phải là một gợi ý. Nó được nói ra bằng một giọng điệu mà cô hiểu từ hồi còn bé là một mệnh lệnh cứng rắn.

Maggie nhướn cặp lông mày lên với Bridie, và họ biến vào trong bếp.

“Thế còn Johnny?” là điều đầu tiên ra khỏi miệng Bridie trong khi họ rửa thêm những chiếc đĩa mới.

“Mình không biết,” Maggie thành thật nói với cô. “Nhưng anh ấy chẳng tuyệt vời sao?”

“Mình không thể nói mình đổ lỗi cho cậu vì đã ném Johnny đi vì một anh chàng như thế. Nhưng làm sao cậu biết anh ta nghiêm túc với cậu? Anh ta chẳng phải về lại Anh à?”

Đó cũng chính là điều làm Maggie lo sợ - rằng cô đã ngủ với một người lạ hấp dẫn, kẻ sẽ quên tất tật về cô. Anh ta có thể có vô vàn cô gái theo đuổi, vậy thì sao phải chọn Maggie O'Neill bé nhỏ?

Bridie nhìn thấy Maggie cau mày lại và vội vã nói vào, “Chà, bắt

cứ ai cũng có thể nói anh ta thích cậu. Và tối nay anh ta đã đến đây.”

Maggie rạng rỡ hẳn lên. “Đúng thật.” Rồi cô rón rén đến cửa nhà bếp. “Cậu không muốn biết Ba ném tui mình ra khỏi phòng để nói gì với anh ấy à?”

Cả hai cô gái đều cố hết sức ngó ra ngoài mà không để hai người nhìn thấy họ. Simon và Jack dường như đang nói chuyện rất căng thẳng. Trông Jack gần như nhăn nhó cho đến khi Simon vươn người sang và nói gì đó khiến mặt ông nở một nụ cười rộng. Rồi Jack đứng dậy, và hai cô gái cuống cuống trở lại chỗ cốc chén. Jack vào trong bếp thấy cả hai đang lau khô đĩa. Họ hi vọng rằng mình có vẻ mặt hoàn toàn thờ ơ.

Jack nhéo mạnh vào má Maggie. “Ba đoán đã đến lúc ba đi xem phim rồi. Sao cháu không đi cùng nhỉ, Bridie?”

Hai cô gái quay sang nhau với cùng một biểu hiện choáng váng trên mặt. Ba của Maggie đang gợi ý cô ở riêng với một chàng trai? Chẳng lẽ địa ngục đóng băng hết rồi?

“Chắc rồi, bác O’Neill,” Bridie ngập ngừng trả lời. “Để cháu thay sang bộ đồng phục y tá đã nhé.”

Trong khi Bridie thay đồ, Jack tự hào khoe bức ảnh Maggie tóc thắt bím và mang đôi găng. Anh trai Frankie của cô quàng tay quanh cô.

“Maggie mười bốn tuổi và anh nó cho nó ném hai hiệp cho đội bóng,” Jack khoe khoang với Simon. “Con bé nhỏ tí này đã loại những sáu thằng con trai. Nó ném bóng nhanh giỏi hơn rất nhiều thằng nhóc mà tôi biết.”

“Ba à,” cô vui vẻ nói, “lúc nào ba cũng nói nghe như là con ném lại đội Yankees vậy. Đến hiệp thứ bảy thì mấy người đó đã say khướt đến độ có khi họ còn chẳng nhớ cách cầm chày.”

Bridie trở lại, và họ nói tạm biệt. Maggie vẫn còn choáng váng, và cô lại có cảm giác về chuyện đóng kịch lần nữa. Việc này không có thật – ba cô đang để cô lại một mình với một người đàn ông mà ông không biết. Cô thấy mình muốn gọi họ trở lại.

Mình đang làm cái quái gì thế này? Maggie tự hỏi. Đáng lẽ mà

phải yêu cầu Simon đi về - theo cái cách mà chắc chắn ba sẽ làm nếu ông biết việc gì đã xảy ra đêm qua. Giờ anh ta sẽ đòi hỏi nhiều hơn điều mà đã cho đi đêm qua, đồ ngốc.

“Ba em đã nói gì với anh?” cô tò mò hỏi khi trở lại phòng khách.

“Ông nói, và tôi trích nguyên văn “quý tộc Anh hay không, nếu cậu làm cô bé của tôi gặp rắc rối hay làm tan vỡ trái tim nó, tôi sẽ lấy cậu ra lau sàn.”

“Ôi, Chúa ơi, em xin lỗi.” Maggie quá xấu hổ - và khó chịu - trước ý nghĩ có thể ba cô sẽ phải thực hiện lời đe dọa ấy trong chín tháng nữa.

“Đừng xin lỗi. Thật cảm động khi thấy sự quan tâm của ba em. Tôi tin là tôi đã làm cho ông ấy yên tâm.”

“Bằng cách nào?”

Simon cầm tay cô và hôn. “Bằng cách đảm bảo với ông ý định của tôi hoàn toàn đáng trọng. Tôi đã bảo ông không cần lo lắng về chuyện tôi làm tan vỡ trái tim em - trái tim duy nhất có thể bị tan vỡ ở đây là của tôi. Em có vui khi gặp lại tôi không, Meghann?”

“Rất vui,” cô trả lời, gằn như không nhớ nổi tên của Johnny.

“Tốt.” Anh ta nhìn chiếc thánh giá lớn bằng gỗ treo bên cạnh giá sách. Anh ta quay sang Maggie. “Tôi thấy em là người Thiên Chúa Giáo?”

“Chẳng phải tối qua em kể rồi sao? Dù sao thì, em còn có thể là gì với một cái tên như là Meghann Katherine Agnes O’Neill?”

“Agnes?”

“Đó là tên em chọn làm tên thánh,” cô giải thích. “Agnes là cô dâu đầu tiên của Chúa Jesus. Bà đã chọn bị chém đầu còn hơn là cưới một vị quý tộc giàu có nhưng là phàm phu.”

Simon dành cho cô nụ cười nửa miệng chậm rãi làm đầu gối cô bủn rủn. “Và có phải em chọn tên của bà ta bởi vì em muốn làm một cô dâu của Chúa không, Meghann - bằng cách giữ cơ thể em trong sạch để phục vụ Đấng Cứu Thế?”

“K-không hoàn toàn,” cô lắp bắp. “Em ngưỡng mộ đức tin vào Chúa của bà. Em nghĩ thật tuyệt vời khi ai đó tin tưởng mạnh mẽ

vào một hình tượng đến mức họ không bị lung lay bởi ý nghĩ về cái chết hay sự tra tấn.”

“Cá nhân tôi thì nghĩ việc đó hơi ngu ngốc,” Simon lại chạm vào cây thánh giá. “Em không cho vật này là một sự trình diễn khoa trương lòng tận tụy đấy chứ?”

“Không hề,” cô bảo anh ta. “Cây thánh giá đó thuộc về mẹ em.”

“À.” Simon ngồi lại xuống sô pha. “Nói cho tôi biết, em có ngoan đạo không?”

Tại sao anh ta lại quá quan tâm tới vấn đề tâm linh của cô vậy nhỉ? “Rõ ràng là chẳng ngoan đạo chút nào,” cô đối đáp. “Nếu không em sẽ không dày linh hồn bất tử của mình xuống địa ngục bằng cách ngủ với một người đàn ông mà em không cưới.”

Simon cười rống lên và Maggie đỏ mặt. Điều gì khiến cô nói một câu như thế trước mặt Simon nhỉ? Cô thường thẳng tính, nhưng không bất cần.

“Tất cả những hình phạt đó có mang lại khoái lạc không?” anh ta nói, vươn tay ra cho Maggie. “Lại gần đây, kẻ dị giáo xinh đẹp của tôi.”

Maggie vẫn ở nguyên một chỗ và Simon nhướng mày bên trái lên. Cô ngập ngừng nói, “Em không muốn anh... hiểu sai. Đêm qua là... chỉ là em chưa từng làm việc gì như thế...”

“Meghann, không cần thiết phải nói với tôi việc tôi đã biết rồi. Nào lại đây ngồi với tôi.” Bất chấp giọng nói mềm mại của anh ta, Maggie cảm thấy như anh ta đang ra lệnh cho cô. Và cô bước tới ngồi bên cạnh anh ta mà không hề nghĩ đến chuyện khước từ.

Simon đưa tay vào trong túi áo khoác và lôi ra một hộp trang sức nhỏ màu đen. Anh ta hôn trán Maggie và đặt chiếc hộp lên tay cô. “Mở nó đi. Tôi đã chờ cả đêm để xem em có thích món quà của tôi không.”

Maggie mở chiếc hộp và thấy một mặt dây chuyền vàng rất đẹp gắn trên sợi xích vàng. Cô lập tức thấy yêu nó. Mặt dây chuyền có hình quả đầu và có ngọc lục bảo cùng ngọc trai đặt rải rác trên vành bằng vàng của nó. Bốn chữ cái thả xuống từ mặt dây. “A-M-O-R,” cô đọc to lên.

“Amor,” Simon bảo cô. “Có nghĩa là tình yêu.”

“Em biết. Nhưng em tưởng amour có chữ u.”

“Trong thế kỷ mười bốn thì không,” anh ta trả lời. “Đây là đồ gia bảo đấy, em yêu, nó đã ở trong gia đình tôi từ hàng thế kỷ nay.”

“Vậy thì em không thể nhận nó,” cô phản đối. “Nó quá giá trị.”

Simon mở cái móc khoá và đặt sợi dây chuyền quanh cổ Maggie. “Thứ em tặng tôi đêm qua còn giá trị hơn nhiều. Đây chỉ là một món quà cảm ơn nhỏ bé. Tôi sẽ không chấp nhận câu trả lời không.”

Maggie thấy cảm động. Chưa có ai từng tặng cho cô món quà giá trị đến thế. “Nếu anh không chấp nhận câu trả lời không, em đoán là tất cả những gì em có thể nói là cảm ơn.” Cô vươn tới và hôn môi anh ta.

Thứ ban đầu cô định là một nụ hôn ngắn biến thành nhiều hơn nữa khi Simon ôm lấy cô và hạ người cô xuống sofa. Không hề dứt nụ hôn, anh ta cởi áo cô và cô cảm thấy bàn tay anh ta trên đùi mình. Maggie vươn tay lên và bắt đầu cởi khuy áo anh ta.

Khi chuông điện thoại reo, Maggie cảm thấy như ai đó vừa mới dội một gáo nước lạnh vào cô. Cô lo lắng nhìn vào tình trạng không áo quần của cô và Simon. Có chuyện gì với mình thế? Tại sao mình không thể suy nghĩ tử tế khi anh ta chạm vào mình? Maggie lóng ngóng tách khỏi Simon và vội tới chỗ điện thoại. “Xin chào?”

“Chào cưng, em ổn không? Nghe giọng em buồn cười quá.”

Maggie cảm thấy tội lỗi đan xen với nỗi hổ thẹn ngày càng tăng. “Ồ, chào anh Johnny. Không, em ổn. Chỉ là hôm nay em hơi bị ốm.”

“Anh hi vọng không đánh thức em. Nghe như là em bị hết hơi ấy.”

“Không, không. Anh khoẻ không? Harvard thế nào?”

“Tuyệt vời,” Johnny hào hứng trả lời. “Chủ nhiệm khoa rất thích anh. Ông ấy nói anh sẽ dễ dàng vào được chương trình dự bị. Và đoán xem? Ông ấy cũng giới thiệu anh với chủ nhiệm khoa ở Radcliffe nữa. Ông ấy nói muốn gặp em, nhưng ông ấy nghĩ rằng sẽ không có vấn đề gì với việc em chuyển về vào mùa thu.”

Tin tức đó đủ để khiến cô gần quên mất Simon. “Radcliffe?”

Maggie ré lên. “Johnny, anh có đùa không?”

“Không,” anh vui vẻ nói. “Anh đã kể hết cho họ về em – về môn bóng mềm và việc em vào được Phi Beta Kappa mỗi kì em học ở Hunter. Họ nói có khi em còn được học bổng. Nên hãy nghĩ về việc đó nhé. Với học bổng và lương GI họ trả cho anh, cộng với tiền bố mẹ cho chúng ta, chúng ta có thể kết hôn và mua một căn hộ nhỏ ở đây vào tháng Chín. Em nói sao?”

Maggie nghĩ anh lại có vẻ giống Johnny trước kia – đầy những kế hoạch và nhiệt huyết. “Em thấy việc đó tuyệt lắm, không tưởng tượng nổi...”

Cô ghen lời vì một Simon ngực trần đang đứng trước mặt cô. Làm sao mình có thể lên kế hoạch kết hôn trong khi mình ngủ lang với một người lạ hoàn hảo thế này? Simon quỳ xuống trước mặt cô và bắt đầu hôn chân cô bằng những nụ hôn nhẹ như lông vũ. Maggie rên lên và gần làm rớt ống nghe.

“Này, em có sao không? Em nghe như bị đau vậy.”

Maggie không thể nghĩ được gì với Simon cứ hôn cô như thế. “Ừ, Johnny, em lại thấy ốm rồi. Em phải đi. Mai gọi cho em nhé – Đến lúc ấy em sẽ khá hơn.” Cô gác máy và bảo Simon, “em nghĩ anh nên đi đi, em đã đính hôn rồi.”

Để trả lời, anh ta bế cô lên và đẩy cô vào tường. Rồi hôn cô thật mạnh. Maggie cảm thấy một niềm ham muốn dâng trào trong cô. Cô quấn hai chân quanh anh ta và hôn trả anh ta một cách đói khát.

“Tôi không nghĩ em sẽ là một cô dâu tốt của Chúa.” Với nụ cười dâm dật, anh ta bảo cô, “Và tôi cũng không nghĩ em sẽ là một cô dâu tốt của chàng trai trẻ đó. Em có nghĩ về tôi trong kỳ trăng mật không, em yêu? Em có đói khát vì tôi không?”

“Đừng...” cô bắt đầu nói, nhưng anh ta đã đặt một ngón tay lên môi cô.

“Hãy làm cô dâu của tôi, Meghann.” Anh ta hôn cô lần nữa và mang cô vào phòng ngủ.

Khi anh ta đặt cô lên giường, cô hỏi anh ta, “Anh muốn gì ở em?”

“Em không cần phải nói ai oán như thế. Tôi chẳng muốn gì mà em không tự nguyện cho tôi cả. Tôi có nên đi không, Meghann?” Anh

ta di một ngón tay từ cầm tới bụng dưới của cô.

Và thế là xong; tất cả những gì cô phải làm là bảo anh ta đi. Cuộc sống của cô sẽ trở lại bình thường. Cô sẽ giữ cuộc gặp này trong bí mật và cưới Johnny Devlin. Maggie nhìn lên, sẵn sàng bảo Simon ra đi. Nhưng những từ ngữ chết trên môi cô khi cô nhìn vào trong mắt anh ta. Tại sao cô cảm thấy như mình đang chết chìm trong đôi mắt ấy?

Simon nhìn thấy sự mời gọi trong đôi mắt cô và cúi xuống.

“Tôi tin là em đã lựa chọn xong, em yêu quý.”

Maggie hôn anh ta không hề nghĩ đến hậu quả, không một ý nghĩ nào về bất kỳ điều gì khác ngoài ham muốn nguyên thủy cô cảm nhận được từ sự đụng chạm của anh ta.

“Đẹp quá,” Simon lẩm bẩm sau khi cởi quần áo của cô. Maggie cảm thấy gần như được vuốt ve bởi ánh nhìn chậm rãi, lướt khắp cơ thể cô. Rồi Simon nằm xuống giường và đặt cô ngồi trên người anh ta. “Làm cho tôi.”

“Cái gì?” Maggie thì thào nói bằng giọng quá khác thường ngày đến mức nghe như một người lạ. Điều gì xảy ra với cô thế này? Người phụ nữ gợi tình này, với giọng nói khàn khàn và đôi tay và đôi môi bạo dạn này, người tự tin khám phá cơ thể cứng chắc bên dưới cô ta... Có thể nào cô ta là Maggie O'Neill?

“Làm tình với tôi,” Simon nhắc lại, và nắm hông cô thật chặt, hạ người cô xuống với anh ta.

Lần này cảm giác còn tuyệt hơn đêm qua nữa. Maggie ưỡn lưng lên, vui sướng trong đôi tay mạnh mẽ hướng dẫn hông cô, đẩy cô lên xuống theo một nhịp điệu gây nên khoái cảm không thể tin nổi khắp người cô.

Được khuyến khích bởi vị trí mới, Maggie bắt đầu di chuyển tự do trên Simon. Dường như vui thích với hành vi quyết đoán mới mẻ của cô, Simon thả tay ra và cho phép cô đặt nhịp điệu cho cuộc truy hoan của họ. Đó là một khoảng thời gian dài, đáng yêu cho đến khi sự căng thẳng hình thành trong cô trở nên một nhu cầu không thể chịu đựng nổi và cô mang cả hai đến giai đoạn run rẩy, hỗn hển cuối cùng.

Ít nhất lần này mình cũng nhớ là đã làm tình, Maggie nghĩ một lúc sau, đầu cô đặt thoải mái trên ngực Simon. Thật kỳ quái khi cô quên hết chuyện đêm qua và tất cả những việc tuyệt diệu mà họ đã làm cho đến khi Simon xuất hiện trên ngưỡng cửa nhà cô. Rồi Maggie cau mày, nhận ra ký ức về đêm trước của cô vẫn còn không đầy đủ; cô vẫn không nhớ chút nào chuyện Simon rời khỏi căn hộ sau khi họ làm tình. Có lẽ cô đã ngủ quên mất và Simon tự đi về. Chà, chắc chắn là cô không thể hỏi anh. Việc đó sẽ mang tính sỉ nhục biết bao - ồ, nhân tiện, em đã hoàn toàn quên chuyện lên giường với anh, anh có thể làm ơn khôi phục trí nhớ cho em không?

Maggie cảm thấy Simon cứng lại và cô nhìn xuống, cau mày trước vẻ hài hước bị kìm nén trong mắt anh ta.

“Có chuyện gì buồn cười vậy?” cô hỏi, nghĩ rằng anh ta gần như đang cười vì điều cô nghĩ... việc cô không có khả năng nhớ lại đêm hôm trước.

“Không phải là buồn cười,” Simon nói, và cọ ngón tay anh ta lên má cô. “Chỉ đơn giản là tôi rất hạnh phúc.”

“Ồ.” Maggie mỉm cười và khẽ nói, “Em cũng hạnh phúc.”

“Thật không?” Simon hỏi, vươn tay ra ôm quanh người cô để ấn cô thật chặt vào anh ta. “Đủ hạnh phúc để ở lại với tôi vĩnh viễn?”

“Vĩnh viễn?” Maggie ré lên. Cô giật cánh tay ra để có thể ôm anh ta và hôn vào môi anh ta thật kêu. “Ồi, Simon! Có phải anh đang đề nghị em làm bà bá tước của anh không?”

Simon cười lớn, một âm thanh rào rào khiến Maggie cau mày. “Tôi đang đòi hỏi em nhiều hơn thế nhiều. Tôi muốn em thuộc về tôi một cách tuyệt đối.”

Thuộc về anh ta? Thật là một cách nói kỳ lạ - tại sao Simon không hỏi cưới cô, nói với cô rằng anh ta yêu cô và muốn cô yêu lại? “Em không hiểu.”

“Tất nhiên là em không hiểu rồi.” Trước khi Maggie có thể nói gì khác, Simon xoay lại để cô nằm bên dưới anh ta. Rồi anh ta tóm hai bàn tay cô đặt lên trên đầu cô. Simon đang nhìn vào cô với biểu hiện lạ lùng nhất, sự dịu dàng tuyệt vời trộn lẫn với thứ gì đó... của loài thú săn mồi. Phải, chính là nó! Anh ta đang nhìn vào cô như thể anh ta muốn sở hữu cô. “Tôi không muốn làm em đau.” Sự mãnh liệt

trong đôi mắt anh ta gần như làm cô sợ hãi. “Hứa với tôi là em sẽ nhớ điều đó – bất kể chuyện gì xảy ra, tôi cũng không bao giờ muốn làm em đau.”

Maggie thấy bối rối. Anh là ai? Cô gần như đã hỏi. Tại sao anh lại ở đây? Rồi cô nhìn vào trong đôi mắt màu vàng tuyệt đẹp kia và cảm thấy được bảo vệ, được yêu rất nhiều. “Em nghĩ em đang phải lòng anh,” cô nghe thấy chính mình nói.

Simon dành cho cô nụ cười nửa miệng trước khi bắt đầu hôn ngực cô bằng những cử chỉ chậm rãi, trêu chọc khiến cô gần như thét lên. “Tôi nên hi vọng như thế,” anh ta lẩm bẩm, không ngừng đầu lên. “Bởi vì tôi đã yêu em mất rồi.”

“Ôi, Chúa ơi,” cô thút thít, bị sốc vì sự nhúc nhối chất đầy trong cô trước đụng chạm của anh ta. Họ chỉ vừa mới làm tình và cô đã cảm thấy như cô sẽ chết nếu anh ta không đi vào trong cô lần nữa. Simon đang làm gì với cô thế này? “Làm tình với em đi!”

Simon nhìn lên và mỉm cười chiến thắng. “Đổi lại em sẽ làm gì cho tôi?”

“Em... cái gì cơ,” Maggie hỗn hển, không thể tập trung vào bất kỳ điều gì ngoài trừ cơn co thắt nóng bỏng, gần như không chịu đựng nổi đang hình thành bên trong cô. “Bất kỳ điều gì... bất kỳ điều gì anh nói!”

“Meghann bé nhỏ ngọt ngào,” Simon nói gần như buồn bã, trêu đùa nóm vú cô một cách không thương tiếc với những cú liếm của lưỡi. “Em không biết bất kỳ là thế nào.”

“Vậy thì hãy nói cho em biết,” Maggie cầu xin. “Chỉ cần nói điều anh muốn và em sẽ làm.”

Lời yêu cầu khẩn khoản của cô không mang lại gì ngoài một nụ cười hoài nghi trên mặt Simon và anh ta vẫn tiếp tục từ chối đi vào trong cô. “Xin anh,” cô thút thít, gần như ghét anh ta vì cái cách anh ta khiến cô phải phủ phục. Chẳng phải anh ta vừa nói là yêu cô sao? Tại sao anh ta lại đối xử với cô như thế này?

Simon đặt một ngón tay vào trong cô và bắt đầu di chuyển nó vòng quanh theo một cử động chậm chạp đến phát điên. “Ôi, Chúa ơi,” cô trả lời với một tiếng thở dài.

“Meghann, tôi chưa từng muốn một người đàn bà nào khác như muốn em. Nhưng nếu tôi có em, thì đó phải là mãi mãi. Tôi sẽ chỉ bằng lòng nếu tôi có em trọn vẹn... thể xác và linh hồn. Điều đó có nghĩa là không ai – kể cả gia đình em, bạn bè em hay bất kỳ mối quan tâm nào – được đặt lên trên tôi. Em sẽ dâng hiến bản thân cho tôi hoàn toàn hay là không gì cả. Em có đồng ý không?”

Nhiều năm sau đó, Maggie mới nhận ra chính xác đêm đó cô đã trao cho Simon điều gì, nhưng vào thời điểm ấy, cô bị dục vọng lấp đầy đến mức không thể nghĩ gì được. Gần như không biết mình đang nói gì, cô hét lên, “Vâng – thể xác, linh hồn, mọi thứ! Hãy chiếm lấy em đi! Xin anh!”

“Ôi, tôi định làm thế,” anh ta thì thầm khi đắm sâu vào trong cô, khiến cô hét lên lần nữa. Maggie cảm thấy thế giới mờ đi khi cái vòng dục vọng quen thuộc và nhu cầu mãnh liệt, không thoả mãn nổi lại chụp xuống cô. Không còn gì quan trọng ngoài cái miệng đang ngấu nghiến miệng cô, đôi bàn tay khéo léo đang mang lại cho cô những đỉnh cao nóng bỏng, và áp lực tuyệt vời, mạnh mẽ đang khiến cô cắn móng tay vào lưng Simon và cầu xin nhiều hơn nữa. Trong sự buông thả sung sướng của mình, Maggie hầu như không nghe thấy Simon khi anh ta nói, “Đừng lo, em yêu. Tôi định sẽ biến em thành của tôi trước khi đêm nay kết thúc.”

Chương

Maggie ngửi thấy mùi gì đó rất kinh khủng dưới mũi cô. Cô giật đầu ra và mở mắt. Bác sĩ O'Shea, bác sĩ của gia đình đang đứng trước mặt cô với một cái lọ nhỏ màu nâu.

"Cảm ơn Chúa, cậu đã tỉnh!" Bridie kêu lên.

Bác sĩ O'Shea nhìn Maggie nhìn đăm đăm vào cái lọ. "Muối ngửi, nữ thần báo tử ạ. Cháu đã bất tỉnh." Bác sĩ O'Shea gọi cô là "nữ thần báo tử" bởi cái cách cô vẫn hay hét lên khi ông phải dùng một mũi tiêm.

"Cháu ngất xỉu khi nào?"

"Một câu hỏi tuyệt vời. Cháu nghĩ cháu có thể cho chúng ta câu trả lời không? Nhưng trước tiên, bác có vài câu hỏi của mình. Bác đang giơ mấy ngón tay đây?"

"Ba."

"Rất tốt. Giờ là mấy giờ rồi?"

Maggie không muốn trả lời thêm câu hỏi nào nữa. Cô rất mệt. Tất cả những gì cô muốn là được ngủ. Cô liếc về phía cửa sổ, và rồi rên rỉ. Ánh sáng làm đau mắt cô. "Sao bác không bảo cháu?" cô ngái ngủ hỏi Bác sĩ O'Shea.

"Năm giờ chiều."

"Năm," Maggie lẩm bẩm bằng giọng ngái ngủ như cũ, "nhưng như thế có nghĩa là cháu đã nằm trên giường cả ngày."

"Maggie, mìn đã rất sợ khi về nhà và không thể đánh thức cậu," Bridie nói. "Cậu rất xanh và..."

Bác sĩ O'Shea để ý thấy vẻ lo lắng trên mặt Maggie và nhẹ nhàng nói, "Đừng buồn. Điều quan trọng là giờ bệnh nhân yêu thích của bác đã tỉnh, vì thế cô ấy sẽ giúp bác tìm xem vấn đề là gì. Nào, Ba cháu bảo bác là hôm qua cháu cũng không khoẻ lắm? Cháu bắt đầu thấy ốm từ khi nào?" Maggie trông thấy ba cô ngồi trên mép giường.

"Cháu đoán là từ sáng qua," cô nói với bác sĩ O'Shea trong lúc ông kiểm tra mắt cô. "Cháu thức dậy thấy ốm... cháu đã bị nôn rất

nhiều và thấy rất lạnh.” Cô ngáp; cô thậm chí còn không đủ sức để ngồi dậy.

“Lạnh à? Có bị sốt không?”

“Có ạ, nhưng tối qua thì hết rồi.”

“Cháu còn cảm thấy sao nữa? Có lẽ là hơi mệt?”

“Vâng,” Maggie trả lời, “rất mệt... như là cháu có thể ngủ suốt vậy.”

“Chà, chúng ta không thể chấp nhận được. Tất cả các bạn trai của cháu sẽ làm gì nếu cháu cứ ngủ suốt? Dù sao, con số bây giờ đã là bao nhiêu rồi, cô nhóc... hai mươi, ba mươi anh bạn?”

Maggie cười khúc khích. “Chỉ một thôi ạ.”

“Ý cậu là Simon à?” Bridie hỏi.

Maggie bắt đầu nhồm dậy; cô cảm thấy hai má mình đỏ lên. Bridie đã vừa nhắc cô nhớ rằng cô đã ngủ với anh ta lần nữa đêm qua. Và cô cảm thấy điều gì đó không lành. Cô nhớ đã làm tình, nhưng cô không thể nhớ nổi anh ta đi thế nào. Chuyện quái gì đã xảy ra? Tại sao trái tim cô lại đập nhanh đến thế? Chờ đã... Simon đã hỏi cô điều gì đó. Phải, điều ngốc nghếch nào đó về thể xác và linh hồn. Có thể là cách tỏ tình lãng mạn của anh ta hoặc cái gì đó. Sự ốms yếu này chính là cách Chúa trừng phạt cô vì đã ngủ với một người không phải là chồng cô. “Anh ta không phải bạn trai mình.”

“Hai con không cãi nhau đó chứ?” ba cô hỏi. Ông đã không buồn đến thế khi họ biết Johnny Devlin bị thương.

“Bình tĩnh nào, Ba. Ý con anh ta chỉ là... người quen.”

“Người quen?” Bác sĩ O’Shea hỏi. “Tất cả đàn ông đều nên làm quen với những cô gái trẻ xinh đẹp như cháu. “Bác làm thế này có đau không?” Ông bắt đầu ấn xuống bụng cô.

“Không nhiều hơn những chỗ khác ạ,” Maggie bảo ông. “Còn một điều nữa... Giống như là xương khớp cháu bị đau vậy.”

Bác sĩ O’Shea nhìn vào cô với mối bận tâm mới. “Đau xương à? Mở miệng ra nào, nữ thần báo tử.”

Maggie mở miệng, và ông ấn trong vài phút. “Okay...giờ nói cho bác. Cháu có để ý thấy vết bầm nào gần đây mà không tan đi

không?”

“Không ạ.”

“Và cháu rất mệt? Hãy đo huyết áp của cháu nào.”

Bridie đo huyết áp cho cô. Trong khi cô đang lắp tấm băng vào tay Maggie, Maggie hỏi cô, “Cậu về nhà khi nào?”

“Lúc bốn giờ. Họ bắt mình làm liền hai ca. Khi mình nghĩ cậu phải ở đây một mình, ốm đau...”

“Nghe này Bridie, mình không hấp hối hay gì cả. Đúng không ạ, bác sĩ O’Shea?”

Ông nhướn cặp lông mày trắng rậm rạp lên. “Hấp hối? Làm ơn tha cho bác và để dành những bi kịch cho các bộ phim đi.” Ông nhìn vào cột đo huyết áp và cau mày. “Bridie, làm ơn đo lại.”

Bridie làm theo. Khi cô đã xong, bác sĩ O’Shea nói, “Tám mươi tám trên sáu mươi... Huyết áp thấp quá, cưng ạ.” Ông liếc xéo qua Bridie để cô giữ im lặng. “Kể cho bác nghe cháu bắt đầu thấy ốm từ khi nào.”

Maggie kể cho ông nghe cô đã thức dậy với những cơn rùng mình và nôn mửa ngày hôm trước như thế nào. Và tối qua cô đã thấy khoẻ hơn khi tỉnh dậy, và chỗ thịt bò đã khiến cô thấy rất ổn. Khi cô kể xong, cô lại bắt đầu thấy kiệt sức.

Bác sĩ O’Shea để ý thấy và nói, “Nằm xuống. Bridie, hãy lấy vài cái gối để kê chân cho con bé. Và một cái chăn bông nữa. Bác không thích cặp môi và những đầu ngón tay tím tái này chút nào. Cháu bị sốc nhẹ đấy. Thêm vài câu hỏi nữa và cháu có thể ngủ tiếp. Vậy là thịt bò khiến cháu khoẻ hơn hả? Có lẽ Ba cháu có thể mua thêm một ít cho cháu? Và cả ít gan nữa?”

“Tất nhiên,” Jack nói. “Chừng nào?”

“Càng sớm càng tốt. Cưng à, bác muốn cháu tới bệnh viện vào ngày mai.” Khi Maggie bắt đầu phản đối, ông nói, “Không có ‘lỡ, và’ hay ‘nhưng’ gì về chuyện đó cả. Nếu hôm nay không phải là Chủ nhật thì bác đã nhận cháu vào ngay đêm nay rồi. Bác cần kiểm tra một chút để biết chúng ta đang gặp phải chuyện gì.”

“Bác nghĩ đó là gì?” Maggie hỏi.

“Bác không chắc lắm. Bác sẽ phải chích ít máu.”

Maggie tái nhợt. “Nữ thần báo tử, cháu vẫn còn sợ kim tiêm đấy à? Cháu hiến máu cho mấy anh lính GI đẹp trai thì được còn một giọt cho ông bạn già bác sĩ O’Shea thì không à? Cháu đã kể cho bạn cháu biết ngày xưa chúng ta thường làm gì khi cháu cần tiêm chưa?”

Maggie quay sang Bridie trong khi bác sĩ O’Shea dùng gạc xoa ít cồn lên cánh tay cô. “Mình đúng là trẻ con... Bác sĩ O’Shea tôi nghiệp đã phải diễn trò và khiến mình cười nhiều tới mức không để ý tới kim tiêm nữa.”

Bác sĩ O’Shea chuẩn bị kim tiêm. “Cháu có nhớ câu chuyện yêu thích của mình không?” Ông tóm lấy tấm vải trải giường và vắt nó ngang vai như một cái áo choàng. Trong một sự mô phỏng thảm hại Bela Lugosi, ông kêu lên, “Ta tới để hút máu người!” Maggie và Bridie bắt đầu cười lớn. Trong khi Maggie vẫn còn cười, bác sĩ O’Shea nhanh chóng đâm kim vào cánh tay cô và bắt đầu hút máu ra. “Y như những ngày xưa, hử?”

Maggie chưa từng thích kim tiêm, nhưng cô bắt đầu run rẩy. Cô có thể cảm nhận máu bị lấy ra khỏi người cô và cô muốn hét lên, Ngừng lại! Để tôi yên! Cô cảm thấy mình bị xâm phạm. Maggie bắt đầu giật cây kim ra bằng tay kia, nhưng Bridie đã nắm tay cô. “Cậu làm sao thế, Maggie?”

Maggie đang vã mồ hôi và run rẩy. “Mình không biết... Mình chỉ cảm thấy như... Mình không biết. Không phải tại cây kim... nó giống như là mình đã có một ký ức về việc ai đó làm việc gì rất tồi tệ với mình hay đại loại vậy. Cháu xin lỗi, bác sĩ O’Shea.”

“Không hề hấn gì,” ông trả lời. Ông lấy kim tiêm ra khỏi cánh tay cô và đặt mẫu máu trở vào túi khám bệnh màu đen của mình. “Sao cháu không cố nghĩ đi nhỉ, Maggie? Ba cháu và bác sẽ nói chuyện một chút ngoài kia.”

“Cháu là người lớn rồi,” Maggie phản đối.

“Tất nhiên là thế - nhưng lúc này cháu là một người lớn bị ốm. Giờ hãy thư giãn một chút... Mai bác sẽ quay lại và chúng ta sẽ buôn chuyện bao nhiêu tùy thích.”

Maggie cuộn tròn trên giường trong khi Bridie, Jack và bác sĩ O’Shea ra ngoài phòng khách.

“Có chuyện gì với nó thế, Bác sĩ?” cô nghe ba cô đang hỏi. Ba đang hét đấy à? Maggie nghĩ. Cô có thể nghe thấy ông rõ ràng như là ông vẫn ở trong cùng một căn phòng với cô vậy.

“Tôi sẽ nói thật với ông, Jack. Tôi rất lo. Nhưng chúng ta có một y tá ở đây. Cháu nghĩ có chuyện gì với bạn cháu?”

“Cháu đoán là bệnh thiếu máu, bác sĩ ạ.” Sao họ lại ra ngoài để nói về mình nếu họ cứ hét toáng lên thế nhỉ? Rồi Maggie nhận ra rằng mặc dù cô có thể nghe thấy họ rất rõ, vẫn có một chút tiếng xâm xì trong giọng nói của họ - như là họ đang thì thầm. Vậy thì làm sao mình lại nghe thấy họ? Mọi thứ khác về mình đều lệch lạc cả, nhưng đột nhiên mình lại có thính giác không thể tin nổi.

“Con bé có mọi biểu hiện của bệnh thiếu máu,” bác sĩ O’Shea trả lời. “Da nhợt, sự bơ phờ, áp huyết thấp. Nhưng biểu hiện bệnh hơi đột ngột – đặc biệt là cơn sốt. Bridie, lần cuối cô bé cho máu là khi nào?”

“Hai tháng trước, thưa bác sĩ.”

“Hai tháng à? Chà, tôi không nghĩ con bé bị chảy máu trong. Tất nhiên, chúng ta cần chụp X quang để nắm rõ hoàn toàn. Nhưng gần như chắc chắn con bé bị mất máu trầm trọng. Và nó cũng có những triệu chứng khác khiến tôi lo lắng – cơn sốt và chứng đau xương.”

“Cái đó có thể là triệu chứng của bệnh gì?” Jack lo lắng hỏi.

Bác sĩ O’Shea thở dài. “Nào, Jack, tôi không muốn ông quá kích động. Rất có thể là con bé chỉ bị thiếu máu hoặc một loại vi-rút nào đấy...”

“Nói ra đi, bác sĩ. Ông nghĩ nó bị làm sao?”

“Jack, có một khả năng rất nhỏ là nó bị bệnh bạch cầu.”

Bạch cầu! trái tim Maggie bắt đầu đập nhanh. Lạy Đức Chúa Jesus! Người ta chết vì bệnh đó. Mình không thể chết, Maggie tuyệt vọng nghĩ. Mình sắp sửa lấy chồng trong vòng một tháng; mình chỉ mới mười tám tuổi đầu.

“Nhưng con bé thiếu rất nhiều biểu hiện chính,” bác sĩ O’Shea đang nói. “Không vết đau ở miệng, không bị thâm tím, và gan và thận dường như không bị phồng to. Nhưng chúng ta cần phải cảnh giác với những triệu chứng như thế. Giờ tôi sẽ lấy mẫu máu, để trong

vài ngày tới chúng ta biết chúng ta phải đương đầu với cái gì. Ngày mai tôi muốn Bridie mang cô bé tới bệnh viện – chúng ta sẽ phải kiểm tra toàn bộ. Trong lúc đó, chúng ta tiếp tục theo giả thuyết thiếu máu. Jack, hãy cho con bé ăn thịt tối nay nếu có thể. Tôi muốn cô bé ăn thịt bò và gan vào bữa sáng, bữa trưa, bữa tối. Bridie, bác muốn cháu ra ngoài mua ít dầu hải ly. Bác cũng sẽ viết cho cháu một đơn thuốc viên sắt và vài loại thuốc an thần trong trường hợp Maggie hơi khó ngủ đêm nay. Bác muốn con bé được ngủ càng nhiều càng tốt. Cháu có thể đến bệnh viện lấy thuốc.”

Bridie và Jack trở lại phòng ngủ. Jack hôn lên má cô và đi về. Bridie kê chân cô lên vài chiếc gối, đặt một cái chăn nữa lên giường, và hỏi, “Cậu còn muốn gì trước khi mình đi không?”

“Có lẽ là cái gì đó để đọc. Mình không ngủ nổi.” Cô không thấy buồn ngủ bởi vì cô thấy nóng ruột kể từ lúc Bridie nhắc tới tên Simon. Thế là sao nhỉ?

Bridie mang cho cô ít tạp chí điện ảnh. Khi Maggie cau mày, Bridie bảo cô, “Không dính tới tiểu thuyết và quên mất chuyện đi ngủ đâu. Những tạp chí này chính là liều thuốc cậu cần.” Bridie bật đèn cạnh giường và chuẩn bị đi ra.

“Bridie, nói với mình sự thật đi. Mình có thực sự bị bệnh không?”

“Cung à, bác sĩ phải kiểm tra trước khi biết được chuyện gì sai.” Bridie nhồi gối cho cô. “Nào, cậu đã nghe bác sĩ O’Shea rồi đấy – cố nghỉ chút đi.”

Maggie để ý thấy Bridie đã không trả lời câu hỏi của cô. Chờ đã, Maggie tuyệt vọng nghĩ. Đừng bỏ mình một mình; mình sợ lắm. Rồi lý lẽ thông thường bắt bẻ cô. Cô sợ cái gì mới được? Và cô có thể kể gì với Bridie? Đừng đi; mình sợ. Mình sợ Simon sẽ bắt mất mình. Chờ một phút – cái ý nghĩ đó từ đâu ra vậy? Mình bị ốm, cô cứng rắn nói với mình, đầu óc mình đang lừa lọc mình. Tiếp theo mình sẽ thấy đàn voi hồng trên trần nhà.

Maggie cố đọc tạp chí nhưng không thể tập trung được. Cô rất sợ khi bác sĩ O’Shea đưa cô vào viện ngày mai, cô sẽ không bao giờ rời khỏi được. Lỡ như cô bị bệnh máu trắng thật thì sao? Và cô không thể rũ bỏ được cảm giác nhấp nhồm không tên khiến cho tay cô run rẩy. Có vẻ như mặt trời càng lặn xuống thấp trên nền trời thì nó càng tệ hơn.

Mình sợ cái gì chứ? Mình đã hơi quá già để phải sợ bóng tối.

Chân trái của Maggie, vẫn còn bị đau, đã bắt đầu ngứa kinh khủng. Chết tiệt, cô thầm nghĩ, mình quên báo bác sĩ O'Shea về vết đau trên chân mình. Maggie bắt đầu gãi nhưng cảm thấy cái gì đó rất lạ. Nó gằn giống như là hai cái lỗ trên da cô. Có khi nào cô cắt phải mình không nhỉ? Có lẽ tất cả những gì cô bị là do nhiễm trùng.

Maggie quăng tấm ga giường ra và kéo váy ngủ lên. Hai vết cắt nằm bên trong đùi trái của cô, và rất khó nhìn. Maggie cúi xuống và chìa đèn vào để chiếu sáng chân mình.

Thật là lạ, cô nghĩ, khi nhìn rõ hơn hai dấu vết. Đó là từ duy nhất cô có thể nghĩ về chúng... "dấu vết." Chúng là hai cái lỗ nham nhở, hơi tròn với vết máu khô. Cô đặt đèn trở lại bàn. Làm thế nào cô lại bị thế? Maggie nghĩ. Cái gì đã cắn cô chẳng?

Giây phút từ "cắn" chạy qua tâm trí cô mọi thứ ăn khớp vào nhau. Maggie dựa lại xuống gối, tim đập thình thịch và cơ thể run rẩy. Kể cả môi cô cũng run. Giờ Maggie đã nhớ lại. Cô nhớ hai đêm với Simon Baldevar đã kết thúc như thế nào. Hắn đã làm tình với cô, và rồi cắn vào đùi cô và hút máu của cô bằng cặp nanh dài, độc ác. Và cô đã cho phép hắn làm điều đó.

"Không!" cô thét lớn. KHÔNG! KHÔNG! KHÔNG! Không thể là thật được, cô tự bảo mình, và chỉ nghĩ thế thôi đã thật điên rồ. Mà đang nói Simon là ma cà rồng ư? Thật là lỗ bịch. Ma cà rồng không tồn tại.

Nhưng cô nhìn vào hai bàn tay run rẩy của mình, và một phần trong cô biết đó là sự thật. Nhìn vào những dấu vết đó đi, một giọng nói bảo cô. Còn cái gì khác có thể gây ra chúng?

Chờ đã, cô quả quyết với mình. Mình không nhìn thấy anh ta vào ban ngày chẳng chứng tỏ điều gì cả. Mình chỉ mới quen anh ta có hai ngày; có lẽ ban ngày anh ta rất bạn. Nhưng cô biết ai đó phải trông thấy anh ta vào ban ngày.

Cô đặt chân xuống một bên giường và cảm thấy chóng mặt. Cần đến cả phút cô mới vượt qua cảm giác đó. Cô tới được nhà bếp bằng cách lê chân theo tường và bước rất chậm.

Cô chộp lấy điện thoại, nhưng tay cô run mạnh tới nỗi phải mất mấy phút cô mới bấm được số đúng. "Pauline?"

“Tôi không nói chuyện với cậu,” cô gái hờn dỗi nói. “Sau khi cậu đã cố cướp Simon của tôi...”

“Nghe này,” Maggie kêu lên, “Mình không hứng thú với anh ta. Nếu cậu muốn anh ta thì cứ lấy. Mình cần biết –“

“Tôi đã có anh ấy,” Pauline thoả mãn nói. “Chúng tôi có hẹn ăn tối trong nửa giờ nữa ở Plaza.”

Maggie liếc ra ngoài cửa sổ. Chết tiệt! Trời sẽ hoàn toàn tối trong nửa giờ nữa; cuộc hẹn của Pauline chẳng chứng minh được gì cả. Maggie đổ hết mọi sự quyến rũ và thuyết phục vào trong giọng nói của cô, “Pauline à, cậu bực là đúng.”

“Tôi biết là tôi đúng. Và tôi gác máy đây.”

“Không!” Maggie hét lên. “Xin cậu, đừng. Pauline à, mình đang bị ốm. Xin cậu đấy, mình cần cậu giúp.”

“Chúa ơi, Maggie. Cậu làm tôi sợ đến chết... la hét như thế.” Pauline đã bốt gay gắt. “Dẫu sao, giờ tôi đã biết là Simon thích tôi, nên không tức nữa. Chuyện gì thế?”

“Mình chỉ muốn biết một việc. Cậu đã bao giờ gặp Simon vào ban ngày chưa? Hay có thể mẹ cậu đã gặp anh ta trong bữa trưa?”

“Cậu hỏi chẳng đâu vào đâu kiểu gì thế?”

“Chỉ cần nói cho mình thôi mà,” Maggie cầu xin.

Giọng nói của Pauline trở nên hả hê. “Anh ấy đang lảng tránh cậu hả? Quá bận để gặp Maggie O’Neill vĩ đại vào ban ngày chứ gì? Tôi biết là cậu không quen bị các chàng trai bỏ rơi.”

“Phải, tốt thôi, bất kể điều gì cậu muốn,” Maggie tuyệt vọng nói. “Chỉ cần nói cho mình biết cậu hay mẹ cậu đã bao giờ thấy anh ta khi vẫn còn mặt trời không thôi.”

“Maggie à, bất kể cậu bị bệnh gì, tôi nghĩ nó đã thấm vào đầu cậu rồi. Cậu phải hiểu là một người như Simon rất bận rộn vào ban ngày với các công việc kinh doanh...”

“Mẹ cậu cùng làm ăn với anh ta mà. Bà ấy đã bao giờ gặp anh ta ban ngày chưa?”

“Chuyện nhìn thấy anh ấy vào ban ngày thì quan trọng gì?”

“Pauline!”

“Thôi được rồi. Bất kỳ cái gì để cậu cúp máy.” Pauline ngẫm nghĩ. “Họ ăn tối vào hôm qua... và anh ấy tới bữa tiệc... một vài ngày trước họ gặp nhau để uống rượu. Hừm, đoán xem, Maggie? Chúng tôi chỉ gặp anh ta vào buổi tối thôi. Hài lòng chưa?”

Đó không phải là điều Maggie muốn nghe. Cô muốn Pauline kể với cô rằng họ vẫn gặp hẳn ăn trưa suốt để cô có thể gạt những ý nghĩ điên rồ này đi. Nhưng dấu vết ấy và giờ thì không ai gặp hẳn vào ban ngày...

“Pauline?”

“Gì nữa?”

“Có lẽ cậu nên huỷ cuộc hẹn.”

“Tôi biết ngay mà! Tôi biết là cậu ghen tị mà! Lâm vào hoàn cảnh của người khác một lần thì cậu thấy thế nào hả? Làm quen với nó đi, Maggie. Simon thích tôi hơn cậu và địa ngục phải đóng băng toàn bộ thì tôi mới huỷ cuộc hẹn với anh ấy.” Pauline gác máy.

Miệng Maggie khô khốc vì hoảng loạn. Cô quyết định đi vào bếp và lấy một cốc nước. Simon sẽ tới đây tìm máy sớm thôi, khi trời đã tối, cùng một giọng nói đó bảo với cô.

“Im đi.” Maggie quát lên. Ít nhất bệnh bạch cầu còn có lý. Người ta vẫn chết trẻ; cô sẽ học cách chấp nhận nó nếu cô phải làm. Nhưng cô sẽ không phải chạy loanh quanh với những giả tưởng méo mó về một người đàn ông cô hầu như không quen là một con ma cà rồng hút máu người.

Khi Maggie lấy đầy cốc nước, một ý nghĩ mới đến với cô, và cô lả đi vì vui mừng. Có thể tất cả chuyện này chỉ là bệnh căng thẳng thần kinh! Phải, hoàn toàn hợp lý. Cô đã học về tất cả những chứng bệnh thần kinh trong lớp tâm lý học hồi kỳ trước. Cô kiểm tra lại các sự kiện. Mỗi lần ngủ với Simon cô thức dậy trong tình trạng ốm yếu kinh khủng ngày hôm sau. Tất nhiên! Cô cảm thấy tội lỗi và chính mặc cảm tội lỗi đã biến thành những triệu chứng thể trạng. Rốt cuộc, điều cô đã làm hoàn toàn đi ngược lại những gì cô được dạy. Và cô đã phản bội vị hôn phu của mình. Giờ cô đang tự trừng phạt mình với cơn sốt và những ảo tưởng. Có lẽ cô cần phải gặp một bác sĩ tâm lý.

Maggie mang nước trở lại phòng ngủ, đầu cô đau nhức kinh khủng. Cô thấy son môi của Bridie rơi khỏi bàn phấn. Maggie với tay xuống nhặt nó và đặt trở lại mặt bàn. Cô di chuyển quá nhanh đến nỗi khi cô đứng dậy; một cơn chóng mặt khác tấn công cô. Cô tóm mặt bàn để trợ lực, và hít vài hơi thật sâu. Khi cô nhìn lên, cô nhìn chằm chằm vào tấm gương trên mặt bàn. Điều cô nhìn thấy khiến cô thở gấp.

Maggie có thể tìm ra lý do hợp lý giải thích cho dấu vết trên chân cô và ký ức của cô. Nhưng chẳng có gì hợp lý cho thứ khủng khiếp đang nhìn đăm đăm lại cô trong gương.

Maggie không được phản chiếu đầy đủ. Hình ảnh của cô trong gương nhìn xuyên qua được. Qua cơ thể cô, cô có thể nhìn thấy chiếc giường đằng sau lưng.

“Không,” Maggie thút thít. Cô giơ bàn tay run rẩy lên và thấy nó đi xuyên qua mặt mình.

Hình ảnh nửa vờ ấy khiến cho cô không thể chối việc đang xảy ra. Maggie tiếp tục nhìn chằm chằm, rồi tìm lại giọng mình để hét lên và hét và hét. Cô tiếp tục gào thét cho đến khi bóng tối khoan dung đổ ập xuống và cô ngã lăn ra sàn.

Maggie tỉnh dậy, và cảm thấy tấm thảm dày trên má mình. Cô mở mắt và thấy một đôi giày đen bóng lộn trước mặt. Maggie đẩy mình ngồi dậy và trông thấy Simon Baldevar trước mặt cô. Hắn đưa tay ra cho cô, và Maggie nhìn thấy hai chiếc răng nanh chòi ra khỏi miệng hắn. Cô bắt đầu gào thét...

Vẫn còn gào thét từ trong giấc mơ (hay trong ký ức?), cô thấy mình trên một chiếc giường lạ. Cô cố nhẩy khỏi giường và phát hiện là mình không thể. Hai cổ tay cô đã bị trói vào cột giường.

“Ôi, Chúa ơi,” cô thút thít. Maggie nhìn vào cánh tay mình. Mỗi bên cổ tay có một cái khoá vàng dính vào hai sợi xích vàng nặng trĩu, móc vào cột giường. Cánh tay cô đau; chắc cô đã bị trói rất lâu rồi.

Maggie bắt đầu vật lộn dữ dội, kéo giật sợi xích. Cô kéo và kéo nhưng không được. Và nỗ lực đó khiến cô thấy chóng mặt.

Ôi, Chúa ơi, con đang ở đâu thế này? Tại sao con lại không ở nhà? Ai đó đã bắt cóc con? Có phải con sắp bị cưỡng đoạt? Bị giết?

Nước mắt bắt đầu chảy xuống má cô, và Maggie thốn thức một cách kích động. Chuyện gì đang xảy ra với mình thế này? Mình không còn hình trong gương nữa và giờ thì bị bắt cóc. Còn gì có thể xảy ra nữa?

Như thể một thế lực hiểm độc nào đó mong cho Maggie thấy chính xác điều gì có thể xảy ra, Simon Baldevar xuất hiện trước giường cô. Còn cách nào khác để mô tả về nó nữa? Phút trước hẳn không ở đó và phút sau hẳn đã có mặt – như ma thuật. Cô nghĩ đã có một cái bóng ở chỗ đó một giây trước khi hẳn xuất hiện.

Maggie há hốc miệng nhìn hình ảnh trước mặt cô, cơn sốc làm ngưng dòng nước mắt của cô. Vì Chúa Simon là cái thứ gì?

“Chúa chẳng liên quan gì đến việc tôi là gì, cô bé ngọt ngào ạ,” Simon nói, và vươn tay tới vuốt ve má cô.

Maggie tránh mặt đi, và Simon giật tóc cô, rất mạnh. Hẳn vẫn để tay kia trên má cô. “Đừng bao giờ cố tránh khỏi tôi nữa, Meghann.”

Bị trói chặt, đầu vẫn còn đau nhức, Maggie nhìn chăm chăm vào mắt hẳn. Đây không phải là người đàn ông đã đưa cô lên phà và ngồi nói chuyện với ba cô. Đó chỉ là một ảo ảnh mà thôi. Giờ cô đang ở cùng một cái gì đó khác, một sinh vật ma quỷ với đôi mắt sáng rực một thứ ánh sáng gay gắt, xấu xa. Chúng khiến cho Maggie cảm thấy hoàn toàn bất lực. Không ích gì cho cô khi cầu xin cái... thứ này.

“Đừng nghĩ về tôi như một thứ.” Mặc dù giọng điệu của Simon vẫn lịch sự, dường như có một mối đe dọa ẩn trong nó. Hẳn thả tóc cô ra. “Tôi được biết đến như là một ma cà rồng.”

Maggie lại tìm thấy giọng mình. “Anh có thể đọc được suy nghĩ của tôi.”

“Tôi có thể đọc được bất kỳ con người nào.”

Điều đó có nghĩa là từng phút cô ở cùng hẳn, những ý nghĩ của cô cũng rõ ràng như là cô đã gào lên vậy. Giận dữ trước ý nghĩ bị xâm phạm như thế, Maggie nhổ vào mặt hẳn.

Simon thô bạo nắm tóc Maggie mạnh tới mức đầu cô bị giật ra sau. Hai chiếc răng nanh thò ra khỏi miệng Simon. Trong lúc Maggie kinh hãi nhìn, hẳn cúi xuống cắn cổ cô và cắn mạnh vào tĩnh mạch

cô.

Cơ thể Maggie co giật, và cô nghe thấy mình hét lên. Ôi, nó mới đau làm sao! Cô chưa từng đau đớn như thế - một cảm giác bị đâm, nóng rát nhanh chóng thay thế bởi cơn đau tê buốt khi Simon tiếp tục hút máu ở chỗ vết thương. Tiếng hút nghe ghê tởm và cơn đau chỉ là điều ít tồi tệ nhất. Maggie chưa bao giờ lạnh đến thế, và cô có thể cảm thấy sức mạnh rời bỏ cơ thể mình khi Simon uống máu cô.

Đột nhiên Simon ngẩng đầu lên. Buồn nôn và chóng mặt, Maggie rơi lại lên gối, run rẩy và rên rỉ. Nếu cái lạnh không dừng lại, cô sẽ chết.

“Nó không nhất thiết phải là một trải nghiệm khó chịu, Meghann à,” Simon bảo cô. “Nhìn vào tôi. Em có muốn tôi làm đau em không?”

Maggie mở mắt, và cảm thấy còn tệ hơn trước hình ảnh máu cô trên cặp răng nanh kinh khủng kia. “Không,” cô thút thít.

“Không, cái gì?” Simon khẽ hỏi.

Giờ Maggie đã nhớ cô gọi hắn là gì khi hắn uống máu cô đêm qua. Nếu cô không quá yếu, cô sẽ ghê tởm chính mình. Với nỗ lực ghê gớm, cô ngăn mình không nói điều hắn muốn.

“Không cái gì, Meghann?” hắn lại hỏi khi cúi đầu về phía cổ cô.

Maggie không thể nếm lại cơn đau đó. Khi cặp răng nanh của hắn bắt đầu cắm vào thịt cô, cô hét lên, “Không, ông chủ! Ông chủ, xin đừng làm đau em!”

Simon đặt một chiếc khăn tay màu đỏ vào tay Maggie. Hắn chỉ vào vết nước bọt trên mặt hắn và nói, “Lau đi.”

Maggie làm như được bảo. Giờ chuyện gì sẽ xảy ra đây? Simon định làm gì cô?

Khi cô làm xong, Simon đặt một bàn tay lên vết thương trên cổ cô. “Giờ em sẽ thấy khá hơn.”

Trong một thoáng, Maggie thấy khá hơn thật. Giờ khi không còn sợ nữa, cô có thể suy nghĩ mạch lạc.

Bỏ tay ra, Simon ngồi xuống giường. Hắn không nói gì, mà nhìn cô chăm chú.

Maggie buộc mình phải hỏi điều cô lo sợ nhất. “Anh sẽ giết tôi à?”

Simon cười lớn. “Hoàn toàn ngược lại, em yêu à.”

“Tại sao anh lại làm việc này với tôi?” cô đòi được biết.

“Vì chúng ta thuộc về nhau,” Simon bảo cô khi hắn cúi xuống và hôn cô.

Tại sao mình lại thấy nó tuyệt thế này? Maggie tự hỏi khi thấy mình đang hôn trả lại hắn. Đáng lẽ mình phải ghét hắn, nhưng mình lại thêm khát sự đụng chạm của hắn. Cô không thể tin được mình đã cảm thấy như thế, ấm áp và háo hức. Làm sao cô có thể khao khát tên ma quỷ này? Cô bị làm sao thế?

Simon khẽ hôn vết thương trên cổ cô. “Đừng sợ, tình yêu của tôi.”

Maggie không cảm thấy sợ khi hắn lại bắt đầu uống máu cô. Lần này nó rất khác – gần giống như làm tình vậy. Cô cảm thấy từng đợt sóng đục vọng thuần túy và nắm tóc hắn, đẩy hắn vào sát cổ mình. Hắn đáp ứng bằng cách ôm ghì lấy cô. Cảm giác không thể tin nổi. Maggie quấn hai chân quanh hắn; cô không bao giờ muốn hắn dừng lại. Không có nỗi đau, không lạnh giá...

“Không,” Maggie thút thít phản đối khi Simon ngẩng đầu lên. Tại sao hắn phải dừng lại? Và tại sao mình lại nghĩ như thế? Phần vẫn còn tỉnh táo trong cô hỏi.

Simon tách mình ra khỏi Maggie. Khẽ mỉm cười, hắn xếp lại tóc cô để che dấu vết trên cổ cô. “Sẽ là bất lịch sự khi tiếp tục trước mặt khách khứa, em yêu.” Hắn nhặt cái khăn từ trên bàn cạnh giường lên, và dùng nó lau máu của Maggie khỏi miệng và cằm mình.

“Khách khứa?” là tất cả những gì Maggie có thời gian để nói trước khi cánh cửa gỗ dẫn vào phòng mở toang.

Pauline Manchester đứng trên ngưỡng cửa. Tóc cô ta, vốn được búi trong tấm lưới màu xanh, đã bị lệch. Bộ váy màu xanh hải quân cô ta đang mặc càng nhấn mạnh cơ thể gầy gò, mỏng dẹt của cô ta. Thậm chí từ trên giường, Maggie cũng có thể ngửi thấy mùi rượu gin toát ra từ cô ta.

“Cô thực sự làm ta ngạc nhiên đấy,” Simon lạnh lùng bảo cô ta. “Ta đã tưởng cô không thể nào kém hấp dẫn hơn được nữa – nhưng đó là vì ta chưa bao giờ trông thấy cô tóc tai xoã xượi và say xỉn.”

Pauline lão đảo tới chỗ hần. “Nghe này, đồ con hoang,” cô ta líu lười. “Tôi đã chờ anh ở Plaza suốt ba giờ đồng hồ và anh lại đang chơi trò đồi bại với một con điếm nào đó.” Pauline nhón cổ lên nhìn qua Simon, và đôi mắt cô ta mở lớn khi nhận ra ai đang ở trên giường. “Maggie! Sao cô có thể làm chuyện này với tôi? Đồ dối trá! Cô đã nói cô bị ốm!”

“Pauline, Simon là một con quái vật!” Maggie hét lên. “Ra khỏi đây ngay!” Từng làn sóng choáng váng trào qua cô, và cô đổ sập lên gối.

“Đừng làm mệt mình,” Simon gay gắt ra lệnh. Hần cúi xuống và thì thầm vào tai cô, “Em không có vẻ thấy tôi là quái vật chỉ một vài phút trước, em yêu.” Khi hần quay lại, hần hỏi Pauline, “Có chuyện gì thế, cô bé? Cô buồn vì ta đã không chọn chơi với cô à? Cô quá xấu xí và nhạt nhẽo so với khẩu vị của ta.” Simon cười toe với Pauline theo cái kiểu khiến máu Maggie đông cứng. Tại sao Pauline không cố chạy thoát? Mình vừa mới cảnh cáo cô ta. Rồi Maggie nhìn thấy ánh mắt hơi đờ đẫn của Pauline, và nhận ra Simon đang điều khiển cô ta theo cách nào đó. Lạy Chúa, Maggie nghĩ. Hần có thể điều khiển bọn mình như những con rối – giống như cách hần đã điều khiển Bridie, Ba, và mình đêm qua.

“Anh không thể nói với tôi cái kiểu đó!” Pauline khóc. Simon nắm cổ tay cô ta và cô ta hét lên. “Thả tôi ra, đồ khốn! Mẹ tôi sẽ giết anh!”

Tiếng cười ma quái, quỷ quyết của Simon là cả hai cô gái nhăn mặt. “Tại sao cô lại đến đây, con điếm nhỏ? Có phải cô muốn thay thế vị trí của Meghann trên giường ta không?”

Maggie, người mà Simon dường như đã lãng quên trong lúc này, thở hổn hển khi hần buộc Pauline quỳ gối.

“Đứa con gái nhỏ giàu có tội nghiệp,” Simon khẽ nói. “Từng đó tiền, mà cô vẫn còn xấu xí. Chẳng trách mẹ cô vẫn không thể mua nổi cho cô một đức lang quân.”

“Xin ngừng lại,” Pauline thút thít, vắn vẹo và cố thoát khỏi gọng kiềm trên cổ tay cô ta.

“Ta chẳng hề muốn làm vui lòng cô chút nào. Và ta thấy thật buồn cười khi cô ghen tị với Meghann của ta.”

“Tôi không ghen tị với cô ta,” Pauline chối, nước mắt xuất hiện trong mắt cô ta khi Simon gia tăng áp lực trên cổ tay.

“Đừng nói dối ta,” Simon nói bằng giọng thì thào hăm dọa. “Cô ghen tị với cô ấy và mọi cô gái xinh đẹp khác cô từng biết. Cô không thể làm hại những cô gái mới ra mắt, nhưng sao cô không kể với Meghann về Sara?”

“Không ai biết về Sara cả.”

“Ta biết. Cô không kể với Meghann hả? Tốt thôi, ta sẽ kể. Sara là cô đầu bếp. Một nghề chẳng đáng mơ ước, nhưng cô mới ghen tị với mái tóc vàng óc và đôi mắt xanh sáng của cô ta làm sao. Khi nó quá sức chịu đựng vì biết rằng bao nhiêu tiền của mẹ cô cũng không cho cô nổi thứ đó, cô đã tới chỗ Mẹ thân yêu và kể rằng Sara ăn cắp hoa tai ngọc lục bảo của cô. Tất nhiên Sara đã bị đuổi việc, và cô, con vịt con xấu xí của ta, cô đã có một cái trâm cài đầu ngọc bích mới để an ủi.” Maggie nghe thấy tiếng cách, và Pauline hét lên. Bàn tay cô ta ở một vị trí không bình thường – chắc chắn Simon đã đánh gãy cổ tay cô ta. Hấn vẫn còn chưa thả ra, cho dù Pauline khóc lóc đau đớn.

Simon siết chặt bàn tay bị thương của cô ta, và Pauline thét lên. “Thả cô ấy ra!” Maggie thét.

“Im lặng. Cô ta sẽ không bao giờ nói thay cho em. Phải không nào?” hấn hỏi Pauline.

“Không,” Pauline nghẹn ngào.

“Tại sao không?”

“Tôi ghét cô ta!” Pauline gào lên.

“Tất nhiên là thế rồi,” Simon xoa dịu. “Cô có muốn đổi chỗ với cô ấy không?”

Pauline không trả lời, và Simon gia tăng thêm áp lực trên cổ tay cô ta. “Trả lời ta.”

“Có, có!” Pauline rú lên. “Cô ta không xứng để lên giường với anh – tôi mới xứng!”

Nếu Maggie không tận mắt chứng kiến chuyện này, cô sẽ không bao giờ tin. Simon vừa mới bẻ gãy cổ tay cô ta, chưa nói đến tinh thần của cô ta, vậy mà Pauline vẫn nhìn lên hấn với biểu hiện gần

như là cực khoái khi hắn cúi xuống cô ta. Niềm hạnh phúc của cô ta biến thành sự khó chịu khi hắn nâng cô ta lên khỏi sàn nhà chỉ bằng một bàn tay đặt dưới cằm.

Khi cổ của Pauline đã ngang bằng với miệng hắn, cặp răng nanh của Simon ló ra khỏi miệng. Pauline há hốc mồm kinh hoàng khi răng hắn cắm phập vào cổ cô ta. Cô ta cố đẩy hắn đi, nhưng nỗ lực yếu ớt ấy ngừng lại khi tiếng hút máu to lên. Chỉ khi cơ thể cô ta đã hoàn toàn bất động và đôi mắt lộn vào trong đầu thì Simon mới vút cô ta xuống sàn như vút rác.

Bước qua cái xác bất động đã từng là Pauline Manchester, Simon đứng trên ngưỡng cửa mở rộng và kêu, “Trevor!”

Trong vòng vài giây, một gã đàn ông trung niên xuất hiện trên ngưỡng cửa. “Thưa ngài?”

“Cắt đầu cô ta rồi ném vào lò sưởi,” Simon ra lệnh. “Ném cơ thể cô ta qua cầu tàu. Nếu nó dạt vào bờ, cảnh sát sẽ nghĩ là một tên điên nào đó đã giết cô ta.”

Không nói một lời hay liếc nhìn vào Maggie đang bị trói chặt trên giường, Trevor nhặt xác Pauline lên và rời khỏi phòng.

Simon đóng cửa, rồi trở lại với Maggie.

Trước khi Simon có thể làm bất kỳ việc gì, Maggie đã nói.

“Pauline sẽ không qua được người đàn ông kia trừ khi anh muốn cô ta qua.”

“Chính xác.”

“Ông ta cũng là ma cà rồng à?”

“Trevor á?” Simon cười lớn. “Không, chỉ là một tên đầy tớ trung thành thôi. Trong thế kỷ của em có quá ít những kẻ như thế.”

“Tại sao anh lại giết Pauline?” Maggie hỏi.

“Một vấn đề kinh doanh buồn tẻ thôi.”

“Kinh doanh?”

“Mẹ của Pauline sở hữu vài mảnh đất ở Anh mà tôi muốn,” Simon giải thích khi hắn dùng chiếc khăn đỏ thấm lau máu của Pauline. “Bà ta đặt ra một cái giá lỗ bịch. Tôi đoán bà ta tiếp tục

mặc cả với tôi với hi vọng rằng tôi sẽ bị đưa con gái xấu xí nhưng thân thương của bà ta thu hút. Khi bà ta phát hiện ra Pauline đã bị giết, bà ta sẽ suy sụp. Chỉ còn là trò trẻ con trong việc tận dụng nỗi đau của bà ta để thu hồi mảnh đất.”

“Anh giết Pauline để kết thúc một phi vụ làm ăn?”

“Đừng bận tâm,” Simon nói ngắn gọn. “Tôi thà bàn về lạc thú còn hơn là chuyện kinh doanh.” Hắn vuốt mái tóc rục rở của Maggie.

Maggie run rẩy. “Ý anh có phải là anh tìm thấy lạc thú khi giết Pauline?”

“Giết chóc luôn đem lại lạc thú cho tôi, nhưng tôi đang nói đến em, em yêu à. Em là lạc thú của tôi. Nếu em chọn đồng ý, Meghann.”

Meghann lại sợ hãi. “Anh đã nói anh sẽ không giết tôi.”

“Trừ khi em bảo tôi làm. Em có ở lại bên tôi không, Meghann? Hay em muốn rời khỏi căn phòng này giống như Pauline?”

“Ở lại với anh?” Maggie hỏi. “Ý anh là anh sẽ biến tôi thành ma cà rồng?”

“Nó đã bắt đầu rồi. Hôm nay em đã để ý thấy em không có hình phản chiếu.”

“Anh không thể để tôi về nhà sao?” Maggie cầu xin. “Tôi biết anh có thể làm tôi quên mất đêm nay – giống như anh đã làm tôi quên anh từng cắn tôi trước đó. Xin anh hãy để tôi về nhà.”

“Nhà ư?” Simon hỏi. Trái tim Maggie ngừng đập trước cái nhìn đen tối trên mặt hắn. “Tôi dâng tặng em cuộc sống bất tử...và em cầu xin được trả về một cuộc đời trần tục. Có lẽ tôi nên giết em.”

Maggie bắt đầu khóc. “Vậy thì giết ta đi, đồ quái vật độc ác! Ta không phải là Pauline... ta sẽ không van xin người. Nếu người muốn giết ta, thì hãy làm đi! Ta muốn về nhà. Ta muốn ba. Ta ước gì chưa từng gặp người, bất kể người là thứ quỷ quái gì!”

Simon tháo khoá cổ tay cho cô. “Em tự do ra đi.”

Maggie ngồi dậy, và gần như ngất vì mất máu và sốc. Mình sẽ không để hắn nhìn thấy mình ngất xỉu, cô u ám nghĩ, và vật lộn để đặt chân trên mặt đất. Cô phải dựa vào chiếc bàn cạnh giường để

đứng dậy. Một khi đã đứng lên, một cơn choáng váng khác tấn công cô, nhưng cô vẫn đứng vững. Giờ tất cả những gì mình phải làm là bước đi. Maggie bước từng bước khỏi chiếc bàn, và ngã sấp mặt xuống.

Simon bế cô lên và đặt cô lên giường. Hắn nằm xuống và ôm Maggie thật gần. “Tôi ngưỡng mộ ý chí của em, Meghann.”

Maggie cố đẩy mình khỏi hắn, nhưng cô quá yếu. “Nếu người có thể đọc được ý nghĩ của ta, người sẽ biết là ta ghét người.”

“Em không ghét tôi. Em đang bối rối và tôi làm em sợ. Tôi xin lỗi. Tôi quên mất em còn trẻ thế nào và chuyện này lạ lùng với em ra sao.”

“Anh không thể để cho tôi đi sao?” Maggie lại cầu xin.

“Em đã thấy em yếu thế nào rồi. Meghann, nếu tôi không hoàn tất quá trình biến đổi, em sẽ chết trong vòng vài ngày. Cuộc sống của em sẽ không bao giờ như trước được nữa.”

Maggie biết hắn không nói dối. Cô có thể cảm nhận mình yếu thế nào; cô biết mình đang chết. “Tôi không muốn chết.”

“Nhìn vào tôi,” Simon ra lệnh. Maggie ngẩng đầu lên, nhìn mặt trước cơn đau nơi cổ. “Quyết định của em là gì?” hắn hỏi.

Mình muốn ở bên anh ấy, Maggie đột ngột nghĩ. Chẳng còn gì quan trọng nữa. Cô giờ được một tay lên và khẽ vuốt ve mặt hắn.

Simon quàng tay quanh cô, rồi hôn cô mãnh liệt. Sự ồm ồm mờ đi bên cạnh niềm đam mê mà Maggie đang cảm thấy. Mình chưa từng muốn bất kỳ điều gì nhiều như muốn anh ấy, cô mơ màng nghĩ.

“Em rất đẹp,” hắn thì thầm. Hắn đưa khẽ hai bàn tay khắp người cô, đầu ngón tay gần như không chạm. Maggie rên lên, nhúc nhích vì ham muốn. Pauline đã bị lãng quên.

“Nói cho tôi biết tôi là ai,” hắn ra lệnh trong khi thúc vào cô.

“Chủ nhân của em.” Cô không hề cảm thấy hối hận hay xấu hổ vì đã gọi hắn là “chủ nhân của em.” Mình muốn thuộc về anh ấy, cô nghĩ trong khi rít lên bên dưới hắn.

“Và em sẽ là của tôi mãi mãi chứ?”

“Mãi mãi.”

Simon cắn ngập răng vào vết thương có sẵn trên cổ cô. Maggie rên rỉ, cắm móng tay vào lưng hấn. Cục khoái cô cảm thấy trước đó không là gì so với cảm giác sung sướng bây giờ. Cô cảm thấy những đợt sóng khoái cảm mãnh liệt, không chịu đựng nổi hết lần này đến lần khác khi hấn hút cạn máu ra khỏi cô. Maggie cảm thấy hấn trở nên cứng hơn bên trong cô khi uống máu cô. Dường như việc đó kéo dài bất tận, làm tình trong khi hấn hút máu cô. Cô không bao giờ muốn nó ngừng lại.

Họ lên đỉnh cùng nhau và Simon rút ra khỏi cô. Hấn giơ cổ tay lên miệng và cắn xuống. Khi máu xuất hiện, hấn giơ cổ tay lên môi Maggie và bảo cô uống.

Maggie uống, rồi nôn mửa. Nó có vị thật kinh khủng, chua như giấm và một thứ chua không thể định nghĩa nữa. Khi Simon kéo tay ra, cô cảm thấy cơn bệnh quay lại - mạnh hơn trước mười lần.

Simon đặt hai chiếc khoá trở lại cổ tay cô. “Tôi xin lỗi, em yêu, nhưng biến đổi là một quá trình đau đớn và kinh hoàng. Tôi phải trói em lại, nếu không em sẽ làm đau mình.”

Maggie gần như không nghe thấy hấn. Điều duy nhất cô có thể tập trung vào là cơn đau. Nó thật khủng khiếp, và ở khắp toàn thân cô. Cô cảm thấy như xương cốt mình đang chảy ra, như da cô bị lột khỏi cơ thể. Cô mơ hồ nghe thấy mình gào thét, và cảm thấy cơ thể mình co thắt. Giờ thì cô đau tới mức không thét nổi; cô đang thở từng chặng ngắn, gấp gáp. Giống như có một thanh sắt kẹp vào xương cô, và ai đó cứ siết nó lại mãi. Ngay khi Maggie tưởng cơn đau sẽ không thể tệ hơn được, thì cô bị tấn công bởi một làn sóng mới. Đó là cái lạnh! Ước gì ai đó có thể ngừng cái lạnh được. Lạnh và đau, lạnh và đau – nó là một nhịp điệu lặp đi lặp lại trong tâm trí cô. Maggie không thể suy nghĩ; cô biến thành một thứ chỉ biết gào thét, khóc lóc, run rẩy mà không thể tập trung vào bất kỳ điều gì ngoại trừ đau đớn và cái lạnh.

Ở thời điểm nào đó, cô nghĩ mình đã nhìn thấy mặt ba. “Ôi, Ba ơi, làm ơn ngăn nó lại,” cô cố gắng nói. Rồi cô nhìn thấy những khuôn mặt thân thương khác, nhưng cơn đau làm họ bỏ đi. Quay lại đi, cô nghĩ rời rạc. Tại sao mọi người lại bỏ tôi? Trở lại và làm nó dừng lại. Khi cơn đau tệ hơn, Maggie cuộn tròn thành một quả bóng hết tầm dây xích cho phép. Trong cơn mê sảng, cô nghĩ, Chẳng lẽ

không ai lấy nó đi được ư? Cứu tôi với, cứu tôi với.

Rồi một giọng nói trả lời cô. Giọng nói bảo rằng đó là chủ nhân của cô, và ngài có thể làm cơn đau dừng lại. “Tập trung vào giọng tôi,” chủ nhân của cô bảo.

“Tôi không thể,” cô nghe thấy mình đang nói.

“Có, em có thể. Đau đớn không phải là chủ nhân của em... Tôi mới là chủ nhân. Nghe tôi, và cơn đau sẽ ngừng.”

Phải, Maggie nghĩ, gần như phát điên vì đau đớn. Chủ nhân của tôi có thể làm cơn đau ngừng lại; tôi phải nghe lời chủ nhân. Dần dần, qua một đêm dài khủng khiếp, Maggie đã có thể lắng nghe chủ nhân của cô. Khi đau đớn gần như khiến cô phát điên, chủ nhân của cô đã buộc nó phải lùi bước.

Khi chủ nhân của cô làm nổi đau biến mất, ngài nói với Maggie vài điều cụ thể bằng một giọng khe khẽ, mê hoặc. Cô phải luôn luôn vâng lời ông ta, nếu không cơn đau sẽ trở lại.

“Tôi sẽ luôn tuân lệnh ngài, ông chủ.” Phải, nếu cô tuân lệnh chủ nhân, cơn đau sẽ không thể chạm tới cô – ngài sẽ buộc nó tránh xa.

Cuối cùng cơn đau cũng ngừng nghĩ. Maggie – không, chủ nhân của cô thích cái tên Meghann hơn – mở mắt. Simon đang ở bên cạnh cô, và hắn đã gỡ bỏ xiềng xích.

“Đã đến lúc nghỉ ngơi rồi, em yêu. Mặt trời sắp mọc.” Hắn vươn vai trên giường bên cạnh cô.

“Giờ em đã là ma cà rồng chưa?” Maggie hỏi giọng ngái ngủ.

“Gần như,” Simon trả lời, và ôm cô vào lòng. “Đầu tiên em phải ăn đã. Nhưng giờ cả hai ta đều cần nghỉ ngơi. Ngủ đi, tình yêu của tôi.”

Với câu đó, Meghann rơi vào giấc ngủ trong vòng tay chủ nhân của cô, không hề biết điều kinh hoàng hắn dự định cho đêm tiếp theo.

Chương

“Nó thật là đẹp, phải không?”

“Em yêu nó,” cô trả lời. “Em yêu anh.” Maggie không bao giờ chán ngắm nhìn mặt trời mọc trên nền trời. Nó làm những toà nhà lạnh lẽo, xám xịt bừng lên sức sống. Nhưng tại sao cô lại thấy lạnh thế này? Johnny đã bị gọi đi nghĩa vụ quân sự vào tháng Bảy – đó là mùa hè. “Johnny, em lạnh quá.”

Johnny lắc nhẹ cằm cô. “Xin lỗi về chuyện đó, Ann xơ xác,” anh nói, sử dụng cái tên mà anh vẫn trêu cô từ khi họ còn nhỏ. “Đó là bài học của em khi đi loanh quanh ngủ với ma cà rồng xa lạ.”

“Việc đó không bao giờ xảy ra,” cô đảm bảo với anh. “Nếu có, em đã không ngồi đây. Ma cà rồng không chịu được ánh sáng mặt trời.”

“Maggie, cô phải cho tôi máu.” Pauline Manchester đang đứng trước mặt Johnny, bộ váy màu xanh thủy quân của cô ta sưng máu.

“Đi đi, Pauline; tôi không thể giúp cô. Simon đã hút cạn máu tôi rồi.”

“Maggie, cô phải giúp tôi. Đó là việc tối thiểu cô có thể làm sau khi đã để Simon giết tôi.”

“Không, tôi đang ngắm mặt trời mọc. Đây là lần cuối tôi gặp Johnny trong suốt ba năm tới. Ở đây lạnh buốt. Maggie bắt đầu run rẩy. Và tại sao đồng phục của Johnny cũng đầy những máu? Anh bị thương chăng?”

Bầu trời tối đen. Maggie nhìn lên mặt trời. Nó cũng đã biến thành màu đen. Và mưa máu như trút nước từ trời.

“Bây giờ đó là cuộc sống của em,” Johnny bảo cô.

“Không!” Maggie kêu lên. “Lấy lại đi. Tôi không muốn nó! Tôi không muốn!”

Cô cảm thấy hai bàn tay đang lắc mình. “Meghann, dậy đi.”

Cô ngồi bật dậy.

Simon vuốt tóc cô. “Em đã gặp ác mộng, em yêu ạ.”

Meghann ném chăn lên người cô trong một nỗ lực giữ ấm. “Em vẫn còn thấy,” cô rên. “Chỗ nào cũng đau và em lạnh quá.”

Simon dùng một cái khăn lau vàng trán đẫm mồ hôi của cô. “Em còn cảm thấy gì khác không?”

Cô bắt đầu nhận thức được một cảm xúc khác – gần như cơn thèm. Nó giống như bị đói, nhưng tệ hơn nhiều. Cô cảm thấy cơ thể mình như bị kéo về một thứ gì đó – thứ gì đó kì diệu có thể làm mọi sự đau khổ biến mất. Nhưng cái cô muốn nhiều đến thế là cái gì?

“Máu,” Simon bảo cô.

Máu! Phải, đó là thứ cô cần; cô sẽ chết nếu không có nó. Meghann nắm lấy Simon. “Anh nói anh là ông chủ của em,” cô nói một cách hoang dại. “Anh phải giúp em; nói cho em biết làm sao để lấy máu! Giúp em đi! Em không biết phải làm gì. Giúp em đi!”

Simon kéo tay cô khỏi vai hấn. “Suyt, cô bé,” hấn an ủi. Mặc dù trong cơn đau, Meghann cũng có thể nhận ra có gì đó không đúng với sự an ủi của hấn. Nó đang che giấu cái gì khác. Cô nghĩ cô đã nhìn thấy một thoáng háo hức bắn thủ trong đôi mắt hổ phách của hấn. “Tôi biết là em không biết phải làm gì. Tất nhiên tôi sẽ giúp em. Với tư cách chủ nhân của em, tôi có nghĩa vụ phải dạy cho em. Tôi sẽ mang tới ai đó để em ăn ngay bây giờ. Em sẵn sàng chưa?”

Cơn đau khiến cô phải gập đôi người lại. “Rồi,” cô hỗn hển. “Xin hãy mang máu cho em.” Với nụ cười nhỏ, hấn hôn Meghann và bỏ đi.

“Đừng bỏ em,” cô bắt đầu cầu xin, nhưng rồi cô nghĩ lại. Cứ để hấn đi nếu hấn sắp mang máu về cho cô. Cô sốt ruột nhìn cánh cửa. Hấn cần bao lâu mới trở lại? Cơn khát đang xé đôi người cô. Meghann run rẩy từ đầu tới chân; mọi phần trong cơ thể cô đều gào thét đòi máu.

Cô nghe thấy tiếng động mơ hồ ở bên ngoài, giống như những tiếng thét. Rồi cô nhận ra mình đang nghe thấy một người đàn ông gào thét chửi rủa Simon. Ôi không, cô nghĩ với những nỗi sợ hãi ập đến. Mình biết cái giọng đó. Đó là...

“Johnny!” Meghann thở gấp khi cánh cửa mở toang ra.

Simon đang nắm tóc Johnny; hấn giữ anh cách mặt đất vài phân.

So với việc người ta cầm một tờ báo hắt dờng như chẳng mất mấy sức để giữ yên một người đàn ông đang vật lộn, vắn vẹo. Khi đã đóng cửa lại, Simon ném Johnny lên sàn. Johnny bắt đầu bò về phía Maggie.

“Maggie, ôi cảm ơn Chúa! Em còn sống,” anh bắt đầu nói, nhưng niềm vui của anh bị thay thế bởi sự kinh hoàng khi anh nhìn kỹ vị hôn thê của mình. Anh gần như không nhận ra người phụ nữ này là Maggie O’Neill. Da cô không có màu. Cô đang mặc một bộ váy màu ngà mà trông gần như màu vàng nếu so với làn da xanh xao, nhợt nhạt như xác chết của cô. Thậm chí cả những nốt tàn nhang của cô cũng đã biến mất và môi cô trắng bệch như phấn. Mái tóc dài ngang vai của cô giờ xoắn xuống quá eo. Và những móng tay cô! Chúng quá dài tới mức uốn cong lại. “Cái quái gì xảy ra với em vậy?”

Cô nhìn thấy niềm vui trên mặt anh biến mất như thế nào khi anh nhìn vào cô. Giờ anh đang nhìn cô bằng ánh mắt thương hại và ghê tởm lẫn lộn. “Có chuyện gì với em?” cô kêu lên.

“Chẳng có chuyện gì với em cả,” Simon bảo cô.

Hắn tóm cánh tay phải của Johnny và vắn nó ra đằng sau lưng anh. Johnny cố thúc cùi chỏ bên kia của anh vào Simon nhưng không thành công. “Ở yên nếu không ta sẽ bẻ gãy sống lưng ngươi,” Simon bảo anh bằng một giọng không có gì đáng nghi ngờ về sự thành thật hay khả năng thực hiện lời đe dọa của hắn.

Hắn nhìn sang phía Meghann, người đang cầu nguyện rằng sự nghi ngờ đang ngày càng tăng lên của cô là sai. Không, cô nghĩ trong sự kinh hoàng khôn khổ, hắn sẽ không bắt mình...

“Tới hút máu hắn đi,” Simon ra lệnh cho Meghann, xác nhận những nỗi sợ hãi ghê gớm nhất của cô.

“Không!” cô hỗn hển.

“Em đang bắt tuân tôi đấy à?” hắn hỏi cô nhẹ nhàng, quá nhẹ nhàng đến mức cô gần như bỏ qua sự đe dọa trong đó.

Đôi mắt Meghann mở lớn và cô lo lắng lùi lại hai bước. Rồi cơn đau lại tấn công cô, và cô kêu lên.

“Có phải cơn đau đang tệ hơn không?” Simon hỏi bằng vẻ giả vờ lo lắng một cách kịch cỡm.

Meghann không thể không kêu lên. “Vâng!”

“Chết tiệt, chuyện gì thế Maggie?” Johnny hét.

“Ta đã bảo người ở yên đó.” Simon đập vỡ xương bánh chè của anh.

Johnny xanh nhợt gần như Meghann và sụp xuống sàn một cách im ắng.

“Đồ con hoang!” Meghann thét vào mặt Simon. “Đừng có làm hại anh ấy!”

Simon lướt qua căn phòng nhanh tới mức cô thậm chí còn không nhìn thấy hắn di chuyển. Hắn sừng sững trước mặt Meghann, lúc này đang ngồi trên sàn, không tài nào đứng dậy nổi, cơn đau quá kinh khủng. “Em đã rất may mắn bởi vì tôi thấy buồn cười thay vì tức giận.” Simon bình thản cầm tay trái của cô và bẻ gãy ngón trỏ. Cô hét lên khi cơn đau mới dội từ ngón tay bị thương cho đến tận gốc cột sống của cô.

“Em sẽ không bao giờ được nói với tôi như thế nữa,” hắn lại nói bằng cái giọng mềm mỏng nhưng độc ác kinh khủng đó. “Giờ hãy xin lỗi vì sự sỉ nhục ghê gớm em đã dành cho chủ nhân của mình đi, cô bé khốn khổ.”

Sự đau đớn trong cơ thể cô mờ đi một chút bên cạnh nỗi kinh hoàng tuyệt đối mà Meghann cảm nhận khi nhìn lên Simon. Mọi ý nghĩ phản kháng đều biến mất khi cô nhìn thấy đôi mắt hắn loé sáng chiếu xuống cô. “Em rất – rất... Em xin lỗi,” cô cà lăm, sợ tới mức răng va vào nhau lập cập.

Hắn tóm tóc cô. Nó không đau, nhưng làm cô sợ. “Em xin lỗi, gì nữa?”

Cô muộn màng nhận ra. “Em xin lỗi, ông chủ.”

“Tôi chấp nhận lời xin lỗi của em,” Simon bảo cô, siết chặt nắm tay trên tóc cô. “Giờ hãy uống máu hắn đi.”

Meghann bò trên hai đầu gối. “Cầu xin anh, ông chủ,” cô khóc, không còn chút kiêu hãnh nào. “Em sẽ làm bất kỳ việc gì khác anh bảo. Nhưng xin anh đừng bắt em uống máu anh ấy.”

Simon khẽ cười. “Bất kỳ việc gì khác,” hắn nhại lại một cách ác ý

trong khi tát vào mặt cô. “Em có biết đã bao nhiêu lần em dùng cái câu nài xin thảm hại đó với tôi trước đây không? Nó có nghĩa là Em xin lỗi nhưng anh đã bảo em làm một việc em chẳng hề muốn làm. Nhưng cứ tiếp tục đòi hỏi đi và có lẽ em sẽ tìm thấy việc gì đó em không ngại làm.”

Simon kéo cô khỏi mặt đất và dựng cô dậy cho đến khi cô nhìn thẳng vào mắt hắn. “Trong thời đại của tôi,” hắn nói chậm chậm, từng từ được nhấn mạnh như một phát súng, “người ta không coi nhẹ lời nói của mình. Chỉ mới đêm qua em đã thề thốt em sẽ tuân lệnh tôi như là chủ nhân của em. Vậy mà đêm nay em đã chửi rửa tôi, bất tuân tôi. Tôi sẽ vô cùng thất vọng nếu em chỉ là kẻ hời hợt, nếu lời thề của em chẳng có ý nghĩa gì với em.”

Meghann run rẩy từ đầu đến chân vì đau đớn và sợ hãi. “Em nói thật mà,” cô thút thít.

“Vậy thì làm như tôi bảo đi.” Simon thả cô ra. Cô lao đảo nhưng không ngã bởi vì hắn bắt đầu nắm tóc kéo cô về phía Johnny. Nước mắt giàn giụa trên mặt cô, nhưng cô không dám phản đối.

Johnny đã tỉnh dậy; chốc chốc anh lại rên rỉ.

“Tại sao em lại khóc, hả cưng?” anh lẩm bẩm khi nhìn thấy Maggie ở trên đầu mình.

Anh ấy vẫn còn nửa tỉnh nửa mê, cô nghĩ.

“Chúng ta không thể chấp nhận chuyện đó,” Simon đặt tay lên Johnny.

Anh trở nên hoàn toàn tỉnh táo, gào thét vì đau đớn. “Maggie, chuyện quái gì đang diễn ra vậy?”

“Em xin lỗi,” cô sắp sửa nói với anh, nhưng cô bị phân tâm vì một mùi vị mới trong không khí. Nó thoảng qua nhưng rất dễ chịu. Mùi đó tới từ Johnny; Meghann nhìn vào anh với mối quan tâm mới.

Johnny gằn như lại ngất xỉu khi nhìn thấy cái nhìn trên mặt cô. Nó là sự suy xét căng thẳng kết hợp với một kiểu trạng thái tách rời. Nó khiến cho đôi mắt xanh lục của cô sáng lên trên làn da nhợt nhạt như xác chết. Johnny nghĩ trông cô không giống con người.

Simon để ý thấy sự thay đổi trong hành vi của cô. “Cái em đang nghĩ thấy chính là máu hắn. Chỉ mùi máu thôi đã khiến em cảm

thấy tốt hơn rồi, đúng không? Uống máu hẳn đi, em yêu. Tất cả cơn đau của em sẽ biến mất ngay giây phút em cắm răng vào thịt hẳn.”

Nhu cầu có máu trở nên không thể chịu đựng nổi. Meghann bắt đầu vươn người tới. Miệng cô đã gần kề cổ Johnny khi anh thút thít, “Xin em, Maggie.” Cô lùi lại, bị sốc vì chính mình. Cô thực sự sắp sửa hút máu vị hôn phu của mình sao? Cô đã lùi lại, nhưng Simon tóm gáy cô và giữ chặt cô một chỗ.

“Hẳn không còn là vị hôn phu của em nữa,” Simon nói bằng giọng trầm, an ủi. “Nhìn vào hẳn xem. Hẳn nhìn em với sự ghê tởm. Hẳn không yêu em, em yêu dấu. Giờ hẳn nghĩ em là một con quái vật. Đừng thương hại hẳn; hãy sử dụng hẳn. Em cần máu của hẳn. Em sẽ chết nếu không có nó.”

Meghann không thực sự nghe thấy hẳn. Cô nghe thấy một giọng nói mới từ bên trong một ngàn lần thuyết phục hơn Simon Baldevar. Nó gào thét đòi cô chiếm lấy chỗ máu quý giá kia, cầu xin cô không phí thêm một giây nào nữa.

“Đó chính là cơn khát máu. Lắng nghe nó đi, em yêu.”

Cô đặt một bàn tay lên cổ Johnny. Trước cảm giác những mạch máu mạnh mẽ của anh bên dưới tay cô, cô thấy hơi nhói đau khi răng nanh của cô đâm xuyên qua lợi.

Johnny nhìn thấy vị hôn thê của mình đứng trước mặt với cặp răng nanh nhô ra khỏi miệng, anh bất tỉnh lần nữa.

Không còn chỗ cho suy nghĩ nữa. Meghann đang bị cơn khát máu chiếm hữu. Cô không bao giờ nhìn thấy nụ cười độc địa của Simon khi cô cúi xuống và chôn ngập hàm răng mới của mình vào tĩnh mạch của Johnny.

Máu đầy trong miệng cô, và Meghann nuốt xuống một cách thèm thusual. Cô sẽ không bao giờ quên cảm giác lần đầu tiên nếm máu. Cô hút lấy từng giọt, yêu cái vị đồng đậm đặc.

Nó chữa lành cô; sự ốm yếu mờ dần. Cô cũng có thể cảm nhận được ngón trỏ của mình thẳng trở lại. Lúc này cô không còn thấy đau đớn nữa và cũng đã ấm lại. Thay vì nỗi đau, cô thấy nguồn sức mạnh cô không bao giờ tưởng tượng là có tồn tại chảy tràn qua cô. Máu cho cô sức mạnh, nguồn sinh lực và sự sống của Johnny. Meghann uống mãi, vui sướng trong sự trở dậy mà máu mang đến

cho cô.

Cô nhìn lên khi nghe tiếng cấn xé. Meghann trông thấy Simon đã cấn đứt cổ tay Johnny. Hắn đang đưa cái cổ tay ấy ra cho cô, mời cô cùng uống với hắn.

Cô háo hức từ bỏ cổ Johnny và vươn tới bên cạnh Simon. Họ cùng nhau hút cạn máu Johnny. Được chia sẻ máu với chủ nhân của cô mới tuyệt làm sao. Tại sao trước đây cô lại chiến đấu với hắn nhỉ? Hắn đã đúng; cô sẽ không bao giờ còn lạnh hay đau nữa. Chừng nào mà vẫn còn con người để hút máu...

Khi Johnny đã chết, Simon quay sang Meghann và bắt đầu liếm chỗ máu thừa khỏi môi và cổ cô. Cô rên rỉ, và cũng bắt đầu liếm máu trên người hắn. Chẳng bao lâu, Simon đẩy váy của cô lên quanh đùi. Hắn gần như chỉ vừa đi vào trong cô thì Meghann đã bắt đầu lên đỉnh, hét lên, “Ông chủ, em yêu anh! Em yêu anh!”

Để đáp lại, Simon xé toang chiếc áo lót bằng ren và lùa trên người cô và ấn miệng mình vào ngực cô, hút và kéo chỗ da thịt mềm mại của cô với cùng một nhu cầu đói khát như hắn đã dành cho cổ tay của Johnny. Mắt mở lớn, Meghann nhìn Simon liếm dòng máu nhỏ đang chảy từ núm vú của cô. Có một cơn đau nhói thoáng qua, nhưng nó biến mất rất nhanh; thay vào đó là một niềm vui sướng ngây ngất đến nỗi nó khiến Meghann bám chặt lấy chủ nhân của cô, cầu xin hắn uống thêm máu cô.

“Em yêu anh, ông chủ,” cô lại kêu. Phải, cô yêu hắn – yêu những cảm xúc đen tối, thích thú sống dậy trong cô trước đụng chạm nhẹ nhất của hắn. Cô yêu cảm giác hắn ở trong cô, cứng như thép nguội đâm vào cô và lấp đầy cô với sức mạnh kinh hoàng của hắn. Cô yêu sự uể oải lan toả trong cô khi Simon uống máu cô, và cô yêu đôi môi cứng rắn trên môi cô đang lấp đi mọi ý nghĩ khác ngoại trừ việc nhận lấy từ hắn mọi sự thoả mãn mà hắn có thể mang lại.

“Cô bé ngoan.” Simon cấn mạnh xuống cổ cô, gửi một luồng ham muốn khác qua cơ thể cô. “Em đang học để trở thành một ma cà rồng – hiến dâng bản thân cho khoái lạc và lấy mọi thứ em muốn từ kẻ khác. Hãy lấy tất cả tình yêu em muốn từ tôi và tất cả máu em cần từ chúng,” Simon nói, và vẫy một bàn tay về phía cái xác bên cạnh họ. “Lấy và lấy và lấy, Meghann – tất cả là của em.”

“Vâng!” cô khàn giọng nói, đôi mắt xanh sáng lấp lánh với cùng

một thứ ánh sáng ma quái đã xuất hiện trong chúng khi cô ngừng thấy máu người lần đầu tiên. “Tất cả là của em và anh đã cho em! Em yêu anh, Simon. Em yêu anh rất nhiều!”

“Cho tôi thấy đi,” Simon nói, và Meghann làm theo, bắt nhịp từng cú đâm mạnh bạo của hắn với của chính cô, không để ý gì đến chiếc đèn rơi bên cạnh họ hay tới sàn gỗ cứng khó chịu mà lưng cô đập vào khi cô và Simon lao vào nhau với nhu cầu hoang dại.

Sau đó, với Simon vẫn còn vuốt ve cơ thể trơn trượt, dính dấp của cô, cô nhìn xuống ngực mình, thấy buồn cười khi phát hiện ra dù Simon đã đối xử thô bạo thế nào thì ở đó cũng chẳng có gì nhiều ngoài một vết tím bầm mờ nhạt trên làn da trắng sữa.

Có lẽ không gì còn đe dọa hay làm đau mình được nữa, Meghann nghĩ, và khép hai cổ áo của mình lại với nhau, cố gắng một cách không thành công để tránh nhìn vào cái xác cách cô vài feet. Niềm vui sướng từ sex và việc uống máu phai nhạt đi khi cô nhìn xuống xác Johnny. Mình đã làm gì? Mình đã giết chồng sắp cưới và rồi quan hệ tình dục chỉ cách xác anh ấy vài inch. Mình đã trở thành thứ gì?

Một ma cà rồng, Simon nói với cô mà không hề lên tiếng.

“Em nghe thấy anh,” cô nói to lên với hắn.

“Tất nhiên rồi. Thân giao cách cảm chỉ là một trong những món quà mới của em.”

“Thân giao cách cảm?”

“Khả năng nghe thấy các suy nghĩ,” Simon giải thích.

Meghann cân nhắc chuyện đó khi cô nhìn vào xác Johnny lần nữa. Có phải mình đã giết người đàn ông mình định cưới và uống máu anh ấy chỉ để nghe được các suy nghĩ không? Meghann bị sốc vì cô chẳng cảm thấy gì mấy. Mình bị làm sao thế này?

Simon khẽ kéo cô ra khỏi cái xác. Hắn ngồi xuống giường, đặt cô lên đùi. “Em yêu, tại sao em lại ép mình phải cảm thấy điều gì đó vô dụng? Hắn là con người; chúng ta không nợ chúng gì cả. Con người là nguồn dinh dưỡng nuôi sống chúng ta, không có gì hơn.”

Meghann nhìn chăm chăm vào hắn. “Có phải anh đã nghĩ em chỉ như thế ở bữa tiệc của Pauline không – một nguồn dinh dưỡng?”

Miệng Simon cong lên. “Cô bé ngốc, anh đã không biến đổi em nếu anh nghĩ như thế. Anh yêu em mà.”

Meghann nhìn trở lại Johnny. Mình có thể coi con người chẳng là gì ngoài một phương tiện để đi đến cùng, một cách để thoả mãn nhu cầu không?

“Đừng nghĩ như thế, em yêu. Hãy nhìn lại em và nói cho tôi biết em cảm thấy gì.”

Meghann nhìn xuống chính mình. Da cô đã lại hồng hào – nó giống như kem vậy. Và ngoài sự hoài nghi của mình, cô cảm thấy tuyệt vời. Tất cả yếu đuối đã biết mất; cô cảm thấy sức mạnh và trạng thái phờ phơ.

“Trông em thật ngoạn mục,” Simon bảo cô. “Trước đây em đã đẹp, nhưng giờ em làm tôi ngây ngất.” Hắn gạt tóc ra khỏi mặt cô.

“Giờ chuyện gì sẽ xảy ra với em?” cô hỏi hắn.

“Ý em là gì?”

“À, em không thể về nhà được.”

“Em đang ở nhà, tình yêu của tôi. Nhà em là ở bên tôi.”

“Tại sao anh lại làm việc này?”

“Tôi đã nói với em rồi – tôi yêu em.”

“Nhưng anh gần như không biết em.”

“Tôi đã biết mọi điều cần biết.” Simon đứng dậy và nắm tay Meghann. “Giờ hãy ra ngoài thôi – tôi thấy căn phòng này ngọt ngào quá.”

“Ra ngoài?” cô chờ đợi nói.

“Em không nghĩ là chúng ta sẽ trải qua thiên thu trong căn phòng này đấy chứ?”

“Không, nhưng...”

“Vậy thì đi thôi.”

“Chờ đã,” cô quát, và lại thấy lo lắng khi hắn nhướn cặp lông mày vào cô. “Làm ơn? Em có nhiều câu hỏi nữa.”

“Rất tốt, em có thể hỏi tôi thêm vài câu.”

“Anh đã từng làm chuyện này chưa?”

“Biến đổi à? Tất nhiên, và tôi buộc những kẻ chấp nhận món quà của tôi phải trả cho nó mọi thứ mà họ yêu quý.”

“Vậy em sẽ trả thế nào đây?” cô hỏi.

“Đó là điều khiến em là duy nhất, em yêu.” Hấn nắm cả hai bàn tay cô trong tay hấn, và chăm chú tìm kiếm mắt cô. “Tất cả những gì tôi muốn từ em là tình yêu. Em có thấy việc đó khó khăn không?”

Mình không biết, cô nghĩ. Mình biết gì về người đàn ông này? Rằng anh ta có thể làm mọi việc vô luân, độc ác nhất. Gây ra đau đớn theo ý muốn. Rằng anh ta đã biến mình thành một thứ mà mình không hiểu nổi. Anh ta đã làm những việc kinh khủng, vậy mà ngay giây phút sau có thể yêu đương. Và mình cảm thấy quá an toàn và hạnh phúc khi nhìn vào đôi mắt nâu-vàng của anh ta.

Điều đó làm Meghann rất băn khoăn. “Simon,” cô dè dặt hỏi, “anh có làm em yêu anh không đấy?”

Hấn hú lên vì cười và sụp xuống sàn. “Cô bé yêu quý ơi, tôi đã từng bị kết tội vô đạo đức, nhưng tôi đảm bảo với em là tôi có những tiêu chuẩn của mình. Tôi không hề ếm một lời nguyền nào lên em cả. Tôi hứa với em những cảm xúc của em là của chính em.” Hấn ôm mặt cô trong tay. “Giờ nói cho tôi biết chúng là gì đi.”

Meghann vuốt tóc hấn và nghĩ rằng sự háo hức nhưng cảnh giác trong đôi mắt ấy gần như khiến hấn có vẻ dễ bị tổn thương. Chính việc nhìn thấy sự mềm yếu thoáng qua đó khiến cô cúi xuống và khẽ hôn hấn.

Hấn hôn lại cô và thì thầm, “Tôi biết em sẽ không làm tôi thất vọng. Giờ hãy rời khỏi căn phòng này. Đi nào, tôi chắc là em muốn tắm.”

Meghann đi theo hấn, bước qua xác Johnny mà không liếc lại đến lần thứ hai. Cô quan tâm đến điều Simon vừa nói hơn. “Tắm à?”

“Em định ra ngoài thế kia à?” Hấn nhìn vào mái tóc rối nùi chưa gội của cô và những giọt máu trên cổ và ngực cô.

“Tất nhiên là không, nhưng em không nghĩ ma cà rồng cũng tắm.”

“Thế em nghĩ họ giữ mình sạch sẽ bằng cách nào?”

“Em chưa bao giờ thực sự suy nghĩ về chuyện đó.”

“Tôi cũng không tưởng tượng là em có nghĩ.” Hấn dẫn Meghann lên cầu thang vào một căn phòng mà cô cho là phòng khách. Bất kể anh ta xấu xa thế nào, người đàn ông này cũng có một khiếu thẩm mỹ tuyệt vời, Meghann nghĩ thầm.

Căn phòng có trần cao, với những giá nến sáng dịu. Cô ngưỡng mộ tấm thảm phương Đông, những chân đèn, những đồ đạc xa hoa. Meghann bị thu hút tới một tấm thảm thêu hai vị hiệp sĩ đang chiến đấu được treo trên lò sưởi. Cô chỉ vào nó. “Nó là thật à?”

“Tất nhiên. Cửa Pháp – được làm cuối những năm 1300. Em có thích nhà của tôi không?”

“Nó rất đẹp.” Cô đi qua giá sách khổng lồ cao tới sát trần, đầy chật những sách. Đây hiển nhiên là một căn phòng được trang điểm bằng sự giàu sang và khiếu thẩm mỹ, thú vị hơn nhiều so với ngôi nhà sang trọng nhưng lạnh lẽo của Pauline.

“Evelyn Manchester không trang trí căn nhà đó. Như hầu hết những kẻ giàu sổi, bà ta đã cho phép một người trang trí nội thất bảo mình phải làm gì. Kết quả là một ngôi nhà chẳng có chút cá tính nào. Tôi mừng vì em đủ sức nhận ra sự khác biệt.” Simon kéo cô đi trước khi cô bắt đầu đọc vài tên sách trên giá. “Em có thể ngưỡng mộ căn nhà mới của mình bao nhiêu tùy thích sau. Giờ, tôi muốn em mặc đồ - tôi đã đặt chỗ vào lúc chín giờ ba mươi.”

Meghann liếc vào hấn. “Lúc nào anh cũng cho là mọi thứ sẽ theo ý anh à?”

“Tôi không cho là, tôi biết.” Trevor khom lưng trước mặt Simon, hấn đưa ra vài mệnh lệnh ngắn liên quan đến cái xác của Johnny. Người hầu lập tức đi xuống lầu để làm theo lời hấn.

“Người đàn ông đó là nô lệ à?” cô hỏi Simon.

“Đừng có ngốc. Tôi đã bảo em hấn là người hầu của tôi, và tôi trả cho hấn khoản lương hậu hĩ để phục vụ tôi.” Simon chỉ cho cô lên lầu để tắm và mặc đồ. “Tôi đã bảo Trevor mua mọi thứ em cần.”

Điều đầu tiên Meghann làm là cắt và dũa bộ móng vuốt trên tay cô thành những móng tay chấp nhận được. Rồi cô đánh răng thật

manh, cố đẩy vị máu ra khỏi miệng. Cô dè dặt chà một bàn tay qua lợi. Cảm thấy hai chỗ hơi lồi lên; cô cho rằng chúng chính là răng nanh mới của cô.

Trong vòi hoa sen bốc hơi, Meghann suy nghĩ về những sự kiện đêm nay. Ý nghĩ trước nhất của cô là người đàn ông mà cô hầu như không biết gì, Simon Baldevar, đang nắm giữ cuộc sống của cô trong tay hắn. Cô không thể đi về nhà với ba cô hay Bridie – điều đó có nghĩa là cô không chỉ phụ thuộc vào Simon để giải thích việc làm một ma cà rồng là thế nào; cô cần hắn vì những nhu cầu cơ bản như thức ăn và chỗ trú. Điều gì sẽ xảy ra nếu hắn thấy chán cô hay nếu cô làm gì xúc phạm đến hắn?

Tại sao lại là mình? Tại sao hắn lại biến mình thành ma cà rồng? Hắn nói hắn yêu mình, nhưng mình không hiểu. Cô biết là cô xinh xắn, nhưng nói thực, còn có những cô gái xinh đẹp hơn nhiều. Có những người mẫu và diễn viên; với vẻ ngoài và sự giàu có rành rành của hắn, chắc chắn hắn muốn bao nhiêu cô cũng được. Vậy tại sao lại là mình?

Cô bước ra khỏi vòi hoa sen và nhìn bồn tắm bằng đá cẩm thạch đen. Hắn có bao nhiêu tiền nhỉ, cô nghĩ khi chải tóc bằng chiếc lược bọc vàng. Cô thoáng thấy hình phản chiếu nửa người của mình trong gương phía trên chiếc bàn đá dài. Trevor quên không mua mỹ phẩm cũng chẳng sao – không đời nào cô có thể trang điểm được.

Căn phòng thay đồ khiến Meghann cảm thấy như cô đã chết và được lên thiên đàng. Một chiếc tủ quần áo cỡ lớn chứa đầy áo váy và áo choàng lông thú. Hắn mua tất cả những thứ này khi nào nhỉ? Một chiếc gương dài tới trần nhà, hai cánh mà khi đóng lại mô tả một màn tình tứ thời trung cổ với một vị tiểu thư tựa vào một hiệp sĩ đang nhìn lên nàng với vẻ ngưỡng mộ, một bàn trang điểm, và tường được phủ vải lụa Đa-mát ánh xanh.

“Em có thích không?” Simon bước vào phòng, đã mặc quần áo đầy đủ. Hắn giơ ra một bộ váy dài màu xanh non với áo choàng đồng bộ. Hắn cũng đưa cho cô một đôi xăng-đan quai lụa đen và tất dài. Hắn tìm thấy những thứ này ở đâu nhỉ? Hằng năm trời nay đã không thể mua được.

“Căn phòng hay bộ váy?”

“Cả hai.”

Meghann ngồi xuống bàn trang điểm, và nhìn chăm chăm vào mái tóc dài của mình bối rối cho đến khi Simon tới bên cô và búi nó lên một cách thành thạo. “Chẳng bao lâu nữa em sẽ học được cách chải chuốt cho bản thân mà không cần gương. Rốt cuộc, những con người mù loà vẫn làm được việc đó dễ dàng. Nào, em có thích phòng mình không?”

“Nó rất đẹp.” Cô mặc chiếc váy vào, chà một bàn tay lên cổ. Vết thương đã biến mất.

Simon ngấm nhìn vẻ ngoài của cô. “Bộ váy rất hợp với mắt em.”

“Trevor đã quên mua đồ trang điểm.”

“Không, hẳn không quên. Thật đáng tiếc vì em không thể thấy mặt mình được rõ – em rất ngoạn mục. Em không cần đến mỹ phẩm. Em đã sẵn sàng để đi chưa?”

Cô quay sang hẳn. “Tại sao em lại trong suốt ở trong gương?”

Hắn ôm mặt cô trong tay. “Bởi vì em không còn là con người nữa. Ma cà rồng không có hình phản chiếu đầy đủ, chúng ta cũng không thể hiện trên phim.”

“Nhưng tại sao?” Cô do dự rồi ép mình phải hỏi, “Có phải vì chúng ta là ma quỷ không?”

“Ma quỷ chỉ là vấn đề phiên dịch thôi. Chắc chắn trong thế giới phàm tục, em sẽ bị coi là một sinh vật ma quỷ, nếu ai đó có thể buộc mình tin là em tồn tại. Con người từ chối nhận thức sự tồn tại của chúng ta; họ nhét chúng ta vào thế giới những điều bí ẩn.”

“Vậy là em không thể đi dưới ánh mặt trời, em không có hình phản chiếu, và với con người, em là một thứ ghê tởm. Chúng ta có điều gì để xứng với chuyện đó?”

“Sự thống trị không còn gì tranh cãi với màn đêm, thoát khỏi cái chết và bệnh tật. Meghann à, khi chúng ta bước ra ngoài – tôi sẽ cho em bóng đêm mãi mãi. Không kẻ nào có thể làm hại chúng ta trong đêm; chúng ta bất khả chiến bại. Em sẽ có sức mạnh em không bao giờ mơ tới với con người – để sẵn lòng, để bắt chúng làm theo lời em. Tất cả những gì chúng ta từ bỏ là ánh mặt trời – trong một vài năm nữa, em sẽ hầu như không còn nhớ nó. Còn về hình phản chiếu của em, đừng để nó làm em buồn bực. Nó là một bằng chứng không gì

chối cãi nổi về việc em là một sinh vật siêu nhiên.” Simon kéo cô đứng dậy và hôn cô. “Và em, cô bé yêu quý, em có một thứ không ma cà rồng nào khác có được.”

“Đó là gì?”

“Tình yêu của tôi. Giờ hãy rời khỏi chỗ này để em có thể thấy thế giới mới tôi đã mang tới cho em.”

Khi Meghann bước ra ngoài với hần, ánh đèn và tiếng ồn của thành phố tấn công cô. Điều tệ nhất là cô có thể nghe thấy suy nghĩ của tất cả mọi người đi ngang qua... Cô cảm thấy như mình sắp ngất xỉu.

Meghann, giọng nói của Simon cắt ngang sự hỗn loạn trong đầu cô. Em có nghe thấy tôi không?

Vâng, cô lặng lẽ trả lời.

Hãy tưởng tượng một cái ra đi ô. Giờ nhìn vào cái ra đi ô đó và tìm nút âm lượng. Vặn cái nút ấy xuống hết cỡ.

Cô mất vài phút mới giữ được hình ảnh ra đi ô trong đầu mình đủ lâu để vặn nút âm lượng, nhưng khi làm được, mọi âm thanh bị cắt hết.

“Nó mất rồi,” cô ngạc nhiên nói.

“Rất tốt,” Simon bảo cô. “Rất ít người mới học nhanh như thế. Em sẽ là một ma cà rồng xuất sắc, tình yêu của tôi. Giờ thì, tập trung vào tôi. Sẽ dễ lờ đi tiếng suy nghĩ của con người hơn khi em tập trung vào một thứ gì khác. Nếu nó trở lại, hãy tưởng tượng ra chiếc ra đi ô lần nữa.”

Hần gọi một chiếc taxi, và dẫn đường tới Waldorf.

Simon gọi rượu vang đỏ, một chai Mouton Rothschild 1924 – gây ấn tượng với người bồi bàn của họ.

“Bela Lugosi không bao giờ uống rượu,” cô nhận xét khi người bồi bàn đã đi.

Môi Simon cong lên. “Tôi đoán giờ là lúc bàn về những bí ẩn của ma cà rồng. Có phải kiến thức về ma cà rồng của em chỉ hạn chế trong những bộ phim Hollywood?”

“Em đã đọc Dracula,” cô trả lời với một tiếng khịt.

“Còn tệ hơn. Nào, hãy hỏi các câu hỏi của em đi, em yêu. Em muốn biết điều gì?”

“Giờ em có phải ngủ trong một chiếc quan tài không?” cô hỏi.

Simon cười lớn tới mức vài người khách quay sang nhìn chăm chăm. “Đêm qua em có ngủ trong một cái không?”

“À,” cô nói, lúng túng, “Lúc đó em không thực sự là một ma cà rồng.”

“Nhưng tôi thì có. Em có thấy tôi biến đi tìm chiếc quan tài đầy đất mộ của mình để giữ năng lượng không? Đúng là một lý thuyết rùng rợn.” Simon lắc đầu ghe tởm. “Không quan tài, em yêu ạ. Điều duy nhất chúng ta phải làm là đảm bảo mình ngủ ở một nơi không có ánh mặt trời. Mặt trời sẽ huỷ diệt ma cà rồng. Tôi còn phải làm sáng tỏ lý thuyết nào khác nữa?”

“À, chuyện về những cây thánh giá không thể là thật được,” cô nói nửa với chính mình. “Anh đã chạm vào cây thánh giá của mẹ em. Thế còn tôi – cái đó có làm anh đau không? Ma cà rồng có thể biến thành sương khói hay dơi được không?”

“Tại sao tôi lại muốn biến mình thành một thứ bản thủ, điên dại như là con dơi nhỉ?”

Người bồi tới để nhận yêu cầu của họ, tạm thời hoãn cuộc bàn luận về ma cà rồng. Simon khuyên Meghann nên ăn thịt bò, và gọi tôm hùm cho mình.

Khi người bồi bàn ghi món cho họ, cô nghe thấy anh ta nói, “Anh chàng may mắn. Sao mình không được ngồi đây với cô nàng xinh đẹp như thế này nhỉ?”

Cô giật mình, định hỏi anh ta nghĩ cái quái gì đấy thì Simon đặt một bàn tay can ngăn trên cổ tay cô.

Em đang nghe suy nghĩ của cậu ta, Meghann – giống như em đang nghe tôi ngay lúc này. Việc đó có thể xảy ra khi một con người toàn tâm toàn ý nghĩ đến điều gì đó.

Sau khi người bồi đi, cô hỏi, “Vậy là anh không nghe tất cả mọi điều người ta nghĩ?”

“Tôi không hứng thú với những ý nghĩ ảm đạm, vớ vẩn, ngu ngốc

của hầu hết con người. Tôi nghe những gì muốn nghe thôi.”

Cô nghĩ về chỗ thức ăn mà hẳn vừa mới gọi. “Chúng ta có thể ăn?” cô hỏi.

“Em phải ăn. Quên cái chuyện tiểu thuyết vợ vẫn xin lỗi, tôi đã ăn tối rồi đi.” Simon khẽ cười và quét bơ vào một miếng bánh mì. “Tôi luôn nghĩ rằng đó là một giả định lố bịch. Nếu chúng ta đã chết rồi, tại sao việc ăn uống lại quan trọng? Và nếu thức ăn là một mối nguy, con người chẳng cần đến thánh giá làm gì – họ có thể giết chúng ta bằng cách nhét một thanh sô cô la xuống cổ họng ta. Nghe cho kỹ này, Meghann. Em không phải là cái xác sống, hay bất kỳ một cụm từ quý giá nào khác mà những bộ phim của em đã dạy em về ma cà rồng. Theo cách nào đó, em sẽ thấy cuộc sống không thay đổi. Em ăn, uống, và chải chuốt như mọi khi vẫn làm. Còn về chuyện tôi, ma cà rồng là những sinh vật nhạy cảm. Chúng ta thính nhạy tới mức con người không thể nào hiểu nổi. Cùng với thời gian, việc đó sẽ cho em khoái cảm rất lớn, nhưng vào lúc này, em còn dễ bị tổn thương. Tôi áp đảo em... giống như rượu cô nhắc vào đêm hôm nọ vậy. Hãy giữ khẩu vị của mình đơn giản trong lúc này, Meghann.”

Simon lùi lại và hớp ít rượu. “Tuyệt vời. Như tôi đã nói, em không chết. Em là gì, rất đơn giản, một sinh vật siêu nhiên. Em không còn là con người. Khi mặt trời mọc, em sẽ ngủ - đó là việc em không thể kiểm soát được. Em sẽ phát hiện ra rằng khi bình minh lên vào lúc đêm khuya hôm nay, em sẽ bắt đầu cảm thấy rất mệt và yếu. Em bắt buộc phải tìm một nơi nghỉ ngơi trước khi mặt trời lên. Khi mặt trời lặn, em sẽ thức dậy. Thực ra, các ma cà rồng thường thức giấc khoảng một tiếng trước khi mặt trời lặn – trong lúc trời chiều.”

“Ngoài mặt trời, còn gì có thể giết một ma cà rồng nữa?”

“Một câu hỏi không lành mạnh. Những cuốn sách đã nói đúng về chiếc cọc đóng qua tim, nhưng việc đó không giết em ngay lập tức. Nó sẽ mất vài giờ - những giờ khắc đau đớn. Mặt khác, ánh mặt trời sẽ giết em trong vòng vài phút.”

Thức ăn tới, và Meghann cắn miếng thịt bò, khá nhẹ nhõm vì biến thành ma cà rồng không có nghĩa là từ bỏ món ăn yêu thích của cô. Cô nhìn lên, rồi hỏi, “Những món quà mới mà anh nói em có là gì?”

“À, em vừa mới hỏi tôi có thể biến thành một con dơi không. Tôi

không thể, nhưng tôi chắc chắn có thể thuyết phục con người tin rằng tôi đã biến thành dơi trước mặt họ. Món quà vĩ đại nhất của một ma cà rồng là khả năng điều khiển trí óc. Em có thể dùng ý chí của mình khiến con người làm hay nghĩ bất kỳ điều gì em muốn.”

“Vậy anh đã dùng ý chí của mình để khiến em quên mất anh đã cắn em?”

“Cho đến khi tôi muốn em nhớ lại – nó hơi giống như thôi miên. Em cũng có thể đọc ý nghĩ của con người; em có sức khoẻ siêu việt và khả năng tự chữa lành tuyệt vời. Nếu tôi vươn qua chiếc bàn này và đâm vỡ chiếc mũi đáng yêu của em, nó sẽ lành trong vòng vài phút. Một phát đạn không thể làm hại em, thuốc độc cũng không –“

“Anh có thể bay không?” cô cắt lời. “Anh có sống mãi mãi không?”

“Tôi sẽ dạy em về ‘bay’ sau. Còn về chuyện bất tử, em sẽ sống tới chừng nào em còn ý chí để sống. Tôi biết có những ma cà rồng đã sống hơn một ngàn năm. Rồi, khi họ mệt mỏi, hay quá cô độc, vài người chết đơn giản vì họ muốn thế. Những người khác chào đón ánh bình minh để kết liễu đời họ, hay ra lệnh cho kẻ hầu cận con người đưa thân xác đang say ngủ của họ ra ánh sáng.”

“Người hầu.” Meghann choáng váng bất động. “Thế còn người đàn ông đó... Trevor? Có khi nào hắn quyết định lôi anh ra ngoài ánh sáng giữa ban ngày không?”

“Căn phòng chúng ta sẽ nghỉ ngơi là không thể xâm phạm. Không ai vào được trong đó một khi tôi đã khoá nó.”

Meghann lặng lẽ ăn, cân nhắc mọi điều Simon kể cho cô. Dường như không có điều nào – hình phản chiếu của cô, giết Johnny Devlin, ngồi trong phòng Cây sồi nói chuyện điên rồ như thế này – là thật cả. Cô cảm thấy như mình bị kẹt bên trong một giấc mộng. Vậy thì khi nào mình mới tỉnh giấc?

Sau lúc tráng miệng, Simon đưa tay vào túi áo và lấy ra một hộp nhỏ màu đen.

“Một món quà khác à?” Meghann hỏi khi cô mở nó.

“Còn hơn cả quà, cưng à,” hắn khẽ bảo cô.

Chiếc hộp có chứa một chiếc nhẫn vàng để triện dấu có một viên

ngọc lục bảo ở mỗi bên, với dòng chữ “nul si bien” trên mặt vát. “Không có gì là quá tốt” cô dịch.

“Sao em biết điều đó, Meghann?”

“Lớp lịch sử trung cổ,” cô bảo hẳn.

Cô giơ chiếc nhẫn lên ánh sáng, ngưỡng mộ những tia lấp lánh rục rỏ trên nền vàng xỉn. “Đó có phải là phượng châm của gia đình anh không?” cô hỏi.

“Phải. Em còn học gì trong lớp đó nữa. Tại sao một người đàn ông lại tặng một người phụ nữ chiếc nhẫn có phù hiệu riêng của gia đình anh ta?”

Meghann nhận ra ý nghĩa của chiếc nhẫn. “Cho đám cưới,” cô khẽ nói. “Đây có phải là nhẫn cưới không?” cô hỏi hẳn.

Simon cầm chiếc nhẫn từ tay cô, và cầm tay trái của cô lên. “Đúng vậy,” hẳn trả lời. “Với chiếc nhẫn này, tôi dâng cho em tất cả tài sản vật chất, tình yêu và lời hứa trang trọng của tôi là sẽ dạy em mọi điều em cần biết về ma cà rồng. Em có chấp nhận không?”

“Đổi lại em phải dâng hiến điều gì, ông chủ?” cô nói, không hề rời mắt khỏi mắt hẳn.

“Tình yêu, sự tuân phục, và lòng trung thành. Em có thể cho tôi những điều đó không?”

“Xin hãy nói cho em biết tại sao anh lại chọn em,” cô van nài. “Em đã từng nghĩ – có quá nhiều cô gái trên đời này, và nhiều người trong số họ xinh đẹp hơn, giàu có hơn, thông minh hơn em. Tại sao lại là em?”

Simon cầm tay kia của cô. “Phải, có rất nhiều người đàn bà xinh đẹp trên thế giới này. Và tôi đã được hưởng sự quan tâm của hàng ngàn phụ nữ đẹp. Hầu hết đều bị tôi hút máu và giết. Em đang hỏi tôi em khác biệt như thế nào?”

Cô gật đầu.

“Sắc đẹp không đủ để giữ sự quan tâm của tôi. Còn về giàu có, tôi đã quá đủ - tôi không cần biến đổi một người đàn bà để giàu có thêm. Tôi đã yêu em, Meghann. Tôi yêu nguồn năng lượng cuồng nhiệt và sự tự tin tuyệt đối mà tôi cảm nhận được nơi em – và đã

chứng kiến khi em mời tôi nhảy. Tôi nghi ngờ rằng một phần nguyên nhân chính là do gốc gác của em – người New York có một cách sống thú vị mà những người khác không có.”

Simon ngừng nói, rồi nhìn ra xa. Meghann để ý thấy hai bàn tay hắn hơi run rẩy một chút. “Tôi chưa từng yêu ai trước đây. Em có biết tôi đã tốn bao nhiêu năm để khao khát một người như em không? Một người với sắc đẹp, trí tuệ và ngọn lửa bên trong sánh được với chính tôi. Tôi chưa từng yêu bất kỳ ai khác – chưa từng mong chia sẻ cuộc đời mình, chưa từng muốn yêu và bảo vệ một người đàn bà nào theo cách tôi mong yêu và bảo vệ em. Em sẽ để tôi làm thế chứ?”

Bất kể những năm sau này cô đã nghĩ gì về Simon Baldevar, trong giây phút đó cô đã yêu hắn. Những lời lẽ của hắn và cái nhìn đơn giản, trung thực trong đôi mắt màu hổ phách đã chạm tới trái tim cô. Cô quên mất những điều kinh khủng đã nhìn thấy hắn làm. Trong giây phút đó thôi, họ chỉ là một người đàn ông và một người đàn bà đang yêu.

“Em dâng cho anh lòng trung thành, tình yêu, và... sự tuân phục của em,” cô nói bằng giọng nhỏ nhưng rõ.

Simon đeo chiếc nhẫn vào ngón tay cô. “Tôi đã sai Trevor đi gọi lại cho vừa tay em. Trừ khi em đập vỡ chiếc nhẫn hay làm gãy ngón tay mình, nó sẽ không tuột ra.”

Meghann khâm phục chiếc nhẫn. “Em không muốn nó tuột ra. Còn ai đã từng đeo nó nữa?”

Simon nheo mắt lại, và chuyển từ một cậu bé si tình sang một con diều hâu. “Ý em là gì.”

“Không có gì,” cô nói, giật mình bởi sự thay đổi tâm trạng của hắn. “Chỉ là anh đã nói nó thuộc về gia đình. Em nghĩ có lẽ mẹ hay những người thân khác của anh đã đeo nó.”

“Xin thứ lỗi cho tôi vì đã quát em, cưng à. Tôi tưởng em ám chỉ là tôi đã tặng nó cho người đàn bà khác – mà thực ra là không phải. Còn về lịch sử của chiếc nhẫn này, hãy kiên nhẫn, Meghann. Khi nào đến lúc tôi sẽ chia sẻ lịch sử của tôi với em – và cả lịch sử gia đình tôi nữa.”

Hắn lại mỉm cười, xoá đi cái nhìn gay gắt trên mặt. “Chúng ta đi

chứ? Tôi muốn cho em vài bài học nữa trước khi đêm nay kết thúc.”

Chương

“*Hãy viết một lá thư cho ba em,*” Simon hướng dẫn cô. Hấn đã đưa cô tới phòng làm việc của hấn, nơi hấn dẫn cô tới một chiếc ghế da đen không lồ đằng sau chiếc bàn gỗ sồi to lớn.

Meghann nhìn đầy bối rối vào tấm giấy da trống trơn và lọ bút mực trước mặt. “*Em phải viết gì đây? Em nên nói sao với ba?*”

“*Rằng em rất tiếc vì đã đột ngột biến mất đêm qua, nhưng em và tôi đã quyết định bỏ trốn để cưới nhau. Em không muốn ông quá lo lắng cho em. Nói với ông rằng vì một vấn đề kinh doanh cấp bách, chúng ta phải rời khỏi Mỹ ngay lập tức. Em không chắc khi nào chúng ta sẽ trở lại, nhưng em sẽ giữ liên lạc.*” Simon khẽ hôn Meghann, và bắt đầu rời khỏi phòng. “*Tôi sẽ trở lại sau vài phút nữa, em yêu.*”

“*Ba yêu quý,*” cô bắt đầu viết, và căn phòng quay cuồng một cách đáng báo động. Viết từ Ba xuống đã phá vỡ trạng thái sốc đang bảo bọc cô. Maggie, một phần linh hồn cô kêu gọi, việc này là sai trái! Simon Baldevar là một con quỷ; tại sao mình lại ở đây? Rồi một phần khác, trẻ hơn trong cô gào thét, Cho tôi ra khỏi đây! Tôi muốn chuyện này kết thúc; tôi muốn ba tôi!

Meghann bắt đầu khóc thút thít, và đẩy tấm giấy ra xa. Ý nghĩ không bao giờ gặp lại ba cô nữa làm tan vỡ trái tim cô. Mình đã làm gì? Cô nghĩ. Mình sợ. Cô đã nhìn thấy đủ để biết rằng Simon có thể từ một người tình ngọt ngào, dịu dàng biến thành một tên điên tàn nhẫn trong vòng vài giây. Lạy Chúa, hấn sẽ làm gì nếu hấn bước vào ngay lúc này và nhìn thấy mình đang khóc?

Ý nghĩ đó chấm dứt ngay những giọt nước mắt của cô như một cái tát thẳng vào mặt. Mình thậm chí còn không được nghĩ những chuyện buồn rầu hay không trung thành; mình phải kiểm soát chính mình quanh hấn. Không bao giờ cho hấn một lý do để làm đau mình như hấn đã làm với Johnny và Pauline.

Meghann, một phần lạnh lùng mới mẻ trong cô thì thào. Cô nhận ra cái giọng đó – nó chính là cơn khát máu, cái phần đã cầu xin cô uống máu Johnny. Meghann, hãy biết điều, nó khuyên. Cho dù mi

căm ghét Simon, nhưng ngay lúc này hẳn là tất cả những gì mi có. Mi có thực sự nghĩ rằng ba mi sẽ mở rộng vòng tay với mi nếu ông biết mi đã giết Johnny không? Viết lá thư chết tiệt đó đi, và đừng bao giờ nghĩ về quá khứ nữa. Chỉ nghĩ về Simon thôi.

Cô biết rằng giọng nói đó đúng; đây là vấn đề sống còn. Giống như một người mộng du, cô nhặt chiếc bút lên và cố gắng viết một lá thư mà không thực sự nghĩ gì nhiều về nó.

24 tháng Tư, 1944

Ba yêu thương,

Con biết con hẳn đã làm ba lo đến chết. Con rất xin lỗi vì đã không gọi

cho ba đêm qua, nhưng mọi việc đã diễn ra quá nhanh và con gần như không có cơ hội để suy nghĩ.

Bá tước Baldevar đã cầu hôn, và con đã chấp nhận. Con biết đáng lẽ con phải chờ để nói với ba, nhưng anh ấy có một chuyện làm ăn cấp bách ở London. Con biết nghe có vẻ mơ hồ nhưng việc đó cần phải làm khẩn cấp, và con thực sự không thể nói gì thêm. Con sẽ viết thư cho ba sớm, để cho ba biết con đang ở đâu, và khi nào chúng con sẽ trở lại Mỹ.

Xin hãy nói với Johnny Devlin rằng con rất xin lỗi. Đây là một cách trốn chạy hèn nhát, khi bắt ba phải nói với anh ấy, nhưng con không thể chịu được ý nghĩ viết một lá thư Johnny thân thương. Xin hãy gửi tình yêu của con tới Bridie, Frankie, Theresa, Paul, Peter, Brian, Seamus và Patrick.

Ba ơi, con yêu ba rất nhiều. Không một cô gái nào có thể có người cha tốt hơn.

Yêu ba,

Maggie

Đó, Meghann buồn bã nghĩ thầm. Đó là lần cuối cùng mình được nghĩ về mình như là Maggie. Maggie mang đến cho ta hình ảnh một cô gái ngây thơ, hạnh phúc, không có ý nghĩ nào nghiêm túc hơn ngoài chuyện các trận đấu bóng chày, khiêu vũ, hay học gạo cho những kỳ thi cô ấy chẳng mấy quan tâm. Maggie chẳng liên quan gì đến sinh vật do Simon tạo ra cả.

Simon trở lại, mang theo một chồng quần áo mà hắn đặt trên tay ghế. “Đã xong rồi cơ à? Rất tốt, để tôi xem nào.”

Meghann đưa cho hắn lá thư mà không bình luận gì.

Hắn đọc rất nhanh, và mỉm cười trên lá thư. “Chiến thuật tuyệt vời, Meghann à – cái câu về vị hôn phu của em đó. Rất tốt. Trevor sẽ gửi nó cho ba em vào ngày mai.”

“Lỡ ba muốn gặp em thì sao?”

“Chúng ta sẽ không ở đây, chó con. Chúng ta có chuyến bay lúc bảy giờ tới Cuba.”

“Tại sao lại là Cuba?”

“Tôi sở hữu một sòng bạc ở đó. Em sẽ thích nó, Meghann à. Một mảnh đất rất màu mỡ cho các ma cà rồng. Nói đến đó, em có muốn học đi săn bây giờ không? Nó sẽ làm em phân tâm khỏi sự buồn bã.”

Ngạc nhiên vì hắn biết cô đã khóc, cô nhìn lên hắn. Hắn có giận cô không nhỉ?

Hắn xoay chiếc ghế vòng lại, và quỳ trước mặt Meghann. “Cưng à, tôi không phải là yêu quái. Tôi biết em kinh ngạc bởi tất cả những chuyện đã xảy ra trong vài ngày gần đây; tôi trông đợi sẽ có nỗi tiếc thương và bối rối.”

“Anh không bực à?” cô dè dặt hỏi.

Hắn hôn lên môi cô. “Dù em buồn như thế nào, thực tế vẫn là em đã chọn tôi. Đó là tất cả những gì quan trọng. Sự hoài nghi của em rồi sẽ nhạt đi khi em nhận ra điều gì đang đón chờ em phía trước. Đặc biệt là khi em cảm nhận được niềm hân hoan của việc đi săn. Em sẵn sàng chưa?”

Cô cảm thấy một chút háo hức trước những lời của hắn. Cô gật đầu.

“Mặc mấy cái này vào.” Hắn đưa cho cô chồng quần áo.

Meghann xem xét chúng với vẻ ghê tởm. Có một chiếc váy dài màu đen quá chật; nó bám vào cơ thể cô như lớp da thứ hai. Rồi còn có một đôi giày cao năm inch màu đỏ rở tiền, và một cái áo quây màu đỏ gần như làm hở hết ngực cô ra.

“Em không thể mặc màu đỏ,” cô phản đối. “Trông nó sẽ rất kinh

khủng với màu tóc em.”

Simon vuốt mái tóc đỏ dài của cô. “Em có mái tóc rất đẹp, em yêu. Nhưng tôi nghĩ em sẽ muốn cải trang một chút khi em đi săn môi – nó quá đặc biệt.” Hấn đưa cho cô một bộ tóc giả màu vàng dài, xoăn tít.

Cô đội lên, đảm bảo chắc chắn là tóc thật của cô đã được che hết. “Trông em kinh khủng quá!” cô kêu lên. “Rẻ tiền và loè loẹt – như một gái làm tiền vậy!”

“Chính xác là thứ tôi muốn – và em không bao giờ trông kinh khủng cả.” Hấn nhìn bộ đồ hoá trang vẻ hài hước.

Cô lão đảo trên đôi giày cao gót chấp chới trong vài phút trước khi có thể bước đi được bình thường. “Biến em thành ma cà rồng còn chưa đủ - giờ anh sắp biến em thành gái điếm nữa à?”

Simon cười khúc khích. “Em đúng là một sinh vật hóm hỉnh, Meghann à. Và tôi sẽ không bao giờ biến cô tình nhân bé nhỏ của tôi thành một con điếm – nhưng em sắp phát hiện ra nó là một cách giả trang đáng giá thế nào.”

Simon hộ tống cô tới khu vực Quảng trường Thời đại, nơi có vài phụ nữ ăn mặc kiểu khiến cho bộ đồ của Meghann trông quá đứng đắn. Với tầm nhìn mới được cải thiện của mình, cô cũng phát hiện ra vài gã bặm trợn đang lượn lờ trong các góc tối, để mắt tới những phụ nữ ăn mặc loè loẹt kia.

“Chúng có phải là ma cô không?” cô hỏi Simon.

“Tôi chắc là vậy,” hấn trả lời. “Theo ý tôi thì hàng hoá của chúng chẳng ra làm sao.”

“Chúng có làm phiền chúng ta không?”

“Không ai làm phiền tôi cả, em yêu.” Như thế hấn cần minh chứng, một trong những tên ma cô bắt đầu bước về phía Simon, mắt hấn mở lớn, và rồi hấn rút lui về lại góc của mình.

“Anh đã làm gì?” Meghann hỏi.

“Tôi đặt một hình ảnh sống động về chuyện điều gì có thể xảy ra khi con người làm phiền nhầm đối tượng vào trong đầu hấn – một việc em sẽ học sau. Giờ, tôi muốn em tập trung toàn bộ tâm trí vào

một con người cụ thể - thử gã đằng kia xem.” Simon chỉ vào một người đàn ông béo phịch đang đứng dưới ngọn đèn đường cách họ vài feet. “Tôi đã nói gì về ra đi ô nhi?”

“Vặn hết nút âm lượng xuống.”

“Giờ em phải nhìn vào hắn và bật nút âm lượng lên một chút.”

Meghann nhìn vào người đàn ông và tưởng tượng bật nút âm lượng lên. Lập tức những âm thanh đường phố tắt công cô. Vô số ý nghĩ – Mình cần một liều; hắn sẽ giết mình nếu mình không kiếm được một thẳng; chân mình đau quá – ào ào qua đầu cô. Cô lão đảo, và đáng lẽ đã ngã nếu Simon không tóm lấy vai cô.

“Đứng vững nào,” Simon thì thầm. “Tập trung, Meghann. Tập trung toàn bộ sự chú ý của em vào hắn... Không ai khác tồn tại nữa.”

Meghann mở mắt ra và nhìn vào người đàn ông lần nữa. Cô đang đứng cách ông ta ít nhất bốn feet, nhưng với những giác quan mới của mình, cô có thể nhận ra mọi chi tiết.

Cô ngửi thấy mùi nước hoa của ông ta; cô quan sát bộ vét xám của ông ta được cắt khéo nhưng không được giữ gìn. Có những nếp nhăn nhỏ và một vết thức ăn nhỏ xíu trên ve áo. Cái bụng tròn vo của ông ta đã làm hai chiếc khuy trên áo sơ mi trắng sút ra.

Khi Meghann nhìn chăm chăm, cô cẩn trọng tăng nút âm lượng lên một chút. Lần này đã hiệu quả; cô thu được những ý nghĩ của ông ta mà không có sự can thiệp của bất kỳ ai khác trên phố.

Cô quay sang Simon, vui mừng với chính mình. “Được rồi!” cô hét lên đắc thắng. Vài người quay sang nhìn chăm chăm, nhưng họ nhìn đi ngay khi Simon vẫy tay. Hắn cười toe với Meghann, và âm thầm bảo cô hạ giọng xuống.

“Tên ông ta là Arnold Greene,” cô thì thầm. Simon gật đầu khuyến khích và Meghann tiếp tục. “Ông ta sáu mươi hai tuổi, đã có vợ. Ông ta là một luật sư của công ty, và kiếm được rất nhiều tiền, nhưng đêm nay ông ta ở đây là vì... là vì...” Meghann đọc được toàn bộ suy nghĩ của ông ta và quát, “Ôi, thật ghê tởm!”

“Tôi cho là việc đó ghê tởm khi em xét đến vẻ ngoài của người đàn ông đó. Nhưng làm sao để biến ham muốn của hắn thành lợi thế

của em?”

“Ý anh là gì?”

“Hắn muốn một cô gái trẻ xinh đẹp để thoả mãn những dục vọng mà vợ hắn thấy ghê tởm.” Simon nhướn cặp lông mày lên. “Chẳng phải em rất hợp sao?”

Giờ Meghann mới hiểu mục đích của bộ quần áo gái điếm. Thật là một cách khôn ngoan để tìm đàn ông, bắt họ một mình, và hút cạn máu họ!

Simon nhìn thấy sự hiểu biết bùng lên trên mặt cô. “Tới với hắn đi, em yêu. Có một cái nhà nghỉ rẻ tiền cách đây một dãy phố. Hắn sẽ mang em tới đó, và em sẽ hút máu hắn.” Hắn nhìn thấy sự lo lắng thoáng qua trên mặt cô. Hắn vỗ vào bộ tóc giả kinh khủng của cô để khuyến khích. “Đừng lo. Tôi sẽ ở gần đó để phòng trường hợp có gì không hay xảy ra. Nhưng tôi có cảm giác là chẳng có gì đâu – tôi nghĩ em sẽ vượt qua bài kiểm tra này rất dễ dàng.” Không hề báo trước, Simon biến mất. Dường như không ai để ý chút nào. Khi nào thì hắn mới chỉ cho mình làm thế? Meghann tự hỏi.

Hít một hơi dài, cô bước tới chỗ Arnold Greene, lờ đi những cái nhìn chăm chăm độc địa của đám gái gọi.

Một đứa tóm cánh tay cô, và rít lên, “Đây là góc của tao, cô em!”

Meghann đẩy cô ta. Cô nghĩ đó là một cú thúc nhẹ, nhưng cô gái bay khỏi mặt đất và đâm sầm và đóng thùng rác. Không gái điếm nào dám làm phiền Meghann nữa.

Cô gõ vào vai Arnold. Ông ta quay lại, và cô mỉm cười ngọt ngào. “Xin chào, ông có muốn hẹn hò không?”

Arnold nhìn chăm chăm vào cô, miệng há ra ngu ngốc.

Thôi nào, cô sốt ruột nghĩ. Hỏi tôi bao nhiêu đi.

“Bao nhiêu?”

Lạy Chúa, cô nghĩ. Tất cả những gì mình phải làm là nghĩ cái gì đó, và mọi người làm như mình nói. Khả năng tinh thần mới mẻ này cộng với sức mạnh thể chất khiến cô nhìn ma cà rồng dưới góc độ mới. Có lẽ rốt cuộc đây là một việc tốt. Meghann quá mải mê với ý nghĩ về sức mạnh mới của mình khiến cô gần như quên mất người

đàn ông trước mặt cô.

Vì cô vẫn chưa trả lời, ông ta tiến tới trước. “Này,” ông ta nói, gõ vào vai cô để gây chú ý. “Tôi trả năm đô-la và tiền phòng. Nhận hay không.”

“Được.”

Arnold Greene mỉm cười, lộ ra vài chỗ thiếu răng. “Đi thôi.”

Ông ta đi theo cô tới cái khách sạn trông xơ xác với vài nhân vật bất hảo lượn lờ trong hành lang mờ tối và hôi rình. Ông ta trả tiền cho lễ tân và lấy chìa khoá vào một căn phòng nhỏ, tối, tồi tàn có một ngăn kéo cũ xì xước xát và một chiếc giường khung sắt võng xuống.

Với thính giác mới của mình, Meghann nghe thấy một người đàn ông đang đánh một người đàn bà bằng thắt lưng trong căn phòng cách đó vài cánh cửa; cô cũng nghe thấy tiếng gián đang bò trên tường. Âm thanh đó khiến cô rùng mình – cô ghét những con bọ.

“Cô đẹp kinh khủng,” Arnold bảo cô, cởi bộ vét của mình ra. “Cô làm nghề này lâu chưa?”

“Chưa. Thực ra, ông là khách hàng đầu tiên của tôi,” cô mỉm cười.

“Ồ, thế sao?” ông ta hỏi, sự phù phiếm là ông ta nở mũi. “Chà, tôi bảo này – chúng ta sẽ bắt đầu với cô nhẹ nhàng thôi, cưng. Chỉ cần thoải cho tôi.”

“Cái gì?” cô ngây ra hỏi. Cô sẽ không nhìn vào trong đầu ông ta để hiểu rõ thêm – việc đó nghe đã thấy tởm.

Arnold đẩy quần xuống quanh mắt cá chân. “Cô biết đấy – đặt nó vào trong miệng cô và mút.” Hắn sốt ruột chỉ vào dương vật của mình. “Thôi mà cưng, quỳ xuống đi nào. Tôi sẽ trả cô bộn tiền.” Hắn đặt một tờ 5 đô la lên ngăn kéo.

Meghann không để mình cười khúc khích. Thật mỉa mai làm sao. Cô đã bị biến đổi thành ma cà rồng, đã uống máu, vậy mà cô vẫn có thể bị sốc bởi ý nghĩ về một tư thế sex không biết đến. Cô sắp sửa từ chối thì nhớ tới một chi tiết thú vị nhất trong lớp sinh học: Trong lúc cương cứng, dương vật chứa đầy máu.

Không, cô không thể làm thế... phải không? Chà, sao lại không? Chẳng phải cô đã giết chính vị hôn phu của mình để thoả mãn cơn khát máu vài giờ trước sao? Nếu cô có thể giết Johnny, chàng trai đã cho cô nụ hôn đầu tiên, người mà cô đã định kết hôn vào cuối mùa hè này...

Một bàn tay thô ráp đặt lên vai cô kéo Meghann ra khỏi những suy tưởng của mình. "Quy xuống đi."

"Bỏ bàn tay bẩn thỉu của mi ra!" Meghann găm ghè, và con người lùi lại nhanh tới mức người ta sẽ nghĩ là da cô đã biến thành lửa bên dưới bàn tay ông ta.

"Tôi không muốn rắc rối," Arnold thút thít, và bắt đầu dậm chân lo lắng về phía cửa, bị vấp ngã vì cái quần vẫn quần quanh chân.

"Thôi nào, cưng," Meghann nói ngọt. Cô dành cho ông ta nụ cười hấp dẫn nhất mà cô có thể nặn ra, và nhanh chóng cởi áo để lộ ngực mình. "Đừng đi khi em còn chưa có cơ hội cho anh thấy khoảng thời gian vui vẻ."

Cô không biết là giọng nói giảng hoà, cơ thể khoẻ thân của cô đã dụ dỗ ông ta, hay có lẽ là con người không thể từ chối khi Meghann bảo ông ta không được đi. Ông ta bước xa khỏi cánh cửa và nhanh chóng tới chỗ cô.

Meghann ngoan ngoãn quỳ gối và dành cho ông ta cái liếc mắt lảng lơ trước khi đưa cái vật mũm mĩm bé nhỏ của ông ta vào trong miệng mình. Nếu Arnold bỏ đi, cô nghĩ, chỉ có Chúa mới biết Simon sẽ làm gì cô.

"Ôi," Arnold hỗn hển, và ấn đầu cô vào cái bụng phệ của ông ta. "Phải rồi, tốt lắm... này!" Những đợt khoái cảm biến thành cơn đau bất ngờ khi Meghann cắn phập răng vào dương vật của ông ta. Arnold vắn vẹo điên cuồng, cố gắng một cách tuyệt vọng để tách mình ra khỏi hàm răng nghiến chặt của cô. "Ngừng lại! Ôi, Chúa ơi!" ông ta hỗn hển. Hai bàn tay ông ta trên vai cô yếu dần, và ông ta ngã xuống sàn, rên rỉ đau đớn. Dương vật của ông ta dường như sống động với những dây thần kinh, từng cái từng cái đều đau đớn khi cô hút máu ra khỏi người ông ta. Ông ta bắt đầu cầu xin được chết, bất kỳ điều gì để thoát khỏi sự tra tấn kinh khủng mà cụ phụ thủy này đang giáng xuống mình. Ý nghĩ cuối cùng của ông ta là ông

ta sẽ bị tìm thấy trong khách sạn này, tất cả mọi người đều biết nỗi hổ thẹn của ông ta.

Meghann cảm thấy một niềm vui sướng cô chưa từng mơ tới khi máu của Arnold tràn ngập miệng cô. Nó còn ngon hơn cả máu ở cổ hay cổ tay – nó cung cấp quá nhiều máu, trong thời gian quá nhanh. Tại sao cô lại sợ máu khi còn là con người? Nguồn sức mạnh mà cô thu được từ việc hút máu thật tuyệt vời. Cô cảm thấy như mình có thể tay không đánh đổ một toà nhà, và cô thấy trí óc mình đang mở mang. Cô có cảm giác vượt trội hơn so với người đàn ông mà cô vừa hút máu. Hẳn là gì? Chẳng là gì cả, Simon đã đúng, chúng chỉ là thức ăn. Ôi, máu khiến cô tràn trề sinh lực và cường tráng làm sao!

Khi Arnold chết, dương vật của ông ta xịu xuống và nguồn cung cấp máu của Meghann bị cắt. Cô thần nhiên nhìn chăm chăm vào người đàn ông. Ông ta hoàn toàn xanh nhợt, và đôi mắt vô hồn đang nhìn vào cô với biểu hiện đau đớn vĩnh viễn nằm lại đó. Cô cúi xuống và vuốt chúng, tự hỏi phải làm gì tiếp theo.

Cô nhìn lên trước tiếng vỗ tay. Simon đang đứng trên ngưỡng cửa mở rộng. “Cô bé yêu quý,” hắn nói, chỉ về phía cái dương vật méo mó, “em có thiên bẩm truy lạc mà tôi không bao giờ đoán được.” Hắn đóng cửa và bước vào căn phòng rẻ tiền.

Meghann lau máu trên miệng bằng tấm vải trải giường bẩn thỉu. Lần này, cô đã không để một giọt máu nào dính lên quần áo hay người mình. “À, khi hắn bảo em làm thế... anh biết đấy,” cô giải thích, hơi đỏ mặt, “em chợt nhớ ra đó là một cách hoàn hảo để lấy máu và –“

Simon bế cô lên và xoay vòng vòng. “Em thật là một cô bé ngọt ngào... khi thấy xấu hổ bởi việc mà con heo đó đã bảo em làm. Và em đúng – đó là một cách hút máu tuyệt diệu. Không phải là cách tôi sẽ chọn dùng, nhưng rất hiệu quả với các ma cà rồng nữ. Có một chuyện, em yêu.” Hắn đặt cô xuống, nâng cằm cô lên cho hắn.

“Cái tôi đã dạy em đêm nay là một thủ đoạn để dụ mồi. Nhưng em không bao giờ, không bao giờ được ngủ với bất kỳ người nào em hút máu. Tôi sẽ coi đó là tội ngoại tình. Em có hiểu không?”

Cô nhón chân lên và hôn hắn một cách đói khát. Khi dứt ra, cô khẽ hỏi hắn, “tại sao em lại muốn ngủ với chúng?”

Simon nhìn xuống cô, ham muốn làm tối sâu mắt hấn.

“Em có biết em làm tôi hài lòng biết bao không?” Rồi hấn thọc tay vào áo và đưa cho Meghann một chiếc dao cạo lưng thẳng. “Nhưng bài học của em đêm nay còn chưa hết.” Hấn đưa cô trở lại chỗ xác Arnold. “Hãy xoá dấu vết căn bằng con dao này. Khi em ăn, em không được để lại bất kỳ manh mối nào chỉ ra cái chết là do ma cà rồng gây nên. Giờ, khi cái xác được tìm thấy, các nhà chức trách bị quá tải sẽ cho rằng một con điếm đặc biệt độc ác đã giết hấn ta và cướp của. Em cũng có thể xem xét việc thỉnh thoảng dùng một vũ khí như thế này thay vì răng nanh của em.” Simon lấy ví của Arnold và đút túi chỗ tiền mặt, để lại giấy tờ tùy thân của ông ta. Rồi hấn ném chiếc ví lên sàn và tựa vào bức tường phủ giấy nhám nhỏ, hoen ố; khuôn mặt hấn thể hiện sự quan tâm chăm chú khi Meghann liếc nhìn khó chịu từ con dao trên tay tới dương vật của người đàn ông đã chết.

Chẳng phải cô vừa mới giết người đàn ông này và không cảm thấy gì ngoài sự khinh bỉ trong lúc cô làm chuyện đó sao? Vậy thì tại sao cô lại không thể làm như Simon ra lệnh và chém qua hai vết răng để không ai nghi ngờ về nguyên nhân chết thật sự của Arnold Greene?

Làm đi, Meghann tự bảo mình, và đưa đầu lưỡi dao sáng loáng tới dương vật mềm nhũn, nhưng rồi mắt cô bắt gặp chiếc ví của nạn nhân. Nó rơi ngửa mặt lên trên, để lộ ra một tấm ảnh đen trắng khiến cho Meghann thở hổn hển và phải chớp mắt thật mạnh vì những giọt nước mắt đọng đầy mắt cô.

Tấm ảnh, đã ngả màu vàng vì thời gian và hơi rách ở rìa, cho thấy một Arnold Greene mặc chiếc áo phông polo kẻ sọc đang cười vui vẻ, quàng tay qua một cô gái nhỏ mà Meghann đoán là chỉ khoảng bảy tám tuổi. Đứa bé không đẹp, nhưng nó có một nụ cười hồng răng hấp dẫn và nó đang ôm chặt một con gấu trúc to bằng cả người nó. Ở đằng sau, Meghann có thể trông thấy Vòng đu quay Kì diệu to lớn, sáng rực ở Đảo Coney.

Đó là con gái ông ta, Meghan nghĩ, và cô ném bỏ con dao, nhặt chiếc ví lên và rón rén di tay lên tấm hình. Mình cá là ông ta đã thắng con gấu đó cho cô gái nhỏ; giống như ba đã thắng rất nhiều đồ chơi cho mình. Ôi, việc này thật sai trái – cô bé này sẽ ra sao khi

không có ba nó? Mình đã làm gì?

“Đủ rồi.” Simon đi tới giật chiếc ví khỏi tay cô, nhưng Meghann siết chặt tay và gào lên “Không!” to hết mức có thể.

“Đưa cái ví đó cho tôi, Meghann,” Simon ra lệnh, dường như không bị ảnh hưởng với tiếng hét hết âm lượng đã gây ra một chỗ nứt trên bức tường đằng sau hắn. Tiếng thì thầm lạnh buốt, không giống người của Simon, cộng với biểu hiện ám chỉ rằng cô sẽ khổ sở không kể siết nếu không tuân lệnh, khiến Meghann miễn cưỡng đặt chiếc ví vào bàn tay chủ nhân của cô. Khuôn mặt cô thận trọng và căng thẳng khi nhìn lên hắn.

“Để tôi yên!” cô ré lên khi bàn tay Simon giơ về phía cô. Hoảng hồn, Meghann liếc nhìn con dao và nó rung động dữ dội trên sàn trước khi bay lên và rơi vào tay cô.

“Em rất có tiềm năng, cô bé ạ,” Simon nói, và Meghann quay cái nhìn kinh ngạc về phía hắn.

“Em đã làm chuyện này?” cô ngập ngừng hỏi. “Nhưng làm sao?”

“Nó được gọi là dùng siêu năng để di chuyển đồ vật,” Simon nói, và ngồi xổm xuống cạnh cô. “Nó là khả năng di chuyển đồ vật bằng ý chí của em.”

“Anh đang nói là ý chí của em đã làm con dao bay lên khỏi sàn nhà và rơi vào trong tay em?” Trước cái gật đầu của Simon, Meghann phản đối. “Nhưng em không bảo nó làm thế... Thật đấy, em không làm. Em sẽ không cố làm đau anh.”

Simon khẽ cười và đặt một nụ hôn ngắn lên thái dương cô. “Nhưng em đang sợ là tôi sẽ làm đau em vì bất tuân, phải không?”

“Anh có làm đau em không?” Meghann hỏi một cách không chắc chắn, và Simon lại cười, đặt tay lên tay cô.

“Làm đau em? Vì cái gì mới được?” Simon lấy con dao ra khỏi tay cô, giơ nó lên trước ánh đèn duy nhất trong căn phòng xấu xí. “Tôi chỉ định giúp em kết thúc công việc, nhưng trong lúc sợ hãi, em đã nghĩ là tôi sẽ làm đau em. Chính nỗi sợ đó đã làm trở dậy nguồn sức mạnh mới này trong em... Trí óc em đặt vũ khí vào tay em để em cảm thấy an toàn. Em có muốn thử lại không?”

“Ý anh là di chuyển cái gì đó khác? Vâng, muốn ạ!” Meghann

nói, nổi hối hận thoáng qua của cô về những việc đã làm với Arnold Green đã hoàn toàn bị lãng quên.

Simon vòng tay ra sau và quăng con dao vào tường. Hấn nhắm chính xác và lưỡi dao cắm một nửa vào bức tường vừa đổ nát.

“Lấy nó ra khỏi bức tường và trở lại tay em đi, Meghann.”

Meghann nhìn chăm chăm vào phần lưỡi dao còn lại và giơ tay ra, tưởng tượng lưỡi dao trượt ra khỏi bức tường và vào trong tay cô. Trước khi cô biết có chuyện gì, nó bay vèo về phía cô và cô phải cúi xuống để tránh bị chém vào mặt.

“Simon,” cô hỗn hển khi hấn đưa cho cô con dao sau khi cô đã đứng dậy. “Em làm được rồi – em thực sự làm được rồi! Em nghĩ đến cái gì đó và làm nó xảy ra! Việc này thật tuyệt!”

“Đúng vậy.” Simon cười và chỉ về phía người đàn ông đã chết. “Em thấy không, em yêu, em và tôi vượt trội hơn con mồi của chúng ta rất, rất nhiều. Đừng phí cảm xúc với chúng hay cảm thấy hổ thẹn. Chỉ cần làm việc em cần làm và đừng nghĩ thêm gì nữa.”

“Không phải em lo cho ông ta.” Meghann cố giải thích động cơ của mình; cô lại nhặt chiếc ví lên. “Chỉ là – Simon, anh không thấy sao? Em thấy thương cho gia đình ông ta.”

“Tại sao? Có phải em bảo Arnold Greene lang thang vào khu vực nguy hiểm này và thoả mãn những nhu cầu bản năng của hấn với một con điểm rẻ tiền không?”

“À, không, nhưng –“

“Không có nhưng gì cả, Meghann. Chẳng phải hấn đã là một người đàn ông trưởng thành, ý thức đầy đủ những mạo hiểm hấn đang làm sao? Chính hấn là người đã mang sự sỉ nhục và tang thương tới gia đình mình bằng cách chọn đến đây đêm nay, không phải em. Em chỉ làm như bất kỳ một ma cà rồng thông minh nào sẽ làm và lợi dụng tình huống thôi. Em không hạnh phúc với nguồn năng lượng em thu được từ việc hút máu hấn à?”

Meghann gật đầu, không chỉ nghĩ đến siêu năng lực thú vị mà còn cả nguồn năng lượng tuyệt đối và niềm vui sướng gần như không thể chịu nổi khi cô uống máu.

“Nếu em muốn tiếp tục trải nghiệm niềm khoái lạc đó mà không

thu hút sự chú ý không cần thiết về mình, em phải xoá dấu vết. Giờ thì làm đi, em yêu. Dùng con dao như tôi đã dạy em. Thứ nằm trên sàn không cùng đẳng cấp với em và cũng không xứng với mặc cảm của em.”

Simon nói đúng, Meghann kiên quyết bảo mình, và đưa con dao xuống, cắt qua dương vật của người đàn ông để xoá vết thương. Suốt lúc đó, cô nuốt cục nghẹn trong cổ họng và nhấn chìm những lời phản đối của lương tâm mình bằng cách nhắc đi nhắc lại, Không sao hết. Hắn không cùng đẳng cấp với mình, không còn nữa, không bao giờ còn nữa...

“Được rồi,” Simon nói khi cô đã làm xong, ôm cô thật chặt. “Rồi em sẽ thấy việc này dễ dàng thế nào cùng với thời gian. Và không phải lúc nào em cũng làm việc này. Còn có nhấn chìm hay đốt cái xác, mọi cách để giấu giếm sự tồn tại của chúng ta với con người.”

Meghann gật đầu và vùi mặt vào áo sơ mi của hắn để cô không phải nhìn vào cái xác bị cắt xén, nhưng cô đẩy ra ngay lập tức, bị xúc phạm vì thứ mùi nước hoa rẻ tiền bám vào quần áo Simon.

“Anh đã ở đâu trước khi tới đây?” cô hỏi, và khoé miệng Simon cong lên trước giọng điệu nghi ngờ của cô.

“Tại sao, tôi cũng phải ăn mà, cô bé. Tôi đã dùng quý cô trẻ tuổi mà em đẩy vào thùng rác đó. Không cần phải nói, cô ta đang trên đường xuống địa ngục ngay lúc chúng ta nói chuyện với nhau.”

“Anh có ngủ với cô ta không? Sau mọi điều anh đã nói về ngoại tình và việc em không bao giờ được ngủ với bất kỳ ai em hút máu...”

Meghann nghĩ những lời lẽ nóng nảy của cô sẽ làm hắn tức giận, nhưng Simon chỉ nhìn đăm đăm vào đôi mắt nổi loạn của cô, khẽ mỉm cười. “Em vừa mới hỏi tôi cái gì? Cưng à, tại sao tôi lại muốn một con điếm nghiện ngập, mặt mũi tạm được nhưng đã tả tơi trong khi tôi có em? Nếu quần áo tôi có bị vấy bẩn vì cô ta, đó là vì cơ thể cô ta ấn vào tôi trong lúc tôi hút máu. Giờ thì hãy bỏ cái vẻ cau có khỏi khuôn mặt xinh đẹp của em – em không cần phải sợ tôi phản bội. Tôi chỉ muốn em thôi, em yêu.”

“Ôi, Simon,” Meghann kêu, ngã xuống chiếc giường cũ rích cùng với hắn. “Em cũng chỉ muốn anh!” Cô háo hức đáp trả những nụ hôn nồng nàn của hắn, cảm thấy gần như phát điên vì vui sướng khi

nghĩ sinh vật đen tối hấp dẫn này chỉ muốn một mình cô trong khi hẳn có thể có bất kỳ người đàn bà nào hẳn muốn.

Em yêu anh rất nhiều, Meghann nói bằng ý nghĩ để cô không cần phải chấm dứt nụ hôn đang trở nên bức thiết và đầy ham muốn. Anh khiến em quá hạnh phúc. Em không bao giờ biết em có thể cảm thấy như thế này, quá tự do và sống động!

“Không có nước mắt và day dứt về kiếp sống con người nữa chứ?” Simon hỏi với nụ cười nhẹ.

Meghann lắc đầu. “Em sẽ không khóc nữa. Em không cần gia... em không cần bất kỳ ai từ kiếp sống con người của em chừng nào em còn có anh.”

Cô nghĩ đã trông thấy Simon nuốt khan trước khi hẳn ôm ghì lấy cô và cuống quýt hôn mắt cô, má cô, môi cô. “Em yêu, tôi đã rất hi vọng em sẽ nói thế đến mức tôi biết khi em nhìn thấy điều tôi đã cho em, mọi nỗi đau và khao khát của em với quá khứ sẽ phai nhạt. Tôi cũng rất yêu em, cô bé quý giá của tôi.” Rồi hẳn ngồi dậy, cau có với chiếc khăn trải giường xám xịt, dính dấp. “Tôi rất muốn làm tình với em, nhưng tôi sẽ bị nguyên rủa nếu làm việc đó trong căn phòng kinh hoàng này. Em có nhớ đã hỏi tôi ma cà rồng có bay được không?”

“Giờ chúng ta sắp bay à?” cô háo hức hỏi.

“Không hẳn. Em đã từng nghe tới miền tâm linh chưa, Meghann?”

“Chưa.”

“Miền tâm linh,” Simon giảng giải, “là một không gian, hay một vương quốc trong tâm tưởng. Vài người tin rằng đó chính là nơi linh hồn của em tới khi em nằm mơ. Có rất nhiều con người tin rằng linh hồn của họ có thể chu du trên con đường đó. Một vài người có thể - sau một giai đoạn thiền căng thẳng. Linh hồn của họ tạm thời rời bỏ thể xác và đi “chu du.” Nó cũng được nhắc tới như là sự xuất hồn. Con người làm việc đó để quan sát người khác, để thu những nguồn năng lượng tinh thần, để cảnh báo người thân mà họ không thể gặp được bằng những cách thông thường về những mối nguy sắp tới. Với ma cà rồng, chúng ta có thể đi lại trên con đường đó khá dễ dàng, nhưng chúng ta không phải bỏ lại thân xác của mình. Ma cà rồng có

thể di chuyển trên miền tâm linh với linh hồn và thể xác không tách rời.”

Meghann chăm chú lắng nghe. “Và anh sắp dạy em làm việc đó như thế nào à?”

“Không, cưng à. Cần phải có rất nhiều thời gian để năng lượng của em phát triển tới một mức độ đủ để em tự mình chu du trong miền tâm linh. Tuy nhiên, em có thể đi với tôi. Tôi cũng cần phải nói với em vài nguyên tắc. Em không thể đi tới nơi em chưa từng tới trước đó, và nó chỉ hoạt động trong một khoảng cách tương đương ba mươi dặm thôi. Giờ, tôi muốn em nhắm mắt, và rũ bỏ mọi suy nghĩ. Bất kể em làm gì cũng không được mở mắt.”

Meghann nhắm mắt lại, và Simon bế cô lên. Cô cố giữ đầu óc trống rỗng.

Đột nhiên cô cảm thấy một cơn gió khủng khiếp và nghe tiếng rên rỉ lớn – gần như là kêu gào. Trời lạnh kinh khủng, và cô nghĩ mình cảm thấy có gì đó đang cố tóm lấy cô.

“Được rồi, em yêu.”

Meghann từ từ mở mắt; họ đang đứng trong căn phòng ngủ nơi Simon đã biến đổi cô. “Thế thôi à?”

“Nó qua rất nhanh,” Simon bảo cô.

“Em nghĩ em cảm thấy có cái gì đó tóm lấy em.”

“Miền tâm linh có thể khá nguy hiểm với một ma cà rồng non,” Simon cảnh cáo. “Có rất nhiều... dạng thức mà em không hề muốn chạm trán ở đó.”

Meghann rùng mình. Có phải hẳn đang nói về quỷ dữ?

“Đừng sợ, cưng à. Chừng nào em còn đi cùng tôi, em tuyệt đối an toàn. Cùng với thời gian, em sẽ học cách tự di chuyển.”

Meghann quan sát căn phòng họ đang đứng. Lúc trước cô đã quá choáng váng đến nỗi không để ý gì đến chung quanh.

Căn phòng được trang hoàng toàn bộ bằng các sắc đỏ và vàng. Tường được bao phủ bởi cùng một thứ lụa như trong phòng thay đồ của Meghann – trừ việc nó là màu đỏ son thay vì màu kem. Sàn gỗ bóng loáng rải rác những tấm thảm màu đỏ và vàng. Đồ gỗ duy nhất

ngoài chiếc giường là một chiếc bàn viết kiểu Pháp khổng lồ màu đen. Chiếc giường là một thứ đồ cổ bằng đồng với tấm chăn màu vàng và bốn chiếc gối màu đỏ tươi và vàng. Thành giường được trang trí công phu bằng cách tạc hình tiểu yêu và tiên nữ đang nhảy múa. Meghann để ý thấy những chiếc khoá bằng vàng đã cầm tù cô đêm qua vẫn còn được đính vào đầu giường.

Simon đưa tay lên một trong các cô tiên. “Em nhắc tôi nhớ tới cái này, cô bé ạ.” Hắn vươn tay tới và giật bộ tóc giả ra khỏi đầu cô. Rồi hắn từ từ tháo những chiếc kẹp tóc giống như lần hắn đã làm trên chiếc pha.

“Tôi nghĩ về em như một nữ thần rừng – một nữ tiểu yêu xinh đẹp tuyệt trần mà tôi mong chờ được gặp trong khu rừng phép thuật.”

Meghann cười khúc khích trước những lời hoa mỹ của hắn.

Hắn nhướn một bên chân mày ra vẻ giận dữ. “Tôi đang cố tán tỉnh em và em cười à?” Simon nhìn chiếc áo cánh màu đỏ. “Trông em thật kinh khủng – cái áo tương phản với màu tóc đỏ của em.”

Cô giơ tay ra tát khế hắn, và hắn dùng bàn tay của cô để ném cô lên giường. “Em dám đánh chủ nhân của mình à?”

“Nếu anh ta nói trông em kinh khủng.” Cô cười quỵến rũ – đã hoàn toàn quên mất gia đình mình.

“Tại sao chúng ta không làm giảm nhẹ tình huống nhỉ?” Hắn trèo lên giường, và cởi áo.

“Meghann?” hắn hỏi. “Em có nhớ gã đàn ông tồi tàn đó đã bảo em làm gì không?”

“Tất nhiên.” Cô dè dặt hỏi, “Anh không định bắt em làm việc đó đấy chứ?”

Simon hôn cổ cô cho đến khi cô thư giãn trên người hắn. “Tôi sẽ không bắt em làm gì cả. Nhưng tôi hứa với em là việc đó có thể khá thích thú... đặc biệt là với phụ nữ.”

“Với phụ nữ à? Ôi trời!” Ý nghĩ đó bắt đầu khiến cô co thắt vì ham muốn.

“Chà,” cô khàn giọng nói với hắn. “Em chắc chắn có thể thử.”

Meghann suy nghĩ về nhiệm vụ trước mắt và quyết định sẽ làm giống như cách cô liếm một thanh kẹo mút trong mùa hè – chậm rãi, thưởng thức từng chút một. Cách đó hiệu quả tuyệt vời – Simon rên rỉ và ấn ngón tay vào tóc cô. Phản ứng của người tình cho Meghann một cảm giác đặc thăng. Lần đầu tiên, cô là người điều khiển – không phải Simon. Sex cho cô quyền hành với hắn.

Meghann thậm chí còn chưa kết thúc ý nghĩ đó thì Simon đã vươn tay xuống và kéo cô lên giường. Hắn khoá tay cô và bắt đầu làm tình với cô. “Tôi không bao giờ mất kiểm soát, Meghann à.”

Hắn thúc vào cô mạnh tới nỗi đầu cô đập vào thành giường đau đớn, nhưng cảm giác vẫn rất tuyệt. “Em không định có ý đó, ông chủ,” cô hỗn hển trước khi hơi nóng quen thuộc trôi dậy trong cô. Một lần nữa cô lại ưỡn lưng lên để gặp từng cú đâm tinh tế của hắn. Không hề suy nghĩ, Meghann vươn tay ra, muốn cảm nhận mái tóc màu hạt dẻ dày dặn của Simon quán trong nắm tay mình, và hai sợi xích bị đứt đôi.

Choáng váng, Meghann gần như không biết đến sợi xích vàng lủng lẳng trên hai cổ tay mình trước khi Simon bẻ những cái khoá giờ đã không còn tác dụng ra khỏi tay cô. Cơ bắp trên cánh tay hắn thậm chí còn không cử động – chứ chưa nói tới căng lên – vì nỗ lực ấy. Rồi hắn nắm cả hai cổ tay cô bằng một tay và ép chúng lên đầu cô trong khi tiếp tục thúc vào cô.

“Thử bẻ gãy cái này xem, cô bé,” Simon mời mọc bằng giọng gần như thì thào, ấn chặt cổ tay cô xuống cho đến khi cô chắc chắn là hắn sẽ bẻ gãy xương cô như đã bẻ tay Pauline đêm hôm trước.

Đồ vũ phu, Meghann suýt nữa đã nói, nhưng vẻ đe dọa trên mặt Simon buộc cô phải ngậm miệng. Vì vậy cô cup mắt xuống và giả vờ phục tùng, mặc dù cô ghê tởm bản thân vì sự hèn nhát mới mẻ này, nó quá xa lạ với bản chất thẳng thắn, cứng rắn của cô. Điều gì đã xảy ra với cô khiến cho cô đang nằm đây một cách thụ động trong khi người được coi là tình nhân của cô đang giữ chặt cô, gần như cưỡng hiếp cô? Có lẽ Pauline mới là người may mắn... Cô ta chỉ bị hạ nhục một lần, trong khi có vẻ như cô sẽ bị như thế hàng đêm.

Đột nhiên Simon nâng cầm cô lên bằng bàn tay kia của hắn và cúi xuống hôn cô. Trông đợi hắn sẽ thô bạo, Meghann rất ngạc nhiên bởi sự đụng chạm gần như thanh thoát của môi hắn trên môi cô. Sự

đổi lập giữa bàn tay độc ác đang ấn chặt cổ tay cô và nụ hôn nhẹ nhàng, dịu dàng làm cho lúc đầu cô phải giật mình, nhưng sau đó nó khiến cô rên rỉ và rít lên háo hức bên dưới hần, những ý nghĩ khổ sở bị lãng quên. Nhưng ngay khi cô bắt đầu lên đỉnh, Simon rút ra khỏi cô và nắm giữa ra, khuôn mặt hần thể hiện rõ vẻ thích thú vì sự khổ sở của cô. “Tôi không muốn bẻ gãy tinh thần của em đâu, Meghann.”

Ôi, không... Cô sẽ không xin lỗi vì không muốn bị bạo dâm! Lờ đi sự nhức nhối bên trong mình, Meghann nhún vai và nói vẻ hờ hững giả tạo, “Nếu anh đã xong rồi, em nghĩ là em sẽ đi lên lầu và lấy chút gì để uống.”

Khi cô bắt đầu trượt khỏi giường, Simon tóm quanh eo cô và kéo cô trở lại với hần. “Tôi cho là em còn lâu mới bị bẻ gãy, ngọn đuốc nhỏ ạ.” Trước khi Meghann có thể trả lời, Simon móc ngón tay bên dưới đầu gối cô và hất chân cô lên vai hần.

“Anh đang làm gì thế?” Meghann bắt đầu hỏi, nhưng những lời nói của cô đột nhiên dừng bật khi Simon vùi lưỡi của hần giữa hai chân cô.

“Chẳng phải tôi đã bảo em nó sẽ là một kinh nghiệm rất thích thú đó sao?” hần lẩm bẩm, lưỡi và miệng khám phá cô bằng những cú vuốt ve điên đảo, lưỡi nhấc khiến cho cô khóc thút thít vì khoái cảm trong khi ấn gót chân vào lưng hần.

“U..u,” Meghann phát ra âm thanh yếu ớt khi chiếc lưỡi hiểu biết kia tìm ra mọi ngóc ngách bí mật, thâm kín của cô, để lại một vệt bóng cháy, co thắt trên đường đi của nó. Rồi Simon tìm thấy trung tâm của cô và Meghann thét lên vui sướng, đẩy mình tới gần hần hơn, thêm khát sự giải thoát dữ dội mà cô biết là hần có thể cho cô. Nhưng hần lại rút lui lần nữa trước giây phút cuối cùng, gạt chân cô xuống khỏi vai hần và nhìn chăm chăm vô cảm trong khi Meghann nhìn lên hần với lời cầu xin câm lặng.

Làm ơn, Meghann định nói, sẵn sàng cầu xin, sẵn sàng làm bất kỳ việc gì chừng nào Simon chịu tha mãi thứ nhu cầu tham lam, đang gào thét bên trong cô. Khi cô mở miệng, đôi mắt màu vàng chuyển tới cổ tay cô, và Meghann hiểu ông chủ của cô muốn gì, hiểu mình phải làm gì để hần chạm vào cô lần nữa.

Một sự im lặng dài trôi qua giữa họ và rồi Meghann từ từ giờ

cánh tay run rẩy của mình lên, bắt chéo hai cổ tay và đặt chúng lên đầu mình. Đôi mắt cô chứa đầy nước mắt bởi vì cuối cùng cô đã nhận ra Simon, với cách thức thô bạo, với sức mạnh không gì lay chuyển nổi của hắn và sự chiếm hữu thân xác cô, có quyền năng huỷ diệt lòng kiêu hãnh của cô và biến cô thành nô lệ của hắn.

Mặt hắn thể hiện sự chiến thắng vẻ vang khi hắn nắm lấy cổ tay cô, nhưng rồi Simon làm cô ngạc nhiên, hắn gỡ tay cô ra và nhẹ nhàng hôn lòng bàn tay cô trước khi đặt tay cô ở hai bên người. Rồi hắn khẽ hôn trán, môi, cổ và ngực cô, cuối cùng đôi môi hắn cũng vươn tới phần da thịt mà hắn đã từ bỏ một cách độc ác chỉ vài phút trước đó.

Chỉ sau khi Meghann đã đạt cực khoái mạnh tới nỗi nó ném cô vào một dòng xoáy cảm xúc và khiến cô kêu lên sung sướng thì Simon mới đi vào trong cô, nhanh chóng khơi lên ngọn lửa bên trong cô tới mức cháy bỏng, nhưng lần này không có sự rút lui đùa bỡn nào nữa. Giờ đây cô cảm thấy Simon đã buông thả sự kiềm chế danh tiết của hắn và đẩy cả hai người tới một thế giới đam mê liều lĩnh và buông thả, để từ đó họ thức dậy yếu ớt và hôn hển tìm hơi thở.

“Đáng lẽ tôi không nên trêu chọc em như thế,” cuối cùng Simon cũng nói, và Meghann phải cố gắng để mở mắt ra và ngẩng đầu lên khỏi ngực hắn.

“Tôi không hề mong muốn đê bẹp ý chí của em hay biến em thành một nô lệ vô tri,” hắn tâm sự, gạt mớ tóc đã chuyển sang màu tối và ẩm ướt vì mồ hôi ra khỏi ngực cô. “Tha lỗi cho tôi vì quên mất mình đã chọn một cô gái trẻ còn khá ngây thơ và chỉ cho cô ấy những trò chơi mà cô ấy có thể thấy hơi sốc một chút trước khi nhận ra chúng mang đến khoái cảm ra sao.”

“Tất cả những chuyện đó chỉ là một trò chơi thôi sao?” Meghann hỏi, không chắc cô có thích những trò chơi mà trong đó cô phải cầu xin hay không, kể cả khi kết cục của nó khá là thích thú.

“Đừng có vẻ hoài nghi như thế. Tôi sẽ không bao giờ làm bất kỳ điều gì khiến em sợ hãi hay khó chịu,” Simon đảm bảo với cô, nhưng khi cô cười nhẹ nhõm thì khuôn mặt hắn lại thay đổi và đôi mắt vàng nghệ chứa đầy quyền lực. Hắn nói gay gắt, “Cũng như tôi sẽ không bao giờ làm hại em, tôi chắc là em sẽ không bao giờ phạm sai lầm một lần nữa khi cho rằng em có thể dùng dục vọng để thao túng

chủ nhân của mình.”

“Tất nhiên là không ạ,” Meghann nói ngay lập tức, lo lắng nuốt khan khi cô nhận ra mình phải cẩn thận như thế nào để không những không nói bất kỳ điều gì có thể làm Simon khó chịu mà còn không được nghĩ bất kỳ điều gì khiến hắn giận dữ.

Một phần trong cô kêu gào trước sự áp bức như thế, nhưng Meghann đè bẹp những ý nghĩ nguy hiểm đó ngay, thay vào đó nghĩ rằng tình hình của cô cũng không tồi tệ lắm. Cô là tình nhân được chọn của một tạo vật đẹp trai, giàu có, đồng thời cũng là một người tình tuyệt vời. Hắn đã cho cô sự bất tử, khả năng điều khiển bất kỳ ai bằng ý chí của mình, và niềm khoái lạc không thể tưởng tượng nổi trong lúc uống máu. Điều duy nhất cô phải cẩn trọng là không bao giờ làm hắn giận dữ hay không hài lòng. Vì vậy cô cúi đầu và bảo hắn, “Em xin lỗi, ông chủ... nếu những ý nghĩ của em làm anh giận.”

Khuôn mặt cứng rắn tan chảy thành một nụ cười hài lòng, và Meghann lập tức biết mình đã làm đúng. “Tôi không giận, Meghann à. Tôi chỉ muốn đảm bảo là em hiểu vị trí của em với tôi.” Rồi hắn lại ôm cô và Meghann quên mất sự tức giận nhất thời của hắn – không hề biết rằng hắn vừa mới thiết lập hình mẫu cho mối quan hệ của họ.

Chương

14 tháng Mười hai, 1957

Meghann búi tóc thành một kiểu lịch lãm nhưng ngẫu nhiên mà cô biết là Simon rất thích. Rồi cô đi tới chiếc tủ quần áo lớn và cố quyết định một bộ đồ để mặc cho buổi tối sắp đến.

Trong khi cô đang tìm kiếm và gạt bỏ những bộ váy, cô cảm thấy hai bàn tay hạ xuống vai mình và một nụ hôn nhẹ trên gáy.

Cô quay sang và nhìn người tình của mình đầy ngưỡng mộ. Anh ấy thật lịch lãm trong bộ tuxedo, cô nghĩ, anh ấy vẫn là người đàn ông đẹp trai nhất mà mình từng gặp.

“Cảm ơn, em yêu. Còn chiếc áo ngủ của em,” hắn nhận xét, nhìn cái áo hở hênh và quần tất một cách tán thưởng, “khiến cho tôi muốn cưỡng đoạt em, nhưng tôi cho là em nên mặc đồ. Sẽ không hay ho gì khi chủ nhân và nữ chủ nhân bữa tiệc lại đến muộn.”

Simon xem xét những chiếc váy và ném cho cô một bộ váy lụa màu xanh rêu với cổ áo khoét sâu. Hắn trùm nó qua đầu cô, và mỉm cười trước vẻ ngoài của cô. “Nó sẽ rất hợp với món quà của em.”

“Quà nào cơ?” cô đi theo hắn vào phòng khách nơi hắn rót sâm-panh ra hai chiếc ly cao thân mảnh ^[5]. “Và anh vẫn chưa nói cho em biết bữa tiệc này nhân dịp gì.”

“Tôi muốn làm em ngạc nhiên, em yêu à. Cuối cùng tôi đã tìm được người mua khách sạn.”

“Tuyệt quá! Ai vậy?” Từ năm 1953, sau cuộc tiến công Moncada thất bại của các Fidelista (Orkid: những người đi theo Fidel), Simon đã muốn bán tài sản của hắn tại Cuba.

“Một gã ngu ngốc không biết đọc các tờ rơi trên tường. Hắn không thể hiểu rằng các Fidelista sẽ chiếm ưu thế - Batista không thể tại vị mãi mãi. Và khi Castro nắm được quyền kiểm soát, hắn sẽ không quan tâm tới việc cung cấp thực phẩm cho sòng bạc và ngành du lịch.”

“Em hi vọng các Fidelista chiến thắng,” Meghann nhận xét.

“Hãy nhìn vào tình trạng sống tồi tệ của hầu hết người Cuba mà xem. Một ngành công nghiệp cờ bạc thành công thì có ích gì nếu nó không cải thiện cuộc sống của người dân?”

Simon vuốt ve cổ cô. “Em phát triển mối quan tâm tới đời sống của con người từ khi nào thế, cô nàng vô sản nhỏ bé của tôi?”

“Chẳng lẽ anh không quan tâm chút nào tới các vấn đề của con người sao?” cô hỏi. “Nếu Castro nắm quyền, việc kinh doanh sẽ chịu ảnh hưởng. Nếu họ đã chịu giúp dân chúng, cho họ những công việc trả lương hậu thay vì đồng lương nô lệ, thì Castro sẽ không thể được ủng hộ nhiều như thế những người như anh sẽ không phải bán nhà.”

“Lợi ích không đủ để gây hứng thú cho tôi. Hãy để con người tự giải quyết những chuyện lộn xộn của họ, Meghann à. Tệ nhất thì chúng ta sẽ chỉ phải trải qua một vài sự bất tiện nho nhỏ như là chiến tranh trước khi chúng vá vú được vấn đề của mình trong một thời gian. Và tại sao đời sống của con người lại liên quan đến chúng ta, trong khi tất cả những gì chúng ta cần là máu của chúng?”

Meghann giữ im lặng, nhưng gần đây cô thấy mình ngày càng quan tâm tới con người hơn. Cô cảm thấy ghê tởm khi nhìn khách du lịch thảo nhiên bước qua một nhóm những đứa trẻ đói khát, rách rưới. Nhưng Simon nói đúng. Tại sao việc đó lại thành vấn đề?

Simon đưa cho cô một chiếc hộp mỏng dẹt màu đen với chốt kiểu cổ. “Có lẽ nếu em quyết định ôm ấp chủ nghĩa cộng sản thì tôi nên đòi lại món quà của mình.”

Meghann tò mò nhìn chiếc hộp. “Nhân dịp gì vậy?”

“Ngày Lễ tình nhân, cưng à.”

“Ôi!” cô kêu lên buồn bã. “Em quên không mua cho anh gì cả.”

Simon kéo cô vào lòng, chậm rãi hôn cô. Khi môi hắn lang thang trên cổ cô, cô ưỡn người lên – và rồi hắn đặt cô đứng thẳng trên hai chân. Thỉnh thoảng hắn làm thế, để cho họ lâm vào tình trạng bị khuấy động suốt cả đêm. “Em đang ở đây bên tôi – đó là tất cả những gì tôi muốn. Giờ mở quà của em đi.”

Khi Meghann loay hoay với cái chốt, cô nghĩ về việc Simon Baldevar đã làm hư cô hoàn toàn như thế nào trong thập kỷ vừa qua. Y phục sang trọng, rượu ngon, những chuyến du lịch, đồ trang

súc, áo lông thú – bất kỳ điều gì cô muốn hẳn đều tặng cô. Người đàn ông này chắc chắn không phải là kẻ keo kiệt. Cô mở được chiếc hộp, và thở gấp. Nằm trên nền lụa đen là một sợi dây chuyền ngọc lục bảo lỏng lẫ theo kiểu cổ, với đôi hoa tai cùng bộ. Nó rất đẹp – vàng đặt bên cạnh những viên đá quý lấp lánh. “Anh mua cái này ở đâu thế?” cô hỏi.

Simon đặt nó quanh cổ cô. “Một buổi bán đấu giá – ngày càng có nhiều gia đình danh giá bị xuống dốc. Tôi nghĩ vấn đề là ở chỗ những thế hệ bị làm hư hỏng, kém thích nghi, bọn chúng chẳng hề biết làm thế nào để giữ được một gia tài nguyên vẹn.” Hắn lùi lại để ngưỡng mộ vẻ ngoài của cô. Những viên ngọc lục bảo cực kỳ nổi bật bên cạnh mái tóc đỏ rực và nước da trắng của cô. “Đi xuống lầu thôi, cưng. Đã đến lúc làm em ngạc nhiên.”

“Ngạc nhiên ư?” cô hỏi. “Em tưởng bán khách sạn đã là điều ngạc nhiên cho em.”

“Rồi em xem,” hắn bảo cô với nụ cười bí ẩn.

Hắn dẫn cô đi qua sòng bạc – nơi cô tìm kiếm con mồi và thỉnh thoảng chơi bài – tới một trong những câu lạc bộ cao cấp nhỏ hơn trong khách sạn. Nó chỉ có thể chứa được khoảng năm mươi người. Tấm biển trên cánh cửa bằng vàng đề, DÀNH CHO TIỆC RIÊNG TƯ.

Khi Meghann bước vào phòng trong cánh tay Simon, mọi vị khách có mặt đều quay sang nhìn họ. Meghann đã quen với việc đó – Simon thường thu hút sự chú ý, và cô đoán là cả cô cũng vậy. Nhưng có một cái gì đó rất khác về nhóm người này – cô không thể đọc tâm trí họ một cách dễ dàng. Họ có một khí chất khác lạ, gần như là ...

“Tất cả bọn họ đều là ma cà rồng!” cô hỗn hển.

Simon cười toe toét. “Ngạc nhiên chưa, em yêu.”

“Nhưng tại sao –“

“Lúc nào em cũng phàn nàn là tôi bỏ lơ phần này trong việc dạy dỗ em. Hãy xem bữa tiệc này như một bước nhỏ để sửa chữa.” Đám đông tiến tới trước, và Simon bắt đầu giới thiệu.

Chẳng cần tới một thiên tài mới biết tất cả những ma cà rồng này đều chịu ơn Simon theo cách nào đó, cô nghĩ trong khi mỉm cười và giơ tay ra để được hôn. Họ đều khá lịch sự và còn hơn cả khúm

núm. Cô thầm nghĩ rằng bữa tiệc này khá giống như khi một vị lãnh đạo tập đoàn cỡ bự nào đó xuất hiện trong bữa tiệc Giáng Sinh. Mọi người đều lịch sự và tôn trọng, nhưng ai mà dám thư giãn trước mặt ông chủ nào?

Và thái độ của họ với cô cũng cùng chung một vẻ lịch thiệp, nhưng cô cảm thấy có gì khác ẩn dưới nó. Ngoài những câu giới thiệu xã giao, không ai thực sự nói chuyện với cô – họ chỉ nhìn chăm chăm vào cô.

“Em cảm thấy như mình được đưa ra để trình diễn vậy,” cô phàn nàn với Simon.

“Đúng vậy, em yêu. Tất cả họ đều khá tò mò về tình nhân của tôi – chưa từng có ai được hưởng sự quan tâm trọn vẹn của tôi giống như em.”

Thì ra là thế, cô chua chát nghĩ. Tới để gặp cô dâu của Dracula. Meghann không thích thế chút nào. Thật kỳ cục khi cứ bị nhìn chăm chăm như thể cô là một đồ vật trong viện bảo tàng hay một vật di thường.

Chỉ có một chàng trai trẻ thực sự nhìn vào mắt cô, như để đối lập với những cái liếc xéo mà cô nhận được từ tất cả mọi người khác. Anh ta khá đẹp trai, với mái tóc và đôi mắt đen. Anh ta bắt gặp cái liếc nhìn của Meghann và khẽ cúi đầu. Cô mỉm cười với anh ta, và anh ta cười lại – hơi dè dặt một chút.

Simon nhìn theo nụ cười của cô, và cau có. “Kẻ nào dám nhạo báng sự tôn nghiêm của chúng ta?” hắn khẽ nói.

Meghann nhìn hắn dò hỏi, và hắn bảo cô, “Trích trong Romeo và Juliet, cưng à. Nó có nghĩa là –“

“Em biết nó có nghĩa gì,” cô danh đá đáp lại. “Anh không cần phải đối xử với em như một mẫu bông ngu ngốc. Tybalt đã nói điều đó với Đức ông Capulet khi các bạn của Romeo lén vào bữa tiệc của ông ta. Anh đang cố nói với em là chàng trai kia không được mời?”

Simon kéo cô vào một góc phòng trống. “Tôi không để tâm tới giọng điệu của em.”

Meghann trắng nhợt trước giọng nói gay gắt của hắn. Simon có thể chiều chuộng và nâng niu cô, nhưng đồng thời hắn cũng có khả

năng đối xử tệ bạc tương đương nếu cô làm hẳn không vui. Rất lâu trước đây, cô đã học được cách làm sao xoa dịu hẳn, và thậm chí còn thuyết phục được chính mình rằng cô không phiền với việc mình đang làm.

Cô mở to mắt, và khiến giọng mình khẽ run run. “Em xin lỗi, ông chủ,” cô nói bằng giọng thì thào thật thấp, vẻ hối lỗi.

Hắn đánh một cái nhìn bao quát, nhưng cô giữ nguyên mắt mình – và ý nghĩ của mình – hoàn toàn nhún nhường và ngọt ngào.

Cuối cùng hẳn mỉm cười và vuốt má cô. “Tôi tha thứ cho em,” hẳn bảo cô, và cô làm hết sức mình để không rỉ ra cái ý nghĩ rằng cô đã phải cầu xin sự tha thứ chỉ vì dám nói lên ý kiến của mình. Việc đó ngày càng khó khăn hơn. “Và phải, người trẻ tuổi kia không phải là khách của tôi.”

“Anh sẽ ném anh ta ra ngoài à?”

“Không cần thiết phải phá hỏng đêm của mọi người. Và tôi có cảm giác là hẳn sẽ rời đi ngay thôi.” Simon kéo cô vào sàn nhảy – ít nhất cô cũng không cần phải nói chuyện và có thể mạo phạm đến hẳn.

Khi đồng hồ điểm mười hai giờ, Simon bỏ lại Meghann trên rìa sàn nhảy – gần những cánh cửa dẫn ra bãi biển. “Tôi cần phải đọc lời tuyên bố, em yêu.”

Hắn bước tới những chiếc bục cao, và giải tán ban nhạc con người. Meghann để ý thấy người đàn ông trẻ tuổi lúc trước đang đi về phía cô. Tại sao Simon lại không thích anh ta nhỉ? Cô thì thích. Cô nghĩ có thể anh ta là ma cà rồng duy nhất ở đây mà cô muốn nói chuyện. Tất cả những người khác đều có vẻ nịnh thần.

Simon gọi các vị khách; những cái nhìn háo hức, sốt ruột thái quá trên mặt họ làm Meghann chán ghét.

“Tôi xin lỗi vì sự sao lãng của mình – nhưng các bạn phải hiểu là tôi có những mối bận tâm khác trong vài năm gần đây.” Hẳn nhìn vào Meghann một cách lưu luyến, và dám đông cười khúc khích.

Cô nheo mắt. Cô nhất định phải bị đối xử như một con búp bê của Simon hay sao?

Cô nghe thấy một giọng nói đằng sau mình. “Đừng lo về những gì

bọn gốc kia nghĩ – hay những gì gã điên ở trên kia nghĩ về cô.” Meghann thở hổn hển trước một câu mô tả như thế về Simon. Cô quay sang chàng trai, định hỏi anh ta là ai, nhưng Simon vẫn chưa nói xong.

“Tôi đã sắp xếp một trò tiêu khiển đêm nay – một món quà nhỏ cho các bạn.” Meghann rùng mình trước bầu không khí mới mẻ trong căn phòng – khoảng năm mươi ma cà rồng, tất cả đều rực lên cơn khát máu. Có chuyện gì ở đây thế này?

Trevor bước vào trong phòng với một nhóm khoảng hai mươi người cả nam lẫn nữ. Thực ra, Meghann không nghĩ họ đã là đàn ông hay đàn bà – tất cả đều còn quá trẻ, không ai trong số họ quá mười tám. Họ đều khoẻ thân – với thân hình đẹp đẽ, xoa dầu bóng lộn. Và quanh cổ họ là những chiếc xích vàng nặng nề. Dường như họ đã bị đánh thuốc và khá là đờ đẫn. Trái tim Meghann bắt đầu đập thình thịch. Simon đang làm gì vậy?

Với tiếng cười độc địa, hắn bảo những cận thân của mình, “Hãy bắt đầu bữa tiệc nào.” Hắn rời khỏi chiếc bục và tóm lấy hai cô gái trẻ. Hắn bắt đầu uống máu họ cùng lúc – một từ mạch máu trên ngực và người kia từ cổ tay.

Meghann thất kinh. Đặc biệt là khi một người đàn bà tóc vàng xinh đẹp tham gia cùng với Simon và hai tù nhân trẻ của hắn. Rất nhanh, toàn bộ ma cà rồng đều ngấu nghiến cắn xé các tù nhân. Meghann muốn bệnh vì âm thanh của quá nhiều cặp răng nanh cắm vào da thịt và tất cả ma cà rồng cùng thoả thê hút máu.

Các tù nhân không còn im lặng nữa – họ đang gào thét đau đớn. Âm thanh tiếng cười của ma cà rồng làm Meghann ớn lạnh – cô phải chạy khỏi bữa tiệc máu này. Không nghĩ thêm gì khác, cô chạy ào ra khỏi phòng, tới bãi biển.

Bầu không khí rất tuyệt vời sau thứ kinh tởm trong căn phòng địa ngục đó, với mùi máu và sợ hãi thấm đẫm không trung. Lạy Chúa, loại đầu óc bệnh hoạn nào lại thích thú với kiểu hút máu tập thể như thế? Meghann nghĩ nó thật ghê tởm. Hút máu là việc riêng tư. Và còn có một điều khác nữa... Cô thấy tiếc thương cho bọn trẻ, cho nỗi đau đớn của chúng. Chuyện gì đang xảy ra? Tại sao cô lại khác bọn họ? Tại sao cô không còn có thể tìm khoái lạc trong sự đau đớn của con người nữa?

Cô cảm thấy một bàn tay trên vai mình, và quay lại. Đó là chàng trai trẻ. Giống như Meghann, quần áo anh ta không tì vết – anh ta cũng đã không dự phần vào “bữa tiệc” kia.

“Cô có muốn đi dạo không, Meghann?”

“Anh là ai?” cô hỏi.

Rồi cô cảm nhận một bàn tay khác trên vai mình – một sự đụng chạm mạnh mẽ hơn nhiều. Với tâm trạng chìm xuống, cô quay sang đối diện với cái nhìn bình thản của Simon.

“Người không được mời,” hấn bảo chàng trai. “Và đã đến lúc người phải đi.”

Người đàn ông trẻ không có vẻ sợ hãi. Anh ta cúi đầu với Meghann và bảo cô, “Cho đến khi chúng ta gặp lại.”

Meghann thức dậy theo kiểu thông thường của cô – ngồi bật dậy với đôi mắt mở to. Cô nằm lại thêm vài phút và nghĩ về giấc mơ.

Bữa tiệc đó đã xảy ra từ mười tháng trước. Sau khi vị khách bí ẩn bỏ đi, Simon đã đưa Meghann trở lại biệt thự của họ. Cho đến hôm nay, hấn không hề nói gì về việc cô rời bỏ bữa tiệc – hay nói chuyện với chàng trai đó.

Và Meghann quá sợ không dám làm hấn tức giận bằng cách đặt câu hỏi.

Việc này thực sự làm cô khó chịu – cái cách cô cứ phải rón rén quanh Simon và quy lụy hấn. Cô quá mệt với việc lúc nào cũng phải kiểm chế suy nghĩ của mình, và cư xử như một hình nộm ngọt ngào, rỗng tuếch mà hấn mong đợi ở cô. Nhưng hấn luôn có cách để buộc cô phải ngoan ngoãn...

Chà, Meghann vui mừng nghĩ thầm, ít nhất mình không cần phải lo lắng về chuyện đó trong vòng năm ngày. Sau chuyến đi Ý và Pháp về, Simon đã đột ngột bỏ lại cô ở thành phố New York. Hấn nói hấn có vài công chuyện phải làm, và để Meghann lại một mình lần đầu tiên kể từ khi hấn biến đổi cô.

Cô không quan tâm công chuyện của hấn là gì – cô cảm kích vì sự tự do này. Đêm nay là đêm đầu tiên của riêng cô. Đây cũng là lần đầu cô trở về New York kể từ khi biến thành ma cà rồng.

Meghann đi lên lầu để mặc đồ, cố đưa đầu óc tránh xa khỏi sự căng thẳng giữa cô và Simon, và sự sầu muộn ngày càng tăng của cô. Kể từ bữa tiệc tối tệ kia, cô đã cảm thấy chán nản. Chỉ khi cô hút máu thì nó mới tạm ngừng. Gần đây cô thấy mình đi săn hai thậm chí ba lần một đêm để thoát khỏi sự buồn bực bất tận. Nhưng cảm giác sung sướng khi hút máu hiếm khi kéo dài quá vài phút. Và nếu cô không buồn bã thì lại tức giận – một việc cực kỳ nguy hiểm. Mỗi lần lên cơn bực tức, cô cố hết sức để khoả lấp nó. Nhưng cô cũng mệt mỏi với việc hoàn toàn phục tùng Simon, với việc phải gọi hắn là “ông chủ,” và không lúc nào ngớt lo lắng rằng có thể cô đã vô tình xúc phạm hắn...

Ngừng ngay, cô kiên quyết bảo mình. Mà định phung phí kỳ nghỉ của mình để than thân trách phận đấy à? Như một hành động nổi loạn công khai, Meghann mặc vào chiếc quần jean và áo cổ lọ màu đen. Một trong rất nhiều luật lệ của Simon là lúc nào cô cũng phải ăn vận lịch sự. Hắn ghét cay ghét đắng quần áo bình thường, và hắn cấm cô mặc màu đen. Bộ quần áo này (cùng với bộ sưu tập đĩa nhạc của cô) đã được mua một cách lén lút rồi nhét vào tận đáy tủ quần áo.

Khi cô xuống dưới lầu, cô trông thấy một hình ảnh làm cô vui lên. Trevor đang ngồi gọn lỏn thoải mái trong chiếc ghế bành da mà Simon thích, với một cốc rượu scotch bên cạnh và điều thuốc trên môi.

Mắt ông ta mở lớn khi thấy Meghann. Ông ta lập tức dụi điều thuốc vào cái gạt tàn Waterford và quăng mình ra khỏi ghế. “Ôi, làm ơn, thưa cô,” ông ta rên rỉ, “đừng nói với ông chủ. Tôi... tôi sẽ lau dọn – tôi thề. Tôi thực sự xin lỗi...”

Ông ta sợ Simon gần chết, cô nghĩ. Khi cân nhắc đến mọi chuyện thì đó đúng là một thái độ đúng đắn. Cô mỉm cười, và Trevor giật nảy mình. Ông ta chưa bao giờ thực sự cho phép mình nhìn vào cô, nhưng ông ta nghĩ cô là người đẹp nhất...

Meghann nhìn thấy ý nghĩ của ông ta sắp tới đâu và cứng rắn nói, “Đừng lo, Trevor. Ông có thể ngồi xuống. Không sao hết.” Trông ông ta hơi nghi ngại nhưng vẫn ngồi xuống. “Tôi sẽ không nói với Simon... với một điều kiện.”

Ông ta lo lắng. Cô ta sẽ không làm mình gặp rắc rối với ông chủ

đấy chứ? “Đó là gì?”

Cô đưa tay ra. “Cho tôi một điếu thuốc.”

Điếng người, ông ta đưa cho cô bao Lucky Strikes và chiếc bật lửa. “Tôi không nghĩ ma... Ý tôi là, tôi chưa bao giờ thấy ông chủ hút thuốc.”

Meghann đã không hút thuốc trong mười ba năm, nhưng đó là vì Simon ghét mùi thuốc... Cô châm lửa và hít một hơi. Hơi đầu tiên khiến cô bị sặc, nhưng rồi nó có vẻ khá hơn.

Trevor nghi hoặc nhìn cô. Ông ta không hiểu nổi người đàn bà của ông chủ định làm gì.

Meghann uống một ngụm rượu của Trevor, và nhăn mặt. “Cái này là côn, Trevor. Nếu chúng ta chơi trò ‘Văng chủ nhà gà vọc niêu tôm’ thì phải chơi cho đúng.” Cô bước tới quầy bar nhỏ và lôi ra một chai Glenfiddich. Ma cà rồng không say rượu, nhưng cô thích vị của rượu scotch ngon. Simon cũng vậy.

“Thưa cô!” Trevor la lên. “Đó là tửu rượu riêng của ông chủ.”

“Thì cứ bảo hẳn là tôi đã uống,” cô nói ngắn gọn. Trevor, tên tôi là Meghann – không phải cô. Và làm ơn – đừng có gọi Simon là “ông chủ” trước mặt tôi.”

Meghann đưa cho ông ta cốc rượu, nhưng ông ta xanh nhợt và run rẩy. “Có chuyện gì?”

“Xin cô,” hẳn thì thào, “đừng bắt tôi gọi cô bằng tên. Nếu tôi quen miệng, và ông... nếu ông ấy nghe thấy tôi gọi thì ông ấy sẽ kéo lưỡi tôi ra.”

Meghann nghĩ có thể người đàn ông này không cường điệu. “Ok, vậy hãy đừng gọi ông chủ nữa.”

Trong một lúc, họ im lặng hút thuốc và uống rượu. Meghann rất tò mò về người đàn ông mà cô lén nghĩ thầm là Renfield ^[6] của Simon. Họ không bao giờ nói chuyện nhiều – ngoài những vấn đề nội trợ nhỏ nhặt mà Simon muốn cô giải quyết. Cô mĩa mai nghĩ về những giấc mơ khi còn là người của mình – làm một phụ nữ có nghề nghiệp độc lập. Cô sẽ đập vào đầu Johnny Devlin nếu anh ta gợi ý cô làm một bà nội trợ tẻ nhạt. Vậy mà – nếu gạt bỏ đi sự giàu sang và việc làm ma cà rồng, thì đó chẳng phải chính là cô lúc này? Một bà

chủ nhỏ đức hạnh? Chắc chắn là cô chẳng có sự nghiệp nào – cô phụ thuộc vào Simon về mọi mặt; cô không có tiền riêng. Meghann cau mày, và rót thêm rượu scotch. Tại sao cô không thể say bí tử nhỉ? Có lẽ khi đó cô sẽ quên được việc cô đang bất hạnh thế nào – bị đối xử như một thứ đồ chơi vô tri vô giác.

“Trevor?” cô đột ngột hỏi. “Tại sao ông lại làm việc cho Simon?”

“Vì tiền,” ông ta trả lời, quá bất ngờ để nói dối. “Tôi kiếm được năm mươi ngàn một năm và một triệu đô la sau hai mươi năm.”

Meghann tức giận. Ông ta giữ bí mật về thân thế thực sự của Simon và dọn dẹp cho hắn – chỉ vì tiền? Trevor chắc chắn sẽ rất thích hợp với các trại tử thần – chỉ cần gửi tiền mặt đều đặn và tôi sẽ quên sạch về những đầu vôi xịt ra khí độc. Nhưng cô là ai mà dám phán xét Trevor? Ông ta chỉ đi chôn xác người ta; trong khi cô và Simon mới là những kẻ giết người.

Cô trở nên bất an. Cô phải làm gì đó, tránh xa khỏi ngôi nhà của Simon, khỏi bất kỳ thứ gì gợi nhớ tới hắn. Thực tế, cô muốn quên đi việc cô là ma cà rồng – chỉ trong đêm nay. Cô muốn lại là Maggie O'Neill.

Cô bước tới tủ quần áo. Cô gạt đám áo choàng lông thú sang bên (gần đây chúng khiến cô cảm thấy như mình là một gái bao) và lấy chiếc áo khoác bằng ka-ki.

“Thưa cô?” Trevor hỏi.

“Sao?”

“Cô đi đâu đấy ạ?”

Cho ông ta biết thì có hại gì nhỉ? “Tới thăm ba tôi.”

Cầm Trevor rớt xuống. Ông ta cup mắt ngay, nhưng trước đó Meghann đã kịp nhìn thấy sự mất bình tĩnh của ông ta.

Cô bắt đầu cảm thấy e ngại. “Có chuyện gì?” cô hỏi.

“Tôi không thể nói với cô,” ông ta lẩm bẩm. “Ông chủ -”

“Hắn không có đây,” Meghann quát. “Giờ cho tôi biết có chuyện gì!”

“Ông ấy sẽ giết tôi -”

Meghann lôi ông ta ra khỏi ghế và giộng đầu ông ta vào lò sưởi. “Tôi sẽ giết ông nếu ông làm tôi phải hỏi lại. Nói ngay!”

Trevor sợ cuống lên. Ông chủ không bao giờ mất bình tĩnh – ai mà biết được sinh vật này sẽ làm gì. Cô giật đầu ông ta để ông ta nhìn chăm chăm vào đôi mắt xanh của cô. Ông ta không thể từ chối được sức mạnh mà ông ta nhìn thấy trong đó.

“Ba cô chết rồi,” ông ta nói nhanh.

Ông ta rớt xuống sàn. Meghann nhìn đăm đăm vào ông ta, sự choáng váng và không thừa nhận hiện rõ trên mặt cô.

“Ông ấy mất khi nào?” cô thì thào.

“Ông chủ đã bắt tôi thề.” Ông ta rên lên khi chân cô đá vào mạng sườn ông ta. Giờ ông ta gần như không thở nổi; ông ta nghĩ có thể cô đã làm gãy xương sườn ông ta.

Meghann nhặt cái cờ lò lên. Cô đã học được một vài chiêu trong mười ba năm chung sống với Simon.

“Trevor,” cô nói bằng một giọng bình thản ẩn chứa cơn giận dữ mà ông ta nhìn thấy trong mắt cô. “Tôi sẽ lấy cái cờ này và xiên lòì mắt ông ra nếu ông không bắt đầu trả lời các câu hỏi của tôi. Ba tôi mất khi nào?”

Ôi, Chúa giúp ông ta – tại sao ông chủ lại bỏ mặc mình với cô ta? Khi cái cờ xiên vào mắt ông ta, Trevor rống lên, “Ông ấy chết sáu tháng trước! Anh cô gửi tới đây cho cô một chiếc hộp.”

“Đi lấy cái hộp đi,” Meghann ra lệnh.

Trevor cố đứng dậy, nhưng thấy mình không thể đứng thẳng vì đau đớn. Nhưng ông ta sẽ làm bất kỳ việc gì để ngăn người đàn bà này khỏi làm đau mình. Ông ta tập tễnh bỏ đi, trở lại với một chiếc hộp các-tông mười lăm phút sau. Tại sao ông chủ không vứt bỏ nó đi nhỉ?

Meghann giật cái hộp khỏi tay ông ta, và xé toang nó ra. Cô nhìn thấy vài thứ - những cuốn album, những bức ảnh, một cây thánh giá bằng gỗ lớn, tấm khăn trải bàn bằng ren của mẹ cô, và một phong bì đơn giản đề MAGGIE. Cô xé nó ra, và đọc.

30 tháng Bảy, 1957

Maggie,

Ba muốn cô có những thứ này. Nếu là tôi thì tôi sẽ chẳng cho cô cái quái gì cả. Làm sao cô có thể bỏ đi như thế? Lờ đi mọi lá thư của Ba? Vào phút lâm chung, trong bệnh viện, ba đã rất muốn cô có mặt ở đó. Tất cả những gì ông làm là kêu gọi tên cô, và cô không bao giờ đến. Cô bị cái quái gì thế? Cô đã cưới một gã giàu có và quên mất mình có một gia đình.

Tôi đã làm những gì Ba yêu cầu. Nhưng đối với tôi mà nói, thì tôi không có đứa em gái nào cả.

Frank

Cô đang đứng im tới mức Trevor gần như nghĩ rằng cô đã chết đứng. Không có một cử động nào. Cô chỉ đơn giản là nhìn chăm chăm xuống lá thư như thể nó đã biến cô thành một tảng đá.

“Thưa cô,” ông ta cầu xin, “đó không phải là lỗi tại tôi.” Meghann quay sang ông ta, và ông ta ré lên the thé.

Da cô trắng nhợt như tờ giấy – với đôi mắt xanh lục cháy rực lửa tang thương và cơn giận dữ lạnh lùng.

“Không phải lỗi của mi?” cô hỏi một cách cay độc. Rồi cô lao vào hấn và bắt đầu đánh hấn một cách điên cuồng. “Làm thế quái nào mà mi dám nói không phải lỗi của mi?” Cô thét toáng lên những lời chửi rủa và sỉ nhục giữa các cú đấm. Giọng cô xuyên qua hấn như một con dao – tất cả kính trong phòng đều vỡ nát. “Con chó ti tiện, đáng tởm kia – tất cả là lỗi của mi! Mi làm việc cho tên quý đó vì tiền! Đồ rắn độc ... đồ cút thối! Ta ghét mi! Mi có thể bước đi vào ban ngày... Nếu mi có tí gan nào thì mi đã đâm một cây cọc xuyên qua trái tim đen tối của hấn!”

Meghann quăng mình ra khỏi hấn, và hấn run rẩy chạm vào mặt mình. Hấn biết hấn có một con mắt đen sì và đôi môi sưng vù. Và hấn có cảm giác mình đã mất vài cái răng.

Meghann nhặt một mảnh vỡ của cái chai lên và dí vào cổ hấn. “Nói cho ta biết ông ấy đã ốm bao lâu.”

“Hai năm,” hấn lẩm bẩm trong vũng máu.

Hai năm. Anh trai cô có lý khi ghét cô – nhưng đó là vì anh ấy không biết gì cả. Anh ấy không biết người thực sự có tội là ai. Ôi,

Chúa ơi – sự đau thương đánh mạnh vào cô. Ba mình đã chết. Meghann lao tới cánh cửa – cô cần phải ra khỏi đây trước khi phát điên.

“Thưa cô? Trevor rên rỉ. “Cô đi đâu? Nếu ông chủ gọi –“

“Mi hãy nói với thằng khốn tham hại đó rằng ta bảo hấn cút xuống địa ngục đi!” Và cô đóng sầm cánh cửa mạnh tới nỗi những lớp kính màu nát vụn.

Trevor dứt khoát nghĩ rằng tự cô ta đi mà nói với ông chủ như thế nếu muốn. Hấn lê lét lên trên lầu – hấn cần phải tới bệnh viện.

Meghann bước đi trên phố, gần như không biết mình đi đâu. Nỗi sâu muộn đó đang dâng lên. Cô không còn kiểm soát được nó nữa, và cô quá sợ phải thả nó ra và thực sự cảm nhận nó lần nữa...

Cô cố hết sức đàn áp những ký ức của mình về ba. Làm sao ông lại chết được? Như thế không đúng; ông chỉ mới sáu mươi bảy. Không có gì đúng hết – cô nhìn lên cánh cửa kính trưng bày dịp Giáng Sinh. Hình ảnh nhìn-xuyên-thấu tham hại của cô làm cô muốn bệnh. Việc này không đúng. Tại sao mình lại ra thế này? Mình muốn nhìn mặt trời; mình muốn ba mình...

Không, không, không! Nếu cô nghĩ về ba, cô sẽ bắt đầu rống lên. Không, mình không thể. Mình sẽ không khóc. Máu, đột nhiên cô nghĩ. Nó sẽ làm mình khá hơn. Mình sẽ uống máu và quên...

Cô chạy vào một con phố nhỏ, và nhìn thấy một gã ăn mày cuộn tròn nơi ngưỡng cửa, cố gắng giữ ấm. Cô tóm lấy hấn và bắt đầu uống một cách điên cuồng.

Máu chảy tràn xuống cổ họng cô, và không tạo ra thay đổi nào cả. Nỗi đau không ngừng lại. Rồi, từ khoé mắt, cô để ý thấy một gã lang thang khác bên cạnh hàng rào. Hấn không trông thấy Meghann. Hấn còn quá mải mê với cây kim tiêm hấn đang chọc vào cánh tay.

Với tiếng kêu nhỏ, cô thả rơi nạn nhân của mình. Chúa ơi, cô lơ mờ nghĩ, mình chẳng hơn gì một kẻ nghiện ngập thông thường. Cái gã nghiện đó... hấn và mình đều đang làm cùng một việc, cố tiêu diệt nỗi đau bằng một loại ma túy. Tất cả những việc mà mình đã cố gắng làm trong mười ba năm qua là xua đuổi nỗi đau. Và mình đã uống máu trong lúc ba đang hấp hối.

Meghann đầu hàng nỗi đau, và bắt đầu khóc nức nở. Những giọt nước mắt của cô mạnh tới nỗi chẳng bao lâu cô đã quỳ trên mặt đất ngay cạnh nạn nhân của mình. Cô khóc cho mọi thứ - cho cô, cho ba cô, Johnny, tất cả những con người vô tội mà cô đã giết để được sống.

Cô đã bước qua lần ranh điên loạn, cô khóc tới mức không thể thở nổi. Trong suốt mười ba năm, mọi thứ đã bị kìm nén - giờ nó đang thoát ra ngoài. Cô khóc và khóc; tuy nhiên, cục nghẹn trong cổ cô không hề giảm đi. Cô khóc cho mọi thứ đã mất - mặt trời, những đứa con cô sẽ không bao giờ có, những chuyến pic-nic ngày chủ nhật, trò chơi Dodger với ba.

Trên tất cả, cô khóc cho Jack O'Neill. Ba ơi, con gần như vui mừng vì ba đã mất. Ba sẽ nghĩ gì về con? Con là một con quái vật, một thứ ma quỷ. Tại sao việc này lại xảy ra? Tại sao? Tại sao? Đột nhiên cô không thể nào chịu đựng nổi nữa. Cô đặt bộ móng tay sắc lẹm lên mặt mình, định cào xé bản thân thành ngàn mảnh vụn, để trả giá cho những điều mà cô đã làm.

"Không!" Một bàn tay mạnh mẽ nắm lấy tay cô trước khi cô có thể huỷ hoại khuôn mặt mình.

Cô nhìn lên, vẫn còn khóc dữ dội. Cô thấy đôi mắt đen láy đang nhìn cô lo lắng.

"Tôi biết anh," cô thốt thức, "anh là ma cà rồng đã rời khỏi bữa tiệc của Simon."

"Tôi là một trong hai ma cà rồng đã rời khỏi bữa tiệc của Simon," anh ta khẽ chỉnh lại. "Cô cũng đã không ở lại."

"Tất nhiên là không!" cô la lên, không thèm quan tâm anh ta là ai hay tại sao anh ta lại ở đây. "Tôi không thể chịu đựng được nữa. Tôi sẽ không giết chóc nữa, không làm nữa."

"Cô không phải làm thế." Anh ta thả tay cô ra và đặt tay lên nạn nhân của Meghann. Trước sự kinh ngạc hoàn toàn của cô, người đàn ông ngồi dậy và bước đi.

"Anh ta chưa chết," cô thì thầm. Cô choáng váng như thể mình đang ở trong mộ Lazarus khi Chúa Jesus hồi sinh vậy.

Người đàn ông trẻ mỉm cười. "Tất nhiên là chưa. Chúng ta không giết người để hút máu."

“Ai là chúng ta?” cô hỏi, bắt đầu khôi phục lại thần trí. “Và anh là ai? Tại sao anh lại ở đây?”

Người đàn ông trẻ nhìn cô với sự quan tâm sâu sắc. “Tôi là Charles Tarleton; xin đừng sợ hãi. Cô không thể cảm nhận được sự hiện diện của tôi bởi vì nỗi đau đã phong tỏa mọi thứ khác. Làm ơn, tôi không định tọc mạch, nhưng tôi biết một phần nguyên do khiến cô buồn bã. Cô không thể chịu được giết chóc... hay cuộc sống với Bá tước Baldevar nữa. Đúng không?”

Cô gật đầu. Cô không biết tại sao, nhưng cô tin tưởng Charles hoàn toàn. Cô cảm thấy như cô vẫn luôn biết anh ta.

“Nhưng,” anh ta khẽ nói, “tôi không cảm thấy đó là tất cả nguyên do khiến cô khóc. Nếu cô muốn, cô có thể nói với tôi có chuyện gì. Tôi muốn giúp – nếu có thể.”

“Ba tôi chết rồi,” cô bảo anh ta, và lại bắt đầu khóc.

Charles bất lực nhìn trong lúc cô khóc.

“Ông đã chết mà vẫn gọi tên tôi,” cô nói, với chính mình nhiều hơn là với Charles. “Ôi, Chúa ơi, khi tôi nghĩ tới... ba tôi nằm trong bệnh viện nào đó, đau đớn, gọi tên tôi. Tôi! Và tôi đã không ở đó. Ông đã nghĩ gì?” cô khóc dữ hơn, khiến cho Charles khó mà hiểu cô. “Ông chỉ có một mình và đang đau đớn, anh không thấy sao? Kể cả một kẻ lang thang cũng không đáng bị như thế, và ba tôi đã là một người đàn ông vĩ đại! Tôi yêu ông rất nhiều, và ông không biết! Tôi chưa bao giờ có cơ hội nói với ông. Ông đã chết cô độc một mình. Hẳn là đã đau đớn lắm. Quỷ tha ma bắt Simon xuống địa ngục đi!” cô rú lên. Cô nhìn vào Charles van nài. “Nếu tôi biết ba tôi đang ốm tôi sẽ đến chỗ ông ngay lập tức! Tôi sẽ đến! Tôi sẽ không để ông chết một mình.” Cô khóc quá dữ dội đến mức không nói được nữa.

Charles cũng có cùng cảm nghĩ như cô – rằng họ đã biết nhau từ rất lâu. Vì thế anh quàng tay quanh cô. “Tôi rất tiếc, Meghann à.” Anh có một ý tưởng. “Cô có muốn tới nhà thờ và cầu nguyện cho ba cô không? Thầy tôi tin rằng người chết có thể nghe thấy chúng ta – cô có thể nói với ba cô rằng cô rất xin lỗi.”

Ý nghĩ về nhà thờ như một loại dầu thơm đối với Meghann. Cô đã không tới nhà thờ cầu nguyện kể từ khi gặp Simon, nhưng đó chính xác là điều cô muốn làm. Cô cảm thấy một tia hi vọng nhỏ nhoi len

lỗi trong mình. Có phải Chúa đã gửi Charles tới để giúp cô không? Cô lập tức thích anh – thích cánh tay mang đến tình bạn và sự tôn trọng đang quấn quanh cô. Cô lau mặt bằng ống tay áo và nói, “tôi muốn tới nhà thờ.”

Cô và Charles bước ra khỏi con phố. “Tại sao anh lại tốt với tôi?” cô hỏi với sự thẳng thắn trước đây của mình.

“Bởi vì tôi nghĩ là không có ai từng đối xử tốt với cô trong suốt mười ba năm qua.”

“Sao anh biết nhiều về tôi thế?” cô nghi ngại hỏi.

“Một ma cà rồng mới luôn làm dấy lên tò mò... tình nhân của Simon, giờ đây tin tức đó luôn trên trang nhất trong thế giới nhỏ bé của chúng ta.”

“Tôi không phải là tình nhân của hắn,” cô quát. “Không phải nữa.”

Charles quan sát cô một cách lo ngại. “Meghann, tôi sẽ không bảo cô phải làm gì, nhưng làm ơn cẩn trọng với Bá tước Baldevar. Tôi ghét phải mất đi một người bạn mới.” Họ dừng lại trước một nhà thờ nhỏ vẫn còn mở cửa.

Bên trong, Meghann nhìn thấy rất nhiều người nghiện và ăn mày – các bà sơ đang phân phát chăn và quần áo sạch.

“Trong những đêm lạnh như thế này,” Charles bảo cô, “các sơ thu nhận những người kia để họ không chết cóng.”

Meghann thấy cảm động – cách mà cô vẫn cảm thấy khi còn là người. Cô bước tới tượng Đức mẹ đồng trinh – nơi cô đã luôn cầu nguyện khi còn là một cô bé.

Cô quỳ trước Mary, quỳên góp một số tiền nhỏ, và thắp một cây nến. Chỉ hành động đó thôi đã khiến cô thấy khá hơn. Cô không thực sự cầu nguyện – cô để cho tất cả những ký ức tốt đẹp về cha mình trở lại với cô. Cô thấy ông đang đưa cô đi xem ông già Noel ở cửa hàng Macy, nghiêm nghị điều tra các bạn trai của cô, dạy cô đấm như thế nào, buộc cô phải cởi một chiếc váy mà ông cho là cổ quá trễ ra. Ba ơi, cô cầu nguyện, đáng lẽ con đã đến nếu con biết. Con rất xin lỗi, nhưng ba phải tin rằng con yêu ba rất nhiều...

Meghann cảm thấy cái gì đó nhéo má cô – cái cách cha cô vẫn

hay làm. Và cô ngửi thấy mùi xì gà của ông và mùi xà phòng Lifebuoy ông vẫn thích dùng.

“Ba?” cô ngạc nhiên hỏi, nhưng cảm giác đó đã biến mất. Rồi cô lại bắt đầu khóc, nhưng lần này là vì vui sướng. “Anh có thấy không?” cô hỏi. “Charles, ba tôi đã ở đây và đã tha thứ cho tôi... Tôi biết là ông đã tha thứ!” Cô đang khóc bởi quá nhẹ nhõm. Cô cảm thấy gánh nặng khổng lồ đã được cất đi. Lần đầu tiên trong nhiều tháng, cô không cảm thấy đám mây xám xịt ấy đè nén cô. Mọi thứ đều có vẻ tươi mới.

“Cô có quyền năng triệu hồi to lớn,” Charles bảo cô với vẻ ngạc nhiên.

“Cái gì?”

“Simon có dạy cô bất kỳ điều gì không?” anh hỏi với vẻ bất mãn.

“Tôi đoán là không.” Cô chăm chú nhìn vào anh. “Chúng ta có thể hút máu mà không giết người không?”

“Có.”

Meghann nghiên ngẫm thông tin đó. Suốt mười ba năm qua, tất cả những cái chết ấy đáng lẽ không cần xảy ra. Cô không còn thấy chán nản nữa. Nếu có một cách để làm ma cà rồng mà không phải giết người, thì cô muốn học. Và cô muốn thử chuộc tội cho những thứ mà cô đã làm.

“Anh có thể chờ ở đây vài phút không? Tôi sẽ trở lại ngay.” Cô chạy ra khỏi cửa nhà thờ trước khi Charles có thể phản đối.

Sửng sốt, Charles ngồi trên ghế băng trong nhà thờ chờ cô. Anh chắc chắn cô sẽ trở lại. Anh cảm thấy được minh oan. Khi anh từ Cuba trở về, tất cả mọi người đều cố thuyết phục Alcuin rằng anh đã sai – rằng nhân tình của Simon phải là quỷ dữ. Chà, anh gần như không chờ nổi tới ngày mang cô về cho sư phụ - họ sẽ thấy rằng anh đã đánh giá đúng nhân cách của cô. Ít nhất, anh hi vọng rằng Alcuin sẽ có cơ hội gặp Meghann. Làm sao cô ấy thoát khỏi Simon Baldevar được?

Meghann chạy trở lại nhà thờ. Anh không thể nào tin nổi sự thay đổi nơi cô. Simon đã làm gì với cô? Ở bữa tiệc, anh đã thấy một cô gái trẻ xinh đẹp nhưng xanh xao. Giờ anh thấy rằng khi ý chí của cô

không bị chà đạp thì cô là một cô gái rất hoạt bát. Anh trông thấy cô đi lên chỗ linh mục và đưa cho ông ta cái gì đó. Mắt của vị linh mục lồi hẳn ra. Ông ta cố gắng đưa lại nó cho Meghann, nhưng cô từ chối. Sau một phút, vị linh mục bắt tay cô và biến mất.

“Có chuyện gì thế?” Charles hỏi cô.

“Tôi muốn mua một thẻ làm lễ cho ba tôi, và đóng góp từ thiện.”

“Đóng góp thế nào?”

“Năm ngàn đô la.”

Charles thở hổn hển. “Cô lấy chỗ tiền đó ở đâu ra?”

“Từ két của Simon,” cô hồ hững trả lời.

Vị linh mục trở lại và đưa cho Meghann tấm thẻ của cô. Cô cảm ơn ông ta, và họ rời khỏi nhà thờ.

“Làm sao anh hút máu mà không giết người?” là điều đầu tiên thốt ra khỏi miệng cô.

“Cô kiểm soát cơn khát máu,” Charles bảo cô. “Cô học để biết thời điểm đã uống đủ, và cô dùng ý chí của mình để ngừng lại. Cần thời gian để học – và tất nhiên là cô phải có một vị thầy để dạy cô.”

“Và sư phụ anh dạy anh à?”

Charles liếc nhìn đồng hồ: ba giờ. “Meghann, tôi muốn đưa cô về nhà.”

Cô cau mày. “Việc đó thì liên quan gì tới giết chóc?”

“Tôi sẽ kể cho cô mọi điều cô muốn biết, nhưng tôi nghĩ cô đã có một đêm rất khó khăn. Tôi thích bàn những chuyện này khi cô thoải mái hơn. Có lẽ chúng ta có thể gặp nhau vào tối mai?”

Meghann cân nhắc chuyện đó. Nếu cô đã chờ từng ấy thời gian, thêm một đêm nữa có là gì? Và Charles nói đúng. Cô có thực sự muốn phát hiện thêm điều gì đêm nay không? Nó sẽ làm mờ đi giây phút cô có với ba cô.

Trên đường trở về biệt thự trong thành phố, họ nói về những vấn đề chung chung. Một câu chuyện trên báo, một bộ phim hay mà Meghann nghĩ Charles có thể thích, những bài thơ cả hai đều thích.

Trên ngưỡng cửa nhà, Charles hỏi, “Đêm mai mình hẹn đấy

nhé?”

Cô cười rạng rỡ. “Chắc rồi. Bảy giờ được không?”

“Tuyệt. Tôi sẽ đến đón cô. Và, Meghann này, làm ơn cảnh giác khi nói chuyện với Simon. Đừng chống lại hắn.” Charles hôn lên má cô, rồi đi.

Meghann quan sát căn phòng khách. Trevor đã lau dọn nó sạch sẽ khó tin. Tất cả kính vỡ đã được dọn đi, mọi thứ đều trở về chỗ của nó. Cô quyết định xem qua chiếc hộp Frankie đã gửi.

Cô tìm thấy một trong những bức ảnh yêu thích của mình – cô, Johnny Devlin, Bridie McGovern và George Lynch, bạn trai Bridie. Đó là tháng Bảy, năm 1942 – để ăn mừng sinh nhật lần thứ mười bảy của cô và là bữa tiệc chia tay trước khi Johnny ra nước ngoài.

Cô mỉm cười trước bộ quần áo ướt sũng, nước nhỏ tong tong của cô và Johnny. Người lạ nào nhìn vào bức ảnh này mà đoán được tại sao họ lại ướt như thế?

“Thôi mà, Johnny,” Maggie khẩn khoản. “Cho em chơi Atom Smasher đi!”

“Chẳng phải anh đã cho em chơi trò Hell-n-Back rồi à? Và cả nhà cười? Em còn muốn gì nữa – máu anh chắc? Em biết là anh ghét trò tàu lượn siêu tốc!”

Maggie đảo mắt với Bridie. “Cậu có thể tin đây là thứ chúng ta đang gửi tới Châu Âu không? Một con gà thậm chí còn không đi cái tàu lượn siêu tốc bé tẹo kia được?”

“Anh không nghĩ bọn anh sẽ bị yêu cầu đi quá nhiều tàu lượn siêu tốc ở đó.” Johnny xé hai tấm vé công viên giải trí, và đưa chúng cho Maggie. “Đây, tự mình đi đi, Tiểu thư Dũng cảm.”

Maggie giật lấy hai chiếc vé. “Ai đi cùng mình không?”

“Mình.” Bridie tình nguyện.

George nhìn trò tàu lượn siêu tốc khổng lồ với những điểm đổ dốc dựng đứng của nó một cách nghi ngại. “Có lẽ anh và Johnny sẽ uống bia trong lúc hai em đi.”

Hai cô gái cười lớn và kêu lên nhiều tiếng cục tác trước khi biến về phía tàu lượn.

“Giơ tay lên nhé?” Bridie hỏi trong khi khoang xe hình mặt hồ từ từ bò lên đỉnh dốc đầu tiên.

“Làm gì còn cách nào khác để chơi,” Maggie trả lời khi họ lao xuống. Họ cười và hét khi bị ném từ bên này sang bên kia trong khi chiếc tàu lượn qua các đỉnh dốc. Họ vẫy tay với những người đang nhìn họ từ trên các mái nhà.

Họ bước ra khỏi tàu lượn, hơi chóng mặt, và đi về chỗ các anh bạn trai.

“Gà con,” Maggie trêu Johnny.

“Maggie, anh cảnh cáo em. Đừng có gọi anh là gà con nữa nếu em biết điều gì tốt cho mình.”

“Không thì sao?”

“Không thì em sẽ biết tay, Ann xơ xác.”

Giờ khi anh đã vẫy lá cờ đỏ trước mặt cô, đây là một cuộc chiến. “Gà con!” cô ré lên.

“Cảnh cáo lần cuối,” anh nói, lao về phía cô.

“Gà con!” cô hét lên, chui ra phía sau Bridie để trốn.

“Giờ thì ai là gà nào?” anh hỏi, cố nắm lấy cô trong khi Bridie cười ngặt nghẽo làm mọi cách để bảo vệ bạn mình. “Đi ra đây mà nói này.”

“Không,” cô trả lời, cười khúc khích. “Tới đây mà bắt này, gà con!”

George nắm lấy Bridie. “Bắt cô ấy đi, Johnny. Cho cô ấy biết ai là ông chủ.”

Johnny bật tới và vác Maggie trên vai. Anh gần như để tuột cô vì cả hai đều đang cười rũ rượi.

Khi cô trông thấy anh đang mang cô về phía trước, Maggie hỗn hển. “Ôi, không! Anh không được. Ôi, thôi mà Johnny!”

Anh kéo cô tới chỗ bể bơi cỡ Olympic ở trung tâm công viên, và ném cô xuống nước.

Cô trôi lên, phun phì phì và ho sặc sụa. Cô bơi tới cạnh bể nơi Johnny đang nhìn xuống với vẻ đắc thắng. “Lạnh quá,” cô phàn

nàn. “Đồ khốn!”

Johnn tặc lưỡi vẻ giễu cợt. “Em chửi thề như thủy thủ ấy, Ann xơ xác. Em có xin lỗi vì gọi anh là gà con không?”

“Không!” cô cười lớn và kéo chân phải của anh, làm anh mất thăng bằng. “Anh là đồ gà con – và là kẻ vô lương tâm khi tấn công một cô gái tội nghiệp, vô phương tự vệ.” Cô kéo anh vào trong bể với mình, trước tiếng hô hào cổ vũ của vài người đứng xem.

“Em vô phương tự vệ như là một con trăn Nam Mỹ ấy,” Johnny cãi, cười và hất nước vào mặt cô. “Anh rất muốn gặp người có thể tấn công em.”

Nước thực sự rất lạnh. Cả hai người đều phải bám vào nhau để giữ hơi ấm.

“Em biết gì không, Maggie? Anh rất yêu em.”

“Em cũng yêu anh,” cô trả lời trong khi cả hai trèo ra khỏi bể.

“Mình cưới nhau đi?”

“Thật không?”

“Sao lại không? Anh còn hai tuần nữa trước khi phải đến điểm danh. Chúng ta sẽ làm thật nhanh và có thể có một buổi lễ lớn khi anh về nhà.” Johnny quỳ xuống trên một đầu gối, đám đông lớn vây quanh anh. “Em nói sao, Maggie. Em cưới anh nhé?”

Với một tiếng cười sung sướng, cô ném cánh tay quanh Johnny và hôn anh. Rồi cô reo lên với Bridie, người đang theo dõi từ một khoảng cách xa, an toàn. “Này, đoán xem? Tụi mình sắp cưới!”

Meghann nhìn tấm ảnh, bị mê hoặc bởi nụ cười rạng rỡ trên mặt cô và Johnny. Ngày hôm đó họ quá ngây thơ và vô tư lự. Họ thực sự không hề nghĩ có việc gì xấu sẽ xảy ra cho họ. Thậm chí chiến tranh dường như cũng là một cuộc phiêu lưu thú vị nhiều hơn là một tình huống hiểm nghèo.

Đáng lẽ giờ này mình phải đang cầm tấm ảnh và kể cho con gái mình nghe câu chuyện này. Đó là điều mà người ta vẫn truyền tai nhau qua từng thế hệ - Ông đã ném Bà vào bể nước và rồi ông bà đính hôn.

Cô chớp mắt ngăn những giọt nước mắt trước hình ảnh khuôn

mặt khoẻ khoản, đẹp trai của chồng sắp cưới. Câu chuyện này đã sai hết rồi – người anh hùng sống sót trở về sau chiến tranh chỉ để nữ chính giết chết anh ta khi một con quái vật vô lương tâm biến đổi cô ấy thành ma cà rồng. Tại sao Johnny không ở lại Châu Âu? Nếu thế thì điều gì sẽ xảy ra? Simon sẽ ép cô uống máu của ai để cắt đứt sợi dây liên hệ với gia đình cô? Máu Bridie? Hay máu ba cô?

Điện thoại reo, khiến cô giật mình. Trái tim Meghann bắt đầu đập rộn. Cô biết đó là ai. Cô có nên nhấc điện thoại không? Cô quyết định rằng Simon sẽ nghi ngờ nếu cô không trả lời. “Alô.”

“Em đã ở đâu vậy, cô bé?”

Con rắn độc đáng tởm đã ngăn cô không gặp cha cô và không cho cô cuộc sống mà cô đáng lẽ đã có với Johnny Devlin. Meghann cảm thấy bất cần. Rốt cuộc, hẳn có thể làm gì từ xa như thế? “Em cũng chào anh. Em không thể ra ngoài mà không bị tra hỏi hay sao?”

Sự im ắng ở đầu dây bên kia rất đáng ngại. Meghann hối hận những lời lẽ gay gắt của mình. Cô không thể quá tay và để Simon biết chuyện gì đang xảy ra ở New York.

Lại im lặng. Meghann vội vàng nói, “em xin lỗi, ông chủ.”

“Meghann,” hẳn nói bằng một giọng khiến cô vã mồ hôi lạnh, “Tôi sẽ xử lý sự hỗn láo mới mẻ này của em khi về nhà. Còn bây giờ, hãy bắt đầu lại. Em đã ở đâu?”

“Ra ngoài đi dạo,” cô run run nói.

“Trong gần bốn giờ đồng hồ?”

“Anh biết em thích New York thế nào rồi mà.”

“Em ăn chưa?”

“Rồi.”

“Vậy,” hẳn thông báo với cô, “em sẽ không cần phải ra khỏi nhà trong khoảng thời gian còn lại mà tôi vắng mặt, phải không?”

Meghann muốn hét lên. Nếu ma cà rồng thực sự sống mãi mãi, phần còn lại của cuộc đời cô sẽ như thế này sao? Không bao giờ được phép làm một việc gì mà không có con quái vật độc ác đó bên cạnh?

“Tôi muốn một câu trả lời, Meghann.”

“Em sẽ không cần phải rời khỏi nhà,” cô chờ đợi trả lời.

*“Vậy tôi sẽ mong đợi em nhắc máy khi tôi gọi vào ngày mai.”
Tiếng tút đều đều thông báo với cô rằng hần đã treo máy.*

Meghann ném một chiếc bình vào tường. Mẹ kiếp hần! Cô ghét bị ngộp thở như thế này. Chẳng lẽ cô phải ngồi trong căn hầm này suốt năm đêm như một tù nhân? À, sao lại không thừa nhận nhỉ? Cô là tù nhân của Simon – chẳng có gì hơn. Chắc chắn, nhà giam này xa hoa hơn thứ họ có ở Sing Sing, nhưng cô cũng chỉ là một tù nhân chẳng khác gì những nạn nhân trong cuộc chèn ép đẫm máu của hần.

Rồi cô nhớ ra cái hẹn của mình với Charles Tarleton. Mặc xác Simon Baldevar, cô nghĩ trong khi đi xuống lầu để ngủ. Cô sẽ giữ cái hẹn đó – có thể sẽ tìm được cách rời bỏ Simon mãi mãi.

Chương

Meghann lên lầu để uống một ly trước khi bắt đầu mặc đồ cho “cuộc hẹn” với Charles Tarleton.

Trevor tập tễnh đi tới. Meghann quan sát những vết thương của hắn. Hắn có một cái băng quấn quanh đầu, xương sườn bị băng, và hắn phải đi bằng một chân. Cô nghĩ hắn đáng bị hơn thế nhiều vì đã phục vụ đồ khốn kia.

Trevor ấn một chiếc hộp lớn vào tay cô, rồi tập tễnh bỏ đi. Cô mở nó ra, một chiếc thiệp nhỏ rơi ra ngoài. Chiếc hộp tới từ Charles. Lời nhắn xin cô bỏ quá cho sự đường đột của anh, nhưng mong cô mặc bộ quần áo này khi đi ra ngoài.

Meghann dỡ tấm giấy phủ ngoài bộ quần áo. Khi cô tháo được hết, cô ồ lên sung sướng.

Charles đã gửi tới một chiếc váy xoè màu đen, hai chiếc váy lót một bằng vải lông ngựa một bằng vải bóng để cho chiếc váy phồng lên. Ngoài ra còn có một chiếc áo len vải casomia, một chiếc khăn quàng màu xanh lá, một đôi vớ ngắn, và một đôi giày giả da bóng lộn.

Mình sẽ trông giống một thiếu nữ, cô nghĩ với niềm vui sướng. Cô lên lầu và vội vã thay quần áo mới. Cô chỉ vừa mới quàng được khăn quanh bím tóc đuôi ngựa mà cô đã thấy gần đây bọn trẻ hay tét, thì chuông cửa reo.

Meghann vội vã xuống lầu, đuổi Trevor đi khỏi cánh cửa. Charles đang đứng bên ngoài. Anh mặc một chiếc quần đen là li cứng ngắc và một chiếc áo len của hội sinh viên. Bộ quần áo làm cô cười phá lên.

“Em chỉ đi chơi với người Mỹ gốc Mê hi cô thôi,” cô vui vẻ thông báo. “Anh muốn vào trong không?”

Charles nhìn quanh khó chịu. “Thực ra, anh hi vọng em đã sẵn sàng để đi. Anh không thể thoải mái trong nhà của Simon được.”

Meghann chắc chắn có thể hiểu điều đó, vì thế cô đi tới chiếc tủ trong phòng khách và lấy áo choàng len màu đen của mình. Trước

khi đi, cô nhét hai ngàn đô la vào ví. Cô sẽ phải trả giá như địa ngục khi Simon phát hiện ra cô lừa dối hắn và ra ngoài – vậy thì tại sao không biến mất trước khi hắn về nhà?

Meghann và Charles đi chưa đến mười phút thì điện thoại reo. Trevor tập tễnh tới nghe một cách háo hức. Con chó cái sẽ phải trả giá cho những gì cô ta đã làm với hắn. Hắn sẽ kể với ông chủ mọi chuyện – cái cách cô ta phá toang cả căn nhà, tiền cô ta đã lấy từ trong két, và quan trọng hơn cả là cô ta chỉ vừa mới ra khỏi nhà với một người đàn ông trẻ.

Ông chủ sẽ xé xác cô ta ra, Trevor nghĩ khi hắn nhắc điện thoại lên.

“Vui không?” Charles hỏi.

“Tuyệt vời,” cô hỗn hển, hụt cả hơi sau ba giờ nhảy liên tục.

Khi họ rời khỏi nhà, Charles đã bảo cô rằng anh đưa cô ra ngoài để vui vẻ - mọi “công chuyện” đều để nói sau. Cô đã rất vui vẻ nghe theo, và anh đưa cô tới buổi khiêu vũ nhỏ do một trường học địa phương tài trợ.

“Tuyệt quá,” cô vui vẻ nói khi tu ừng ực lon Co-ca. “Anh thích rock and roll không?”

“Rất thích,” Charles trả lời.

Cô đã nghĩ là anh sẽ thích. Anh nhảy rất tuyệt trên sàn. Sau khi cô đã bắt kịp được vài điệu nhảy mới, họ xoay trong “Jailhouse Rock,” “Whole Lotta Shakin’ Goin’ on,” “Rock Around the Clock,” “Hound Dog,” và “Tutti Frutti.” Cô yêu thứ âm nhạc mà các bạn trẻ đang nhảy. Chưa bao giờ cô thấy khiêu vũ lại vui đến thế.

Cô đang ngân nga bài “Thiên thần trái đất,” và Charles mỉm cười. “Anh thấy là em cũng thích rock and roll?”

“Nó thật tuyệt,” cô trả lời, và nhăn mặt. “Nhưng tất nhiên hắn không đồng ý, vì thế em phải mua đĩa một cách lén lút và nghe khi ông chủ không có nhà.”

“Kể cho mình đi,” một cô gái trẻ phàn nàn với cô. “Ba mình cũng y như thế. Họ không bao giờ muốn bọn mình được vui vẻ!”

Meghann cười lớn. Cô gái nghĩ cô đang nói về ba mình. Nhưng

theo cách nào đó, Simon đúng là như thế. Bên ngoài chiếc giường, hắn luôn gọi cô như cách cha mẹ gọi đứa trẻ nghịch của họ.

“Hai bạn nhảy tuyệt lắm,” cô gái khen. Rồi bạn trai cô ta tới và kéo cô ta lại sàn nhảy. Cô ta nói với qua vai. “Hai người là một cặp rất dễ thương!”

Meghann cân nhắc chuyện đó. Đầu tiên, cô thấy lo là có thể Charles đang muốn tán tỉnh cô – không phải cô không thích anh, cô chỉ là đã quá mệt khi nghĩ về ngoài của mình là thứ duy nhất đáng giá. Nhưng Charles đang đối xử với cô như một đứa em gái. Kể cả lúc họ đang nhảy, cô cũng cảm thấy một chút kiêng kị trong cách anh ôm cô.

“Đói chưa?” Charles hỏi.

“Gần chết rồi.”

“Chà, anh có một phòng ở Algonquin. Giờ vẫn còn dịch vụ phòng, và đó sẽ là nơi riêng tư để chúng ta nói chuyện. Em có thích không?”

“Chắc rồi.” Cô hơi thất vọng một chút khi phải rời buổi khiêu vũ. Giả vờ làm một cô bé mới lớn mê nhảy nhót thật là vui. Nhưng giờ phải trở về với câu chuyện chán ngắt là làm một sinh vật của đêm – và tìm hiểu xem ma cà rồng này phải làm gì bây giờ khi đã nhổ toẹt vào mệnh lệnh của chủ nhân.

Charles nhìn thấy khoé miệng cô trẻ xuống và nói, “Này, đây chỉ là khởi đầu thôi. Em nghĩ anh đưa em ra ngoài chỉ để đẩy em trở lại móng vuốt của hắn à? Anh hứa với em, sẽ còn nhiều đêm như đêm nay nữa.”

Trong khi họ đi bộ tới khách sạn, Meghann quyết định nói rõ sự việc. “Charles? Em chỉ muốn làm rõ mọi chuyện. Anh không nghĩ là em sẽ đổi anh lấy Simon đấy chứ?”

“Meghann, anh thề với em là em không cần phải lo anh thấy em hấp dẫn.”

Miệng cô há hốc và anh vội nói, “Anh biết là anh nói lộn xộn! Meghann à, không phải là em xấu xí – ngược lại là khác. Anh nghĩ em là cô gái đẹp nhất anh từng gặp. Chỉ là – anh không thích con gái.”

Meghann thấy bối rối. “Hả, nếu anh không thích con gái thì anh

thích ai?” (Orkid: ngây thơ số một J)

Charles bình tĩnh nhìn cô và rồi câu trả lời đến với cô.

“Ôi!” cô xấu hổ kêu lên. “Em xin lỗi... đáng lẽ em không được nói gì hết.”

“Không, Meghann, anh mừng vì chúng ta đã giải quyết chuyện đó từ đầu. Em có phiền không?”

“Phiền?” cô cười khúc khích. “Em nghĩ chuyện đó thật tuyệt!” Trước cái nhìn khó hiểu của anh, cô nói, “Không phải chuyện anh đồng tính. Em không có ý nói nó tuyệt. Chỉ là chuyện thực tế. Không, chỉ là trong nhiều năm liền em đã sống cùng một kẻ mà mỗi khi hấn nhìn vào em dường như hấn chỉ nghĩ tới... à, anh biết mà. Ý em là được nói chuyện với một chàng trai thật tuyệt – Simon không thực sự nói gì quan trọng với em cả; hấn đối xử với em như một con bé ngốc nghếch.” (hứ, unfair)

“Simon là một tên ngốc nếu hấn không muốn nói chuyện với em,” Charles nói một cách căm ghét. “Em rất thông minh, và anh thích làm bạn với em. Thực tế, anh cảm thấy rất gần gũi với em.”

Meghann e then trả lời, “em cũng cảm thấy rất gần gũi với anh – giống như em đã biết anh từ lâu rồi.”

Charles cân nhắc. “Có thể chúng ta biết nhau từ kiếp trước. Hoặc vì chúng ta gần bằng tuổi nhau – anh chỉ mới làm ma cà rồng trước em hai mươi lăm năm. Anh nghĩ chúng ta là những ma cà rồng nhỏ tuổi nhất thế giới.” Anh hộ tống cô tới căn phòng nhỏ nơi cả hai gọi một bữa ăn thịnh soạn từ dịch vụ phòng.

Đầu tiên, cả hai đều quá đói để nói chuyện. Meghann tiêu diệt một chiếc bánh hăm-bơ-gơ pho mát, khoai tây chiên, và một quả trứng ốp-la pho mát trong khi Charles ăn hết hai cái bánh bơ-gơ, một đồng khoai tây chiên và một cốc nước kem hoa quả. Ma cà rồng có hệ tiêu hoá khó tin! – cô không bao giờ phải lo lắng về chuyện tăng cân.

“Charles này,” cô hỏi trong khi hớp một ngụm mạch nha sô cô la, “anh trở thành ma cà rồng thế nào?”

“Đó là vào năm 1918. Anh vừa mới học xong trường y và đang thực tập. Mỹ tham gia Đại Chiến I, và anh được gọi. Anh được phân

vào làm việc trong một bệnh viện quân y ở tiền tuyến.

Cha anh là một Hạ nghị sĩ giàu có – ông có thể dễ dàng sắp xếp một vị trí an toàn hơn. Nhưng ông đã phát hiện ra những sở thích của anh. Anh đoán là ông nghĩ thà có một thằng con hi sinh còn hơn là một thằng đồng tính. Vì thế anh tới Pháp.

“Anh tới vào tháng Chín, 1918, đúng lúc diễn ra trận St.Mihiel, một trận đánh quan trọng. Quân Đồng Minh chiếm được một vị trí chủ chốt từ tay quân Đức. Nhưng bị thương vong nặng nề. Suốt cả ngày hôm đó anh ngập trong máu và máu. Tới buổi chiều, anh không còn nghĩ mình là bác sĩ nữa – mà giống một công nhân lắp ráp, chạy từ người lính này sang người lính nọ để khâu khâu vá vá trước khi chuyển sang người tiếp theo.”

Charles rót thêm cà phê. “Khoảng tám mười giờ đêm, anh chịu hết nổi. Anh đã quen với bom đạn và máy bay. Nhưng anh mệt mỏi với việc nhìn thấy quá nhiều đau đớn. Anh xin phép cấp trên cho đi dạo trong vài phút, để hít thở không khí trong lành.

“Anh đi bộ một chút thì nghe thấy tiếng rên rỉ kinh khủng, và thêm nhiều âm thanh ghê gớm nữa của một người đang chịu đau đớn. Anh nghĩ có một người lính đang bị thương, và không ai tìm thấy anh ta. Vì thế anh quyết định tới xem xem có giúp được gì không. Anh thấy hai người đàn ông trẻ - một người có vẻ không sao. Anh ta đang đờ người kia xuống.”

Charles nhìn đăm đăm phía trên đầu Meghann. “Anh nói với anh ta rất nhẹ nhàng là hãy tránh ra để anh có thể giúp bạn anh ta. Anh ta bảo anh, bằng tiếng Pháp, rằng không ai giúp gì được bạn anh ta nữa. Anh thấy ngay là anh ta nói đúng. Chàng trai trẻ đã bị nhiễm khí độc – anh ta có những vết bọng rộp màu vàng khắp người, và anh thấy anh ta đang há hốc miệng để thở. Đó là một cái chết rất đau đớn, Meghann ạ. Khí độc chọc thủng màng nhầy và gây chảy máu trong. Cậu bé này cũng giống như tất cả những người khác mà anh đã thấy, hỗn hển và gào thét xin ai đó để cậu ta chết.

“Người đàn ông kia, anh ta đang khóc lóc và bảo anh là anh ta không thể giúp người ấy chết – anh ta không thể. Anh hiểu lắm hoàn toàn. Anh tưởng ý anh ta là anh ta bất lực – mà thực ra là không phải. Đáng lẽ anh phải đoán ra có chuyện gì kỳ cục bởi vì anh ta đang ôm chàng trai bị thương hoàn toàn bất động – sự đau đớn do

khí độc gây ra thường kinh khủng tới mức người ta phải trói những người lính vào giường của họ, không thứ gì có thể giữ họ được.”

Charles mời Meghann cà phê và một liều thuốc. Cô vui vẻ nhận nó; thói quen đã quay trở lại.

“Anh đã thề lời thề Hippocrat, và anh biết anh nên gọi người giúp, mang cậu bé tới bệnh viện. Nhưng anh cũng biết thế có nghĩa là người ta sẽ giữ cậu ta sống thêm bốn tuần đau đớn nữa. Vì thế anh làm điều anh cho là phải. Anh bảo người đàn ông rằng anh có thể giúp bạn của anh ta nếu anh ta cho phép. Anh ta hơi tránh ra, và anh lục túi lấy ra những ống mooc-phin mà anh sắp sửa phải tiêm cho người khác. Anh tiêm cho cậu bé, và cậu ta chết mấy phút sau đó.

“Khi cậu ta chết, người kia ôm lấy anh. Anh ta hôn môi anh, cảm ơn anh vì đã làm điều anh ta không thể làm được. Anh ta khá là đẹp trai – tóc vàng và đôi mắt xanh lục hơi giống mắt em. Khi anh ta thấy rằng anh không phản đối nụ hôn, bọn anh bắt đầu làm tình. Với anh, đó là một phản ứng cơ bản trước việc nhìn thấy quá nhiều cái chết – anh cần phải chứng tỏ rằng mình còn sống. Người đàn ông kia – sau đó anh biết tên anh ta là Paul – vẫn còn đang khóc và cảm ơn anh đã giúp người yêu của anh ta. Anh ta lấp bắp cái gì đó về chuyện tặng anh một món quà để đền đáp. Anh gần như không để ý. Và rồi anh cảm thấy hai chiếc răng cắm vào cổ mình.”

Charles mỉm cười với đôi mắt mở lớn của Meghann. Anh có cảm giác là cô kinh ngạc vì nghe thấy chuyện hai người đàn ông quan hệ với nhau cũng nhiều như nghe thấy anh bị ma cà rồng cắn. “Meghann à, em biết rằng vào giây phút bị cắn, ta sẽ thấy lên đỉnh, nếu ma cà rồng đó muốn ta cảm thấy thế. Anh chưa từng trải qua niềm khoái lạc như thế. Nhưng rồi Paul quăng mình ra khỏi anh. Anh ta ráo riết cầu xin anh tha thứ và nói anh ta không biết cái gì đã xui khiến mình – để đền ơn bằng một lời nguyện như thế. Rồi anh ta biến mất trước mắt anh.”

“Anh đã làm gì?” Meghann hỏi.

“Tại sao, anh ngồi dậy và đi trở lại bệnh viện. Khi về tới đó, anh bịa ra một câu chuyện về việc bị ai đó tấn công và cướp kim tiêm. Rồi anh hoàn tất nghĩa vụ của mình và trở về Mỹ.”

“Nhưng còn –“

“Chuyện bị cắn? Em biết điều gì xảy ra mà – phản ứng đầu tiên trước việc điên rồ như thế là chối bỏ. Anh tự nói với mình rằng chính những gì anh đã trải qua ngày hôm đó khiến anh bồn loạn và anh đã tưởng tượng ra toàn bộ câu chuyện. Tất nhiên, còn có vết cắn, nhưng anh cũng lờ chúng đi. Anh trở về nhà và cố quên đi người đàn ông lạ mặt.”

“Rồi chuyện gì xảy ra?”

“Tháng Mười hai năm 1919, anh ta tới nhà anh ở Chicago. Anh ta tự giới thiệu lại với anh, và kể cho anh toàn bộ câu chuyện. Rồi anh ta hỏi anh liệu anh có muốn trở thành người tình thiên thu của anh ta không.” Charles khẽ mỉm cười. “Paul luôn nói năng kiểu cường điệu như thế.”

“Và anh đã nói có?” Meghann hỏi.

Charles thở dài. “Vào lúc đó, anh đã rất mệt mỏi với cuộc đời gượng gạo, dễ đoán của mình. Cha anh đang ép anh phải lấy vợ bởi vì anh đã trở thành một kẻ kỳ dị - một bác sĩ trẻ đẹp trai mà lại không hề quan tâm tới rất nhiều cô gái trẻ, đẹp, được trình diện trong xã hội. Tất nhiên, cha biết anh là gì, nhưng thế diện là tất cả với ông ấy. Dù anh là kẻ lệch lạc cũng không sao. Điều quan trọng là không ai được biết anh là kẻ lệch lạc. Vì thế anh nghĩ Paul là món quà trời ban. Anh sẽ tham gia cùng anh ta trong cuộc sống lạ lùng nhưng tuyệt vời mà anh ta hứa dành cho anh.

“Anh không nghĩ cuộc sống chung của bọn anh giống cái địa ngục mà em đã trải qua với Bá tước Baldevar. Paul rất dịu dàng với việc biến đổi anh. Anh ấy mang cho anh từng bát máu cho đến khi anh đủ mạnh để đi tìm nạn nhân. Vì đó là cách gọi con người... chúng ta cướp máu của họ. Nhưng từ lúc ban đầu, Paul đã dạy anh cách chống lại cơn khát máu. Vì thế anh không bao giờ được biết đến thế giới mà em đã thấy. Thực ra, phải năm năm sau Paul mới cho anh biết về những kẻ như Simon.”

“Giờ Paul đang ở đâu?”

Charles mỉm cười – hơi buồn bã. “Paul và anh là một đôi đũa lệch. Việc đó trở nên rõ ràng khi cơn xúc động của những cặp tình nhân mới đã qua đi và bọn anh cố gắng nói chuyện với nhau. Nhưng cả hai bọn anh đều không dám thừa nhận vì sợ làm tổn thương người kia. Cuối cùng, sau mười năm, bọn anh quyết định chia tay

nhau. Cuộc chia tay khá là thân ái. Nhưng có một điều làm Paul sợ - anh ấy phải kể cho Alcuin nghe về việc đã biến đổi anh. Anh ấy đã phá vỡ một qui tắc rất nghiêm ngặt. Anh ấy xin anh về cùng anh ấy khi anh ấy phải đối mặt với sự phụ.”

“Alcuin có làm đau anh ta không?” Meghann lo lắng hỏi.

“Alcuin không bao giờ làm đau ai cả,” Charles khẽ bảo cô. “Anh hi vọng em sẽ sớm học được rằng một vị sư phụ có thể đối tốt với em - dạy dỗ và bảo ban em, không phải là khủng bố em để em mù quáng tuân lệnh hần. Paul buồn bởi vì anh ấy không muốn đánh mất sự tôn trọng của Alcuin, bởi vì anh ấy biết Alcuin sẽ thất vọng thế nào. Anh ấy đã đúng. Alcuin khiển trách anh ấy vì đã tạo ra một ma cà rồng mới trong khi thế giới đã khó mà chịu đựng nổi những con đã tồn tại. Ông tra hỏi Paul cặn kẽ, và Paul phát hiện ra rằng anh ấy sợ cô đơn. Vì thế Alcuin đã bảo anh ấy dành ra hai mươi năm sống ẩn dật để vượt qua nỗi sợ này. Còn về anh, Alcuin đề nghị anh trở thành học trò của ông.” Charles mỉm cười và châm một điếu thuốc mới. “Và đó là câu chuyện thành ma cà rồng của anh, Meghann à.”

“Anh có bao giờ hối hận không?”

“Vì đã chấp nhận đề nghị của Paul à? Không, thực sự là không. Tất nhiên anh nhớ vài thứ - trên hết là mặt trời. Nhưng anh là một bác sĩ, Meghann à, và anh đã được trời phú cho một thứ mà các bác sĩ con người không bao giờ có đủ - thời gian. Anh hi vọng một ngày nào đó, cùng với trí tuệ tăng tiến và khoảng thời gian vô hạn của mình, anh sẽ khám phá ra phương thức chữa một bệnh nan y.”

Meghann nhăn mũi với anh, và anh cười phá lên qua làn khói. “Em đúng đấy - anh thật là khoa trương. Có lẽ anh nên cân nhắc làm chính trị? Còn em làm gì... trước đây?”

Meghann cố gắng học lại cách thả vòng tròn khói. Cô làm được một vòng tròn méo mó trước khi trả lời Charles. “Em là một nữ sinh viên sắp sửa kết hôn. Em đã muốn làm bác sĩ tâm lý.”

Mắt Charles sáng lên. “Một đồng nghiệp! Và em nhớ điều gì nhất khi làm người? Ý anh không phải những vấn đề to tát như là gia đình, bạn bè, mặt trời. Những thứ nhỏ nhặt cơ. Em nhớ điều gì nhất mà em hay làm khi còn là người?”

Meghann nghĩ về điều đó. Cô muốn làm gì lại nhất? “Bóng chày,”

cô nói sau một lúc cân nhắc. “Em sẽ cho đi bất kỳ điều gì để được ném bóng lần nữa. Nhưng còn hơn thế, em yêu việc cổ vũ cho đội Dodger trong tháng Bảy, với ánh mặt trời đổ xuống vai em. Tất nhiên,” cô nói với chút cay đắng, “dẫu sao em cũng không làm thế được vì O’Malley đã dời đội bóng tới L.A. Ngay lúc này em chẳng có đội bóng yêu thích nào để cổ vũ cả.”

“Hãy trở thành fan của đội White Sox như anh,” Charles vui vẻ gợi ý. “Meghann, anh biết là chúng ta sẽ thành bạn bè mà. Cuối cùng cũng có một ma cà rồng thích bóng chày! Em có biết anh đã xem mùa giải 1918 không?”

“Anh đã thấy đội Black Sox?” cô hỏi bằng giọng kính nể, nhắc tới mùa giải nổi tiếng khi tám thành viên của đội Chicago White Sox đã bị bọn cá cược mua chuộc. “Anh có biết họ đã bán trận đấu không?”

Charles cau mày. “Khi hồi tưởng lại, mọi người thích nói là họ có thể nhìn thấy bọn bắt lương từ cách đó cả dặm. Anh không nghĩ thế. Không, anh đã không nghi ngờ. Anh tức giận và thất vọng với vài cầu thủ, nhưng fan nào mà chả thế. Bọn anh nghi họ bị ngớ ngẩn, ẩu thả... nhưng không phải gian lận.” Anh hít vào và thở một chuỗi vòng tròn khoe mẽ vào mặt Meghann. “Nhưng anh biết em cảm thấy thế nào. Em có biết anh đã bỏ lỡ mất toàn bộ sự nghiệp của Ruth Bé^[7] không? Anh có thể tự đá mình vì việc đó. Ôi, ít nhất thì những trận đấu buổi tối cũng đang trở nên phổ biến.”

“Hay là Giải vô địch thế giới năm 1955,” Meghann trầm ngâm. “Được đứng trên khán đài để thấy Dodger cuối cùng cũng hạ được đội Yankee. Lại thêm một điều để ghét Simon nữa – vì đã cướp bóng chày của em.”

Charles nhìn cô nghiêm trang. “Nói cho anh biết tại sao hẳn lại cho em lý do để ghét hẳn.”

Meghann rót một cốc cà phê khác. “Em đoán giờ anh muốn nghe câu chuyện của em?”

“Cứ thoải mái. Anh biết việc đó không dễ dàng. Nhưng đừng cảm thấy xấu hổ hay e thẹn gì cả. Anh ở đây để giúp em, không phải để răn dạy.”

Vì thế Meghann kể cho anh nghe về việc gặp gỡ Simon Baldevar tại một bữa tiệc ở nhà người bạn, và việc hẳn đã làm với người bạn

đó sau này. Cô cười khô khan khi kể cho anh nghe về nỗi sợ đầu tiên của cô là Simon có thể khiến cô mang thai. Cô mô tả cái đêm kinh khủng khi hắn bắt cô uống cạn máu Johnny Devlin.

“Đầu tiên,” Meghann khẽ nói, đầu cúi gằm, “em đã tưởng mình yêu hắn. Hắn cho em mọi thứ em muốn. Và em không thể có đủ hắn trên... à, em đã bị hắn hấp dẫn. Vì thế vài năm đầu qua đi và em đã rất hạnh phúc. Khi Simon muốn, hắn làm em thấy mình xinh đẹp và được ngưỡng mộ. Hắn có thể rất trù mển và yêu thương. Em không thể kể hết biết bao lần hắn đã chải tóc em, hay ôm em thật chặt mỗi khi em thức giấc, gào thét trong ác mộng. Nói thực với anh, toàn bộ thế giới của em đã chỉ quanh quay Simon. Em nghĩ về hắn như một vị thần. Từng giây từng phút trong đêm, hắn luôn ở đó. Em không bao giờ cô đơn, và lúc nào cũng có việc vui thú để làm. Hay những đêm lãng mạn bên nhau khi hắn ôm em suốt cả đêm và kể cho em nghe những câu chuyện. Không phải về hắn... em chẳng biết gì về quá khứ của hắn. Mà hắn kể cho em nghe về triều đình thời Elizabeth hay cuộc sống ở Pháp trước cách mạng và làm em tưởng như mình được ở đó.”

“Vậy thì tại sao ở bữa tiệc trông em lại buồn bã như thế?”

Meghann có vẻ chăm chú vào cốc cà phê của mình; cô không nhìn lên. “Em sợ hắn,” cô nói nhỏ tới mức Charles gần như không nghe thấy.

Anh nắm lấy tay cô. “Tất cả chúng ta đều sợ Simon Baldevar. Nói cho anh biết hắn đã làm gì khiến em sợ hãi.”

“Hắn đã làm những việc tồi tệ với em,” cô nói bằng giọng trẻ con.

Charles bắt đầu xoa xoa bàn tay lạnh như đá của cô. “Nói ra có thể giúp ích – hãy cất nó khỏi lòng em.”

Khi cô bắt đầu nói, đôi mắt cô có cái nhìn rất xa xăm và giọng cô chỉ lớn hơn tiếng thì thầm một chút. “Em đã kể cho anh nghe những thời khắc vui vẻ. Nhưng đôi khi, kể cả trong lúc làm chuyện tốt... hắn cũng làm đau em. Em không bao giờ biết cái gì chọc tức hắn. Thường thường là một điều ngu ngốc mà em nói, hay một giọng điệu nào đó. Hắn có cái nhìn kinh khủng trong mắt. Chúng biến thành một thứ màu vàng cứng rắn, độc ác – giống như một con chó dại bị anh quăng đá vào vậy. Và em... em ghét mình vì việc đó, nhưng nó làm em bắt đầu cầu xin hắn tha thứ cho em. Đôi khi em phải quỳ

xuống. Thường thì đó là tất cả những gì hấn muốn. Nhưng những lần khác... ôi, Chúa ơi.” Cô run rẩy và châm một điếu thuốc. “Hấn tóm lấy em. Em đã học được từ rất sớm rằng không nên chống lại hấn bởi vì việc đó chỉ làm nó tồi tệ thêm. Thế là hấn tóm lấy em và uống máu em cho đến khi em thậm chí còn không đứng nổi. Em không biết anh đã biết điều này chưa, nhưng nếu ma cà rồng bị mất máu, sức phòng vệ tự nhiên của họ sẽ yếu đi. Cơ thể anh sẽ không còn liền lại nhanh như lúc đầu nữa. Vì thế khi hấn bắt đầu đánh đập em, những vết bầm dập sẽ còn cho đến tận lúc em hút máu nữa. Và khi em đã nằm trên sàn, khắp người thâm tím và mất máu tới mức choáng váng, hấn... Charles, hấn...”

“Ok,” anh nói một cách xoa dịu. “Em không cần phải nói. Không sao cả - anh hiểu ý em mà.”

“Không!” cô ngẩng đầu lên, và anh muốn khóc trước đôi mắt đau khổ của cô. “Đó không phải là phân tẻ nhất. Phân tẻ nhất tới sau đó cơ. Khi hấn đã xong và em máu me đầm đìa với mùi hương của hấn khắp mình. Thì em phải nói xin lỗi với hấn. Em phải cầu xin và van lạy hấn tha thứ cho em. Một lần, em đã không làm. Em chỉ nằm đó và không chịu nói gì. Vì thế hấn đã lấy ngọn đuốc từ bãi biển. Hấn định đốt em... Em không biết nó có giết được em hay không. Vì thế em gào thét. Em gào thét rằng em xin lỗi và em sẽ không bao giờ hư nữa. Hấn đã để em kêu khóc xin xỏ trong suốt sáu tiếng trước khi tha thứ cho em.” Đôi mắt cô ngân ngấn nước. “Em không bao giờ còn do dự khi xin lỗi nữa.”

Charles nhìn vào cô với sự cảm thương sâu sắc. “Không phải lúc nào cũng như thế. Thường thường, hấn yêu em. Vài năm đầu tiên, em có thể đếm số lần hấn làm đau em trên một bàn tay. Nhưng rồi -“

“Sau bữa tiệc.”

“Phải, sau bữa tiệc. Giờ không có tháng nào trôi qua mà hấn không đánh em.” Meghann nhìn xuống sàn. “Đáng lẽ đêm nay em không được ra ngoài -“

“VẬY thì em sẽ gặp nguy hiểm nếu về nhà hấn.”

“Em đã nghĩ về việc đó,” cô trả lời. “Em có ít tiền... đủ để chạy trốn.”

“Meghann, tiên không thể giúp em. Simon là chủ nhân của em – hẳn có một mối liên kết không thể cắt đứt với em. Trên đời này không có chỗ nào em đi mà hẳn không tìm được em. Em cần một người bảo hộ, đặc biệt là với một ma cà rồng non.”

Meghann nhìn vào anh một cách kiên định. “Anh sẽ bảo vệ em chứ?”

Charles đi tới chiếc thùng và lôi ra một mẫu giấy da. “Đọc cái này đi.”

Meghann liếc mắt nhìn nó. Chữ viết hơi sít sao và khá khó đọc với những chữ cái loằng ngoằng, kì lạ. Nó mời Meghann đi cùng với Charles tới Ai-len để ăn mừng lễ “Yuletide.”

“Đây không phải là một kỳ nghỉ ngắn,” Charles bảo cô. “Bọn anh định dành cho em một chỗ trú ẩn để tránh Bá tước Baldevar... nếu em muốn.”

Meghann điếng người. Trong vòng hai ngày, cuộc sống của cô đã thay đổi. Những người lạ đang đề nghị cho cô một con đường thoát thân này là ai? Cô không quan tâm – cô sẵn sàng ở cùng với quỷ Sa tăng nếu điều đó có nghĩa là bỏ trốn. “Em đồng ý.”

Chuông điện thoại reo trong phòng khách. Charles xin phép đi ra.

Vài phút sau anh trở lại, vẻ khổ sở rõ ràng. “Meghann, chúng ta đang có một vụ rắc rối.”

“Cái gì?”

“Anh không có thời gian để giải thích mọi chuyện, nhưng cuộc gặp của chúng ta đã được lên kế hoạch. Sư phụ anh đã dụ Simon đi xa. Ông định cho chúng ta thời gian để nói chuyện. Nhưng giờ Simon đã đánh bị thương Paul... tìm thấy anh ấy ở nơi chỉ có một mình. Anh phải đi giúp anh ấy.”

“Tất nhiên.”

“Anh muốn mang em theo cùng, nhưng anh không thể. Em sẽ gặp nguy hiểm nếu ở gần Simon.” Charles kéo ra một cái hòm lớn màu đen. “Meghann, em không được về ngôi nhà đó trong bất kỳ trường hợp nào. Có thể có bẫy. Đáng lẽ ra em không được ở lại New York thêm đêm nào nữa. Anh muốn em trèo vào trong cái thùng này

trước bình minh. Khách sạn đã được chỉ dẫn gửi nó tới nhà sư phụ anh ở Ballnamore. Đừng lo; hai bên có lỗ thông hơi rồi. Hứa với anh là em sẽ ở trong chiếc thùng đó.”

“Em thề,” cô bảo anh, một chút sững sốt trước sự hỗn loạn này.

Charles choàng áo khoác của mình vào và hôn lên má cô. “Hẹn gặp em ở Ballnamore.”

“Charles?” cô gọi trước khi anh bỏ đi. “Đêm nay em rời khỏi khách sạn có được không? Em muốn đi viếng mộ ba em.”

“Em biết nơi ông được chôn à?”

“Ông và mẹ em có một nấm mộ đôi – em đã tới đó cả ngàn lần.”

“Anh không thấy hại gì. Chỉ cần đảm bảo là em ở trong cái thùng đó trước lúc mặt trời mọc.” Anh trở vào, và ôm cô thật chặt. “Chúc may mắn.”

Chương

Meghann đi vào Nghĩa trang Calvary từ một trong những con phố bên cạnh, nơi tất cả những gì bạn phải làm là trèo qua tường đá để vào.

Cô chưa từng ở trong nghĩa trang vào ban đêm – mặc dù theo như các bộ phim, đó phải là ngôi nhà thứ hai của cô kể từ khi trở thành ma cà rồng. Nó rất tĩnh lặng và yên bình. Cô nghĩ đây có thể là nơi duy nhất trong thành phố mà cô có được sự yên lặng và thanh bình tuyệt đối. Ma cà rồng nhìn được như mèo trong bóng tối – cô ngưỡng mộ những bức ảnh tròn được tạc vào trong các tấm bia, những đoá hoa tươi và bụi hồng mà vài người đặt trên các nấm mộ.

Cô bước đi không hề do dự. Ba cô đã đưa cô tới thăm mộ mẹ mỗi tháng một ngày thứ Bảy. Họ mang hoa hồng đến, và Jack kể cho cô nghe những câu chuyện về mẹ mà cô không nhớ.

Meghann nhớ vào một lần nọ cô đã chiêm ngưỡng cảnh bầu trời nhìn từ mộ mẹ cô. Ba cô đã bảo cô, “ba muốn mẹ con và ba có một nơi xinh đẹp khi chúng ta đã qua đời. Thật là buồn tẻ nếu cứ nhìn mãi vào cây hay mái nhà của ai đó. Giờ chúng ta có cả Manhattan để mua vui.”

Meghann tìm thấy nấm mộ và nghĩ tâm nhìn về đêm thậm chí còn đẹp hơn. Hai cái cây khẳng khiu cách nấm mộ vài feet bao quanh nền trời sáng lấp lánh. Có vài ngôi nhà ở bên phải và từ bên trái cô có thể trông thấy mái vòm của Nhà thờ Calvary đầu tiên.

Cô quỳ xuống và di một bàn tay lên tấm đá lớn hình ô van với cây thánh giá bằng đá ở trên đỉnh và những hàng nho leo được tạc ở hai bên. Ở đáy tấm bia, có một cánh cửa nhỏ được tạc vào trong đá. Nó bảo vệ một ngọn nến thờ và tượng Đức Mẹ ở bên trong. Meghann mở cánh cửa nhỏ và thắp sáng cây nến bằng chiếc bật lửa Charles đã đưa.

Cô chạm vào hai câu khắc, một đã mòn và cái kia chỉ vừa được tạc: MEGHANN FLYNN O’NEILL, 1893-1929, NGƯỜI MẸ YÊU THƯƠNG và JOHN PAUL O’NEILL, 1890-1957, NGƯỜI CHA YÊU THƯƠNG .

Cô mỉm cười với câu khắc. “Chắc chắn là ba được yêu thương rồi, ba à.” Cô lau nước mắt và nói với một nụ cười, “Con chẳng mang theo bông hoa nào vì con biết ba muốn thứ tốt hơn.” Cô đưa tay vào túi và lôi ra một chai whiskey Jameson của Ai-len.

Trong khi đổ nó lên mộ, cô nói, “con nhớ ba đã dặn bọn con lúc còn bé. Ba nói rằng bọn con không nên để ba khát.”

Meghann quỳ xuống chân nắm mộ lần nữa, và nhìn chăm chăm vào ngọn nến. “Con biết đêm qua con đã cảm thấy ba, ba à, và con mừng vì điều đó. Nhưng con không thể đi xa mà không kể với ba mọi chuyện. Con biết chắc hẳn ba đã thắc mắc sao con không bao giờ đến thăm, sao tất cả những gì ba nhận được từ con chỉ là một lá thư mà Simon đã ép con viết và vài tấm thiệp Giáng Sinh xấu xí.”

“Ba muốn biết điều này không ba? Không phải là hẳn từng cấm con gặp ba; mà là con không nghĩ con có thể gặp hay nói chuyện với ba được. Con không muốn ba thấy con với hẳn. Con đoán là con đã luôn sợ nếu con nhìn vào ba, nếu ba ôm con... con nghĩ con sẽ trút ra hết mọi chuyện. Và con không muốn bởi vì con chắc rằng ba sẽ ghét con, sẽ ghê tởm con.”

Nghĩa trang im lặng đến nỗi Meghann cảm thấy tách rời khỏi thế giới – giống như cô đã tìm được một ngọn đồi thần tiên giống như cha cô từng kể trong các câu chuyện. Sự cô độc cho phép cô tập trung những ý nghĩ của mình. Cô tiếp tục nói chuyện với cha.

“Ba có quyền ghê tởm con. Chúa biết con cũng thấy ghê tởm những việc mình đã làm. Ba có biết con còn không đếm nỗi những người con đã giết để được sống?” Cô không nói to lên điều cô sợ hãi nhất – rằng linh hồn cô sẽ bị nguyên rủa muôn kiếp vì việc cô đã làm. “Và con không bao giờ nghĩ đến Johnny. Con là một ma cà rồng, ba ạ, đơn giản và dễ hiểu. Con hút máu con người và con không thêm mảy may quan tâm đến họ - cuộc sống của họ, những người bị tổn thương khi họ ra đi. Chẳng có gì quan trọng ngoài trừ việc uống máu... và Simon.”

Nghĩ về hẳn khiến cô tức giận. Cô lừ mắt với phiến đá. “Ai đó vừa mới cho con biết là con không cần phải giết người để uống máu họ. Ba có biết thế nghĩa là gì không, ba? Tên khốn đó đã để con giết người, đã làm cho con nghĩ rằng đó là cách duy nhất để sống sót.” Cô cười cay đắng. “Ôi, ba ơi, con thề là ba sẽ không nhận ra con cho dù

có thấy. Maggie bé nhỏ của ba sợ phải mở miệng, quỳ sụp xuống trước chủ nhân của mình. Nghe có giống con không? Con đã từng có một cái miệng và tính tình nóng nảy... và con đã chưa bao giờ sợ phải dùng chúng.”

Meghann tìm thấy vài viên đá ở ngôi mộ bên cạnh. Cô bắt đầu ném chúng vào cây, cẩn thận không phá nắm mộ nào khác. “Mẹ kiếp hấn!” cô la lên. “Con biết nghe thật kinh khủng, nhưng ba muốn biết sự thật không? Những người chết không phải là thứ gặm nhấm con. Mà đó là những việc hấn đã làm với con! Thứ hấn đã biến con thành – một con búp bê, một thứ đồ chơi. Con được cho là phải như thế. Một nửa thời gian con thậm chí còn không tự chọn quần áo cho mình. Trong mười ba năm, con đã không phải là con.”

Ném đá có tác dụng – cả ý nghĩ cuối của cô cũng vậy. “Ba à? Đó là sự khác biệt với hai đêm vừa qua – con lại cảm thấy là chính mình. Con có thể nói và làm và nghĩ điều gì con thích. Mặc xác Simon – ngày mai con sẽ đến với ngài Alcuin này và sẽ không bao giờ phải chịu đựng hấn nữa.”

Sự tĩnh lặng trong nghĩa trang đột ngột thay đổi. Sự im ắng không còn an ủi nữa mà báo hiệu điềm gở. Cái gì đó đang ở trong nghĩa địa với cô – cái gì đó rất độc ác.

Meghann trở nên hoàn toàn bất động. Cô quay lại hết sức chậm rãi, và trông thấy Simon đang đứng đằng sau cô.

Hấn đã đứng đó bao lâu? Hấn đã nghe được gì?

“Anh đã trở lại,” cô nói một cách không cần thiết. Làm sao hấn biết phải tìm cô ở đâu? Trevor, Meghann nhận ra với trái tim chùng xuống. Nếu Simon đã gọi về nhà và Trevor thông báo với ông chủ phản ứng của Meghann trước cái chết của ba cô, mộ của Jack O’Neill sẽ là nơi đầu tiên Simon tới để tìm tình nhân mất tích của hấn.

“Em có định lao vào vòng tay tôi và đón chào tôi không? Hay em định nói nốt bài độc thoại phản trắc của mình? Tiếp đi, nhóc con – cứ nhỏ toẹt vào món quà của tôi và nói với tôi nó là một lời nguyện đi.”

Nếu giờ mà không chống lại hấn, thì mà sẽ không bao giờ làm được, cô tự bảo mình. Lùi bước và mà sẽ lại trở về làm thứ đồ chơi bé nhỏ nhát sợ của hấn. Cô ôm mặt Simon bằng cả hai tay.

Hắn nhìn xuống cô với vẻ đánh giá giễu cợt, và cô hôn môi hắn một cách cương quyết. “Ông chủ,” cô bảo hắn bằng giọng nói ngọt ngào độc địa, “đó là nụ hôn cuối cùng anh nhận được từ em.”

Simon giật tay cô khỏi mặt hắn và vặn chúng ra sau lưng cô. Cô đau, nhưng không chịu tha mãi hắn bằng cách kêu lên. Rồi hắn hôn cô mạnh tới nỗi cô có thể cảm nhận được răng nanh của hắn. Cô cố vặn thoát, bị mất thăng bằng, và ngã khụy xuống.

“Giờ thì đó mới là vị trí của em mà tôi muốn thấy,” hắn êm ái bảo cô. “Nếu em cầu xin tôi tha thứ, tôi sẽ rủ lòng thương.”

“Anh mới là người nên cầu xin tôi tha thứ!” cô la lên với tính nóng nảy cũ. “Sao anh dám giấu tôi cái chết của ba tôi! Anh nghĩ mình là cái quái gì? Cút đi – chúng ta kết thúc rồi!” Hắn thả một tay cô ra và vả thật mạnh vào mặt cô.

“Cứ đánh tôi nếu anh thích – anh không dọa được tôi đâu!”

“Tôi còn chưa thử dọa em đâu, cô gái nhỏ.” Simon nói bằng giọng thì thầm độc ác đến nỗi làm cô nổi da gà, nhưng cô không chịu đầu hàng. Cô cố dùng bàn tay tự do để đâm vào háng hắn, nhưng hắn tóm lấy tay cô bằng nắm đấm thép.

“Cứ thử lại đi,” hắn bảo cô bằng chất giọng hiểm ác như cũ, “và tôi sẽ bẻ gãy từng cái xương trong cơ thể bé nhỏ xinh đẹp của em. Rồi tôi sẽ hút cạn máu em và để mặc em chết khi mặt trời mọc.”

Hắn thả nốt tay kia của cô ra, và cô run rẩy đứng dậy. Cô không hề nghi ngờ gì việc hắn nói và mọi nỗ lực làm hại hắn chỉ vô hiệu mà thôi.

Không có nghĩa là cô sẽ không thử đòi lại tự do. Cô bướng bỉnh ngẩng đầu lên và dành cho hắn cái nhìn khinh miệt nhất. “Anh có thể bẻ gãy mọi cái xương trong người tôi hai lần, và anh vẫn không buộc tôi yêu anh được.”

“Cứ thử thách lòng kiên nhẫn của tôi đi, Meghann, và em sẽ biết tất cả những việc tôi có thể làm để xóa cái nhìn tự cao tự đại trên mặt em.”

“Tại sao nói sự thật lại là thử thách lòng kiên nhẫn của anh?” cô bạo dạn hỏi.

“Em mất trí rồi nên mới nói với tôi cái kiểu ấy? Một tên mê trai

ngu độn đã nhét vào đầu em những ý tưởng mộ đạo và em quên mất mọi việc tôi đã làm cho em?”

“Làm sao tôi có thể quên những việc anh đã làm?” cô chua chát hỏi. “Anh cướp mất mặt trời cùng với sự trong trắng của tôi, và biến tôi thành một tên sát nhân khát máu hạ cấp giống như anh! Và nếu việc đó còn chưa đủ tệ, thì anh đã giấu việc ba tôi ốm yếu.”

“Cô đã không còn là con gái của gã nông dân Ai-len thô tục đó kể từ khi máu của tôi bắt đầu chảy trong cô. Là người đã tạo ra cô, tôi là tất cả đối với cô – cô không được đặt bất kỳ ai lên trước tôi. Tôi đã cho cô mọi thứ khi biến cô thành tình nhân của tôi. Đây là cách cô trả ơn tôi sao, đồ sư tử cái vô ơn?”

“Đừng có gọi ba tôi là gã nông dân!” cô la lên, run rẩy vì những ý nghĩ điên loạn của hắn. “Và tôi không muốn gì từ anh cả, vì thế hãy đi tìm một đứa con gái khác để nó ngủ với anh!”

“Tôi sẽ xé cái lưỡi độc địa kia ra khỏi miệng cô nếu cô dám dùng loại ngôn ngữ như thế với tôi lần nữa.” Nhanh như chớp, hắn luôn tay vào tóc cô và nhấc cô lên khỏi mặt đất.

“Tôi không quan tâm cô muốn gì từ tôi. Tôi muốn nhiều hơn nữa từ cô, cưng ạ. Và chúng ta sẽ bắt đầu với thứ cô đã hứa với tôi – tình yêu và sự phục tùng.”

“Anh không thể buộc người ta yêu anh.”

Simon cười lớn – một âm thanh rợn gáy không hề có chút nhân tính hay niềm vui nào trong đó. Nó giống như là nghe một con quỷ cười vậy. “Cô bé dễ thương, tôi đã làm hư em nếu em không biết rằng tôi có thể ép buộc em bất kỳ điều gì. Nhưng đã đến lúc sửa chữa sai lầm đó.”

Trong bóng tối, cô có thể thấy đôi mắt hổ phách của hắn sáng lên với ác tâm dữ dội. Mình sợ quá, cô nghĩ khi hắn cúi xuống cô. Ôi Chúa ơi, mình không muốn ở đây.

Và cô thấy mình đang úp mặt xuống cát. Choáng váng, cô ngồi dậy và nhìn quanh. Khi cô trông thấy bóng dáng to lớn của trò tàu lượn siêu tốc, cô biết chính xác mình đang ở đâu. Tại sao, mình đang ở Bãi biển Rockaway – đây chính là nơi ba vẫn thường đưa mình tới. Cô đã nhìn thấy cái tàu lượn siêu tốc đó hàng ngàn lần từ trên mặt nước.

Chờ một chút, cô nghĩ với sự ngạc nhiên ngày càng tăng lên. Làm sao mình đến đây được? Mình đã du hành... một mình, cô vui sướng nghĩ.

Làm sao việc đó xảy ra được? Tất nhiên rồi – đánh hay là bỏ chạy! Cô đã học về điều đó ở trường đại học. Khi bạn bị đe dọa, hệ thần kinh của bạn phản ứng lại bằng cách chiến đấu hoặc là bỏ trốn. Nỗi hoảng loạn của cô đã cho cô khả năng tự mình du hành trong miền tâm linh. Nó không giống như những lần cô đi cùng Simon – nó xảy ra quá nhanh nên cô chẳng nhớ gì.

Dù sao, việc đó thì quan trọng gì, phần thực tế trong cô muốn biết. Điều quan trọng là cô đã tới đây, an toàn khỏi Simon. Ít nhất cô hi vọng đó là sự thật. Cô nhìn quanh bãi biển hoang vắng – dường như cô đang ở một mình.

Rồi cô nhớ ra điều Simon đã dạy – em không thể bay đến một nơi mà em chưa từng đến. Và cô khá chắc chắn là hẳn chưa từng tới Rockaway.

Cô bắt đầu nhảy múa và hò hét vui sướng. Cô đã tự do, tự do, tự do! Mình làm được rồi, cô hớn hở nghĩ, mình đã thoát khỏi tên khốn! Hẳn không thể theo mình tới đây – Mình được tự do!

Meghann đi bộ lên đường trải sỏi. Cô xem đồng hồ: ba giờ sáng. Chà, không đời nào cô về New York trong đêm nay được – cô sẽ phải mất ít nhất là một giờ để về lại thành phố. Cô ngồi xuống đường, hưởng thụ cảnh ánh trăng chiếu trên mặt nước.

Meghann cân nhắc tình huống của mình. Chắc chắn lúc trước cô đã từng nhắc tới Rockaway và những mùa hè vô tư lự cô trải qua ở đó với Simon nhưng chuyện đã lâu lắm rồi – hi vọng hẳn đã quên. Dù thế nào, có ít khả năng hẳn tìm được cô trong đêm nay hay thậm chí là ngày mai nếu cô rời khỏi Rockaway ngay sau khi mặt trời lặn. Vì thế, có vẻ như cô dành một ngày ở đây là hợp lý, và sẽ rời New York vào đêm mai. Cô nghĩ chắc chắn cô không nên trở lại Algoquin – khi Simon tìm thấy cô ở Calvary, hẳn đã biết về cuộc hẹn với Charles. Cô có thể đi thẳng vào bẫy nếu cố lấy cái hòm kia. Thôi được rồi. Cô vẫn biết sự phụ của Charles ở đâu – Ai-len. Cô có tiền đã lấy của Simon. Cô có thể mua hòm cho mình vào ngày mai và thực hiện những sự sắp xếp cần thiết.

Điều duy nhất làm cô lo lắng là Charles đã bảo cô Simon có thể

tìm được cô vì họ cùng chia sẻ một mối liên kết. Như thế có nghĩa là dù cô có trốn hẩn ở tận Timbukto – Simon cũng vẫn tìm được cô? Không, phải có một giới hạn nào đó chứ... đúng không? Cô quyết định vì cô không thể làm gì về chuyện đó, cô sẽ không lo lắng.

Vậy, cô nghĩ thêm, giờ mình làm gì đây? Đã trễ lắm rồi. Cô cuốc bộ qua vài khu phố và tìm thấy một quán bar, Quán Hồ Đen, vẫn còn mở cửa. Chà, đêm nay mình đã thoát khỏi nanh vuốt của Sa tăng; mình nghĩ mình đáng được hưởng một ly.

Cô bước vào và trông thấy quán bar không có người trừ một người pha rượu trẻ tuổi và một ông già đang ngồi dãi dài với anh chàng giữ quán đang chán muốn chết nhưng vẫn lịch sự.

Cô ngồi xuống chiếc ghế cao bên cạnh ông già.

“Cha cô có biết cô ra ngoài vào giờ này không, hả cô gái?” ông già hỏi.

“Có chuyện gì với ông thế, Charlie?” người pha rượu nói với chất giọng Ai-len. “Bất kỳ ai cũng có thể nói ngay không do dự rằng cô ấy vừa mới thoát được một ông chồng ghen tuông.”

“Làm sao anh biết?” Meghann hỏi.

“À, khi cô trông quán bar được vài năm thì cô thấy mọi thứ. Nó ở trong mắt cô, cô em... Trông cô giận dữ đến mức muốn nhổ nước bọt đồng thời mắt cô lại đảo xung quanh như là cô trông chờ gã đàn ông của cô sẽ ào vào kiếm cô bất kỳ lúc nào vậy.” Người pha rượu mỉm cười, và giơ tay ra cho cô. “Tôi là Roy Lynch, cô em, và đừng lo... Tôi sẽ ném gã ra ngoài nếu gã thử bắt cô đi bằng vũ lực.”

Meghann mỉm cười và bắt tay anh ta. “Tôi không cho là anh có rượu whiskey mạch nha ở đây?”

“Có chứ, chẳng phải đây là một quán bar Ai-len tử tế à? Tôi có thứ cô cần – và nhớ là không phải tôi đang nói về rượu đâu.” Roy dành cho cô cú liếc mắt dâm dăng, và rót một cốc đúp.

Meghann đánh giá anh ta – không đặc biệt ưa nhìn với cái mũi thẳng và cặp môi mỏng, nhưng cũng đủ xinh trai với mái tóc đen xoăn và mắt xanh. Cộng với thân hình rắn chắc và hai cánh tay khoẻ mạnh – anh ta khá ổn. Cô đáp lại cái liếc mắt của anh ta, và giơ cốc rượu lên cao. “Ai-len muôn năm.” Cô uống cốc whiskey bằng

một ngụm, và đặt nó lên bàn. “Cạn.”

Charlie và Roy há hốc miệng nhìn cô. “Cô học uống như thế ở đâu đấy?” Charlie hỏi. “Hớp một hớp và không hà cũng không ợ.”

“Một cú như thế đáng được thưởng một ly miễn phí,” Roy nói khi anh ta đặt cái cốc đã được rót đầy trước mặt cô.

“Thay vào đó hãy để tôi mua cho anh một ly,” Meghann bảo anh ta. “Và một cho ông nữa,” cô bảo Charlie.

“Chà, tôi không uống với người tôi không biết tên,” Roy trả lời, chai rượu giờ ra để rót.

“Meghann O’Neill.”

“Một cái tên Ai-len rất hay.” Charlie nồng nhiệt chấp thuận và cảm ơn cô vì đồ uống.

Meghann và Roy chuyện gẫu tới tận lúc đóng cửa. “Cô bực gã chồng tới mức nào, cô em?” Roy hỏi vào lúc khoảng 4 giờ.

“Hắn chỉ là bạn trai thôi,” Meghann nói. “Sao?”

“Chà, cô em, cô nói sao nếu chúng ta tới chỗ tôi uống một ly?”

Một ý nghĩ kỳ cục hiện ra trong đầu cô. Theo một cách nào đó, cô vẫn còn là trinh nữ. Cô chỉ mới ngủ với một ma cà rồng, chưa từng ngủ với con người nào. Chẳng phải đã đến lúc tìm ra sự khác biệt sao? Và có lẽ cô sẽ thử xem cô có thể uống máu mà không giết vật chủ được không.

Trong căn hộ của mình, Roy mời cô một ly. Sau vài phút, anh ta bắt đầu hôn cô, và rồi họ đã ở trong phòng ngủ. Roy vẫn vò ngực cô trong khoảng ba mươi giây bằng một kiểu mà dường như anh ta nghĩ là để kích thích khoái cảm, và rồi đi vào trong cô. Sau vài cú đâm, anh ta hét lên, “Lạy Chúa Jesus!” và đổ sập lên người cô.

Chà, Meghann chưa chát nghĩ, mình đoán là mình phải công nhận Simon – tên khốn đung là biết làm tình. Chẳng lẽ hầu hết đàn ông đều thế này à? Bem, bem, cảm ơn.

Roy lăn ra khỏi người cô và dành cho cô nụ cười ngái ngủ. “Muốn hút thuốc không, cô em?”

“Có.”

Họ im lặng hút thuốc, rồi Roy ngáp. “Em làm anh kiệt sức, cô em ạ. Ở lại nếu em muốn – anh sẽ làm bữa sáng cho em.” Rồi anh ta tắt thuốc và lăn ra ngủ.

Thế thôi á? Meghann nghĩ một cách khó tin. Simon thích làm tình hàng giờ, thường là bốn hay năm lần một đêm. Chà, có lẽ ma cà rồng dai sức hơn. Tuy nhiên, thế này vẫn là nhanh kinh khủng. Và anh ta mệt vì cái gì chứ? Anh ta hầu như chẳng làm gì.

Anh ta bắt đầu ngáy – đã ngủ say. Meghann quyết định rằng nếu anh ta không thể thoả mãn một nhu cầu, thì có thể thoả mãn cái kia. Cô khẽ đẩy hai đùi anh ta tách ra, và dùng răng nanh của mình để uống máu từ động mạch ở đùi trái.

Roy ngồi dậy và hét, “Này!”

“Ngủ đi,” cô bảo anh ta và anh ta rớt xuống không nói một lời.

Cô cảm thấy trạng thái sung sướng thường lệ, và bắt đầu uống ngấu ngiến. Rồi cô nhớ ra lời thề không giết người nữa. Cơ khát máu bảo cô hãy quên nó đi và tiếp tục uống. Không, cô tự bảo mình. Nhưng làm sao cô làm được, cô nghĩ, miệng ngập trong máu.

Có lẽ cô có thể đếm – một phút có lẽ là đủ.

Cô từ từ đếm đến sáu mươi, hành động nhắm đếm làm cơn khát máu lui lại. Sau khi đã tới sáu mươi, cô ngẩng đầu lên và nhìn vào Roy. Dường như anh ta ổn cả; anh ta thậm chí không thức dậy. Màu da anh ta vẫn hồng. Cô đặt bàn tay lên mạch máu trên cổ tay anh ta – nó vẫn khoẻ và đều.

Và cô thấy sao? Cô không no căng như mọi khi, nhưng có cảm giác khoẻ mạnh. Charles đã nói đúng. Cô có thể hút máu mà không giết người. Cô cúi xuống hôn lên má Roy. “Cảm ơn vì bữa sáng.”

Bữa sáng! Làm sao cô có thể quên rằng mình phải tìm chỗ ngủ trước khi mặt trời lên? Cô nhìn vào đồng hồ báo thức của Roy – đã năm giờ rồi. Cô phải đi đâu đây? Cô cần một nơi không có ánh mặt trời và nơi cô không bị phát hiện. Nhưng ở đâu?

Chờ đã! Công viên giải trí thì sao? Công viên đóng cửa trong mùa này, vì thế cô sẽ an toàn ở đó. Cô có thể trốn trong nhà cưỡi hay nhà ma. Căn hộ của Roy nằm trên phố Bãi biển 112, và công viên ở Bãi biển 97. Chỉ mất không quá hai mươi phút để tới đó.

Một lần nữa, tại sao cô lại phải đi bộ trong khi có thể bay? Meghann ra khỏi giường và mặc quần áo vào. Rồi cô nhắm mắt, hít một hơi, và nghĩ về công viên giải trí với tất cả ý chí của mình. Chẳng có chuyện gì xảy ra. Sau năm phút, cô vẫn còn trong phòng ngủ của Roy.

Rõ ràng cô vẫn chưa có khả năng đi lại trong miền tâm linh. Có lẽ cô chỉ làm được việc đó trong những tình huống khẩn cấp. Tại sao cô lại hạ cánh ở Rockaway? Vì nó an toàn? Vì cô đang nghĩ tới ba mình và cô đã liên tưởng nơi đó với ông? Cô rời khỏi căn hộ và bắt đầu đi bộ tới công viên thật nhanh, giữ ánh mắt cảnh giác với bầu trời đang hửng dần.

Cách công viên ba toà nhà, cô bắt đầu thấy rất mệt và yếu. Cô phải ép mình trèo qua cánh cổng sắt bảo vệ công viên. Cô lao đảo tới được cánh cửa nhà ma. Có một cái khoá và sợi xích bảo vệ lối vào; cô phải dùng chút sức lực cuối cùng của mình để bẻ ổ khoá.

Một khi đã vào trong ngôi nhà ma tối đen, cô cảm thấy khá hơn một chút. Cô lấy cái chốt trên chiếc thuyền nhỏ mọi người vẫn dùng để đi trong nhà ma và đặt nó phía dưới cửa để ngăn ánh sáng. Rồi cô dùng một cái chốt khác để tạo một chỗ nằm tạm bợ trên nền nhà cứng và lạnh.

Trước khi đi ngủ, cô liếc nhìn quanh. Cô trông thấy một xác ướp cổ xưa và một Dracula bằng giấy bồi đang liếc nhìn trong bóng tối, chờ đợi mùa hè đến khi chúng lại hù dọa mọi người lần nữa.

“Đoán xem, các bạn?” cô ngáp ngủ nói với chúng. “Tôi đã đến đây suốt – chưa từng nghĩ mình sẽ là một ma cà rồng. Tôi có vẻ hợp với bọn ma quỷ các bạn quá nhỉ?”

Cô nói bằng giọng mỉa mai; cô không còn thất vọng hay than thân trách phận nữa. Lần đầu tiên kể từ khi Simon biến đổi cô, cô thấy hài lòng. Nhìn vào những thành quả của cô đêm nay xem – cô đã thoát khỏi Simon và đã uống máu mà không giết người. Chẳng sao hết nếu cô phải sống như là một ma cà rồng. Nhưng từ giờ trở đi, cô sẽ sống theo cách của mình, đó là ý nghĩ cuối cùng của cô trước khi chìm vào giấc ngủ.

Meghann không thức giấc một cách nhanh nhẹn như thường lệ. Cô dậy từ từ, cảm thấy rất ngái ngủ. Giống như mình bị đánh thuốc mê vậy, cô mơ màng nghĩ.

Cô kéo mình lên khỏi sàn đất, nhớ lại đêm hôm trước. Đã đến lúc nghĩ đến chuyện đi Châu Âu. Mấy giờ rồi nhỉ? Meghann liếc nhìn đồng hồ đeo tay, nhưng bóng tối dày đến mức cô không nhìn thấy giờ.

Cô mở cánh cửa đôi cửa căn nhà ma và bước ra ngoài. Điều đầu tiên cô để ý thấy là trời rất nhiều sương mù. Làn sương dày đến mức cô gần như không thấy được bàn tay mình, thậm chí với thị giác siêu việt của một ma cà rồng.

Cô xem đồng hồ - mười hai giờ! Làm thế quái nào mà cô ngủ đến tận nửa đêm được? Cô không bao giờ dậy trễ như thế này - lần muộn nhất là cô thức giấc sau hoàng hôn nửa tiếng. Rồi cô nhớ ra cảm giác bị đánh thuốc mê khi thức dậy, và miệng cô khô đắng vì sợ hãi.

Simon! Hẳn có thể ra lệnh cho cô ngủ trễ thế này không? Đó là lời giải thích duy nhất có lý. Nhưng làm sao hẳn tìm thấy cô? ÔI, Chúa ơi - Roy! Cô phải đảm bảo là anh ta không sao.

Meghann bắt đầu chạy về phía căn hộ của anh ta, màn sương khiến cô cảm thấy như mình đang ở giữa một cơn ác mộng tồi tệ. Đây là màn sương dày đặc nhất mà cô từng thấy. Không có ai ở trên phố; cô hoàn toàn cô độc. Một vài dãy phố còn không có đèn đường. Cô chạy, sợ muốn chết vì điều cô có thể tìm ra. Xin Người, cô cầu nguyện, làm ơn để Roy không sao.

Trước căn hộ của anh ta, cô gõ vào cánh cửa. Áp lực khe khẽ khiến nó mở ra - lúc trước nó đã được khoá. Trái tim nảy lên đến tận cổ, Meghann đi vào phòng khách. Quá muộn, cô chợt nhận ra rằng nếu Simon đã tới đây thì cô đang bước thẳng vào một cái bẫy.

Giờ mình đang thực sự ở trong một ngôi nhà bị ma ám, cô nghĩ, cảm thấy những tàn dư tâm linh ở quanh mình. Nỗi kinh hoàng, sự đau đớn khủng khiếp đều có ở nơi này. Bầu không khí nặng mùi sợ hãi. Cánh cửa tới phòng ngủ bị đóng kín.

Bất kể điều gì đã xảy ra, nó phải xảy ra trong ấy. Meghann không muốn nhìn, nhưng cô thấy mình không thể ngừng bước tới phòng ngủ. Nếu có một cái bẫy thì mình đã bị bắt rồi.

Cô mở toang cánh cửa và trông thấy thi thể Roy ngay lập tức. Nó bị treo trên giường nơi anh ta đã bị đóng đinh vào tường bằng một chiếc cọc gỗ lòi ra khỏi lồng ngực. Đôi mắt chứa chấp sự kinh hoàng

của cô nhìn thẳng vào hai hốc mắt anh ta – đôi mắt đã không còn tròn. Anh ta cũng đã bị thiến – dương vật của anh ta thò ra từ trong miệng.

Meghann hét lên và các cửa sổ của căn phòng nát vụn. Cô cảm thấy một bàn tay thép nguội chẹn ngang miệng mình, và một cánh tay cũng chắc khoẻ như thế vòng quanh bụng cô.

Khi cô điên cuồng chống cự, một giọng nói thì thầm, “Nhớ tôi không, em yêu?”

Simon! Cô vật lộn dữ hơn, vặn vẹo và uốn éo. Hấn sẽ làm gì với cô?

“Cô đã làm tôi thất vọng, Meghann à.” Hấn cắn phập răng nanh vào cổ cô, dường như định hút cạn kiệt sự sống ra khỏi cô.

Cô cắn tay hấn bằng răng nanh của mình. Hấn chửi thề và giật tay ra. Cô phát ra một tiếng hú sợ hãi – làm vữa trên tường rạn nứt. Trước khi cô biết có chuyện gì xảy ra, họ đã trở lại ngôi nhà trong thành phố của Simon. Suốt chuyến đi, Meghann không ngừng gào thét.

Simon không thèm để ý. Hấn chỉ đơn giản kéo cô vào bồn nước mà gần đây hấn đã cho lắp đặt trong phòng tắm chính và ném cô vào dòng nước bốc khói, đang sủi tăm. “Cô vẫn còn dính mùi của thằng đó.”

“Ồi!” Nước này phải nóng thế nào mới làm bỏng da cô được? Những chỗ phồng rộp màu xanh tím nổi lên khắp người cô và Meghann cố gắng nhẩy ra ngoài, nhưng Simon nắm lấy tay cô và ấn đầu cô xuống nước. Cô sắp sửa bị luộc sống.

“Nhiệt độ là hai trăm năm mươi,” hấn bình tĩnh thông báo với cô trong khi cho phép cô nổi lên. “Một người bình thường thì đã bị biến dạng nặng nề rồi, nếu còn chưa chết. Đừng kinh hãi như thế. Cô nghĩ tôi muốn có một tình nhân bị biến dạng hay sao? Cơ thể cô sẽ hồi phục từ những vết bỏng, nếu tôi cho phép, vì thế không cần thiết phải diễn trò. Giờ thì ngồi yên và để tôi tẩy rửa cô.” Simon nhặt một cái bàn chải trông rất ghê gớm lên và chà mạnh vào da cô, bảo cô là hấn sẽ khiến cô chảy máu từ đầu tới chân nếu cô hét lên.

Meghann buộc mình phải ngồi im, và sau một khoảng thời gian dài vô cùng tận, Simon nắm tóc kéo cô ra khỏi bể nước, dùng một

chiếc khăn tắm thô ráp để lau khô người cô. Cô kêu lên khi chiếc khăn tạo ra thêm nhiều vết thương mới trên cái thân thể vốn đã bầm dập, đau đớn của cô. Trước tiếng kêu của cô, Simon đập vào sau đầu cô bằng cái bàn chải. “Im lặng.” Rồi hắn tấn công tóc cô, gần như lột chúng ra khỏi sọ với mỗi nhát chải độc địa.

Khi đã xong xuôi, Simon tròng một chiếc áo ngủ màu trắng qua đầu cô và để cô nằm thút thít trên sàn nhà tắm. “Đó – ít nhất bây giờ cô cũng đã được tẩy uế.”

“Điều gì là đối nghịch của tình yêu, hả Meghann?” Hắn quay lưng về phía cô trong khi thò tay vào một cái tủ để đồ lớn.

“Căm ghét,” cô khàn khàn nói, cô đã mất giọng vì hò hét và vì bị uống phải nước nóng. Meghann co quắp khổ sở trên sàn, niềm an ủi duy nhất tới từ đá cẩm thạch lạnh toát cọ vào làn da đang bốc cháy của cô.

“Cô không bao giờ muốn tôi ghét cô đâu. Và để tôi nói cho cô biết, tôi đã rất gần tới mức đó rồi.” Simon quay lại, một sợi roi quất bỏ quăn trong tay. Hắn cười khi nhìn thấy mắt cô lồi ra.

“Sao anh lại làm việc đó?” cô thì thào qua cơn đau trong cổ họng. “Anh không chỉ giết anh ta... Anh còn tra tấn anh ta. Tại sao? Anh ta chẳng làm gì sai cả.”

Simon vung cái roi, và nó trúng vào cánh tay cô. Cô kêu lên và cuộn tròn thành một quả bóng để bảo vệ mình khỏi ngọn roi. “Hắn dám chạm vào thứ thuộc về tôi. Tuy nhiên, nếu cô muốn đổ lỗi cho ai đó về cái chết không đúng lúc của hắn, thì hãy đổ lỗi cho chính mình ấy, đồ phóng đảng. Cô chính là kẻ đã phá vỡ lời thề. Và giờ cô phải bị trừng phạt.”

Simon vung cây roi lần nữa và cô cảm thấy cơn đau tê tái trên lưng mình. “Cô có một lựa chọn, Meghann à. Quỳ xuống và cầu xin tôi tha thứ cho cô vì sự phản bội. Làm như thế, và tôi sẽ đánh cô một trăm roi để trừng phạt tội thông dâm. Trong trường hợp còn ý định phản kháng thì hãy nhớ rằng hình phạt nhỏ nhoi đó không là gì so với thứ tôi sẽ làm nếu cô khiến tôi tức giận hơn nữa trong đêm nay.”

Cô lết tới chỗ chiếc roi và nhổ lên nó. Rồi cô nhìn chăm chăm vào Simon và dùng chút hơi sức cuối cùng của mình. “Nếu tôi không thể thoát khỏi anh, tôi không muốn sống nữa. Cứ làm việc tệ nhất đi.”

Hắn cười buồn bã. “Cô bé mù mù đáng thương... Tôi đã hi vọng đêm nay cô sẽ khôn ra một chút. Nhưng tôi thấy là cô cần phải học một bài học khó khăn. Meghann à, cô không phải thánh sống hay kẻ tử vì đạo gì cả. Nhưng cô lại có một ảo tưởng lãng mạn về mình dũng cảm đương đầu với cái chết còn hơn là sống với tôi. Tuy nhiên, khi cô bị thúc ép, cô luôn luôn chọn cuộc sống, phải không nào? Cô đã làm như thế khi tôi đề nghị biến đổi cô, và đừng quên – cô đã giết chết vị hôn phu của chính mình để có thể tiếp tục sống. Bản năng đầu tiên của cô là sống còn – một đức tính tôi đã rất ngưỡng mộ.” Simon nhướn một bên lông mày lên. “Một cơ hội nữa. Có phải cô từ chối món quà bất tử mà tôi đã tặng cho cô không?”

Meghann gật đầu. Cô không thể nói được nữa.

“Nếu cô không muốn món quà của tôi, tôi sẽ đòi lại nó.” Từng đợt sóng choáng váng ập vào cô khi hắn hút cạn máu cô. Hắn sắp giết mình, cô mơ hồ nghĩ. Chết là như thế này đây; đây là thứ mà tất cả những người bị mình cắn đều cảm thấy. Đau quá, nhưng phần tệ nhất là việc cảm nhận được con quái vật đang giết cô ngày càng trở nên mạnh hơn khi cô yếu dần đi.

Cô nghĩ cô cảm thấy rằng hắn trượt ra khỏi cổ cô. Hết rồi sao? Meghann không thể nhìn hay nghe thấy gì. Cô không cử động nổi một ngón tay; cô không biết có phải mình đang nằm xuống không.

Cô mơ hồ nhận thấy mình bị kéo đi. Rồi cô cảm thấy bầu không khí lạnh toát. Không khí hồi sinh cô một chút. Cô nghe thấy tiếng búa, rồi cảm thấy hơi nhoi nhói ở cả hai bàn tay. Mình đang bị đóng đinh, cô uể oải nghĩ.

Simon nâng đầu cô lên. “Tôi biết cô có thể nghe thấy tôi, Meghann. Cô đang ở trên mái nhà của tôi và cô bị kiệt máu tới mức không thể cử động. Tuy nhiên, để phòng cô còn chút sức lực, tôi đã đóng đinh hai bàn tay cô xuống mái nhà. Khi mặt trời lên, cô sẽ chết. Đó có phải là điều cô muốn không?”

Cút xuống địa ngục đi, cô nghĩ.

“Chúng ta sẽ xem cô có kiên cường như thế khi mặt trời lên hay không. Điều tôi muốn cô hiểu là cô có thể kết thúc việc này bất kỳ lúc nào cô muốn. Tất cả những gì cô phải làm là cầu xin sự tha thứ của tôi. Tôi khá thích thú muốn xem điều gì sẽ xảy ra. Cô có hi sinh cuộc sống của mình một cách cao thượng để giữ lòng kiêu hãnh, hay là cô

sẽ hàng phục chủ nhân của mình?” Cô cảm thấy môi hằn trên môi cô. “Sự lựa chọn, mà cô luôn nói là tôi không bao giờ cho cô, giờ là của cô.” Cô nghe thấy tiếng cửa đóng sầm.

Chắc hẳn Meghann đã bất tỉnh một lúc, nhưng cô thức dậy khi bầu trời sáng lên. Mình vẫn ở trên mái nhà – đoán là mình sắp chết. Tội nghiệp bươm bướm, cô nghĩ trong cơn mê sảng.

Khi bầu trời chuyển sang màu hồng, một cơn đau dữ dội xé toạc người cô. Cô cố hét lên nhưng không thể. Và cô không thể đung tay một ngón tay để tự cứu mình – cô đã bị kẹt.

Không, cô nghĩ dứt khoát. Sẽ không làm thế - không cầu xin. Mình sẽ chết. Ít nhất giờ cô đã có thể nhìn thấy – cô muốn nhìn thấy mặt trời.

Nó bắt đầu xuất hiện trên thành phố, và Meghann cảm thấy như mình bị một ngàn mũi kim đâm cùng lúc. Mình đang ở địa ngục. Nhưng cô vẫn không gọi Simon.

Rồi những tia nắng đầu tiên chạm vào cô, và cô bị mù. Mỗi nơi ánh mặt trời chiếu tới, da cô bùng cháy. Cô có thể cảm thấy da mình đang cháy phừng phừng.

Không! Ôi, Chúa ơi! Ngọn lửa đang giết cô từ bên trong.

Giờ nó ở trong xương cốt cô, găm nhăm trái tim cô, gây ra cơn đau không tưởng tượng nổi.

Ông chủ, cô gào lên, không thể chịu đựng cơn đau. Ôi, xin hãy tha thứ cho em!

Cô nghe thấy tiếng da thịt bị xé toạc một cách bệnh hoạn khi bàn tay cô bị giật ra khỏi những cây đinh. Trong vài giây, cô đã an toàn vào trong nhà.

Nhưng mình đã bị biến dạng, cô nghĩ trước khi ngất xỉu. Mù loà và bỏng khắp toàn thân... mình là một quái nhân.

Chương

Meghann tỉnh dậy từ một cơn ác mộng mà cô không thể nhớ nổi. Cô nhìn quanh căn phòng ngủ trong sự nhẹ nhõm. Cái gì đã làm cô sợ đến thế?

Rồi cô nhớ ra mái nhà. Không phải là mơ! Cô đã bị thiêu, và mặt trời đã làm cô bị mù.

Nhưng giờ cô nhìn được. Cô vươn tay ra – không có sẹo, không có thịt bị cháy đen. Da cô đỏ lựng với những vết tím nhẹ. Trông nó như cái lần cô bị cháy nắng kinh khủng năm mười hai tuổi vì ngủ quên dưới trời nắng vậy. Vài vết cắt từ lần tắm gội kinh hoàng vẫn còn đó, và cô cảm thấy kiệt sức.

“Em sẽ cảm thấy khá hơn sau khi ăn.”

Một tiếng thét nhỏ thoát ra khỏi môi cô. Meghann nhìn lên Simon trong sự kinh hoàng tuyệt đối. Giờ không còn một ý nghĩ chống đối nào – cô không thể chịu nổi sự đau đớn đó lần nữa.

Cô lùi lại, sợ hãi.

“Thế là sao? Em không có lý do gì phải sợ cả - em đã bị trừng phạt thích đáng vì hành vi của mình. Giờ hãy chứng tỏ là em đã học được bài học – quỳ xuống.”

Meghann quỳ xuống trước mặt hắn. Khi cô nhìn lên, hắn ấn đầu cô xuống chân.

“Hôn chân ông chủ của em đi.”

Cô làm theo mà không tranh cãi gì.

Hắn nắm tóc kéo cô lên. “Chúng ta còn vài vấn đề nhỏ nữa cần phải giải quyết.” Cô bắt đầu đứng dậy, nhưng hắn đẩy cô xuống. “Ở nguyên đó. Em phải nói gì?”

“Em xin lỗi, ông chủ,” cô nói bằng giọng vô cảm, và cảm thấy một bàn tay vuốt tóc cô. Con chó ngoan, Meghann cay đắng nghĩ, và nhìn lên từ vị trí thấp hèn của mình khi Simon cười lớn.

“Em cần phải nỗ lực kiềm chế cái lối than thân trách phận ấy. Hãy xem gần đây nó đã khiến em gặp rắc rối như thế nào.” Hắn

nhéo má cô thật mạnh rồi bước đến bên giường, vươn người trong khi giữ ánh mắt sáng rực, cứng rắn trên cô.

“Tới đây.”

Meghann hờ hững bước tới và cởi áo ngủ của cô mà không bình luận gì khi Simon ra lệnh cho cô. Cô cảm thấy một chút hổ thẹn mờ nhạt trước cái nhìn tán thưởng của hắn; cô chợt nhận ra rằng đứng khoả thân trước tên quý sứ thậm chí còn tồi tệ hơn là quỳ trước mặt hắn cầu xin sự tha thứ.

Meghann cúi gằm mắt xuống, không muốn tên khốn nhìn thấy biểu hiện bị đánh bại của mình. Giờ cô đã biết Simon nói đúng – cô không phải thánh hay kẻ tử vì đạo, có khả năng chịu đựng bất kỳ sự tra tấn nào mà hắn gây ra trước khi để cô chết. Làm sao mà những người cô biết từ những câu chuyện hồi bé có thể chịu đựng được sự ngược đãi như thế? Làm sao họ cho phép mình hứng chịu nỗi đau đớn tồi tệ nhất, khi biết rằng tất cả những việc họ phải làm là bác bỏ niềm tin của họ hay cầu xin sự tha thứ và nó sẽ dừng lại? Mình sẽ cho đi bất kỳ thứ gì để có thể làm thế, cô nghĩ, nhưng mình không đủ mạnh mẽ.

Simon tiến tới. “Ngồi xuống.” Cô nhìn hắn với sự nghi ngờ ngày càng tăng. Các vị tử vì đạo có phải làm thế này không? Tuy nhiên, như một sinh vật hèn nhát, cô vẫn ngồi ghé xuống mép giường, không cho phép cơ thể mình chạm vào hắn.

“Những kẻ tử vì đạo mà em vừa khổ sở so sánh với mình kia là những tên ngốc, cưng à. Và tôi sẽ coi em là đồ ngốc nếu em tự cho phép mình chết.”

“Họ không phải đồ ngốc,” cô trả lời. “Họ bước vào cái chết với niềm tin vào lý tưởng của mình – và vào chính họ.” Mình thì có gì nào, cô cay đắng nghĩ. Cô không thể chịu nổi ý nghĩ tiếp tục làm nô lệ cho Simon.

Cô nghĩ điều này có thể làm hắn giận dữ, nhưng cô vẫn ngồi dậy và quỳ xuống bên cạnh giường, gập ánh mắt Simon mà không hề giận dữ hay buồn bã, chỉ là nhìn trừng trừng. “Xin hãy để tôi đi. Tại sao phải ép buộc tôi ở lại với anh?”

Simon vươn tay ra, và cô co rúm. Hắn cười lớn, và dùng một tay kéo cô lên giường. Meghann thoáng nghĩ đến chuyện chống cự, nhớ

lại sự đau đớn mà hắn buộc cô phải chịu vào đêm hôm trước, và để yên khi hắn đặt cô ngồi giữa hai chân hắn, tựa lưng vào ngực hắn. “Tôi không ép buộc em, Meghann. Em đã có một lựa chọn đêm qua.”

“Tại sao lựa chọn đó phải là sống với anh hoặc cái chết?”

“Bởi vì tôi có thể làm như thế. Đêm qua, em đã nắm thủ một chút quyền lực của tôi đối với em. Tôi yêu em. Tôi từ chối sống trong một thế giới không có em. Vì tôi không hề muốn chết, điều đó có nghĩa là em sẽ ở bên tôi như một tình nhân hay là chào đón ánh bình minh.”

“Anh không thấy phiền khi sống với một người không hề yêu lại anh sao?”

Simon gạt mái tóc dày của cô sang một bên và hôn vào chỗ gáy lộ ra. Cô cố nháy tránh đi, nhưng hắn giữ cô ngồi nguyên.

“Ai không yêu lại tôi?” hắn lẩm bẩm trong khi một tay bắt đầu mò lên trên chân cô.

Chúa ơi, không, Meghann cầu khẩn, biết Simon định làm gì. Đó là việc hắn luôn làm sau khi đánh cô – giờ thì những cú đấm tàn bạo, độc ác sẽ biến thành những cái vuốt ve nhẹ nhàng, mơn trớn tìm kiếm sự đáp ứng của cô trong khi cơ thể cô vẫn còn in dấu ấn sự bạo hành của hắn.

“Đừng,” cô nói, nhưng cơ thể phản trắc của cô đã thư giãn; làn da lạnh lẽo, ẩm ướt, khát máu của cô tìm kiếm hơi ấm tỏa ra từ hắn.

“Cô bé tội nghiệp,” Simon thì thầm, và Meghann nghe thấy sự chế giễu hiểm ác bên dưới vẻ tiếc thương giả tạo của hắn. “Em quá lạnh, quá sợ hãi. Tại sao em lại làm điều này với chính mình, hả Meghann? Sao không ngoan ngoãn và tránh bị phạt?”

“Để tôi yên!” Cô rên lên khi một bàn tay quỷ quyết lén lút đi vào giữa hai chân cô trong khi bàn tay kia mơn trớn ngực cô. “Đừng làm việc này với tôi.”

“Em không thích sao?”

“Không.” Meghann nói qua hai hàm răng nghiến chặt. “Tôi... tôi ghét anh chạm vào tôi.”

Simon cười đểu giả trong khi ngón cái của hắn bình thản đánh nhẹ vào núm vú cô, lập tức khiến nó chuyển thành một nụ hồng

cứng chắc. “Cơ thể em đang nói khác đấy. Với tên con người có giống thể này không? Em có thích thú vụ lãng nhăng của mình không?”

“Còn tốt hơn anh!” Meghann kêu lên bất cần. Có thể nếu cô làm hấn giận, hấn sẽ ngừng chạm vào cô như thế này, ngừng việc làm cô đáp ứng hấn...

“Thật sao?” Simon nói, và giọng hờ hững của hấn nghe như thể hấn đang hỏi Meghann về chuyện vợ vẫn như thời tiết. “Hấn đã làm gì để mang lại khoái cảm cho em? Hấn có làm thế này không?” Simon bế cô lên và bắt đầu di chuyển người cô trên chân hấn; cảm giác cái đùi chắc nịch, cơ bắp của hấn trên da thịt nhạy cảm của cô tuyệt đến nỗi nó khiến cô khẽ thút thít. Chúa ơi, tuyệt quá!

Meghann cố giữ mình cứng ngắc, nhưng Simon bắt đầu hôn cổ cô, sử dụng răng nanh của hấn để nhấm khẽ vào da cô khiến cô rùng mình không kiểm soát được.

“Cảm giác thế nào?”

Meghann không chịu trả lời và nhắm chặt mắt lại, cảm thấy những giọt nước mắt to bọt đang lăn dài xuống má, những giọt nước mắt tuyệt vọng và tự chỉ trích. Cô bị làm sao vậy? Tại sao cơ thể cô không thể lạnh lùng và trơ ra khi hấn chạm vào cô?

“Sự trơ lì và tiết chế không phải là bản chất của em, cô chôn cái nhỏ. Giờ thì sao không kết thúc trò hề lồ bịch này và thừa nhận rằng em cũng khao khát tôi nhiều như tôi muốn em?”

“Không,” cô chống lại, và Simon đẩy cô xuống dưới hấn, tiếp tục vuốt ve cô.

“Nói em yêu tôi đi, Meghann,” Simon ra lệnh, những ngón tay thông thái của hấn mang cô tới rìa cực khoái rồi rút lui, bỏ lại cô nhức nhối và không toại nguyện.

Môi Meghann run rẩy để ngăn mình không nói, nhưng sau khi Simon bắt đầu đùa bỡn cô lần nữa, cô không thể không thốt ra, “Em yêu anh!”

Simon cho cô nhìn thấy nụ cười xảo quyết của hấn, rồi hấn chiếm lấy cô, chậm rãi và yêu thương. Hấn khiến cô thét lên khi lên đỉnh, khiến cô choãi rộng hai chân cho hấn và cầu xin nhiều hơn. Câu thần chú của dục vọng và ham muốn mà hấn đã ếm lên cô đẩy

lùi thù hận và sợ hãi tới góc sâu nhất trong tâm trí cô, và trước sự hổ thẹn hoàn toàn của Meghann, không còn phần nào trong cô là không mở ra hoàn toàn cho hắn và niềm khoái lạc mà hắn mang lại.

Khi hắn đã xong, Meghann hiểu rằng hắn đã bắt cô phải hi sinh chút lòng tự trọng cuối cùng. Với nỗi kinh hoàng, cô đã bắt đầu hiểu ra lời hắn nói đêm hôm trước – hắn có thể ép buộc cô yêu hắn, hay ít nhất là ham muốn hắn.

“Vẫn còn muốn nổi loạn? Em đúng là một thách thức.” Lời nói của Simon không chứa chút giận dữ nào – hắn tiếp tục vuốt ve và mơn trớn cô theo cách hắn vẫn luôn làm sau khi họ làm tình.

“Tốt hơn cái tên rác rưởi mà em đã nhạt được nhiều, phải không?”

Đồ vênh váo không thể chịu nổi... Khiến cô muốn hắn thôi còn chưa đủ - giờ cô còn phải khen hắn. “Ít nhất anh ta cũng không muốn linh hồn tôi.”

“Vậy thì hắn là thú đàn độn.” Simon đưa cho cô một bộ váy màu ngọc lục bảo. “Lên lầu đi. Tôi có một trò tiêu khiển tuyệt hay dành cho tối nay.”

Khi họ lên phòng khách, Trevor nhìn những vết thương của Meghann và cười khẩy. Cô đứng khựng lại, và Simon quay sang. “Có chuyện gì?”

“Có thể tôi bị kẹt ở đây, nhưng tôi sẽ bị nguyên rửa nếu phải chịu đựng thứ rác rưởi này” – cô chỉ vào Trevor – “liếc mắt đều cáng với tôi.”

“Xin lỗi đi,” Simon ra lệnh cho Trevor.

“Ông chủ, tôi chẳng làm gì sai cả,” Trevor ngạo mạn nói.

“Mi đang quên thân phận của mình,” Simon bảo hắn bằng giọng nạt nộ, gay gắt khiến cho tên hầu tái nhợt đi. “Mi cũng quên mất rằng mi hoàn toàn có thể thay thế được. Giờ, mi đã mạo phạm tình nhân của ta. Cầu xin cô ấy tha thứ đi.”

Trevor bắt đầu lảo đảo điều gì đó, nhưng một cái nhìn sắc như dao từ Simon khiến hắn quỳ gối và nói rõ ràng, “Tôi xin cô thứ lỗi, thưa cô chủ.”

Meghann không quan tâm – Simon có niềm vui méo mó nào đó khi bắt con người tự hạ thấp nhân phẩm của mình, nhưng cô thì không. Cô liếc quanh căn phòng khách trống vắng. “Trò tiêu khiển của anh đâu, ông chủ?”

“Đến muộn. Con người thật không đáng tin.” Simon dành cho cô cái liếc mắt ám chỉ. “Họ hứa hẹn và rồi tìm cách lẩn tránh khỏi lời hứa.”

Meghann lờ câu đó đi, co chân lên ghé xô pha. Cô gục đầu trên đầu gối – cảm thấy sự buồn nản mọi khi lại ùa về.

Chuông cửa reo, và Meghann ngẩng đầu lên.

Tên quý lại có ý định gì cho tối nay thế? Chắc chắn là một trò đê bẹp tinh thần nào đó.

Trevor đưa vào một người đàn bà kéo theo đứa con nhỏ.

Không thể nào biết được tuổi của bà ta. Bà ta có thể từ ba mươi cho đến năm mươi tuổi. Mái tóc được nhuộm hoe vàng một cách dở tẻ, lộ cả chân tóc màu đen. Mascara của bà ta bị vón cục vào chỗ mi mắt, lớp phấn nền dày ít nhất là hai inch, và miệng bà ta là một đường đỏ đậm chuệch choạc. Bà ta mặc một chiếc váy đen quá chặt bên ngoài thân hình gày nhom xương. Những vết kim tiêm giăng đầy hai cánh tay – một con nghiện ma túy.

Cậu bé cỡ chừng năm tuổi. Giống như người đàn bà mà Meghann đoán chừng là mẹ nó, nó quá gầy. Khuôn mặt bản thủ; tóc tai bóng nhẫy, rối nùi. Chiếc quần thụng và áo thun rẻ tiền mà nó đang mặc thì vô cùng nhăn nhúm. Nó rất yên lặng, và Meghann biết tại sao khi nhìn đồng tử giãn nở của nó – nó đã bị cho dùng ma túy.

Người đàn bà thoáng liếc nhìn Simon để chào, rồi nhìn vào những vết bầm tím trên cánh tay Meghann. “Nếu ông định đánh tôi, phải thêm hai trăm nữa,” bà ta lẩm bẩm với Simon, khẽ lắc lư.

Meghann đứng dậy, đi tới chỗ cậu bé lãnh cảm. Cô nói, “Chào mừng,” và giơ tay ra, nhưng người đàn bà giật phắt nó đi. Meghann tưởng đó là một cử chỉ bảo vệ cho đến khi con mụ phù thủy nói.

“Tôi đã bảo rồi,” bà ta quát Simon, “bất kỳ hành động nào với thằng bé cũng phải là năm trăm – không kém hơn.”

Meghann muốn ói. “Hành động?” Cô nhìn vào đôi mắt trơ lỳ, vô

cảm của mẹ điếm. “Làm sao mẹ có thể bán đứng máu thịt của mình?” Sự chán nản biến mất; cô đang giận điên lên với ý nghĩ đứa trẻ ngây thơ này đã phải trải qua những gì.

Cô tóm lấy mẹ điếm và tát mạnh vào mặt mẹ. “Đồ rác rưởi độc ác! Ta hi vọng mẹ bị thiêu dưới địa ngục! Làm sao mẹ có thể để bọn chúng –“

Simon khẽ cười và kéo Meghann ra khỏi người đàn bà vô lương tâm. “Nào, nào, cô bé, em không thể đánh người khách của chúng ta được. Tôi còn chưa trả tiền cho mẹ mà.” Meghann giật đứa bé từ vòng tay tham lam của mẹ nó. Họ rút lui về phía lò sưởi.

Simon lấy ra mười tờ 100 đô la từ ví của mình và giơ nó cao trên đầu hẳn. Mẹ điếm mắt hẳn vẻ thờ ơ; mẹ hau háu nhìn vào chỗ tiền như một con chó đói nhìn vào cục xương lớn. Mẹ lao tới chỗ tiền, và Simon thả nó rơi trên sàn. Không chút tự trọng, người đàn bà bò lồm cồm xung quanh, nhặt từng tờ lên.

Khi bà ta đã có đủ tiền dặt vào trong cái nịt bút tất, bà ta hỏi Simon, “Hợp đồng là thế nào? Tôi diễn với vợ ông trong khi ông chơi với đứa bé à?”

Meghann ôm chặt đứa bé vào mình. Simon có thể lại kéo cô lên mái nhà – không đời nào cô chịu để bất kỳ điều gì xấu xảy ra cho đứa bé này lần nữa.

Simon nhìn thấy vẻ lo lắng và sự bảo vệ dữ dội trên mặt Meghann. “Nào, cô bé,” hẳn quở trách, “em thấy tôi tìm kiếm khoái lạc với đàn ông hay trẻ em lúc nào thế?” Hẳn nắm lấy mẹ điếm và xoay mẹ ra đằng trước đối mặt với Meghann.

“Mẹ nghĩ sai rồi, điếm. Mẹ và ta sẽ làm “trò” – để khai trí cho tình nhân trẻ tuổi của ta. Dường như cô ấy tin rằng ta là kẻ gây ra tất cả những trò ác độc trên đời này. Đơn giản chỉ vì ta đã kết liễu vài mạng sống không đáng giá.” Simon mỉm cười trên đầu mẹ điếm vào Meghann. “Chẳng phải vậy sao, cưng? Em có cái quan điểm uy mị, quá sức lãng mạn rằng mọi con người đều tốt, rằng chúng không đáng bị giết.”

Meghann trừng mắt. Giờ hẳn định làm gì nữa? “Tôi không thể chịu được việc giết người nữa. Nó làm tôi đau khổ.”

“Giết người chẳng liên quan gì đến chuyện đó cả. Chính là cái

lượng tâm Thiên Chúa Giáo quá mức tích cực của em đã huỷ hoại thứ đáng ra là niềm khoái lạc thuần túy. Giống như với tôi đây.” Simon cào những móng tay ngắn nhưng sắc lẹm trên mặt mụn điếm. Ngay lập tức ba vết máu xuất hiện.

Người đàn bà la lên trước cơn đau và phản đối. “Không được đánh trên mặt, quý ông.”

“Nhưng mụn chẳng cần gì đến một khuôn mặt lành lặn ở nơi mụn sắp tới cả.”

Trạng thái ngơ ngẩn vì ma túy biến mất khỏi khuôn mặt mụn điếm khi bà ta hiểu được mối hiểm nguy của mình. Bà ta cầu xin Meghann, “Thưa bà, bà phải giúp tôi. Tôi là một người mẹ.”

Meghann lao đến và dùng chính tay mình cào đè lên những vết thương nhẹ do Simon gây ra. Người đàn bà rú lên khi Meghann cào mụn. “Con chó cái độc ác, thối tha này! Mụn sẵn sàng để hấn xâm phạm đứa bé, và giờ mụn dùng chức năng làm mẹ để thoát khỏi cái mà mụn đáng được hưởng à!” Cô tát bà ta. “Ta hi vọng anh ta bắt mụn phải đau đớn.”

Simon lại cười kiêu lạnh gáy như trước. “Điều đáng tiếc ở đây là em rất thành thật, Meghann à. Nhưng chúng ta sẽ chăm lo đến chuyện đó ngay thôi.” Hấn xoay mụn điếm lại để bà ta nhìn chăm chăm vào đôi mắt xuyên thấu, ma quỷ của hấn. “Đầu tiên tôi còn phải thực hiện một bản án đã.” Hấn cắn cổ bà ta, lùi lại một chút đầy ghê tởm trước dòng máu nặng mùi ma túy. Rồi hấn lại cúi xuống lần nữa.

Meghann theo dõi; đầu tiên, cô thấy ghê tởm, nhưng rồi cơn khát máu kiểm soát cô. Cô quá cần máu; cô vẫn còn chưa hồi phục hoàn toàn từ sự tra tấn dưới ánh mặt trời. Simon giơ tay ra, và cô lao tới, không còn quan tâm tới đúng và sai nữa.

Nhưng Simon dùng bàn tay hấn để giữ cô ở cách một khoảng cánh tay trong khi hấn hút cạn máu người đàn bà. Meghann điên cuồng chiến đấu, tuyệt vọng vì thèm máu. “Làm ơn,” cô van xin, ghê tởm chính mình. “Em cần nó. Xin anh, ông chủ.”

Simon ngẩng đầu lên khỏi cái xác và dễ dàng tóm bàn tay Meghann định tát hấn. Hấn kéo cô lại gần. “Nhưng tôi tưởng giết người là sai.”

Meghann đoi máu đến nỗi răng nanh của cô đã lộ ra. Cô thậm chí còn điên cuồng tóm cổ tay Simon, nhưng hấn kéo giạt tóc cô lại. “Nếu em cần máu, hãy lấy của nó.” Hấn thả cô ra và chỉ về đứa bé.

Cú sốc từ lời đề nghị của hấn xuyên qua cơn khát máu như một cái tát thẳng vào mặt. Đó là điều tồi tệ nhất mà hấn từng đề nghị.

“Không,” cô hỗn hển, kinh hoàng.

“Tại sao không?”

“Nó chỉ là một cậu bé,” cô khóc, “một đứa trẻ. Nó không đáng –”

“Nào, đó là vấn đề đáng hay không à? Cô bé tội nghiệp. Tôi cược tất cả những gì tôi có là em sẽ không thêm tốn đến một giây với cái thứ rác rưởi này.” Hấn đá vào mục điểm đã chết. “Nhưng nếu tôi chạm vào đứa bé, em sẽ cố hết sức để giết tôi. Em là ai mà dám quyết định con người nào “đáng” chết bởi vì họ đã không sống theo những chuẩn mực của em? Em yêu à, em đang lừa tôi như thể tôi là một thứ trời dấy từ địa ngục, nhưng em thậm chí còn không biết là mình đang phạm phải một trong bảy trọng tội. Kiêu ngạo, Meghann à.” Simon dùng một ngón tay dò theo hàm cô. “Cần phải có một sự tự hủy hoại hoặc kiêu ngạo đến thế nào mới dám cho là chỉ mình em xứng đáng quyết định ai được sống và ai phải chết? Em nghĩ về mình như một vị chúa trời để đưa phán quyết cho loài người chăng? Nếu thế, tôi vỗ tay khen ngợi em. Nhưng vì lý do nào đó mà tôi không tin như vậy. Có vẻ như em đang có một đức tin lầm lạc rằng hầu hết con người đều tốt đẹp. Em sai rồi, cô bé. Con người không tốt – chúng là những sinh vật thấp hèn, ngu xuẩn, thảm hại.”

Simon dành cho cô nụ cười nửa miệng độc ác khiến cho cô sớn gai ốc. “Kể cả người cha đáng phong thánh của em cũng có vài cái kim trong bọc. Nếu tôi kể cho em là người đàn ông mà em đặt lên bệ thờ đó đã từng thuê người đánh một đại diện công đoàn đến chết vì anh ta cố tổ chức nghiệp đoàn trong công ty xây dựng của ba em hồi đại suy thoái thì sao?”

“Không!” Meghann gào lên. “Đồ dối trá.”

“Nào, Meghann, đừng có tức giận với ba em. Tại sao ông ấy phải dành cho công nhân của mình đồng lương xứng đáng trong khi ông ấy muốn mua cho cô con gái nhỏ xinh đẹp của mình những bộ váy và đồ chơi đắt tiền? Cô bé à, tuổi thơ của em đã được xây dựng bằng

những đồng tiền nhuộm máu.” Meghann lắc đầu giận dữ. “Hay có lẽ em muốn biết về con điếm mà ba em ghé thăm mỗi tháng một lần – sau khi đưa em tới Calvary?”

“Tại sao anh lại nói những điều kinh khủng này?”

“Tôi tò mò. Những hé lộ bản thủ đó có làm ba em “đáng” chết không?”

Giờ Meghann đã nhìn thấy mục đích của tất cả chuyện này. Simon có thể cút xuống địa ngục đi – hẳn sẽ không dễ dàng nhét chuyện này vào cô.

Cô ngẩng cao đầu và nói bằng giọng bình tĩnh, rõ ràng. “Anh đang nói rằng con người có khiếm khuyết... khiếm khuyết bẩm sinh, không thay đổi được. Rằng kể cả những người tôi coi trọng, như ba tôi, cũng có thể làm ra những việc kinh khủng.” Cô chỉ vào cậu bé. “Vậy thì tại sao chúng ta lại không giết trẻ con, hay bất kỳ ai chúng ta muốn? Rốt cuộc, bọn họ đều đã bị vấy bẩn vì nguyên tội^[8] rồi mà? Có lẽ điều đó đúng, Simon. Nhưng tôi không hề mong vấy bẩn linh hồn mình thêm nữa bằng cách gây ra tội ác. Tôi sẽ không giết ai nữa.” Đôi mắt Simon tối lại. Hắn nắm lấy Meghann, nhưng cô vẫn nói tiếp. “Phải, tôi ghét người đàn bà đó. Nhưng tôi sẽ không giết mẹ ta. Mẹ ta nên bị vào tù. Và đó là nơi mà ba tôi nên ở nếu điều anh nói là đúng. Tôi sẽ không bao giờ giết thêm người nào nữa, Simon. Vì vậy cứ mang tất cả rác rưởi của thế giới đến đây. Điều anh đang làm là sai và tôi không còn muốn dự phần vào đó nữa.”

Simon tìm kiếm mắt cô, và cô nhìn thấy đôi mắt hắn nhú lại thất vọng. Cô cảm thấy một chút thắng lợi; hẳn đã không thể ép cô làm hay nghĩ như hắn muốn.

Hắn thả rơi cô trong sự ghê tởm và tới bên đứa trẻ. Dù cho mẹ nó đã bị giết, thằng bé vẫn không hề ngẩng lên. Con mẹ ấy đã cho thằng bé uống cái gì mà nó bất động như thế?

Simon cầm đứa trẻ trong tay, và thằng bé bắt đầu khóc. Meghann nghĩ có thể hẳn đã làm như với Johnny Devlin – chữa lành thằng bé vừa đủ để cho phép cơn đau thấm vào.

Tiếng khóc của thằng bé xuyên qua cô như một con dao. Làm sao Simon có thể nhìn xuống khuôn mặt đứa bé mà không có một chút cảm xúc nào ngoại trừ cơn khát máu?

“Máu của trẻ con là thứ ngây thơ, sợ hãi đậm đà và ngon lành nhất. Vì em đã chọn từ chối thưởng lãm, tôi sẽ dành nó cho chính mình.”

“Không!” Cô không thể cho phép một tội ác như thế. Khi Simon cúi đầu về phía thằng bé đang la hét, sợ hãi, Meghann điên cuồng nhìn quanh căn phòng. Có thứ gì cô dùng làm vũ khí được không? Rồi mắt cô rơi trên hai cửa sổ cao từ sàn nhà lên đến trần. Kính sẽ làm Simon bị thương nếu cô có thể thổi nó vào trong phòng khách...

Cùng lúc Meghann tưởng tượng cửa kính bị vỡ vụn, hai cánh cửa sổ nổ tung với lực đủ để làm cô bay khỏi mặt đất. Meghann rơi cạnh lò sưởi khi đám kính bay vào trong phòng khách – lao về phía Simon.

Hắn phải thả rơi đứa bé để bảo vệ mình khỏi bị chém nát. Meghann tóm lấy nó và đẩy nó ra sau cô. Rồi cô nhặt thanh còi lò lên và giơ ra trước mặt để tự vệ.

Simon bỏ tay ra khỏi mặt hắn và Meghann kêu lên ghê sợ. Có những dòng sông máu nhỏ giọt từ khuôn mặt trắng bệch của hắn. Đôi mắt màu vàng của hắn nổi bật trên nền máu, sáng rực vì sự căm ghét điên cuồng.

“Cô đã làm gì thế hả?” hắn gầm lên với Meghann. Hắn lao về phía cô, nhưng một miếng kính vỡ trên sàn làm hắn trượt chân. Hắn bay tới trước, và trong một hành động theo bản năng, cô giơ thanh còi lên... đâm thẳng vào ngực hắn.

Hắn thét và đổ gục xuống người cô. Sức nặng của hắn càng làm thanh còi đâm sâu vào tim.

Meghann bò ra khỏi người hắn. Simon bất động và trắng bệch; những vết cắt trên mặt hắn càng nổi bật so với vẻ tái nhợt của hắn. Hắn chết chưa? Cô cẩn trọng chọc vào người hắn, giật nảy ra sau khi hắn mở mắt. Đôi mắt chứa đầy đau đớn – đó là lần duy nhất cô từng thấy hắn bị đau.

Simon đang thở hổn hển và cố giơ hai tay lên. Hắn bắt đầu nói gì đó, nhưng quá nhỏ nên cô không hiểu. Sau khi nhìn hắn hớp hơi như con cá chết vài phút, Meghann quyết định là hắn bị thương quá nặng không thể làm đau cô được. Cô ấn tai vào môi hắn.

“Lấy... nó... ra,” hắn hào hển nói.

“Anh không thể lấy ra sao?” Rồi cô nhớ lại điều hấn đã kể cho cô biết vào cái đêm hấn bắt cô giết Johnny Devlin: một cái cọc đâm xuyên tim sẽ giết chết ma cà rồng, nhưng cần tới hàng giờ. Meghann sẽ không ngồi ở đây để mà chờ hấn chết. Nhưng làm sao cô có thể chắc chắn là hấn đã chết? Thiêu hấn? Cô bỏ qua ý định đó. Đây là thành phố New York – không có chỗ nào để cô nhóm một giàn thiêu mà không gây sự chú ý. Nhưng cô có một ý tưởng tốt hơn – một ý tưởng mà Simon đã cho cô.

Cô nhìn vào đôi mắt đau đớn nhưng vẫn đầy cao ngạo của chủ nhân mình. Cô cố hết sức bắt chước nụ cười độc địa đã nhìn thấy trên mặt hấn cả ngàn lần. “Anh có đọc Kinh thánh không, ông chủ đang hấp hối vô dụng của em? Anh có nhớ câu “Một mắt đổi một mắt” không?”

Cô quay lưng lại với hấn và rít lên, “Trevor!”

Tên người hầu đi vào phòng, rõ ràng là không muốn nhưng không thể khước từ mệnh lệnh.

“Lạy Chúa Jesus,” hấn thốt lên khi trông thấy Simon trên sàn, “cô giết ông ấy rồi!”

“À, đang cố đây.” Cô bước tới chỗ gã đàn ông mà cô căm ghét và buộc mình phải vượt cánh tay hấn. “Trevor à?” cô rên rỉ. “Tôi biết chúng ta không thích nhau, nhưng chúng ta thoả thuận được không?”

Trevor lôi ánh mắt khỏi vị chủ nhân đang ốm yếu của mình. “Thoả thuận thế nào?”

“Tôi sẽ tặng gấp đôi tiền hưu trí mà Bá tước Baldevar hứa cho ông nếu ông giúp tôi đưa hấn lên mái nhà. Hai triệu đô la – trả ngay đêm nay.” Giọng điệu bàn công chuyện của cô không thể che giấu nổi vẻ đắc thắng lạnh lùng trong đôi mắt.

Trevor không hề biết cô đã dành được thế thượng phong với Simon thế nào, nhưng ông chủ rõ ràng là đang chết. Hấn không thể di chuyển và đôi mắt đang mất tập trung. “Làm sao tôi biết cô sẽ trả tiền cho tôi?”

“Ông không biết,” cô bình tĩnh nói, “nhưng ông chẳng có tư cách gì mà tranh cãi với tôi. Giúp tôi và tôi sẽ ban thưởng cho ông. Cãi lại, hay cố giúp tên con hoang đó, và tôi sẽ đặt ông lên mái nhà bên

cạnh Simon với cái móc của chính ông xuyên qua ngực. Phải mất hàng giờ mới chết vì bị đâm như thế, Trevor à. Những giờ đau đớn, vật vờ.” Cô không biết Trevor biết được bao nhiêu và ma cà rồng, hay có biết cô đã cạn kiệt sức lực vì đêm qua hay không – cô không thể tự mình kéo Simon lên trên ấy.

Màn đe dọa của cô đã hiệu quả bởi hấn đi tới chỗ Simon và kéo cả hai tay. Trevor cố gắng không run rẩy; ông ta chưa từng chạm vào ông chủ trước đó. Khi ông ta tóm người hấn, Simon tập trung đôi mắt đủ lâu để khiến Trevor cảm nhận những ngón tay lạnh buốt nắm lấy trái tim ông ta.

“Cô có thể... ờ, nắm chân ông ấy không?”

Meghann thoáng lo lắng về việc để lại đứa trẻ một mình, nhưng dường như nó đã lại tê liệt. Nó đã ngừng khóc khi cửa sổ vỡ tung. Giờ nó đang nằm trên sàn với một ngón cái đứt trong miệng.

Khi cô và Trevor đưa được Simon lên giữa mái nhà, Trevor thả rớt gánh nặng của hấn. “Khi nào tôi nhận được tiền?”

“Ta không biết.” Cô kéo hấn lại gần và cúi đầu xuống cổ hấn. “Chúa sẽ quyết định về phần thưởng cuối cùng của mi sau một đời phục vụ quý ngài ma quỷ.”

“Không!” hấn kêu lên khi thấy những chiếc răng nanh sắc nhọn hạ xuống. “Cô đã hứa –“

“Đừng bao giờ tin lời ma cà rồng – đặc biệt là kẻ khinh ghét mi.” Đây là hành động tự vệ, Meghann tự bảo mình. Cô cần phải lấy lại sức lực, và nếu cô để cho Trevor sống, cô chắc chắn hấn sẽ phản bội lại cô.

Máu chữa lành cô. Tuy nhiên, cô chẳng mấy vui vẻ với mùi vị chua lèm của Trevor. Những vết thâm tím của cô mờ đi và sức lực trở lại. Đáng lẽ cô phải cảm nhận sự đắc thắng trong cái chết của Simon, nhưng cô vẫn còn bị sốc vì sự xoay chiều bất ngờ của các sự kiện.

Một bàn tay mạnh mẽ nắm lấy mắt cá chân cô, và thế giới biến thành màu đen. Từ trong hư không, cô nghe một giọng nói ra lệnh cho cô, Meghann, lấy nó ra.

Trong hôn mê, cô đặt bàn tay lên cái cờ trước khi cô nhận ra việc

mình đang làm. Rồi cô lùi lại hoảng hốt. Simon vẫn còn mạnh đến mức nào nếu hẳn suýt nữa thì bắt cô làm được một việc sẽ dẫn đến cái chết của chính cô?

Cô lão đảo đi tới cửa thông ra mái. Cô phải tránh xa khỏi đây, đấu tranh với giọng nói đang cố chiếm lấy sự tỉnh táo của cô lần nữa.

Với hai bàn tay lúng túng, cô trông vào chiếc quần jean và áo sơ mi. Cô giật chiếc va li từ phòng thay đồ và vội vã ném vào đó ít đồ lót và quần áo. Cô không cần nhiều, chẳng cần đồ trang sức hay lông thú gì cả. Chỉ cần mang đủ...

Lấy nó ra!

“Ngừng lại,” cô kêu và vội vã đóng va li. Không, chờ đã – cô ném những vật kỷ niệm của ba vào và lao xuống cầu thang, suýt nữa thì ngã gãy cổ.

Cứu chủ nhân của cô.

Cô dùng ý chí mở toang két sắt. Không hề suy nghĩ, cô tóm vài cọc tiền, chẳng biết là bao nhiêu.

Cứu tôi, Meghann.

Cô phải bám vào bàn để ngăn mình không bước đi. Tôi sẽ không làm, cô chống lại. Không làm.

Khi cô tưởng là mọi chuyện đã xong, cô tóm lấy đứa bé và choàng áo khoác vào. Cô mở cánh cửa...

Tới bên tôi.

Chân cô đã ở trên bậc cầu thang khi mắt cô mở lớn. Bằng cách kêu gọi tất cả ý chí của mình, cô cũng ào ra được khỏi ngưỡng cửa trước với cậu bé và chiếc va li.

Chắc hẳn Chúa đã ở bên cô bởi vì một chiếc taxi đang đi xuống và cô dừng nó. “Cô có ổn không thế? Trông cô như vừa thấy ma.”

Giờ có vẻ cô cảm thấy tốt hơn khi đã ra khỏi nhà, nhưng vẫn còn có cái gì đó – như một bàn tay đặt trên vai cô. “Đi đâu đây, cưng?”

Cô sẽ làm gì với đứa trẻ này? Mẹ nó, dù là một người mẹ chẳng ra gì, đã bị giết. Rồi cô nhớ đến nhà thờ mà cô đã tới cùng với Charles. Cô cho người lái xe địa chỉ.

Bên ngoài nhà thờ, cô quỳ xuống và vỗ vào đầu đứa bé. “Tên cháu là gì, cưng?”

“Mike,” nó nói bằng giọng ngượng ngập – như thể nó không thường xuyên nói chuyện.

Meghann muốn làm gì đó cho đứa bé này, giúp nó bằng cách nào đó. Cô tìm kiếm trong trí óc nó và quan sát những ký ức ghê gớm, đau đớn của nó. Mẹ nó đã bắt nó trải qua địa ngục, cho phép mọi loại căn bã làm đủ việc với nó. Meghann quyết định sẽ cho nó làm trẻ con một lần nữa – trả lại nó sự trong sáng của nó.

Cô đặt hai bàn tay lên đầu nó; rồi tập trung vào tẩy xoá ký ức của nó. Cô không biết chính xác phải làm thế nào; cô cố tưởng tượng một phiến đá màu trắng và khiến thằng bé chia sẻ hình ảnh ấy. Sau vài phút, cô hỏi nó lần nữa.

“Cháu tên là gì?”

Cậu bé nhìn vào người phụ nữ xinh đẹp mà nó nghĩ nó chưa bao giờ gặp. “Cháu không biết.”

Tạ ơn Chúa, Meghann nghĩ. Giờ cô gần như thấy vui mừng vì mình là ma cà rồng – Simon chắc đã chết và cô có thể giúp cậu bé này.

Cô mỉm cười và vuốt mái tóc lâu chưa gội. “Tên cháu là Mike. Cháu không nhớ tên mẹ hay nơi mình sống. Cháu sẽ đi vào trong ngôi nhà thờ đẹp đẽ kia và nói với vị linh mục tên của cháu. Nhưng cháu không nhắc tới cô. Chỉ tên cháu thôi, OK?”

Thằng bé gật đầu và hôn vào má Meghann trước khi lảo đảo đi về phía nhà thờ. Cô nghĩ nó sẽ ổn. Bên dưới lớp nhem nhuốc, nó là một thằng bé đẹp trai, và giờ nó không hề có ký ức gì về những sự ghê tởm mà mẹ nó đã buộc nó phải làm. Có lẽ nhà thờ sẽ tìm được một gia đình nhận con nuôi tử tế cho nó hay một trại tế bần tốt.

Giờ cô có những việc riêng cần phải làm trước khi rời khỏi New York.

Meghann đi dọc con phố 58 và đại lộ Roosevelt, nhìn ngắm những cảnh quan quen thuộc thời thơ ấu. Khu vực này không hề thay đổi gì cả; hầu hết các căn nhà đều trông y hệt như cũ. Một vài cái có lớp sơn hay ván gỗ mới.

Nó đây rồi – ngôi nhà gạch hai tầng đẹp đẽ của ba cô. Giờ nó là nhà của Frankie. Đang gần tới Giáng Sinh, cô nghĩ, rất có khả năng là toàn bộ gia đình đều ở đây để đón chào đứa em gái hoang đàng trở về. Cô nghĩ lại những ngày xưa cũ – họ cùng nhau chọn cây thông, và tranh nhau trang trí. Chúa nguyện rửa Simon Baldevar dưới địa ngục vì đã cướp đi điều đó của cô. Hi vọng rằng vào ngay lúc này hắn đã đang trên đường tới đó rồi. Meghann không thể cảm thấy bàn tay áp bức đó nữa.

Meghann đứng trên ngưỡng cửa, không thể thu đủ can đảm để nhấn chuông. Lỡ họ không lắng nghe thì sao? Lỡ họ ghét cô thì sao? Vậy thì đáng đời mình, cô tự bảo mình một cách giận dữ.

Trong khi Meghann đang đứng trong thế tiến thoái lưỡng nan, cánh cửa gỗ sồi mở toang. Anh trai Brian của cô đứng ở đó trong chiếc áo khoác len màu đen, với cổ áo tu sĩ lộ ra. Anh nhìn chăm chăm vào đứa em gái mất tích từ lâu của mình. “Maggie!”

“Anh đã thành linh mục,” cô nói trong sự kinh ngạc.

Brian không nói thêm gì khác; anh chỉ ôm cô thật chặt và nhắc cô lên khỏi mặt đất. “Anh biết là em sẽ về; anh đã cầu nguyện với Chúa,” anh nói qua hai hàng nước mắt.

“Này, Brian? Chú làm cái quỷ gì ngoài đó thế? Tôi tưởng chú phải về...” Anh cả Frankie ra cửa, mặc một chiếc áo len và quần dài. Anh chết đứng. “Maggie?” anh thì thào.

Cô nhìn lên từ vòng ôm bảo vệ của Brian. Trước khi cô nói được gì, Brian đã nói, “Nào, Frankie, đừng có mà mắng mỏ nó. Nó đã về; đó là điều quan trọng.”

“Đáng lẽ nó phải về vì Ba.” Frankie không có vẻ giận dữ; anh chỉ đang quá ngạc nhiên.

Meghann bắt đầu khóc, lớn tiếng và đầy tang thương. “Em đã không biết!” cô oà lên. “Hắn đã không nói với em. Em chưa bao giờ nhận được thư từ hay điện thoại gì cả...”

Frankie giật mình. Anh đặt một bàn tay vụng về lên tóc em gái. “Vì Chúa, em không thể cứ khóc thế này ngoài phố được.” Giọng của chính anh bây giờ cũng đầy nước mắt. “Theresa!” anh hét vào trong nhà trong khi cầm lấy chiếc va li. “Maggie đang ở đây! Mang cho nó ít brandy hay cái gì đó; nó buồn lắm.” Anh trở vào trong, cùng với

Brian kéo theo Meghann.

Brian đặt cô lên chiếc ghế sofa màu xanh quen thuộc. Theresa cũng bị sốc như hai người kia. Chị đưa cho Meghann đồ uống và nói, “Em sẽ đi lấy khăn lạnh để đắp mắt cho cô ấy.”

“Tốt,” Frankie bảo chị. “Và gọi mọi người vào nữa. Bảo với các em là em gái chúng cuối cùng cũng trở về nhà.” Anh nắm hai bàn tay Meghann. “Chúa ơi, em lạnh như đá vậy. Có chuyện quái quỷ gì đã xảy ra thế?”

“Frankie,” Brian cảnh cáo, “có lẽ ta nên cho em nó cơ hội thu giãn đã –“

“Không,” Meghann nói. “Em muốn kể cho các anh. Em rất xin lỗi. Em không biết về chuyện của Ba nếu không em đã tới ngay.”

“Ày, Maggie – em tưởng anh không biết chuyện đó sao?” Frankie hỏi cô. “Anh biết anh đã viết gì, nhưng mà Brian đã bảo anh là anh sai rồi. Bọn anh đều biết em yêu ba, nhưng anh quá... Anh không hiểu nổi sao em không bao giờ về nhà...”

Brian tới bên cô trong khi Theresa đặt miếng khăn lên trán cô. Meghann lại bắt đầu khóc – vì hạnh phúc. Cô đã nhớ họ biết bao, nhớ sự quan tâm và tình yêu giản dị không đòi hỏi đáp lại.

Theresa chỉ thoáng nhìn khuôn mặt thiếu nữ của em dâu là biết câu trả lời cho toàn bộ điều bí ẩn. “Đúng như những gì em vẫn bảo anh từ lâu, Frankie. Gã đàn ông đó, gã chồng – có thể hẳn đã giữ bí mật với Maggie.”

“Hắn không phải chồng em!” Meghann kêu lên. Mọi người đều choáng váng, và cô nhắc nhở mình nhớ tới sự gia phong của cô. “Ý em là bọn em sẽ ly dị. Em ghét hắn!”

Brian trông có vẻ không thoải mái. “Cưng à, ly dị là tội ác.”

“Thôi đi, linh mục,” Frankie cảnh cáo. “Hãy nghe câu chuyện của nó trước đã. Tại sao em lại muốn li dị?”

Meghann kể cho họ một câu chuyện hơi hơi giống sự thật. Cô bắt đầu bằng lá thư mà cô đã viết cho ba. Cô kể với họ rằng Simon Baldevar đã cuốn cô đi bằng sự quyến rũ và giàu có của hắn (một phần sự thật). Nhưng sau một thời gian, hắn đã làm những việc kinh khủng. Hắn đánh cô suốt (sự thật). Cô chừa lại phần nô lệ hoá

và ác dân; nó sẽ làm họ bị sốc. Tất nhiên cô không kể gì với họ về việc hấn là ma cà rồng (hay việc cô cũng là ma cà rồng). Điều cô kể với họ là cô không được phép có ý kiến và sở thích riêng mà hấn không chấp nhận, rằng hấn kiểm soát và thống trị cuộc đời cô, đánh cô bất kể khi nào cô chống đối. Cô chỉ ra sự giàu có và ảnh hưởng của hấn như một lý do khiến cô khó rời bỏ hấn. Cuối cùng cô kể cho họ nghe cô chỉ vô tình phát hiện ra cái chết của ba họ. Thêm vào chuyện hấn đánh cô thừa sống thiếu chết khi cô tới thăm mộ ông.

“Em có làm đám cưới trong nhà thờ không?” Brian hỏi.

“Anh không quan tâm là nó có được chính đức giáo hoàng chết dẫm làm phép cưới không,” Frankie gầm gừ. “Nó sẽ không ở với thằng khốn nạn đó thêm một đêm nào nữa!”

“Frankie!” Theresa quả trách.

“Anh xin lỗi, nhưng không ai được đánh đập em gái nhỏ của anh rồi thậm chí còn không có lòng thông báo cho nó khi ba nó hấp hối.” Frankie uống cạn ly whiskey của anh. “Có lẽ tên khốn biết rằng ba và bọn anh sẽ xé xác hấn ra nếu biết hấn đối xử với con bé như thế nào.” Frankie vòng cánh tay quanh Meghann. “Giờ em về nhà rồi, nhóc. Em sẽ ly dị và ở lại đây cho đến khi em gặp một ai đó.”

Meghann mỉm cười. “Cảm ơn vì lời đề nghị, nhưng em không thể ở lại.” Cô cắt ngang những lời phản đối của anh với những sự thật nửa vời khác. “Hấn có nhiều quyền lực hơn anh có thể tưởng tượng được... Em sẽ không an toàn ở đây. Nhưng em có bạn... ở Ai-len. Họ có thể giúp em.”

Frankie trông có vẻ nghi ngờ. “Frankie, làm ơn mà. Em không thể đi từ chỗ làm cô vợ bé nhỏ của hấn thành cô em bé nhỏ của anh được. Em cần phải tự mình làm chuyện này. Em đã tự mình rời bỏ hấn, đúng không nào? Em hứa, em sẽ an toàn bên các bạn mình.” Hơn nữa, sẽ chẳng mất bao lâu để gia đình cô phát hiện ra có gì đó không ổn. Chẳng lẽ cô lại hỏi anh trai mình là liệu cô có thể ngủ trong tầng hầm để mặt trời không giết chết cô không à?

Frankie nghĩ về chuyện đó. “Anh đoán là em biết điều gì tốt nhất. Nhưng em phải viết thư nhé. Không làm người lạ nữa.”

“Em hứa.” Cô cười với anh.

“Nhưng bọn anh có thể làm gì cho em không?”

“Anh có còn cái hòm mà ba mẹ vẫn dùng khi đi du lịch không?”

“Cái hòm lớn đó hả? Có, nó ở trên gác mái.”

“Cho em cái đó. Và, Frankie, anh có thể chuyển nó tới Sân bay Idlewild vào ngày mai, khoảng tám giờ sáng được không? Nó sẽ được chuyển tới nhà mới của em, nhưng em không có thời gian đưa nó ra đó. Nó sẽ ở trong phòng khách sạn của em.”

“Khách sạn?” Frankie ngạc nhiên. “Em ở lại đây.”

Meghann lắc đầu. “Không được – em có quá nhiều việc phải làm.”

Frankie và những người khác có vẻ thất vọng, nhưng Meghann dùng một chút sức thuyết phục của mình. “Ít nhất em cũng ở lại để gặp mọi người chứ?”

“Giá nào em cũng không bỏ lỡ.”

Các anh trai của cô bước vào, và Frankie ép từng người bên ngoài hành lang, kể với họ câu chuyện về cuộc sống của Meghann với Simon. Từng người một, họ đi vào phòng khách, thề thốt trả thù và ôm cô em gái mà họ tưởng sẽ không bao giờ gặp lại nữa.

Một khi những lời đe dọa tính mạng của Simon đã được thốt ra, buổi tối trở nên hào hứng hơn. Trừ Meghann, mọi người đều say khướt, và chẳng bao lâu, các cuốn album được mang ra; máy quay đĩa chơi thứ nhạc sống động, âm ĩ. Hàng xóm láng giềng chẳng dám phàn nàn – Frankie là đội trưởng đội cảnh sát khu vực.

Họ hơi ngạc nhiên vì cô em gái nhỏ đã không có con, nhưng rồi quyết định rằng có lẽ như thế lại hơn nếu xét đến việc chồng cô là một tên khốn như thế nào. Họ đều ra lệnh cho cô phải tìm một người đàn ông tốt hơn ở Ai-len – họ đều đồng tình cho rằng toàn bộ vấn đề là vì Simon là người Anh.

Meghann nhảy với các anh trai cho đến khi họ đều ngã lăn ra sàn, thở hồng hộc. Khoảng bốn giờ sáng, cuối cùng Frankie cũng cho cô đi nhờ vào thành phố cùng với chiếc hòm của cha mẹ họ.

Tại khách sạn, Frankie khăng khăng đòi mang cái hòm lên căn phòng nhỏ mà cô đã đặt trước khi tới Woodside thăm gia đình. Meghann cũng đã gọi tới sân bay để đặt trước một vé tới Ai-len ngày hôm sau nữa, và tới Idlewild để trả tiền cho chuyến vận chuyển

chính mình sang đó.

Frankie dành cho cô cái ôm siết. “Giữ liên lạc nhé?”

“Tất nhiên.”

Anh khẽ hôn vào trán cô. “Quên điều anh đã viết trong lá thư ngu ngốc đó đi. Anh luôn biết đó không phải là lỗi của em; chắc phải có một lý do nào đó. Anh yêu em, nhóc.”

“Em cũng yêu anh,” cô bảo anh.

Frankie rời khỏi đó trước khi anh lại bắt đầu khóc. Meghann theo dõi anh rời đi, cảm tạ ông trời vì cô đã có một cơ hội làm lành với gia đình mình.

Cô gói ghém chỗ đồ đạc ít ỏi của mình vào trong hòm, và xoáy chần của khách sạn. Ít nhất cô cũng phải cố làm cho cái thứ chết tiệt này dễ chịu một chút. Meghann chờ đến giây phút cuối cùng trước khi mặt trời mọc mới chui vào trong. Cô kéo tấm đậy xuống và dùng siêu năng lực của mình để khoá nó.

Mình đã làm được, cô bàng hoàng nghĩ. Mình đã trốn thoát; Simon đã chết. Không biết sắp tới sẽ ra sao, cô nghĩ trước khi đi ngủ.

Chương

18 tháng Mười hai, 1957

Charles Tarleton mang chiếc hòm qua cánh cửa ghi KHÔNG TIẾP KHÁCH. Khi anh đã hài lòng vì không có ai khác ở đó, anh mở nó ra. “Meghann!”

Cô cố vươn người dậy và ôm anh, nhưng chân cô cứng quá. Anh đỡ cô dậy. “Anh biết – chẳng dễ chịu gì.”

“Chắc phải có cách nào tốt hơn chứ,” cô gắt. Cô cảm thấy như một cái bánh xoắn thừng, và ánh sáng làm mắt cô đau sau khi ở suốt trong cái hòm. Cô chưa từng gặp vấn đề gì trong việc di chuyển vì Simon đã mua một chiếc máy bay riêng vài năm trước. Tuy nhiên, mọi chuyện đã có thể tệ hơn – cô đã có thể phải dùng một chiếc quan tài.

Charles rút ra một chiếc bình bằng bạc từ trong áo choàng và đưa cho Meghann.

“Cái gì đây?”

“Máu – nó sẽ khiến em đỡ hơn.”

Meghann tóm lấy chiếc bình và uống ừng ực. Thật là một ý tưởng tuyệt vời – bạn sẽ không bị lên cơn khát máu và giết người khi uống bằng chai. Sau khi uống cạn chiếc bình, cô đã có thể tự mình bước đi. Nhưng đầu tiên cô vòng hai tay quanh Charles.

“Cảm ơn vì đã giúp em trong việc với Simon.”

“Nhưng anh có làm gì đâu,” Charles phản đối. “Khi anh tới đây và thấy chiếc hòm trống rỗng, anh đã sợ gần chết. Nhưng rồi anh gọi tới Algonquin và họ nói với anh tin nhắn của em – rằng một chiếc hòm khác sẽ tới trong vòng hai ngày. Sao em làm được, Meghann? Làm sao em trốn thoát Simon?”

Meghann thở dài. “Đó không phải là điều em muốn nghĩ lúc này. Anh có phiền lắm không nếu em chờ tới khi gặp Alcuin mới nói chuyện gì đã xảy ra? Em không muốn phải đi hết chỗ này đến chỗ khác kể đi kể lại mãi chuyện này, giống như Thuỷ thủ già vậy.”

“Anh hiểu.” Chắc hẳn chuyện đó không dễ dàng gì – kể cả với máu tươi, trông Meghann cũng quá nhợt nhạt và có những quầng thâm dưới mắt. Nhưng hai hồ nước trong xanh kia dường như cũng tĩnh lặng hơn. Charles khó mà chờ tới khi nghe chuyện làm sao cô trốn thoát khỏi Simon được.

Charles dẫn cô ra chỗ chiếc Aston-Martin của anh; anh ném chỗ đồ đạc nghèo nàn của cô lên ghế sau.

Meghann nhìn vào phong cảnh vùng quê Ai-len. Cuối cùng cô cũng đã thấy Ai-len, nhưng là vào ban đêm. Tại sao cô lại không thể nhìn thấy vẻ đẹp thực sự của Hòn đảo ngọc được?

Họ đi trong im lặng một lúc, Meghann thấy vui vui vì những túp lều tranh và các phê tích lâu đài mà cô nhìn thấy. Cuối cùng, Charles dừng lại trước một kiến trúc khổng lồ làm cho Meghann há hốc miệng kinh ngạc.

“Em nghĩ sao?”

Meghann bàng hoàng nhìn vào kiến trúc bằng gạch đồ sộ với biết bao nhiêu ống khói, bao lơn, và mái nhà có gờ của nó. Đây không phải là một ngôi nhà – nó là một vương quốc thu nhỏ. Cô đã từng nghe người ta nói những vì sao trên trời khiến cho họ cảm thấy bé nhỏ - đó chính là cảm giác của cô khi nhìn vào tòa nhà dành cho mục sư to khổng lồ trước mặt cô.

“Từ thời George,” Charles thông báo với cô, “được xây vào cuối thế kỷ mười tám.”

“Anh có bao giờ bị lạc chưa?” Meghann hỏi anh.

Charles cười khúc khích. “Anh cũng nghĩ y như thế khi lần đầu nhìn thấy chỗ này.”

“Con người từ cái làng chúng ta vừa đi qua cũng làm việc ở đây?”

“Tất nhiên.”

“Nhưng,” cô hỏi, “họ không nghi ngờ chúng ta là...”

“Họ biết chúng ta là những sinh vật kỳ lạ,” Charles trả lời. “Nhưng họ không quan tâm – lòng biết ơn dành cho Alcuin lớn hơn nỗi lo ngại về tính lập dị của chúng ta nhiều.”

“Tại sao họ lại biết ơn Alcuin?” cô tò mò hỏi.

“Đó là cả một câu chuyện dài.” Anh mỉm cười. “Anh nên kể cho em nghe bây giờ, hay em muốn vào trong?”

“Em chưa sẵn sàng bước qua ngưỡng cửa vào căn nhà đá đó,” Meghann trả lời. “Kể cho em nghe câu chuyện trước.”

Charles đốt một điếu thuốc và giơ bao thuốc cho Meghann. Rồi họ ngồi trên một chiếc ghế sắt nhìn được Nhà Lớn.

“Em biết gì về các lãnh chúa Ai-len trước cuộc Nổi loạn ^[9] không, Meghann?”

Meghann nhớ lại vài câu chuyện ba cô đã kể có liên quan đến những người Ai-len gốc Ăng-lo và các toà dinh thự của họ. “Em biết rằng những dinh thự đó được những kẻ không thèm quan tâm chút gì đến sự nghèo khổ của tá điền xây dựng nên bằng khoản chi phí khổng lồ,” cô trả lời với chút cay đắng. “Làm sao Alcuin lại sở hữu chỗ này?”

“Thầy mua lại từ chủ cũ.” Charles ngừng lại một chút đầy kịch tính. “Simon Baldevar.”

Meghann há hốc miệng với anh. “Simon Baldevar sở hữu chỗ này? Khi nào?”

“Hắn không dùng cái tên Baldevar; lúc ấy vẫn còn quá gần với cuộc đời con người của hắn nên hắn không mạo hiểm. Khá thú vị, em gặp hắn ngay đúng thời điểm duy nhất kể từ khi còn làm người hắn dùng đến tên thật. Đức ngài Robert Ashton, Bá tước Wexford, đã xây ngôi nhà này năm 1795. Bá tước Ashton là một gã nghiện rượu và cờ bạc nên đã làm mất ngôi nhà này trong một vụ đánh cược với Simon, lúc ấy mang tên Ngài Edward Pembroke, năm 1826.” Charles quan sát mặt cô. “Em biết năm 1847 là năm nào không, Meghann?”

“Năm 47 đen tối,” cô trả lời ngay lập tức. “Năm tệ nhất trong nạn đói khoai tây của Ai-len.”

“Một thời kỳ đen tối ở đây – mặc dù hầu hết các lãnh chúa đều không bị ảnh hưởng gì cả. Không, bọn họ có những ngôi nhà nguy nga, lối sống xa hoa của họ không hề giảm đi chút xíu nào trong khi các tá điền của họ thì chết đói. Trong một ngôi nhà như thế này thường có những bữa ăn thịnh soạn dành cho các vị khách thượng thức trong khi ở làng có ít nhất mười người chết – vì đói hay vì bệnh

sốt do thể trạng yếu ớt của họ.”

Meghann rung mình, tưởng tượng những tên khốn vô lương tâm hưởng thụ cuộc sống trong khi những người như bà cố của cô phải ăn cỏ để sống sót.

“Người Ai-len không hiểu tại sao Chúa lại quay lưng lại với họ và cho phép sự đau đớn này kéo dài. Nhưng người dân ở Ballnamore thì tin rằng Chúa không chỉ cử cái đói tới làm khổ họ, mà còn gửi một con quỷ tới để tra tấn họ nữa.”

“Simon,” cô đoán.

Charles u ám gật đầu. “Đúng vậy. Bá tước Baldevar không bằng lòng với việc lờ đi nỗi đau như hầu hết những người Ăng-lô khác. Không đâu – hẳn ngụp lặn trong đó. Hẳn sẽ cho mang một gia đình đang chết đói tới trước mặt mình. Rồi hẳn dùng đưa thức ăn trước đôi mắt cầu khẩn của họ. Chỉ sau khi người cha đã bò rạp xuống sàn nhà, hoàn toàn tự hạ nhục bản thân trước mặt các vị khách, Simon mới thí cho cả gia đình một ổ bánh mì. Rồi hẳn sẽ tặng phần tiêu khiển bằng cách theo dõi gia đình đó hoặc đưa thức ăn cho bọn trẻ hoặc tấn công lẫn nhau để giành được miếng bánh to nhất.”

Charles nhổ lên đất trước khi nói tiếp. “Nhưng Simon của chúng ta là một người thực dụng. Mặc dù hẳn luôn thích thú trò tra tấn, hẳn đã quyết định bán tài sản của mình ở Ai-len vào năm 1847. Hẳn biết rằng đất nước này sẽ không bao giờ hồi phục lại hoàn toàn từ nạn đói ấy, và hẳn sẽ mất tiền nếu tiếp tục ở lại. Hơn nữa trò đổi Trinh nữ lấy thức ăn đã bắt đầu làm hẳn nhàm chán.”

“Trinh nữ lấy thức ăn?” Meghann cẩn trọng hỏi.

“Mỗi ngày rằm, Simon sẽ cho quản gia của hẳn vào làng để thu thập khoảng mười cô gái đồng trinh ở vào độ tuổi từ mười hai đến hai mươi. Các cô gái được bảo là họ sẽ có đủ thức ăn cho cả gia đình trong nửa tháng nếu họ đồng ý mua vui cho Ngài Pembroke trong đêm đó.”

“Ý anh là hẳn ngủ với những cô gái trẻ tội nghiệp –“

“Meghann!” Charles mỉa mai quở trách. “Thế quá là nhẹ nhàng. Ôi, không. Đức ngài Baldevar bắt ép họ phải chơi trò quan hệ đồng tính với nhau – hãy tưởng tượng một cô gái chân quê hồn nhiên thì sẽ bị sốc đến thế nào. Hoặc họ sẽ bị các vị khách của hẳn cưỡng hiếp

tập thể. Hoặc chỉ đơn giản là bị tra tấn cho đến khi mặt trời mọc – bất kể điều gì chợt nảy ra theo sở thích quái đản của hắn đêm hôm đó. Tất nhiên, một vài người được những ông bố bà mẹ đau khổ tìm thấy vào sáng hôm sau... không còn một giọt máu.”

“Nhưng như anh đã nói, Simon đã vui chơi đủ và sẵn sàng bán. Không có nhiều người muốn mua đất đai ở Ai-len vào những năm đói kém. Nhưng dần dần hắn cũng tìm ra một vị bá tước muốn dùng đất ở đây để nuôi cừu – hay ông ta đã bảo Simon như thế. Thực ra, vị bá tước đó mang ơn thầy Alcuin, vì thế ông ta đứng ra mua mảnh đất. Một khi giấy tờ đã được kí, nơi này ngay lập tức rơi vào tay thầy Alcuin.”

“Làm sao vị bá tước đó lừa Simon được?” cô hỏi.

“Toàn bộ giao dịch được thực hiện qua thư tín và người đại diện. Một việc rất bình thường vào thời bấy giờ. Simon đã rất tức giận khi phát hiện ra mảnh đất này về tay kẻ thù của hắn, nhưng hắn không còn làm gì được nữa.”

“Tại sao hắn không hại vị bá tước?”

“Lúc hắn phát hiện ra sự lừa đảo này thì đã ở Úc rồi. Simon sẽ không đi xa như thế chỉ vì một sự bất tiện không đáng kể.”

Charles mỉm cười. “Nhưng người dân Ballnamore thì rất vui sướng khi cuộc mua bán đã xong. Họ cho rằng không ai có thể tệ hơn Simon, và đúng là như vậy. Hãy tưởng tượng niềm vui của họ khi Alcuin gọi họ tới đây để họp mặt vào một đêm.”

Charles chỉ vào lối lái xe dài, uốn lượn và vào chiều rộng của mảnh đất. “Tưởng tượng tất cả chỗ này đều được kê chặt những chiếc bàn gỗ. Và mỗi bàn đều nặng trĩu thức ăn – trứng, thịt, rượu và bánh mì. Người dân làng chết đói vì ngạc nhiên – đặc biệt là khi thầy Alcuin thông báo với họ rằng với người dân Ballnamore, nạn đói khoai tây đã chấm dứt. Có đủ thức ăn cho từng gia đình và họ bắt đầu ăn. Rồi thầy chỉ cho họ hàng dãy xe thô chứa đầy thực phẩm. Thầy nói sẽ không bao giờ còn người bị đói ở làng này nữa – cho đến khi nào nạn đói chấm dứt, thầy sẽ cho từng gia đình thức ăn. Họ cũng không phải trả ơn thầy gì cả. Thầy Alcuin nói rằng sẽ không ai phải bỏ đi khỏi Ballnamore nữa bởi vì ngôi làng này đã chịu đủ dưới thời kỳ Simon rồi.”

Meghann vỗ hai tay vào nhau. “Tuyệt vời quá – em chưa từng nghe thấy điều gì cao quý nhường ấy!”

“Phải, thầy Alcuin khá là tự hào với việc thầy đã làm được ở đây. Đó là một trong số ít lần thầy có thể huỷ hoại ý định của Simon hoàn toàn.”

Meghann bắt đầu hiểu được tại sao người dân Ballnamore không hề phiền lụy với sự thống trị của ma cà rồng. “Và vì không ai từng bị đói hay mất nhà cửa –“

“Thậm chí còn được hưởng sự chăm sóc y tế tốt nhất,” Charles kết thúc câu nói, “họ không bao giờ hé lộ với người ngoài về bí mật của những người cư ngụ trong ngôi nhà lớn nhưng không bao giờ ra ngoài ánh sáng. Hay thực tế là những người nói trên không bao giờ già đi.”

“Sự chăm sóc y tế tốt nhất?” Meghann hỏi.

“Bọn anh có một bệnh viện nhỏ trong này,” Charles giải thích. “Với đầy đủ những thiết bị tân tiến nhất. Tất nhiên bọn anh chăm sóc người dân, nhưng cũng tiến hành những nghiên cứu chuyên sâu và hé lộ các khám phá của mình cho bác sĩ con người.” Anh cười toe và giơ tay ra cho cô. “Đã đến lúc gặp thầy Alcuin rồi. Đừng xấu hổ, Meghann à. Thầy rất mong được gặp em.”

Bên ngoài phòng khách, Charles do dự. “Meghann à, có một chuyện anh chưa nói với em.” Anh mỉm cười và véo má cô. “Anh không muốn làm em sợ, nhưng em sắp gặp những người có thể hơi lạnh lùng. Không phải là vì em – mà vì họ ghét Simon. Nhưng đừng lo – bất kể họ nói hay làm gì, hãy nhớ rằng anh ở đây vì em.”

Meghann cười đáp lại. “Ừ, chừng nào mà em còn có một người bạn.”

Charles mở cánh cửa đôi vào phòng khách. Nó không được chiếu sáng tốt lắm – Meghann gần như không nhìn thấy người đàn ông mặc áo trùm đầu ngồi trên chiếc ghế giống như ngai vàng ở trung tâm căn phòng. Vây quanh ông ta là bốn vệ sĩ, tất cả đều là đàn ông và đều mang gươm.

“Đây có phải là con điếm của Baldevar không?” một trong số họ lờm Charles.

Meghann định đáp lại, nhưng Charles tóm tay cô thật chặt. “Đây là Meghann O’Neill, được sư phụ mời đến.”

“Cô ta vẫn là đàn bà của tên khốn đó,” một vệ sĩ khác quát. Đi tới bên Meghann, ông ta dùng chiều cao đáng kể của mình để áp đảo cô. “Ta không biết tên yêu quái kia đã dạy mi trò lừa gạt gì,” ông ta rít lên với cô, “nhưng nếu mi làm bất kỳ điều gì hại tới sư phụ ta thì mi sẽ phải trả lời ta, đồ đĩ.”

Meghann ngẩng đầu lên, từ chối bị đe dọa. “Tôi đã sống với Simon Baldevar mười ba năm,” cô bảo ông ta bằng giọng thì thào mà cô đã học được của Simon. “Ông thành thực nghĩ rằng những lời khoác lác của ông sẽ làm tôi sợ sao?”

Người đàn ông đội mũ trùm cười lớn. “Nói hay lắm, banrion.” Cô không thể xác định được âm điệu của ông ta – nó rất lạ lùng. Ông ta đã gọi cô là gì? Nghe như là banreen. Ông ta nhìn thấy cái nhìn bối rối của cô và giải thích. “Đó là tiếng Gaelic gọi một nữ hoàng, hay một người phụ nữ mạnh mẽ, quý phái – một từ rất hợp với con. Cách nói của ta nghe lạ quá hả? Khi ta trở thành ma cà rồng, chúng ta vẫn còn nói cổ ngữ Anh – thứ mà ta không nghĩ là con còn nhận ra nổi là tiếng Anh.” Ông ta đứng dậy và bước tới chỗ Meghann và Charles. Ông ta cầm tay Meghann và lắc một cách quả quyết. “Ta là Alcuin, cựu giám mục ở Kent. Chào mừng tới nhà ta, cô bé.”

“Cảm ơn ngài,” cô e thẹn nói.

Alcuin bảo một trong các vệ sĩ đi lấy ghế cho Meghann và Charles. “Thầy muốn các con đi ra. Chắc các con không nghĩ cô gái này định hại ta chứ?”

Vệ sĩ vừa quát Meghann và Charles bước tới và cúi đầu. “Tôi xin cô thứ lỗi, thưa cô. Nhưng cô phải hiểu rằng sự hiện diện của cô ở đây đe dọa sư phụ chúng tôi. Ai mà biết được Bá tước Baldevar sẽ làm gì khi hắn tìm ra chúng tôi đang chứa chấp tình nhân của hắn?”

“Nhưng tôi đã giết Simon,” cô thông báo với ông ta.

Toàn bộ căn phòng lập tức im lặng, và tất cả họ đều há miệng nhìn Meghann.

“Cô có mang tới đầu của hắn không?” một trong các vệ sĩ háo hức hỏi.

Meghann cảm thấy chút e sợ đầu tiên. “Tại sao tôi lại phải làm thế?” cô hỏi một cách khó chịu.

Alcuin giơ tay lên để làm mọi người im lặng. Ông dẫn Meghann tới ngôi trên một trong hai chiếc ghế mà các vệ sĩ đã đặt trước mặt ông. “Sao con không kể cho ta nghe điều gì đã xảy ra?” ông nhẹ nhàng hỏi cô.

Meghann kể cho ông nghe toàn bộ câu chuyện, từ việc Simon tìm thấy cô ở Rockaway cho đến việc cô bỏ mặc hấn trên mái nhà. “Chẳng lẽ ánh mặt trời không giết hấn?” cô hỏi.

“Sư phụ,” một trong các vệ sĩ nói vẻ khó tin, “làm sao hấn lại không kể cho cô ấy nghe về việc chặt đầu và nghi thức ngắt tim?”

“Các con,” Alcuin nói với vẻ kiên nhẫn, “hãy dùng cái đầu của mình. Có lẽ Simon Baldevar không nói với cô bé việc gì không có lợi cho hấn. Và ta chắc chắn rằng khi biến đổi cô ấy, hấn đã trông thấy khả năng một ngày nào đó cô ấy sẽ mong rời bỏ hấn. Tại sao hấn lại trao cho cô ấy điều bí mật để làm việc đó?”

Alcuin nắm bàn tay Meghann. “Banrion à, đừng lo. Từ những gì con đã kể cho ta, hầu như chắc chắn Simon đã chết. Nhưng các ‘vệ sĩ’ của ta lo lắng bởi vì cách duy nhất để chắc chắn một ma cà rồng đã chết, ngoại trừ việc chính mắt thấy ánh mặt trời kết liễu hấn, là cắt đầu hấn hay moi tim hấn và uống cạn máu của nó.”

“Ý ngài là hấn có thể vẫn còn sống?” cô kêu lên, cảnh giác.

“Đừng buồn,” Alcuin an ủi. “Cứ cho là con đã may hơn khôn trong đêm đó đi. Nhưng đã ai ở đây có được từng ấy khi đối đầu với Simon Baldevar chưa?” Ông liếc quanh phòng, và tất cả đều im lặng. “Ta tin rằng hấn đã chết. Và nếu còn chưa thì con cũng không cần lo. Hấn không thể đặt chân lên vùng đất này – nó là một nơi đã được bảo hộ.”

Meghann nhìn lên Alcuin, định cảm ơn ông. Thay vào đó, cô khóc oà lên.

Alcuin lập tức đưa cho cô một chiếc khăn tay màu trắng. “Trừ Charles, ta sẽ rất biết ơn nếu mọi người đi ra. Nỗi đau khổ của đứa trẻ này là chuyện riêng tư, và ta yêu cầu các con tôn trọng điều đó.”

Bốn vệ sĩ rời đi, thì thầm với nhau trong vẻ khó chịu. Alcuin thì

thâm điều gì đó với Charles, rồi cầm hai bàn tay run rẩy của Meghann trong đôi tay ấm áp của mình.

“Tại sao con khóc, cô bé?” ông hỏi bằng một giọng nhẹ nhàng, an ủi mà cô chưa từng nghe thấy trước đây.

“Chỉ là ngài đã chấp nhận tôi và tôi –“ cô ghen lời, thốn thức. “Tôi không xứng đáng. Thưa ngài, ngài không biết những việc tồi tệ tôi đã làm!”

“Ta không phải là Ngài,” ông nói cũng theo cách nhẹ nhàng như thế. “Ta là Alcuin. Con có phải người Thiên Chúa Giáo không, banrion?”

“Có ạ.” Cô khụt khịt.

“Ta là một cha xứ. Con có muốn làm lễ xưng tội không?”

Meghann không muốn gì hơn là một cơ hội để thổ lộ với ai đó tất cả những việc đã xảy ra kể từ khi gặp Simon. Cô bắt đầu như đã được dạy: “Xin hãy ban phước lành cho con, thưa Cha, vì những tội lỗi con đã phạm phải. Đây là lần xưng tội đầu tiên của con trong suốt mười ba năm.”

Khi cô xưng hết các tội lỗi của mình, những sự trác táng, tất cả những con người vô tội đã chết để cho cô được sống, và việc giết Johnny Devlin, Alcuin không hề ngắt lời. Ông cũng không hề thể hiện sự ghê tởm hay giận dữ nào khi Meghann mô tả những việc khủng khiếp mà cô đã làm.

Khi cuối cùng cô cũng im lặng, Charles tới bên cô và đưa cho cô một ly chất lỏng màu xanh lục. Meghann hớp nó và bắt đầu sặc vì vị đậm đặc của rượu.

“Rượu ngải đắng,” Charles bảo cô, “đồ uống yêu thích của Rimbaud, thi sĩ người Pháp, và là chất cồn duy nhất có thể làm ma cà rồng say.”

“Simon chưa bao giờ nói với em về nó,” cô nói khào khào.

“Bá tước không quan tâm tới những niềm vui đơn giản như cồn – không khi có cả một thế giới trác táng và ma quỷ đang chờ đợi hẳn.”

Alcuin đưa cho cô một cục đường. “Hãy ăn nó trong khi con uống,” ông gợi ý. Ông và Charles cũng uống rượu ngải đắng. “Nếu

chúng ta bàn về Simon,” Alcuin nói với Meghann, “chúng ta xứng đáng được một ly.”

“Tại sao thầy lại tốt với con như thế?” cô hỏi ông. “Con không đáng được an ủi.”

“Tất nhiên là có – bất kỳ ai trải qua quãng thời gian lâu như thế với Simon Baldevar cũng đều đáng được an ủi.”

“Nhưng con đã chọn hẳn,” Meghann phản đối.

Alcuin đặt cốc của mình xuống với tiếng thịch lớn. “Ta không thể tin cái cách tên khốn đó đã điều khiển con. Nếu ta chưa từng ghét hẳn trước đó, gần như chắc chắn ta sẽ ghét sau khi nghe câu chuyện của con. Ta không cho phép con tự đổ lỗi cho mình vì một tình huống mà con không hề có lỗi, Meghann à.”

Khi cô bắt đầu trả lời, Alcuin nắm bàn tay cô lần nữa và nói tiếp trước khi cô có thể chen ngang. “Nghĩ lại đi. Simon đề nghị biến đổi con khi nào – khi con khoẻ mạnh và lành lặn, hay khi hẳn đã uống gần cạn máu con rồi?”

“Con đã có thể chọn cái chết,” cô khẽ nói.

“Ở vào tuổi mười tám sao? Vào tuổi đó, hầu hết bọn trẻ đều tin rằng chúng bất tử - cái chết là một thứ mà chúng không tưởng tượng nổi. Không, banrion à, đừng tự đổ lỗi cho mình. Con đã sợ hãi và ốm yếu.” Ông dừng lời. “Hơn nữa, điều gì khiến con nghĩ rằng nếu con cầu xin Simon giết con mọi chuyện sẽ khác?”

“Thầy nghĩ hẳn sẽ vẫn biến con thành ma cà rồng à?”

“Ta chắc chắn điều đó. Simon chưa bao giờ mủi lòng cân nhắc tới kẻ khác khi chiếm những gì hẳn muốn.”

“Nhưng” – cô nhìn xuống sàn – “còn Johnny thì sao?”

Alcuin nâng cằm cô lên – một việc Simon đã làm hàng ngàn lần, nhưng lần này rất khác. Không có chút gì sở hữu trong cử chỉ đó. “Hẳn ti tiện biết bao. Không một ai, và ý ta là thực sự không một ai, có thể kiểm soát cơn khát máu khi họ mới bị biến đổi. Điều kỳ lạ là con đã có thể khước từ lâu đến thế - hầu hết ma cà rồng non sẽ tấn công bất kỳ ai, kể cả mẹ đẻ của họ, ngay giây phút bước qua ngưỡng cửa.”

Alcuin nắm chặt bàn tay cô. “Con đã yêu cầu ta nghe con như một linh mục. Là một linh mục, và là người cố vấn của con nếu con chấp nhận ta, đây là sự ăn năn dành cho con. Nó cũng là sự ăn năn ta đã dành cho tất cả những ai gia nhập vào hội của ta. Simon Baldevar đã biến con thành ma cà rồng. Hắn đã cho con sự khát máu mà con không cách nào điều khiển hay hiểu được. Do đó, con không phải chịu trách nhiệm về bất kỳ việc gì đã xảy ra trong quá khứ; con không biết cách nào tốt hơn. Mặc dù vậy, bây giờ con sẽ dâng hiến đời mình để hiểu rõ quyền năng của con. Với sự giúp đỡ của ta, con sẽ học cách kiểm soát bóng tối trong tâm hồn mình và không bao giờ được lấy mạng con người để kéo dài sự sống của chính mình nữa. Hơn thế, đây là Hành động ăn năn của con. Con không bao giờ được tự sát. Thứ nhất, đó là tội lỗi. Thứ hai, nhiệm vụ của ma cà rồng là đem trả lại những gì chúng ta lấy của con người bằng cách làm mọi việc để giúp họ. Chúng ta phải sống lâu chừng nào có thể để giúp được nhiều người nhất. Con đồng ý không?” (Orkid: triết lý cũng hay nhỉ, biến một loài ma quỷ thành giống như tiên vậy, bắt tử để giúp đỡ con người)

“Ý thầy là gì?” cô bối rối hỏi. “Tất nhiên là con đồng ý. Tại sao lại không ạ?”

Alcuin gật đầu với Charles. Trước cái gật đầu của ông, Charles bật ngọn đèn trên đầu lên. Khi đèn sáng, Alcuin ném mũ trùm ra và Meghann hỗn hển vì sốc.

Alcuin đã bị biến đổi một cách khủng khiếp. Ông không có tóc hay lông mày, và da ông hoàn toàn trong suốt. Meghann có thể nhìn thấy tất cả mạch máu, lợi, và thậm chí cả hộp sọ của ông. Răng nanh của ông là những thứ hình thù ghê gớm cong vòng xuống dưới xương hàm.

“Ta thấy là Simon đã quên không nhắc tới những huyết hệ khác,” ông nói khô khan. “con có còn muốn ta làm thầy cố vấn cho con không?”

Đầu tiên, vẻ ngoài của ông làm cô muốn bệnh. Nhưng rồi cô nhìn vào mắt ông và nhận ra chúng rất giống mắt Simon; cả hai đều có màu hổ phách. Nhưng trong khi mắt Simon lúc nào cũng nhắc cô nhớ tới con diều hâu, người đàn ông này có đôi mắt của một chú bồ câu. Chúng tràn đầy những thứ mà cô không bao giờ trông thấy khi

nhìn vào Simon – sự tử tế, một tính khí nhẹ nhàng và một linh hồn hoàn toàn thanh thản.

Meghann không có từ ngữ nào để biểu lộ với người đàn ông này sự chấp thuận của ông có ý nghĩa như thế nào với cô, rằng vẻ ngoài của ông chẳng có nghĩa lý gì. Vì thế cô vươn người tới và hôn vào má ông.

Alcuin đặt tay lên trán cô và làm dấu thánh. “Banrion, Simon đã không để lại bất kỳ một dấu vết nào trên linh hồn con.”

“Tại sao thầy lại có đôi mắt của hắn?” cô hỏi.

“Rất miễn cảm. Đó là vì ta là bác của hắn.”

Meghann hỗn hển.

“Hai người là họ hàng? Nhưng làm thế nào cả hai đều là ma cà rồng... Thầy đã biến hắn thành ma cà rồng ư?”

“Cảm tạ trời đất ta không có cái tội lỗi lớn lao đó trong linh hồn mình. Không, ta được biến đổi trước Simon hai trăm năm – trong thời kỳ Cái chết Đen. Thực tế cả hai ta đều là ma cà rồng chỉ là sự trùng hợp.”

“Cái chết Đen như thế nào ạ?” cô tò mò hỏi.

“Nó gần như không thể nào mô tả lại được – đặc biệt là với những người sống ở thời hiện đại, tương đối an toàn với bệnh tật như hiện nay. Ôi, vẫn còn và luôn còn bệnh tật, nhưng ta chưa từng thấy bệnh dịch nào như thế trong suốt những năm ta bước đi trên mặt đất này.”

Alcuin nhìn vào chiếc ly của mình. “Cụm từ Thời kỳ đen tối là không hề nói quá về giai đoạn đó. Không tri thức, chưa tới năm phần trăm dân số biết chữ, tình trạng sống ghê tởm. Chúa ơi, Meghann, ta tin chỉ cần ngửi mùi xú uế thôi con và Charles cũng sẽ ngất xỉu nếu bằng cách nào đó hai con đi ngược lại thời gian được. Tám hai lần một năm cũng đã được coi là chuyện lớn. Nếu con có thể thấy được con người ở đó – bản thủ nhem nhuốc, khắp người đầy vết lở loét, mới mười tuổi mà răng đã xỉn đen. Đó là một cuộc sống rất khó khăn và tàn nhẫn. Hầu hết mọi người đều phải làm công việc cực nhọc. Con sống trong những trang viên mà hầu hết mọi người, kể cả giới quý tộc, suốt đời cũng không đi khỏi đó quá năm

dặm. Hoặc con sống trong một thị trấn bốn mặt là rác rưởi. Và đó chính là nơi mà Cái chết đen sinh ra – loài sâu bọ.”

Alcuin rùng mình, và quấn chặt áo choàng của ông quanh mình. Cả Meghann và Charles đều hoàn toàn mãi miết trong câu chuyện – gần như là họ đã ở đó vậy. “Giờ thì một căn bệnh quái ác xuất hiện ở đó và quét sạch cả thị trấn và làng mạc trong vòng vài ngày. Ta hi vọng Chúa sẽ không bao giờ để ta phải chứng kiến bất kỳ điều gì như thế nữa. Đám người đã biết đến penixilin và nền y học hiện đại như các con có thể nào hình dung ra được không? Hãy thử tưởng tượng. Cả hai con đều sống trong một thị trấn và đột nhiên mọi người đều mắc phải một căn bệnh kinh khủng giết chết họ trong vài ngày sau một cơn sốt và những đau đớn không tưởng tượng nổi. Ta tin rằng cả quá trình biến đổi cũng không là gì nếu so với những gì mà các bệnh nhân của Cái chết đen phải chịu đựng. Giờ con nhìn thấy hết người này đến người khác chết trong vật vã đau đớn. Mẹ con, chị em con, chồng con, bạn bè con – tất cả mọi người đều ốm. Con chờ đợi trong hoảng loạn. Có phải con là người tiếp theo? Liệu lời nguyền khủng khiếp ấy có ám vào con? Cứ cho là nó không ám – nhưng thế giới vẫn sắp đến ngày tận diệt. Mọi người con biết đều đã chết hay đang chết. Con chạy khỏi thị trấn hay trang viên của mình – tới một nơi khác. Và phát hiện ra rằng cái chết đen đã đến đó trước cả con. Mọi nơi con đến đều là những thi thể gớm guốc, đen xì, sưng phồng. Không còn nơi nào để chạy trốn – sự hỗn loạn và sợ hãi thống trị mặt đất.”

Alcuin uống một ngụm lớn; Meghann và Charles cũng làm theo. Charles cầm tay cô trấn an – cô nắm chặt nó trong khi Alcuin nói tiếp. “Là một cha xứ, mọi người đều trông vào ta để tìm câu trả lời mà ta không có. Tất cả những gì ta có thể làm là giống như những linh mục khác – những buổi cầu siêu. Đôi khi ta cử hành những buổi lễ cho ba mươi người một ngày. Sau một thời gian, ta đơn giản là cầu nguyện cho cả một làng hay một nhóm người sắp sửa bị thiêu. Trong vòng một năm, ta cũng ở trong tình trạng tê liệt vì kinh hoàng như tất cả mọi người quanh ta. Ta mù quáng làm nhiệm vụ của mình – ta thậm chí không còn chất vấn Chúa vì đã cho phép chuyện đó xảy ra. Ta thậm chí không biết vì sao mình còn chưa nhiễm bệnh – giống như rất nhiều người khác, ta mong ta sẽ bị bệnh để có thể rời cái địa ngục trần gian mà ta đang bị vướng vào.”

Ông ghen lời, và gơ bàn tay đã bị biến đổi của mình lên xem

xét. “Con phải hiểu, tất cả mọi người đều phát điên vì hoàn cảnh điên rồ mà chúng ta phải trải qua – kể cả ma cà rồng. Ma cà rồng có trí thông minh siêu việt, nhưng họ bị giới hạn trong những tri thức tồn tại ở thế giới con người. Chẳng hạn như, một ma cà rồng có thể học toàn bộ tiếng Pháp trong ba giờ, nhưng trước hết phải có ngôn ngữ đó cho anh ta học. Vì thế ma cà rồng không hề biết điều gì đã gây ra bệnh dịch - và họ cũng hoang mang và mê tín như bất kỳ con người nào khác. Rất nhiều ma cà rồng chết trong thời kỳ Cái chết đen vì có quá ít con người còn sống để hút máu. Họ không dám tấn công người bệnh vì sợ bị nhiễm. Và vì thế một ngày nọ, một kẻ đã tấn công ta. Con đã thấy sự biến dạng của ta; loại tấn công ta thường khép kín huyết hệ của nó. Nhưng bệnh dịch đã làm nó sợ hãi. Vì thế thay vì giết ta, trong đầu óc cuồng loạn của mình, nó cho rằng có thể Chúa trời sẽ ban phước cho ma cà rồng nếu đồng thời đó là một cha xứ. Nhờ đó, ta sẽ kết thúc toàn bộ sự điên loạn này. Hoặc sinh vật tội nghiệp đã lý luận điều gì tương tự như thế.”

Meghann lại tìm được giọng nói của mình. “Con không hiểu. Thầy đang nói rằng ngoài sự biến dạng về hình thể, thầy còn bị loạn trí trong huyết thống?”

“Ồ, không, banrion. Đầu óc ta vẫn tỉnh táo – sinh vật đã biến đổi ta bị điên vì bệnh dịch. Khi mà ta không có nhiều câu trả lời hơn con người lúc đã là ma cà rồng, nó tuyệt vọng. Nó cầu xin ta chào đón mặt trời với nó, nhưng ta không thể làm thế. Mặc dù trái tim ta tan nát và ta hoảng sợ vì hình hài méo mó của mình, tự tử vẫn là một tội lỗi. Vì thế ta tiếp tục sống – và đã nhìn thấy thời kỳ Cái chết đen kết thúc. Ta thích ứng. Ta học cách không bao giờ để ai thấy mặt – việc đó đã khá dễ dàng trước Ông Edison. Ta tìm thấy các ma cà rồng khác – những sinh vật đau khổ vì ghê tởm cơn khát máu của chính mình. Ta đã cố hết sức để giúp đỡ họ, và ta sẽ tiếp tục làm như thế. Ta tin rằng Chúa muốn ta bị biến đổi để ta có thể hướng dẫn các ma cà rồng. Việc đó nghe có vẻ kiêu ngạo, nhưng ta thực sự tin rằng đó là mục đích sống của ta.”

Meghann và Charles trao đổi những cái nhìn kính trọng, Charles chưa từng nghe câu chuyện đầy đủ về Alcuin. Anh nhìn vào đôi mắt màu xanh lá của người bạn mới và thấy những ý nghĩ của mình trong đó. Họ đều khá đẹp, cả anh và Meghann. Liệu có ai trong hai người chịu tiếp nhận sự biến dạng hoàn toàn với một vẻ bình thản

như thế hay không? Hay họ sẽ bị đẩy tới con đường hèn nhát là tự tử?

Meghann nói to suy nghĩ của cả hai. “Thầy không kêu ngạo, thầy Alcuin. Con... con không biết phải nói gì. Tất cả thời gian này con nhìn vào sự bất tử và điều nó đã gây ra cho con. Con và những vấn đề của con là tất cả những gì con đã nghĩ đến. Thầy khiến con xấu hổ vì con chưa từng nghĩ tới người khác. Nhưng giờ con sẽ nghĩ. Thầy đã đúng... Chúng ta có một trách nhiệm.” Charles gật đầu đồng ý.

“Không cần phải xấu hổ, banrion à. Phải sống với bá tước Baldevar suốt từng ấy năm mà vẫn có thể cảm thấy trách nhiệm với con người, muốn thay đổi, điều ấy khiến ta rất tôn trọng con. Con mang vinh dự tới cho nhà của ta... cũng như con, Charles. Con đã mạo hiểm rất lớn để gặp gỡ Meghann. Ta khen ngợi con... một vì đã nhìn thấu được cô ấy là cô gái trẻ tốt đẹp như thế nào, và một vì đã dũng cảm đương đầu với sự thù địch của Simon.”

“Thầy Alcuin,” cô hỏi, “thầy có biết rõ Simon không?”

“Ta biết hết những điều có thể biết về kẻ đê tiện đó. Tại sao?”

“Có đúng là trước con hẳn chưa từng có... một tình nhân không ạ?”

Alcuin gật đầu. “Hắn đã biến đổi rất nhiều người... để chiếm gia sản của họ hay nô lệ hoá họ dưới sự thống trị của hắn. Nhưng con là người duy nhất hắn biến thành bạn đời.”

“Nhưng tại sao?” cô hỏi. “Tại sao lại là con?”

Alcuin thở dài, và uống nốt chố rượu. “Hai lý do. Đầu tiên, con nhắc hẳn nhớ tới người vợ thứ hai.”

“Vợ!” Meghann kêu lên. “Hắn kết hôn khi nào? Tại sao con lại nhắc Simon nhớ tới cô ấy? Tại sao hẳn lại lấy vợ hai lần?”

“Em không biết gì về bá tước Baldevar à?” Charles ngạc nhiên hỏi.

“Hắn chưa bao giờ kể cho em bất kỳ điều gì.” Cô quay sang Alcuin, người đang rót ly giải đắng đầy tràn thứ hai. “Thầy sẽ kể cho con nghe về Simon chứ? Con nghĩ là con có quyền được biết.”

“Tất nhiên là con có quyền. Nhưng ta cảnh cáo con – đó không phải là một câu chuyện dễ chịu.”

“Một người biết về Simon như con sẽ không mong chờ điều đó.”

Alcuin gật đầu. “Ta sẽ bắt đầu từ nơi khởi đầu, banrion. Simon Baldevar sinh ra trong một lãnh địa gần York năm 1560. Hẳn có hai người anh, Roger và Michael. Roger là con cả và được định sẽ kế thừa cha hẳn, Payton, để làm nam tước.”

“Nam tước à?” Meghann hỏi. “Simon là một bá tước mà.”

“Đó là tước hiệu được Nữ hoàng Elizabeth I phong cho hẳn,” Alcuin trả lời. “Nói một cách giảm nhẹ, Simon thất vọng vì là đứa con nhỏ nhất trong một gia đình đang sa sút. Nhà Baldevar chỉ là một quý tộc nhỏ, và họ sống với kiểu điển hình trong thời đại Elizabeth. Dòng dõi đáng tôn kính, một chút đất đai nhưng không thực sự giàu có. Những thứ ít ỏi còn lại tất nhiên sẽ thuộc về Roger. Simon tức giận trước ý nghĩ phải sống như một đứa con trai thứ ba – cưới một phụ nữ vô danh không đất đai, sống trong một ngôi nhà nhỏ bé do anh trai hẳn để lại cho.”

“Vậy hẳn đã làm gì?”

“Năm 1578, một nhà thám hiểm trẻ tuổi tới gặp Nam tước Payton với một lời đề nghị. Anh ta muốn thực hiện chuyến đi tới Trung Đông và anh ta cần phải ra khơi dưới sự bảo trợ của một cái tên quý tộc. Nếu Payton chi trả cho chuyến đi, và cung cấp sự bảo trợ mà ông ta có thể có được từ nữ hoàng, nhà thám hiểm sẽ cho ông ta bảy mươi lăm phần trăm lợi nhuận. Nhưng than ôi, nam tước là người thận trọng. Ông ta không sẵn sàng mạo hiểm gia sản đồ nát của mình vào thứ mà với ông ta là một chuyến phiêu lưu mạo hiểm.”

Alcuin dừng để uống rượu. “Simon rất tức giận với cha hẳn. Hẳn gọi ông ta là đồ ngu ngốc, đần độn. Simon khẳng khẳng cho rằng gia đình nên tái thiết lại tài sản của họ, giống như các gia đình quý tộc khác đang làm – bằng cách đầu tư vào thương mại, hỗ trợ thương buôn, hàng hải. Simon khá đúng về khả năng thành công, nhưng không may là Payton lại không nhìn ra được chuyện đó. Ông ta ra lệnh cho đứa con út cút đi cho khuất mắt mình.”

“Điều gì xảy ra tiếp theo?”

“Sáng hôm sau, một cô hầu phát hiện ra thi thể nam tước ở trên giường.”

“Simon đã giết ông ta à?” Meghann mãi miết hỏi.

“Không ai chứng minh được. Không có dấu hiệu vật lộn hay thuốc độc. Nhưng rất nhiều người – gia nhân, nhà thám hiểm, những cô hầu gái – đều đã nghe thấy Simon cãi nhau với cha vào đêm hôm trước. Lời đồn đại bắt đầu phát tán rằng Simon đã giết cha mình nhờ thuật phù thủy - những lời đồn đại này được Simon tích cực khuyến khích.”

“Hắn không sợ bị thiêu trên cột sao?” Meghann hỏi.

“Không hề - vì những lời đồn là đúng sự thực trong vài khía cạnh. Từ khi còn rất trẻ, Simon đã nhúng tay vào tà thuật. Một thực tế mà anh trai Roger của hắn, giờ đã là nam tước, biết rất rõ. Roger là người rất mê tín và sợ rằng Simon cũng sẽ dùng tà thuật của hắn với anh ta. Anh ta hầu như không cần phải thuyết phục chút nào đã đồng ý tài trợ chuyến thám hiểm. Điều kiện duy nhất của anh ta là em trai út của mình phải đi cùng nhà thám hiểm tới Levant.”

“Có lẽ hi vọng chuyến đi sẽ giết chết hắn,” Charles nói chen vào.

“Không ai được đánh giá thấp Simon,” Alcuin nói. “Hắn không chết – chuyến thám hiểm đầu tiên đã thành công vượt trội. Simon, không hề tham vấn với Roger, đã mua thêm thuyền bè – giống buồm tới Tân Thế Giới, Ấn Độ và Algiers. Trong vài năm, hắn đã tăng gấp ba tài sản của nhà Baldevar. Hắn tiếp tục ở lại Constantinople trong mười năm – ta hiểu là vua Ottoman rất thích hắn.”

“Tại sao lại trở về?” Meghann hỏi. “Nếu vị Sultan đã rất thích hắn, thì hắn có thể lập nghiệp riêng bên Thổ Nhĩ Kỳ.”

“Hắn không cần sản nghiệp ở Thổ Nhĩ Kỳ - hắn muốn thứ mà hắn nghĩ là của mình. Theo cách nghĩ của hắn, Roger là một con đỉa ngu xuẩn, kẻ được hưởng lợi công cuộc làm ăn vất vả của Simon chỉ nhờ vào một sự ngẫu nhiên đơn giản của tạo hoá. Trong đầu hắn, hắn muốn mọi thứ mà hắn nghĩ là nên thuộc về mình – tất cả gia sản, tước vị của anh trai, và hôn nhân với một gia đình danh giá.”

“Vậy là hắn trở về và giết Roger để chiếm đoạt tất cả,” Meghann kết luận.

“Đúng vậy,” Alcuin trả lời.

“Simon đã kết hôn lúc ở Thổ Nhĩ Kỳ à?” Meghann hỏi. “Thầy nói hẳn lấy vợ hai lần, và hẳn đã hai mươi tám tuổi khi trở về nước Anh. Con nghĩ người ta kết hôn khá sớm trong thời Phục hưng.”

“Đúng vậy – Simon kết hôn lần đầu tiên khi hẳn mười bảy tuổi với Alice Joyes, con gái lớn của một thương nhân giàu có. Hẳn bỏ lại cô ta khi tới Thổ Nhĩ Kỳ, và cô ta mắc bệnh bạch hầu một vài năm sau khi hẳn rời đi. Hẳn chẳng liên quan gì đến cái chết của cô ta, nhưng ta tin chắc hẳn coi đó là một vận may. Giờ hẳn tự do đeo đuổi những phụ nữ cao quý để tìm mối duyên tốt hơn.”

“Simon có giết Roger khi hẳn trở lại không?” Meghann muốn biết. “Và tại sao hẳn không giết luôn người anh kia - Michael?”

“Michael chết trong đợt dịch bệnh đã giết Alice – một may mắn nữa cho Simon.” Alcuin dành cho Meghann nụ cười buồn. “Giờ chúng ta sẽ đi tới phần câu chuyện có liên quan tới con, banrion.”

“Con à? Ô, ý thầy là người vợ thứ hai của Simon.”

Alcuin thở dài nặng nề. “Thực vậy, người vợ thứ hai của Simon – và là vợ đầu của anh trai Roger của hẳn, nữ nam tước Isabelle Baldevar.”

“Hắn cưới vợ của anh trai mình sao?” Meghann hỏi vẻ khó tin. “Nhưng tại sao? Tại sao cô ấy lại cưới hẳn? Họ yêu nhau ư? Hẳn đã giết anh trai vì cô ấy ư? Và tại sao con lại nhắc Simon nhớ tới cô ấy?”

Alcuin đứng dậy và giơ tay ra cho Meghann. “Đi với ta và con sẽ hiểu. Charles, con có muốn đi cùng không?”

Alcuin đưa cô vào thư viện nơi ông dẫn cô tới một bức chân dung đặt trên lò sưởi. Meghann nhìn lên nó và hỗn hển.

“Có một sự tương đồng kỳ lạ về hình dáng giữa con và Isabelle,” Alcuin bảo cô. “Sự khác biệt duy nhất là ở mắt con.”

Bức tranh làm Meghann chết điếng. Nó giống như nhìn vào một bức chân dung của chính cô ở thời đại khác vậy – trừ việc người phụ nữ trong tranh có đôi mắt màu tím trong khi mắt Meghann màu xanh nhạt.

Charles thốt lên. “Các nét của Isabelle hơi mỏng manh hơn

Meghann một chút.”

“Isabelle là người Pháp,’ Alcuin trả lời, “nhưng sự giống nhau là rất kỳ lạ - cùng màu tóc, thậm chí cả hình dáng đôi mắt cũng giống.”

Meghann không thể thôi nhìn chăm chăm vào bức tranh. Cô đã có thể là chị gái tôi, cô nghĩ khi cô nhìn chăm chăm vào người phụ nữ phía trên mình, hay đã có thể là... tôi. Mái tóc Isabelle được tết thành những bím tóc chặt nằm trên riềm cổ áo. Meghann bối rối nhìn vào chiếc váy của cô ta; cô chưa từng nhìn thấy thứ gì như thế. Chiếc váy cổ vuông với hai cánh tay phồng được cắt để hé lộ lớp vải màu tím nhạt bên trong. Chúng ngăn tới khuỷu tay cô ta. Những viên thạch anh tím và kim cương lấp lánh khắp trên cổ áo và lớp váy ngoài. Có một chiếc váy trong cùng loại vải với tay áo. Isabelle đang đeo một sợi dây chuyền bằng kim cương và thạch anh. Khuyên tai ngọc trai và kim cương thả xuống từ hai bên hoa tai. Meghann cau mày, cố nhớ lại chiếc váy nhắc cô tới cái gì. Mắt cô mở lớn khi nhận ra bộ váy tím này cùng màu với chiếc váy mà cô đã mặc trong đêm cô gặp Simon Baldevar. Ý nghĩ đó khiến cô cực kỳ khó chịu. Có phải Simon đã nhìn vào cô và thấy người phụ nữ hãn đã kết hôn bốn trăm năm về trước?

Meghann giơ tay lên và chạm vào bức tranh. “Cô ấy đẹp quá. Con ước có được đôi mắt như thế.”

“Con có chắc không?” Alcuin hỏi. “Hãy nhìn lại lần nữa vào đôi mắt cô ấy – nói cho ta biết con thấy gì.”

Meghann nghiêng cứu bức tranh kỹ hơn. Đầu tiên, cô đã nghĩ biểu cảm của người phụ nữ là sự thanh thản, nhưng giờ cô thấy môi Isabelle đang mím chặt. Dường như có một sự căng thẳng nào đó trên mặt cô ta – giống như cô ta đang cố để không khóc.

Cô quay sang Alcuin. “Đôi mắt cô ấy rất ấn tượng – con chưa từng nhìn thấy màu mắt như thế. Nhưng dường như chúng chất chứa nỗi buồn – như thể trái tim cô ấy đang tan vỡ.”

“Bức chân dung ấy được vẽ vào ngày cô ấy cưới Simon Baldevar,” Alcuin thông báo với cô.

Meghann giật tay ra như thể cô bị bỏng. “Nhưng trông như là cô ấy đang chết!”

“Anh chắc chắn rằng cô ấy coi việc cưới Simon cũng như bị chôn

sống,” Charles khẽ nói.

“Hắn đã làm gì với cô ấy?” Meghann hỏi. Tóc gáy cô dựng đứng. “Hắn không biến cô ấy thành ma cà rồng chứ?”

“Simon vẫn chưa là ma cà rồng khi cưới Isabelle... Không, hắn không bao giờ biến đổi cô ấy. Theo một cách khác, điều hắn đã làm với cô ấy còn tồi tệ hơn. Con có chắc là con sẵn sàng nghe chuyện này chưa?”

Meghann và Charles gật đầu. Charles chỉ biết rất ít về câu chuyện bi kịch của Isabelle Baldevar.

“Isabelle cưới Roger khi cô ấy mười lăm tuổi – hai năm trước ngày Simon trở về. Cuộc hôn nhân được sắp đặt để nối liền đất đai mà hai gia đình sở hữu ở Pháp, nhưng qua một thời gian nó đã trở thành cuộc hôn nhân vì tình yêu – một điều khá hiếm hoi vào thời đó. Một năm trước khi Simon trở về, Isabelle đã sinh được một cậu con trai, đặt tên là Michael theo người chú đã mất.”

Meghann, người đã xem hàng ngàn vở kịch truyền hình, bắt ngay được mạch câu chuyện. “Rồi Simon trở về và phá nát gia cang của họ.”

Alcuin gật đầu. “Sự lựa chọn từ ngữ của con khá chính xác. Tất nhiên, Simon vẫn luôn nghĩ tới việc giết Roger, nhưng ham muốn đó của hắn tăng lên rất nhiều khi hắn trở nên si mê Isabelle.”

“Cô ấy có đáp lại tình cảm của hắn không?” Charles hỏi.

“Không hề. Isabelle trung thành với Roger, và cô ấy có lòng trọng danh dự rất cao. Cô ấy sẽ không bao giờ phản bội những lời thề hôn nhân của mình. Hãy xem, Simon là một người đàn ông rất đẹp trai, và có thể khá quyến rũ khi hắn muốn. Hắn không quen với việc bị từ chối. Sự khước từ của Isabelle khiến hắn tức giận.”

“Hắn đã làm gì?” Meghann thì thầm.

“Hắn không bao giờ để yên cho cô gái tội nghiệp. Cô ấy không biết phải làm gì; cô ấy sợ Roger sẽ đổ lỗi cho cô. Vấn đề trở nên trầm trọng khi vào một đêm nọ Roger trở về nhà sớm từ chuyến đi săn và thấy Simon đang cố hãm hiếp cô vợ trẻ của mình.”

“Và Roger –“

“Roger tấn công hẳn. Họ đánh nhau và Simon giết chết anh trai trước đôi mắt sợ hãi của Isabelle.”

Alcuin dừng nói và quan sát bức tranh. Meghann bắt đầu uống ly rượu ngải đắng thứ ba. Cô đang cảm thấy chũnh choáng một chút.

“Với cái chết của anh trai, Simon đã có mọi thứ mà hẳn muốn trong tầm tay. Vấn đề duy nhất là Isabelle – cô ấy là nhân chứng duy nhất của vụ giết người. Simon bảo cô ấy chính xác họ phải làm gì. Họ sẽ tới triều đình nơi Isabelle kể lại cho nữ hoàng rằng một trong những người lính của chồng cô đã tấn công cô. Roger dùng cảm chống cự, nhưng anh ta đã bị giết. Đúng lúc đó, Simon đi vào phòng và giết tên ác tặc. Sau khi Isabelle giải thích tình hình với Elizabeth, Simon sẽ thỉnh cầu nữ hoàng phong hẳn làm người giám hộ của Michael để điều hành lãnh địa thay nam tước cho đến khi cậu bé tới tuổi trưởng thành đồng thời ban cho hẳn cuộc hôn nhân với Isabelle.”

Meghann nhìn vào người phụ nữ đau buồn. “Đó có phải là việc đã xảy ra không?”

Alcuin dành cho cô nụ cười nửa miệng. “Không hẳn. Isabelle hơi giống con, Meghann à – một phụ nữ trẻ quyết đoán. Cô ấy tháo vát hơn là Simon tưởng. Trong khi Simon nghĩ là cô ấy đang ngủ, Isabelle đã chạy khỏi lãnh địa. Kế hoạch của cô là tới triều đình trước Simon và kể cho nữ hoàng nghe câu chuyện thật sự về vụ sát hại chồng mình. Cô ấy đã cuội ngựa hết sức, chỉ mang theo hai người lính trung thành nhất của Roger để bảo vệ mình.”

Tốt cho cô, Meghann lặng lẽ nói với bức tranh.

Rồi cô cau mày. “Nhưng còn đứa bé, Michael thì sao? Cô ấy không sợ để lại nó một mình với Simon à?”

“Không. Isabelle đã đưa đứa trẻ cho đội trưởng cận vệ của Roger. Kế hoạch của cô là cho người cận vệ này mang Michael đến chỗ cha cô ấy ở Nice – cùng với một lá thư nói rõ việc Simon đã làm với Roger.”

Meghann cảm thấy muốn reo vang cổ vũ Isabelle, nhưng rồi đôi mắt bị đày đoạ kia lại thu hút sự chú ý của cô. “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Bốn ngày sau, Isabelle xuất hiện trước mặt Nữ hoàng Elizabeth và kể với bà ta rằng cô ấy đã trở thành goá bụa khi một tên cướp giết chết chồng mình. Chỉ nhờ hành động nhanh nhẹn của người em chồng mà cô ấy mới toàn mạng.”

Meghann chán nản. “Tại sao cô ấy lại làm thế?”

Khi Alcuin nói tiếp, giọng ông bình tĩnh hơn, nhưng môi ông cũng mím chặt như môi Isabelle trong bức tranh. “Bởi vì khi Isabelle tới triều đình, Simon đã có mặt. Hắn đưa cô ấy vào một trong các căn phòng mà nữ hoàng đã dành cho họ. Một khi đã ở đó, hắn đưa Michael, đứa con trai còn ẵm ngửa của cô ấy ra. Hắn dí dao vào cổ thằng bé và đảm bảo với cô rằng hắn sẽ giết đứa trẻ nếu Isabelle không nói dối theo hắn.”

Charles nói trước cả Meghann. “Nhưng làm sao hắn tìm được đứa bé?”

“Khi Simon phát hiện ra Isabelle đã biến mất, hắn cho mang Alma, hầu gái của cô ấy, tới trước mặt mình. Cô ta từ chối kể cho hắn bất kỳ điều gì, cho đến khi hắn dùng kẹp móng kéo hết móng tay của cô ta ra. Một khi đã biết được kế hoạch của Isabelle, hắn rất dễ dàng tóm được đội trưởng cận vệ vì người này phải đi với tốc độ chậm do vướng đứa bé. Còn về Isabelle, cô ấy tới từ Pháp, và các cận vệ của Roger thì chưa bao giờ đi khỏi lãnh địa quá mười lăm dặm. Không ai trong số họ biết con đường thẳng tới London, hay biết Elizabeth ngụ ở lâu đài nào – Simon thì có.”

“Chà,” Meghann nói một cách thực tế, “tại sao không đồng ý với các điều kiện của Simon nhưng vẫn kể sự thật cho nữ hoàng?”

“Hắn cho người canh gác đứa bé suốt ngày đêm – người của hắn. Người đó đã nhận được chỉ thị rất rõ ràng là sẽ giết đứa bé ngay khi Simon bị bắt.”

Alcuin dành cho Meghann nụ cười méo xẹo. “Con biết gì về Elizabeth?”

Meghann lục tìm trong óc mình về mọi điều cô đã học trong lớp lịch sử. “Bà ấy là Nữ hoàng Đồng trinh, và đã khiến nước Anh trở thành một đế chế hùng mạnh.”

“Có thể là bà ta vẫn còn ‘đồng trinh’, nhưng bà ta yêu thích những người đẹp trai. Xuất hiện ở triều đình là điều tốt đẹp nhất đã

xảy ra cho Simon. Bà nữ hoàng già nua đã si mê vẻ ngoài và sự quyến rũ của hắn. Nhưng điều thực sự mê hoặc được bà ta chính là tài năng phi thường về tiền bạc của hắn. Simon thực sự là một nhà giả kim – mọi thứ hắn chạm tới đều biến thành vàng. Vào năm 1588, Hoàng gia ngập trong nợ nần. Bằng cách nghe theo những lời khuyên của Simon, Elizabeth đã có thể bù lại được một số mất mát. Bà ta đã biến Simon thành một triều thần. Trong vòng vài tháng, bà ta đã tạo ra Đức ngài Simon Baldevar, Bá tước Lecarrow. Simon không thể làm gì sai trong mắt nữ hoàng – kể cả khi hắn bắt đầu đánh đập Isabelle.”

“Tại sao hắn lại đánh cô ấy?”

Alcuin tránh ánh mắt Meghann. “Isabelle là một phụ nữ quý tộc giản dị, theo đạo Thiên Chúa. Con thấy đấy, ở Constantinople, Simon đã phát triển những... sở thích rất phức tạp, và Isabelle không thể... tha mãi hắn.”

Meghann đỏ bừng mặt. Cô biết những sở thích Alcuin nhắc tới là gì. Người vệ sĩ lúc trước đã đúng... cô đúng là con điểm của Baldevar.

“Không, banrion à.” Alcuin nhìn vào cô lần nữa. “Con không cần phải xấu hổ khi là một phụ nữ trẻ khỏe mạnh, đầy đam mê. Simon hấp dẫn và... việc đáp ứng hắn là một phản ứng hoàn toàn bình thường. Thực tế, cuộc sống của Isabelle sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu cô ấy đã có thể làm hắn hài lòng. Nhưng cô ấy thấy sex rất ghê tởm... đặc biệt là cái cách mà Simon muốn nó. Vào đêm tân hôn của họ, hắn đã đánh cô ấy thâm tím mặt mày vì chán ghét. Sau một thời gian, hắn mua vui với những quý bà ở triều đình... ngủ với Isabelle chỉ còn vì mục đích sinh sản.”

“Sinh sản? Simon muốn có con ư?” Meghann chưa bao giờ nghĩ rằng Simon đã có thể có một đứa con là người. “Hắn có con không?”

“Không, ít nhất là theo chỗ ta được biết.”

“Isabelle có sợ cho hắn một đứa con trai không – vì sợ rằng hắn sẽ giết đứa con của cô ấy với Roger?”

“Hoàn toàn ngược lại. Cô ấy sợ chết khiếp điều hắn sẽ làm với Michael nếu cô ấy không thể sinh một người thừa kế. Con thấy đó, nếu Simon có một đứa con trai, đứa trẻ sẽ được thừa kế tước hiệu bá

tước của hắn. Roger là nam tước đời trước – tước hiệu bá tước bắt đầu từ đời Simon. Vì thế nếu cô ấy có thể sinh cho hắn một đứa con trai, Michael sẽ tương đối an toàn khỏi sự thù ghét của người cha dượng. Thực ra, Simon đã bảo Isabelle rằng một khi cô đã sinh cho hắn người kế thừa khoẻ mạnh, cô có thể sống phần đời còn lại ở Pháp với đứa con đầu lòng. Simon thậm chí sẽ cho thẳng bé vùng đất ở Pháp. Vì thế cô ấy cũng muốn một đứa con trai thứ hai gần như Simon vậy.”

“Nhưng thầy nói hắn chưa bao giờ có con.”

Alcuin cúi đầu. “Ôi, Isabelle – hàng thế kỉ đã trôi qua mà câu chuyện của cô vẫn còn làm ta đau đớn. Sau ba tháng kết hôn, cô ấy phát hiện ra mình đã có thai. Đầu tiên, Simon rất vui mừng hắn đã gần như đối xử thân ái với cô ấy. Hắn không còn ép buộc cô ấy vào giường mình, và các vụ đánh đập cũng ngừng lại – hắn sẽ không làm hại người thừa kế của mình.” Alcuin dừng lời và nhìn vào Charles. “Chàng bác sĩ trẻ của ta, con nghĩ điều kiện y tế vào thế kỷ mười sáu ra sao?”

Charles cân nhắc câu hỏi. “Kinh khủng, thưa thầy. Có chuyện gì với việc sinh nở sao?”

“Không, vào tháng thứ sáu, cô ấy xảy thai. Ta tin là cô ấy đã bị thứ mà bây giờ chúng ta gọi là nhiễm độc máu. Dù sao đi nữa, cô ấy đã mất đứa bé – nó là một bé trai.”

Alcuin rùng mình. “Simon nổi cơn cuồng nộ. Cô ấy đã kể cho ta nghe hắn... tới bên giường cô ấy và bắt đầu bóp cổ cô ấy như thế nào. Trước khi người nữ tỳ kéo được ai đó tới lôi hắn ra, hắn đã gào lên, “Đồ đàn bà thối nát, lười biếng, ngu xuẩn! Làm sao mi dám giết chết người thừa kế của ta! Có chuyện quái quỷ gì với mi? Mi làm ta ghê tởm!” Nhưng sự tức giận đó còn chưa thấm gì so với cơn giận của hắn lúc vị bác sĩ của hoàng gia thông báo với hắn rằng vụ xảy thai đã làm tổn hại Isabelle tới mức cô sẽ không bao giờ thụ thai được nữa.”

Meghann và Charles trao đổi những cái liếc mắt lo lắng. Charles hỏi câu hỏi mà Meghann không thể tự mình nói ra. “Điều gì xảy ra tiếp theo?”

“Đối với Simon mà nói, giờ Isabelle đã vô dụng... và hắn đã đối xử với cô ấy theo cách đó. Hắn trừng phạt cô ấy cả sáng, trưa và tối.

Có những trận đánh đập kinh khủng, và hẳn buộc cô ấy phải tham dự vào những cuộc chè chén trác táng. Hẳn biết cảm giác của cô ấy... và hẳn không bao giờ hết sung sướng khi thấy cô ấy khóc lóc và cầu xin hẳn tha cho cô ấy khỏi những hành động bệnh hoạn mà hẳn bắt cô ấy làm. Đêm đầu tiên, hẳn muốn thấy cô ấy giao hợp với hai người đàn bà khác... và một con chó.” Meghann sặc rượu, và Alcuin chờ đến khi cô lấy lại bình tĩnh mới nói tiếp. “Với chút ý chí cuối cùng, Isabelle nói không. Và rồi cô ấy kể cho ta, hẳn đã bắn cho cô ấy cái nhìn độc địa nhất mà cô ấy từng thấy và nói rằng nếu cô ấy không tham dự... con trai cô ấy sẽ phải thế chỗ.”

Meghann run rẩy khắp toàn thân vì ghê tởm. “Nhưng tại sao cô ấy không nói với nữ hoàng?”

“Con nghĩ bà ta sẽ tin những chuyện như thế về một trong các cận thần yêu thích hay sao? Không, Isabelle không có đồng minh nào ở triều đình, và Simon đọc trước bất kỳ lá thư nào cô ấy viết cho gia đình mình. Và sự hạ nhục mới chỉ là khởi đầu đòn thù của hẳn. Isabelle cực kỳ nghi ngờ khi Simon đột ngột quan tâm tới Michael.

“Tất nhiên, ai ai ở triều đình cũng đều nghĩ điều đó thật tuyệt vời... rằng Bá tước Baldevar là một người cha dượng xuất sắc làm sao. Hẳn đưa cậu bé đi cưỡi ngựa, dạy cậu đọc... Tóm lại, hẳn khiến đứa bé tôn thờ hẳn. Điều này tiếp diễn suốt bốn năm. Simon vừa rút cạn kiệt phẩm hạnh của người mẹ trong khi làm cho con trai cô ấy yêu hẳn.”

“Tại sao hẳn lại muốn Michael yêu hẳn?” Charles hỏi.

Meghann trả lời câu hỏi một cách vô hồn. “Để cho càng đau đớn hơn khi hẳn giết thẳng bé.”

“Chính xác, banrion à. Khi thẳng bé đã coi Simon như một vị thần trên mặt đất, thì hẳn hành động. Ôi, hẳn thật thông minh. Điều hẳn làm là “vô tình” bỏ cậu bé một mình trong chuồng ngựa. Hẳn biết Michael mê mết con ngựa giống Sulieman của hẳn. Một cậu bé năm tuổi đầu không thể nào điều khiển con ngựa, nhưng mong muốn cưỡi nó của cậu bé đã che lấp lý trí – như Simon đã biết rõ là thế nếu thẳng bé có cơ hội. Vậy là Michael trèo lên Sulieman. Con ngựa lồng lên... Michael không cách nào kiểm soát được con ngựa hoang dã. Chẳng bao lâu Michael bị hất xuống. Mất vài ngày thẳng bé mới chết vì gãy xương và chảy máu trong. Hai giờ trước khi

nó chết, Simon đến thăm thằng bé, nó sung sướng kêu lên “Cha ơi” khi trông thấy hẳn. Khi Simon rời khỏi phòng, thằng bé khóc như thể trái tim nó đã tan vỡ. Trong vòng một giờ sau cuộc viếng thăm ấy, Michael chết trong tay mẹ nó.”

“Tội nghiệp Isabelle,” Meghann khẽ nói, “giờ cô ấy chẳng còn gì cả.”

“Cô ấy phát điên. Cô ấy xuất hiện trước mặt Elizabeth, gào thét điên cuồng và vô nghĩa về tất cả những việc Simon đã làm: Roger, Michael, những hành động bệnh hoạn. Elizabeth tuyên bố người phụ nữ này bị điên và bảo Simon đánh cô bằng roi vì đã dám nói những điều báng bổ như thế trước mặt nữ hoàng. Ngay khi Isabelle có thể ra khỏi giường sau trận đòn, cô ấy lao mình ra khỏi cửa sổ phòng ngủ và rơi xuống hai tầng lầu.

“Cô ấy có chết không?” Meghann hỏi.

“Sẽ tốt hơn nếu có. Không, cú ngã chỉ làm cô ấy bị què. Cô ấy không bao giờ đi lại được nữa. Simon sắp xếp đưa cô ấy về lãnh địa. Isabelle đã hoàn toàn mất trí vì đau buồn, và hầu hết thời gian cô ấy được giữ im lặng bằng thuốc ngủ. Các gia nhân chăm sóc cho cô ấy hết mức họ có thể... chờ đợi ngày Chúa sẽ kết thúc chuỗi đau khổ của cô ấy. Vì thế hầu hết thời gian cô ấy được yên ổn... trừ những lần Simon tới thăm. Hẳn sẽ ra lệnh ngừng cho cô ấy uống thuốc... Hẳn muốn cô ấy tỉnh táo khi hẳn tra tấn cô ấy với những ký ức về đứa con đã mất. Rồi cô ấy bắt đầu gào lên rằng Simon là quỷ dữ. Vì cô ấy bảo hẳn lờn vờn trên không trung trước giường cô ấy và lộ ra những chiếc răng nanh dài, độc ác mà hẳn dùng để hút máu cô ấy.”

“Người ta không kiểm tra vết cắn cho cô ấy sao?” Meghann hỏi.

“Xung quanh Isabelle ai thêm quan tâm chuyện đó? Vào thời gian Isabelle nói những lời buộc tội này, Simon đã đuổi toàn bộ người hầu yêu quý nữ chủ nhân của họ và chuyển tới những kẻ chỉ trung thành với hẳn. Sự ‘chăm sóc’ của chúng bao gồm việc không bao giờ thay tấm trải giường cho Isabelle và để mặc cô ấy nằm trong đống xú uế của mình – theo lệnh Đức ngài Baldevar. Chúng cũng không bao giờ tắm cho cô ấy. Cô ấy không được cho ăn thường xuyên – khi ta lần đầu gặp Isabelle, ta thề với con là người ta không thể nhận ra cô ấy là người phụ nữ trong tranh nữa. Thú ta đã gặp là một bộ da bọc xương. Cô ấy cũng có những vết lở loét mà ta đã không

trông thấy từ hồi dịch bệnh, khi con người ta không thường xuyên tắm táp, và cô ấy gần trụi hết tóc vì bị đói. Nhưng điều tệ nhất là đôi mắt cô ấy – chúng chìm vào trong sọ.

Alcuin dừng nói. Meghann và Charles đều nhìn đi chỗ khác; họ biết rằng ông đang lau nước mắt. Meghann tự hỏi liệu có phải Alcuin đã yêu vợ của Simon không. Khi ông nói tiếp, giọng ông xào xạo vì những giọt nước mắt khó giấu. “Nhưng ta đang nhảy cạch. Đầu tiên ta phải kể với các con về sự biến đổi của Simon.”

“Tất nhiên, câu chuyện về sinh vật hút máu của Isabelle là sự thật,” Meghann nói.

“Phải. Sau khi cô ấy bị đuổi khỏi triều đình, Simon tự do theo dõi càng nhiều đàn bà hơn, và phụ nữ ở triều đình cũng dính lấy hắn. Họ yêu vẻ ngoài và sự giàu có của hắn. Tất nhiên danh tiếng là một người tình uyển chuyển, khéo léo và mạnh mẽ của hắn lan ra như cháy rừng.”

Alcuin mỉm cười với vẻ hài lòng u ám. “Nhưng danh tiếng của hắn không phải là thứ duy nhất lan trong triều đình. Sau vài tháng, Simon bị ốm nặng. Vị bác sĩ hoàng gia đã bí mật bảo cho hắn biết hắn bị bệnh đậu mùa – hay cái mà ngày nay chúng ta gọi là giang mai. Trong vài tháng, hắn sẽ phát điên. Sau vài năm, hắn sẽ chết.”

Charles tức giận lắm lắm, “Chết vì bệnh truyền nhiễm qua đường sinh dục sẽ là cái kết hoàn hảo cho Bá tước Baldevar.”

“Thực vậy,” Alcuin trả lời. “Không may, chuyện không xảy ra như thế. Nếu có điều gì khiến ta tin rằng Simon đã bán linh hồn mình cho Sa tăng, thì đó chính là việc biết bao lần hắn đã trốn thoát được cái chết. Khoảng cùng thời điểm Simon nhận lãnh án tử hình của mình, một thành viên mới của triều đình xuất hiện – Nicholas Aermville.”

“Một ma cà rồng à?” Meghann hỏi.

“Ồ, phải,” Charles thông báo với cô. “Một ma cà rồng đồng tính, người đang cô đơn một cách tuyệt vọng và cực kỳ si mê Simon.”

Meghann thấy bối rối. “Nhưng Simon không –“

“Tại sao điều đó lại cản đường hắn?” Alcuin chỉ ra. “Banrion, Simon là một người đàn ông nguy hiểm. Những lời đồn đại về thuật

phù thủy không phải là nói chơi. Hẳn dính dáng chặt chẽ với sự kỳ bí đó. Con đã từng nghe nói tới Bác sĩ John Dee ^[10], chiêm tinh gia của Elizabeth chưa?”

Meghann lắc đầu.

“Một nhà khoa học và nhà toán học xuất chúng. Mặc dù vậy ông ta lại nổi tiếng vì mối quan tâm dành cho những điều thần bí. Ông ta rời triều đình năm 1583 để đi cùng Edward Kelly trong chuyến đi tới Prague Hradeany. Những cuộc thí nghiệm giả kim thuật của họ được sự bảo trợ của một nhà quý tộc người Ba Lan, Albert Laski. Nhưng ông ta nhanh chóng trở nên thất vọng với hai người kia và những lời hứa trống rỗng của họ. Dần dần, ông ta nhìn thấu người bạn bịp bợm của mình và trở về Anh năm 1589, bị thất sủng và nghèo nàn. Nhưng ông ta nhanh chóng tìm được một người bảo trợ giàu có tại triều đình của Elizabeth.”

“Bá tước Baldevar?” cô đoán.

“Đúng vậy. Simon không bao giờ ngu ngốc. Hẳn biết rằng một hiệp ước với Quỷ và uống máu dê chỉ dành cho những kẻ tầm thường, lạc hậu. Nhưng hẳn nhìn thấy quyền lực trong giả kim thuật, học thuyết Rosicruciansm ^[11], phép thuật Enochian ^[12], cabala ^[13]. John Dee trở thành một trong những người bạn tốt nhất của hẳn ở triều đình... và là người duy nhất bên cạnh vị bác sĩ kia biết rằng Simon đang chết. Và được Simon tâm sự rằng hẳn đã tìm thấy một cách chiến thắng tử thần.”

“Nhưng,” Meghann ngẫm nghĩ thành tiếng, “con không quan tâm hẳn nghiên cứu thuật cabala trước hay là sau... Hẳn vẫn chỉ là một con người. Ma cà rồng đó đáng lẽ phải nhìn thấy những suy nghĩ của hẳn.”

“Meghann à, nếu mối quan tâm tới thuật phù thủy của hẳn có làm được gì, thì nó đã rèn luyện trí năng cho hẳn qua những giờ ngồi thiền không ngớt và những nghi lễ dài dằng dặc. Và thành thực mà nói, trên đời không thiếu những thế lực siêu nhiên. Chúng ta chẳng phải là bằng chứng cho điều đó sao? Ai mà biết được? Có lẽ Simon đã thực sự gọi ra được một hay hai linh hồn qua những điệu ca Enochian để giúp hẳn. Dù thế nào, con cũng phải thấy được Simon rất nguy hiểm – nếu hẳn có thể lừa được một ma cà rồng tin rằng hẳn yêu anh ta khi vẫn còn là người. Nicholas đã đề nghị với Simon

một cuộc thoả thuận – biến đổi Simon để đổi lại việc hắn trở thành người tình của anh ta.”

“Simon có ngủ với người này không?” Meghann hỏi.

Charles khụt khịt. “Ồ, không. Thoả thuận là biến đổi trước, sex sau. Đầu tiên Simon nói là hắn không thể ngủ với ai khi hắn bị ốm. Rồi để thao túng Nicholas hơn nữa, Simon bảo với anh ta rằng hắn muốn sự kết hợp của họ diễn ra khi họ đã bình đẳng... không phải là một ma cà rồng và một con người hèn hạ. Nicholas đã đồng ý –“

Alcuin chen ngang. “Có lẽ ta nên nhắc tới việc Nicholas là một ma cà rồng non khi gặp Bá tước Baldevar. Anh ta chỉ mới được biến đổi trước đó hai trăm năm – có lẽ đó là lý do tại sao anh ta không đấu lại được với Simon và người bạn Dee của hắn. Tất cả những gì Nicholas làm là hút máu Simon và cung cấp cho hắn máu ma cà rồng. Bác sĩ Dee và Bá tước Baldevar đã tự mình thực hiện hết công đoạn biến đổi. Ta không bao giờ biết làm sao mà hai con người có thể thực hiện được tiến trình đó. Nhưng qua một số ghi chép của John Dee, ta đoán được rằng cuộc biến đổi kéo dài mười lăm ngày, với những nghi lễ và sự nhịn ăn kéo dài. Cuối cùng, Simon đã ở lẫn ranh cái chết và John Dee cũng không khá hơn. Việc đó đã gây sự chú ý của triều đình – đặc biệt là khi người ta không còn nhìn thấy Simon vào ban ngày nữa. John Dee đã định sẽ để cho Simon biến đổi ông ta sau khi hắn trở thành ma cà rồng, nhưng ông ta đã đổi ý khi theo dõi quá trình biến đổi của hắn. Ông ta già hơn Simon nhiều, và ông ta nghĩ việc đó sẽ giết chết ông ta.”

“Điều gì xảy ra cho Nicholas?”

“Một khi hắn trở thành ma cà rồng, Simon đã giết Nicholas,” Alcuin nói. “Chính là ở thời điểm này ta đã dính dáng đến Simon Baldevar lần đầu tiên. Nicholas là một ma cà rồng mà ta đã cố giúp đỡ. Sự bất tử cùng với bản năng giới tính của anh ta làm anh ta bối rối. Ta đã cầu xin anh ta đi cùng ta tới Tân Thế Giới năm 1580, nhưng anh ta thích ở lại Châu Âu hơn.”

“Tại sao thầy lại ở Tân Thế Giới?” Meghann hỏi.

“Người Tây Ban Nha đang tàn sát người Anh-điêng. Ta đã đặt ra một sứ mệnh ở Mê hi cô. Nếu người Anh-điêng buộc phải cải đạo thì ta muốn ít nhất họ cũng được hưởng sự an ủi nào đó từ phía nhà thờ. Một trong những học trò của ta đã viết thư cho ta mô tả lại cái

chết của Nicholas và tên ma cà rồng mới đáng sợ đang làm hội của ta kinh hoàng với những hành động tàn bạo của hắn. Khi ta thấy tên Baldevar, ta nhớ ra rằng em gái Mary của ta đã cưới một người tên John Baldevar năm 1390. Khi ta trở lại Anh để đương đầu với Simon, ta tiến hành tìm kiếm. Hoá ra Simon chính là cháu ta, cách vài thế hệ. Vì thế ta đặc biệt quan tâm tới hắn – thứ nhất, vì hắn đã giết bạn của ta; thứ hai, vì tên quý con này cùng huyết thống con người với ta. Ta cảm thấy mình có nghĩa vụ rửa sạch hắn khỏi thế giới này.”

Alcuin rót phần rượu ngải đắng còn lại vào cốc của ông, của Charles và của Meghann. “Khi ta trở về nhà, những tin đồn đầu tiên ta nghe được là về Isabelle. Ta quyết định đi thăm cô gái tội nghiệp – xem xem có giúp gì được cô ấy không.” Alcuin dừng nói và nhìn hai ma cà rồng trẻ. “Ai trong hai con có thấy tò mò vì sao sự chăm sóc dành cho Isabelle lại tồi tệ như thế không?”

Charles và Meghann trao nhau những cái nhìn trống rỗng.

“À, thưa thầy,” Charles ngập ngừng nói, “con nghĩ đó là sự trừng phạt –“

“Đến mức độ nào đó thì đúng. Và ta cũng đã mắc sai lầm khi nghĩ như thế. Nhưng không – một lý do khác cho sự bê trễ Isabelle đó là không còn ai để chăm sóc cô ấy vào ban ngày nữa.” Ông để cho lời nói của mình thấm vào.

“Không!” Meghann hỗn hển. “Ý thầy là toàn bộ gia nhân của Simon đều –“

“Là ma cà rồng. Toàn bộ điền trang – cỡ một trăm người. Vùng đất đó là lãnh địa của ma cà rồng. Simon đã tập hợp tất cả những kẻ xấu xa ti tiện mà hắn tìm được. Những tên giết người, cướp đường, điếm, những tên điên loạn – hắn biến đổi bọn chúng. Khi ta tới lãnh địa, ta có thể cảm thấy bọn ma quỷ từ cách đó mười dặm.”

Alcuin rùng mình. “Cần tới nhiều tháng mới giết được hết bọn chúng, nhưng chúng ta phải làm. Một tập hợp kinh tởm như thế không thể sống được. Bọn chúng đã hút cạn máu của vùng nông thôn quanh đó – chỉ còn là vẩn đục thời gian trước khi chúng khiến những người dân hoảng sợ dấy lên một cuộc săn lùng phù thủy thực sự. Và trong cuộc chiến ấy, ta đã mất rất nhiều bạn bè. Chính ta cũng đã cận kề cái chết trong một vài dịp.”

“Simon ở đâu?” Meghann hỏi. “Hắn không bảo vệ nơi trú ngụ của mình sao?”

“Simon muốn xem những kẻ chống hắn có thể làm gì. Đầu tiên, ta tưởng hắn chỉ là một tên hèn nhát. Đó là một sai lầm khác. Dù thế nào, với việc hạ được đám lính gác, rốt cuộc chúng ta cũng có thể giải cứu Isabelle. Tất nhiên, sự chăm sóc cô ấy càng bị bê trễ hơn khi những con quỷ đó còn mãi lo cứu lấy mạng mình. Cô ấy đang hấp hối, nhưng bọn ta đã cố giữ cho cô ấy chút lòng tự trọng. Chúng ta tắm rửa cho cô ấy... cố không làm đau cô ấy thêm, vì cô ấy chỉ còn là một nắm xương trong bộ da lở loét khi chúng ta tìm thấy cô ấy. Ta đã bảo cô ấy rằng ta là một cha xứ, và cô ấy cầu xin ta làm lễ rửa tội, ta đã làm. Ta cũng đã nghe lời xưng tội khủng khiếp của cô ấy, mọi thứ mà ta vừa mới kể cho các con. Vào lúc ấy, ta muốn giết Simon... vì đã hoàn toàn huỷ hoại cô gái trẻ này quá sớm. Ta đã thề vào giờ phút cô ấy chết... rằng hắn sẽ chết dưới tay ta. Trong bốn trăm năm, ta đã cố gắng thực hiện lời thề. Và vào lúc ta kết thúc buổi lễ, Simon xuất hiện.”

Alcuin ném chiếc ly của ông vào lò sưởi. “Ta sẽ không bao giờ quên vẻ kiêu ngạo trên mặt hắn. Hắn nhìn chăm chăm xuống ta, hỏi tại sao ta dám xâm nhập vào lãnh địa của hắn. Khi ta giải thích mối quan hệ của chúng ta, hắn thậm chí không ngạc nhiên. Simon thực sự không hề sợ ta chút nào; hắn cười vào mặt ta. Bảo rằng ta cũng đạo đức giả như người vợ đã chết của hắn và đã đến lúc ta phải chết.”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Lần đầu tiên trong cuộc đời non trẻ của hắn, Simon gặp một người mà hắn không thể áp đảo. Không có nghĩa là hắn chưa cố gắng. Phải mất nhiều giờ ta mới đánh bại được hắn, và ta không biết liệu ta có thể làm được không nếu lúc ấy hắn có bất kỳ ý niệm nào về sức mạnh của ta. Nhưng cuối cùng ta và vài người bạn đã trói được hắn. Chúng ta xích hắn ở ngoài để mặt trời giết hắn. Đáng lẽ chúng ta đã chặt đầu hắn, nhưng đã quá gần bình minh và chúng ta đều yếu sức vì chiến đấu. Chúng ta phải chạy trốn vào trong bóng râm. Và trước khi mặt trời có thể kết thúc sự tồn tại thảm hại của Simon, người bạn con người vẫn trốn trong làng đã ném hắn vào một cỗ xe ngựa đóng kín và bỏ trốn.”

“Ai là người bạn đó?” Charles hỏi.

“Học giả Dee – người duy nhất mà Simon từng tôn trọng. Nhưng cuộc chạm trán của chúng ta đã làm Simon hoảng sợ. Hắn rút lui khỏi Châu Âu vào đêm tiếp theo. Việc đó gây thiệt hại kinh khủng – các học trò của ta đã chiếm hết đất đai của hắn. Simon trở thành kẻ nhẩn tui – chạy trốn để giữ mạng. Hắn đã mất gần một thế kỷ mới phục hồi lại được tài sản của mình.”

“Sao thầy không lòng bắt và giết hắn?”

Alcuin thở dài. “Banrion à, ta không muốn con hiểu sai về ta. Ta mạnh mẽ và đã đương đầu với nhiều địch thủ trong nhiều năm, nhưng ta không thể cho phép con nghĩ ta có khả năng tuyệt vời nào đó để giết chết Simon bất kỳ khi nào ta muốn. Hắn là ma cà rồng mạnh nhất ta từng đối đầu. Qua nhiều thế kỷ, tình trạng của chúng ta đã biến thành một cuộc chiến tranh lạnh – rất giống cuộc chiến tranh giữa Liên bang Xô Viết và nước Mỹ. Chúng ta thù ghét lẫn nhau, nhưng chúng ta không cố thực hiện bất kỳ hành động tiến công nào bởi vì cái giá phải trả của hai bên là quá lớn. Hơn nữa, ta đã dành vài trăm năm để cố đảo ngược những hành động độc ác của hắn và chờ đợi một cơ hội để giết hắn mà không phải trả cái giá là một cuộc đổ máu khác thường. Cho đến nay, việc đó chưa xảy ra. Con đường duy nhất để tiêu diệt hắn sẽ đặt quá nhiều con người và ma cà rồng mà ta thể phải bảo vệ vào vòng nguy hiểm.”

“Thầy có nghĩ là con đã giết hắn không?”

“Ta thực lòng hi vọng là có – rằng với một tai nạn may mắn, con đã làm được điều ta không thể làm được. Nhưng nếu không – thì ta đã công khai tuyên chiến. Ta đã dành sự bảo trợ của ta cho tình nhân của hắn – người mẹ được chọn của các con hắn.”

Meghann ré lên. “Cái gì?”

Alcuin mỉm cười dịu dàng. “Con quên là ta đã nói Simon có hai lý do để biến đổi con sao? Meghann, hắn vẫn muốn một đứa con trai.

“Nhưng... nhưng...” cô nghẹn lời. “Con không thể!”

“Tại sao không?” Alcuin tinh tế ngừng lời. “Con vẫn còn –“

“Hả? Ô! Ôi, có... con vẫn,” Meghann trả lời cũng với sự giữ ý như

thế. Cô nhớ lại mình đã ngạc nhiên thế nào khi phát hiện kì kinh nguyệt của mình không ngừng lại khi cô trở thành ma cà rồng. Nhưng nó đã thay đổi rất nhiều – chỉ xuất hiện một hay hai lần một năm.

Alcuin nhìn thấy vẻ choáng váng trên mặt cô. “Việc đó khá là hiếm, Meghann à. Và đặc biệt nguy hiểm – cho người mẹ.”

“Vậy Simon vẫn liệu để con bị tổn hại?” (Orkid: để ý mấy câu hỏi của Meg nhé, rõ ràng có vẻ như một bà vợ giận dữ, hồi nãy thì ghen khi thấy Sim có vợ, giờ thì dỗi vì anh chàng cần con không cần mẹ ;)

“Hắn đã chấp nhận khi biến đổi con,” Alcuin thông báo với cô. “Hắn đã không đặt những cái khoá đó vì lo con sẽ làm đau mình – hắn còn có một nỗi sợ cấp bách hơn nhiều là con sẽ làm hại hắn. Biến đổi là một quy trình nguy hiểm, Meghann à. Hầu hết người ta đều chết hoặc là phát điên.”

“Và rồi hắn mạo hiểm để con có thai.”

“Một cơ hội mong manh,” Charles nói chen vào. “Meghann à, trong gần hai ngàn năm qua, chúng ta chỉ có khoảng năm trường hợp được chứng minh về việc ma cà rồng có thai.”

“Chuyện gì đã xảy ra?” cô muốn biết.

Charles nhìn chăm chăm vào ngọn lửa. “Không người mẹ nào sống sót – tất cả đều chết vì băng huyết. Nhưng ai mà biết được. Có lẽ bây giờ bệnh đó chữa được. Trường hợp thụ thai cuối cùng được biết đến là năm 1110.”

“Và bọn trẻ?” cô hỏi.

“Hầu hết đều chết non. Những đứa còn sống bị biến dạng khủng khiếp, giống như kẻ đã biến đổi ta,” Alcuin nói với cô.

“Vậy thì tại sao Simon vẫn muốn một đứa bé ma cà rồng? Tại sao không có con với một phụ nữ con người?”

“Con người và ma cà rồng không thể sinh sản. Còn về chuyện mong muốn có con... Con đã từng nghe nói tới viên đá phù thủy chưa?”

Meghann lắc đầu.

“Các nhà giả kim tin rằng có một linh hồn liên kết vạn vật trong

vũ trụ lại với nhau. Bằng cách đưa các vật liệu thô vào quy trình hoá học phức tạp, các nhà giả kim tin rằng họ có thể tái sản sinh tinh thần vũ trụ vào một viên đá phù thuỷ, hay viên đá trường sinh. Viên đá phù thuỷ sẽ cho người sở hữu nó tuổi trẻ bất tận, thoát khỏi cái chết và bệnh tật, tri thức, quyền năng – những món quà mà ma cà rồng được hưởng. Vốn là một nhà giả kim, Simon quyết định rằng viên đá phù thuỷ chính là một ẩn dụ cho việc ma cà rồng hoá.”

“Việc này thì liên quan gì đến việc có con?” Meghann hỏi.

“Ma cà rồng gần như bất khả chiến bại, Meghann à, chỉ trừ một khiếm khuyết. Chúng ta bất lực và yếu ớt trước sự tấn công vào ban ngày. Bá tước Baldevar và John Dee suy nghĩ rất lung về vấn đề này và quyết định rằng viên đá trường sinh bị tan ra khi nó kết hợp với máu người, tạo ra một loại vật chất kì diệu nhưng khiếm khuyết dẫn tới căn bệnh mãn cảm với ánh sáng mặt trời của ma cà rồng. Bá tước Baldevar quyết định rằng quyền năng thực sự của viên đá phù thuỷ chỉ diễn ra qua sự kết hợp của dòng máu hai ma cà rồng – khi họ cùng tạo ra một đứa trẻ.”

“Vậy là Simon nghĩ rằng con của hai ma cà rồng sẽ chịu được ánh sáng?”

Alcuin gật đầu. “Nhưng ít nhất theo những ghi chép của John Dee, hẳn cũng nghĩ rằng hẳn có thể bước đi dưới ánh mặt trời nếu hẳn uống máu con mình.”

Meghann buồn nôn. “Ý thầy là hẳn sẽ giết con của chính mình?”

“Ồ, không, banrion. Bá tước Baldevar là một kẻ quá ích kỉ nên hẳn sẽ không hại hậu duệ của mình. Không, hẳn nghĩ rằng một lượng máu nhỏ - bằng lượng máu con cần để biến đổi - cũng đủ để khiến hẳn miễn nhiễm với quyền năng của mặt trời.”

Meghann nhìn đăm đăm vào ngọn lửa trước khi nói. “Con phải hiểu rằng lý do khiến con bị biến thành ma cà rồng là vì con giống một người vợ đã chết từ lâu, và vì hẳn trông đợi con sẽ sinh ra một kẻ thù của Chúa?”

“Kẻ thù của Chúa là một cụm từ mạnh,” Alcuin trả lời, “nhưng theo ý kiến của ta – đúng vậy. Đó là lý do vì sao Simon biến đổi con.”

Làm ơn, Meghann cầu nguyện với bất kỳ ai chịu lắng nghe, hãy để Simon chết. Đôi mắt cô lang thang trở lại bức tranh và cô tái nhợt

khi nhìn bàn tay trái của Isabelle. Meghann giơ bàn tay run rẩy của mình lên bức tranh – để đặt hai chiếc nhẫn cạnh nhau. “Đây là nhẫn của Isabelle à?” cô hỏi Alcuin.

Ông gật đầu. “Ta đã chôn Isabelle, nhưng Simon đã cho bọn thuộc hạ quật mộ cô ấy để hấn lấy được chiếc nhẫn. Vụ quật mộ diễn ra vào ngày 22 tháng Tư, 1944.”

Meghann rùng mình trước ý nghĩ những tên ma cà rồng đào xới mộ phần của Isabelle để Simon có thể đặt chiếc nhẫn mà hấn đã tặng cho người phụ nữ bị hấn đánh đập và bạo hành lên tay cô. Hấn muốn làm gì với mình? Tái tạo lại cuộc hôn nhân với Isabelle? Có đứa con trai mà hấn nghĩ là hấn đáng có?

Meghann kéo tâm trí khỏi những hình ảnh tưởng tượng sống động và hỏi Alcuin, “Tại sao thầy lại mời con tới đây? Simon đã chờ gần bốn trăm năm để tìm ai đó thay thế Isabelle và thụ thai con hấn. Tại sao lại gây nguy hiểm cho mình bằng cách chấp nhận con?”

Charles trả lời, “Đầu tiên, bọn anh chỉ tò mò. Simon vẫn luôn có đàn bà – nhưng họ là người và hấn thường giết họ khi đã chán. Điều gì khiến em quá đặc biệt đến mức hấn biến đổi em và không bao giờ rời khỏi em? Khi các giám điệp của bọn anh thông báo rằng Simon sắp tổ chức một bữa tiệc ma quỷ, thầy Alcuin đã chọn anh đi tới bữa tiệc. Bọn anh biết Simon sẽ tôn trọng sự ngừng bắn khó chịu này và để anh ra đi trong hoà bình.”

Alcuin tiếp nối câu chuyện. “Và rồi Charles trở về, khá buồn bã. Đầu tiên nó nói với ta rằng con có thể là kiếp sau của Isabelle. Rồi nó nhìn lên bức tranh và bảo với ta, “Thầy ơi, cuối cùng con đã nhìn thấy một nỗi buồn sánh ngang với điều con thấy trong mắt Isabelle.” Nó nói với ta con đã rời khỏi căn phòng như thế nào ngay giây phút cuộc tắm máu bắt đầu. Nó cầu xin ta mời con tới đây... không có nghĩa là nó cần phải làm thế. Ta đã hạ quyết tâm ngay khi nghe nói con giống hệt Isabelle. Đầu tiên, ta tưởng con là tình nhân của Simon bởi vì cuối cùng hấn đã tìm thấy một người phụ nữ bất lương như hấn. Nhưng khi ta nghe Charles tả về con, ta quyết định rằng lần này Simon sẽ không thể huỷ hoại thêm một cô gái trẻ khác nữa. Nếu con không hạnh phúc, con sẽ được tặng một cơ hội sống cuộc đời khác.”

“Xin hãy dạy con trở nên mạnh mẽ,” Meghann khẩn thiết nói.

“Con không bao giờ muốn để ai làm hại mình hay điều khiển mình như Simon đã làm nữa.”

Alcuin thò tay vào trong áo choàng và rút ra một chiếc thánh giá Celtic trên sợi dây chuyền dài và đưa nó cho Meghann. “Mừng Chúa giáng sinh, banrion. Thầy sẽ vinh dự được có con là học trò thầy. Thầy nghĩ con nên hiểu là con đã tự mình phá vỡ quyền năng của Simon trên con... Con đã khá mạnh rồi. Nhưng thầy sẽ giúp con phát triển các khả năng của mình. Đó sẽ không phải là một con đường dễ dàng.” Lời cảnh báo của ông đi kèm một nụ cười nhỏ.

Meghann cười lại và buộc dây thánh giá ngang bụng. Charles cho cô xem thánh giá của anh trên cổ.

Alcuin quan sát bầu trời đang ửng hồng. “Chúng ta nói chuyện thâu đêm rồi. Charles, làm ơn chỉ cho Meghann phòng của cô ấy. Ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu việc huấn luyện cho con.” Alcuin dành cho Meghann một nụ cười vui vẻ. “Nghỉ ngơi đi... Con sẽ cần nó đấy. Bắt đầu từ mai, con sẽ tham gia vào quá trình rèn luyện nghiêm ngặt về thể xác, tinh thần, và phép thuật. Charles đã từng kêu là thầy sánh ngang với những người Spartan vì sự hành xác, nhưng việc đó là cần thiết. Con không thể hi vọng đạt được thành quả đầy đủ trong một cơ thể mềm yếu, được chiều chuộng.”

Meghann không quan tâm ông có làm cô tả tơi hay không – chừng nào mà trông cô không giống như bức tranh kia. Isabelle, cô lặng lẽ nói với bức chân dung, không ai được điều khiển tôi lần nữa. Và nếu Simon vẫn còn sống, tôi sẽ học tất cả những gì có thể để lần sau tôi giết được hắn – cho cô và cho tôi.

Chương

17 tháng Ba, 1998

Jimmy Delacroix xem bộ sưu tập đĩa nhạc trong phòng khách của Maggie. Anh nghĩ một chút nhạc sẽ làm anh quên đi chuyện đang xảy ra, và anh không thể dùng rượu để giải sầu. Maggie chưa nói gì cả, nhưng anh biết là anh không thể uống vào lúc này. Anh sẽ giúp được gì cho cô nếu lúc nào anh cũng say xỉn?

Dù thế cũng chẳng phải là anh giúp được gì nhiều. Anh đoán Alcuin mới là người có thể giúp cô rũ bỏ Simon Baldevar – tất nhiên là trừ trường hợp họ tìm thấy chỗ hẩn ngủ vào ban ngày.

Max, con chó giống Ai-len năm năm tuổi mà họ đã giải thoát khỏi ASPCA, chạy vào trong phòng khách. Mặc dù Maggie đã ghi tấm biển CẦN THẬN CHÓ DỮ bên ngoài, Max chẳng làm hại được ai. Tuy nhiên, tiếng sủa và gầm gừ của nó vẫn làm người lạ bỏ đi. Maggie nói rằng đó là tất cả những gì nó phải làm – nếu ai đó vào nhà lúc ban ngày, cô chỉ muốn họ bỏ đi; cô không cần những con chó dữ tợn sẽ xé xác họ ra.

“Này, cu cậu.” Jimmy gọi con chó sang và bắt đầu vuốt ve nó. “Maggie đang ở dưới lầu, làm việc mà chỉ có Chúa mới biết với cái... bất kể ông ta là gì. Tao đoán là họ đang làm một kiểu phép thuật nào đó – cô ấy nói tao không được xuống đó bởi vì nó nguy hiểm.”

Jimmy thở dài, và ném cục xương cao su cho Max đi nhặt. Anh cảm thấy bị gạt ra ngoài. Hầu hết thời gian anh có thể quên mất Maggie là ma cà rồng. Anh đã quen với việc không bao giờ nhìn thấy cô giữa ban ngày – có rất nhiều cặp đôi sống kiểu một người đi làm ban đêm và ngủ vào ban ngày. Anh không bao giờ trông thấy cô uống máu hay đại loại như vậy.

Max mang cục xương trở lại, và Jimmy ném đồ chơi đi lần nữa. Anh lo lắng về tương lai. Không chỉ về Simon Baldevar, mà còn về việc sẽ xảy ra giữa anh và Maggie. Họ đã ở bên nhau sáu năm. Giờ anh đã ba mươi một tuổi còn cô thì không già đi. Điều gì sẽ xảy ra? Cô sẽ chăm sóc tuổi già cho anh và tìm một gã khác khi anh đã nằm dưới mộ ư? Đó là lý do tại sao anh nghĩ cô nên biến đổi anh – theo

cách đó, họ sẽ ở bên nhau. Nhưng cô thậm chí còn không chịu nghe.

Cánh cửa xuống tầng hầm mở ra, và Maggie bước vào phòng khách. “Ồ, tốt quá – có âm nhạc.” Cô bắt đầu dợt qua các album và đĩa CD cùng anh. Max đi tới, háo hức được chú ý. Jimmy nghĩ đó chắc chắn là một dấu hiệu cho thấy Maggie không hề là một sinh vật ma quỷ. Con chó không bao giờ gầm gừ với cô; nó yêu cô. Hay có lẽ Max chỉ là một con chó đánh giá nhân cách rất xoàng.

“Bọn chó có thích Simon không?” Jimmy tò mò hỏi cô.

Cô cười lớn khi Max liếm mặt mình. “Ngồi xuống, cậu bé. Em không thể trả lời câu đó, Jimmy. Trong mười ba năm, em chưa từng thấy thú vật xung quanh hẳn. Không, chờ đã – hẳn đã đưa em đi cưỡi ngựa ở Pháp. Con ngựa dường như chẳng gặp vấn đề gì với hẳn. Nhưng còn chó thì... ai mà biết?”

“Em làm gì dưới lầu đấy?” anh hỏi.

“Làm cho căn nhà an toàn,” cô giải thích. “Anh không thể cảm nhận được, nhưng bọn em vừa mới dựng nên một... kiểu lá chắn quanh căn nhà này. Không ai vào được trừ khi được mời.”

“Giống như trong các bộ phim – ma cà rồng phải xin phép mới vào được.”

“Đại loại như thế. Nhưng chỉ có một ma cà rồng em muốn ngăn lại thôi – và hẳn thì không hỏi xin.”

Jimmy đưa cho cô một đĩa CD. “Nhớ cái này không?”

Mặt cô sáng lên. “Tất nhiên – Johnny Thunders! Anh đã chạy đĩa này vào đêm đầu tiên chúng ta gặp nhau.” Meghann mừng vì không phải bàn đến đề tài đáng sợ về Simon. Cô chỉ muốn thư giãn vài phút. Thư giãn hết mức có thể sau khi đã biết con quỷ đó vẫn còn sống.

Cô bật đĩa CD lên. Jimmy ve vãn hỏi, “điều đầu tiên em nghĩ khi gặp anh là gì?”

Meghann lè lưỡi ra với anh. “Em chưa từng trông thấy một gã bết bát như anh trong đời.”

“Và anh chưa từng trông thấy người đàn bà lẳng lơ toàn diện như em trong đời! Lang thang quanh các quán bar nhếch nhác –

nhặt nhanh bọn rác rưởi để quan hệ một đêm...”

“Và hãy xem em tìm được gì!”

Họ hồi tưởng lại cái đêm họ gặp nhau – bất kỳ điều gì để quên đi mối đe dọa lơ lửng trên đầu họ.

20 tháng Hai, 1992

Meghann và bác sĩ Hawlowe đi vào quán Mona, một địa điểm đã mang tới ý nghĩa mới cho từ xập xệ ở East Village. Vì hôm nay là tối thứ Ba và lạnh cóng nên ở đây khá yên tĩnh – không hề đông đúc như mọi lần.

Bác sĩ Harlowe miễn cưỡng ngồi xuống, như thể trông đợi chiếc ghế gỗ sần rách cần ông ta vạy. “Meghann à, làm ơn để tôi đưa em đến chỗ khác. Có lẽ chỗ nào cao cấp hơn?”

“Em thích ở đây,” cô dứt khoát nói. Thực ra, sau Simon, bất kỳ cái gì có hơi hướm thượng lưu đều làm cô nhớ lại hẳn. Hơn nữa, những quán bar tốt hơn đều treo gương ở khắp nơi.

Nhà tâm lý học nổi tiếng ráng chịu đựng quang cảnh nhếch nhác xung quanh và gọi hai ly whiskey đúp. Lúc đầu ông ta gọi một ly martini, nhưng cái nhìn chăm chăm toé lửa của người pha rượu thông báo cho ông ta biết những thứ như thế vượt quá khả năng của chỗ này.

Meghann theo dõi vị bác sĩ khổ sở với vẻ hài hước. Làm cho người khác khó chịu là không tốt, nhưng chết tiệt, người đàn ông này không chịu để cô yên! Cô biết cô chẳng việc gì phải ngủ với một trong các giáo viên của mình, nhưng đó chỉ là chuyện tình một đêm. Giờ ông ta liên tục bám nhằng nhằng lấy cô, không chịu hiểu những hành vi né tránh của cô. Cô hi vọng rằng một nơi như thế này sẽ thuyết phục ông ta một lần và mãi mãi rằng lối sống của hai người quá khác biệt để theo đuổi một mối quan hệ. Có thể khi đó ông ta sẽ trở về với vợ mình.

“Bài luận em đang viết rất hay,” ông ta bảo cô – nỗ lực vô ích để nói chuyện. Lời khen đó là thực lòng vì Meghann là một trong những sinh viên sáng láng nhất ông ta từng có. Harlowe chắc chắn rằng nếu không phải vì chứng suy nhược nhãn cầu cô mắc phải sau khi bị viêm màng não lúc còn bé thì cô đã là bác sĩ thực tập rồi. Như cô giải thích trong buổi phỏng vấn xin học, giờ mắt của Meghann quá mẫn

cảm với ánh sáng mặt trời tới mức cô không thể ra khỏi nhà vào ban ngày nên chỉ có thể học lớp buổi tối.

“Cảm ơn.” Cô nhìn gã cơ thủ cao ráo đang chơi bi-a. Có lẽ để sau...

“Em mô tả hành vi bạo hành rất giỏi. Meghann à, tôi tự hỏi... Có phải ai đó trong gia đình em từng dính tới một một quan hệ bạo hành không? Những thông tin từ người trong cuộc của em giống như là kinh nghiệm cá nhân vậy.”

Meghann nuốt trôi thứ rượu whiskey rẻ tiền và cân nhắc câu trả lời. Cô có nên kể cho ông ta biết cô chính là người đã thoát khỏi một mối quan hệ như thế bốn mươi năm trước không? “Không có bí mật gia đình nào hết.” Cô mỉm cười. “Em chỉ thấy hứng thú với những kẻ bạo hành.” Cô nghĩ về hồ sơ tâm lý của Simon Baldevar như mọi khi. Có phải hắn là một kẻ bị bệnh tâm thần không? Chắc chắn là hắn thiếu lương tâm và sự đồng cảm với con người. Nhưng cô tưởng tượng rằng hắn sẽ cải lại bằng cách chỉ ra hắn không phải là người. Tuy nhiên, hãy nhìn vào quan hệ của hắn với Isabelle – một kẻ ác dân thuần túy không có khả năng yêu thương.

Những ý nghĩ của cô bị phân tán bởi một cuộc cãi vã ở quầy bar. Người pha rượu đang gầm ghe. “Tao bảo mày rồi – mày không được đón chào ở đây! Mày tưởng đây là cái gì – một hội từ thiện chắc? Hoá đơn ghi nợ hết từ mấy năm rồi, anh bạn. Giờ rút ra!”

Meghann quan sát chủ thể lẳng nhục của người pha rượu. Nhìn nghiêng, cô thấy một người đàn ông trẻ với mái tóc nâu sẫm dài, bù xù và chiếc áo khoác da đen. Đôi mắt họ gặp nhau, và cô cảm thấy một nỗi tuyệt vọng mà cô gần như đã quên mất là có tồn tại toát ra từ anh ta. Người đàn ông tội nghiệp, anh ta có cùng một vẻ tuyệt vọng muốn chết kinh khủng như cô đã có vào cái đêm Charles tìm thấy cô...

Anh ta định bỏ đi, và Meghann kêu ngang qua quầy, “Này, chờ đã! Tôi sẽ mua cho anh một ly.”

“Meghann!” vị bác sĩ bị xúc phạm rít lên.

“Anh không muốn kết bạn mới à?” cô hỏi vẻ dí dỏm. Cô phải biết thêm về người đàn ông đó. Anh ta đang mang nỗi đau như thế nào mà có thể xuyên thủng toàn bộ lá chắn của cô?

Người đàn ông trẻ mang vào vẻ mặt kiêu căng và lão đảo đi qua người pha rượu ghé tởm anh ta. Anh ta quăng mình ngồi xuống cạnh vị bác sĩ buồn bực, và cười ve vãn với Meghann.

“Cảm ơn cưng. Này, trông quây!” anh ta kêu. “Làm một ly J&B với sô đa... hai ly!”

Người pha rượu đặt thịch hai cốc rượu xuống, và bắn cho Meghann cái nhìn dành cho những kẻ điên hết thuốc chữa.

Meghann quan sát phát hiện mới của mình. Anh ta lồi thối lếch thếch, với hàm râu rậm và đôi mắt hằn máu. Anh ta quá gầy, và thờ ơ mặc một chiếc quần jean cũ kỹ với một chiếc áo Ramones rách te tua. Nhưng đôi mắt anh ta có màu xanh xám hấp dẫn, và bên dưới vẻ kiêu căng và say xỉn, cô cảm nhận được một trí óc mẫn tiệp. Vì thế cô mỉm cười và giơ cốc lên.

“Tên cô là gì vậy cưng?” gã trai hỏi, hoàn toàn lơ tịt bác sĩ Harlowe.

“Meghann Cameron,” cô trả lời. Cô có thể tiếp tục dùng tên thật của mình – chắc chắn cô sẽ không gặp ai cô từng biết. Nhưng Meghann quyết định rằng cô muốn một khởi đầu mới, một nhân dạng mới.

Bạn rượu của cô nhăn mặt, và nuốt ực ly rượu thứ hai của anh ta. Người pha rượu khó chịu được gọi thêm lần nữa. “Lần này mang ba ly, và bất kể thứ gì cô ấy đang uống,” anh ta bảo người pha rượu một cách hào hiệp, như thể anh ta đang trả tiền. Rồi anh ta quay sự chú ý trở lại cô. “Meghann à... mỗi miệng quá. Cô không có tên tắt à?”

Tim Meghann bắt đầu đập nhanh một chút. “À,” cô cẩn trọng nói, “mọi người từng gọi tôi là Maggie... nhưng đó là từ rất lâu rồi.”

Chàng trai uống cốc rượu thứ ba, và khịt mũi. “Rất lâu rồi với cô là bao lâu, cưng? Khi cô mười hai tuổi chắc? Đừng hiểu sai tôi – tôi cảm ơn vì mấy cốc rượu, nhưng không đời nào cô quá hai mươi tuổi.”

Meghann thấy giật mình. Đôi khi cô quên mất rằng với con người trông cô rất trẻ... Chắc chắn là cô không cảm thấy như trẻ vị thành niên nữa. Và thế quái nào mà gã say này lại tinh tường như thế? “Tôi hai mươi lăm,” cô thông báo với anh ta.

Anh ta rú lên. “Chắc rồi, cưng à – để dành câu đó cho người pha rượu đi.” Nhìn thấy cô cau mày, anh ta vội vã nói thêm, “Không phải việc của tôi. Nhưng tôi thích tên Maggie... Chắc chắn cô giống một Maggie hơn. Meghann quá nghiêm túc và buồn tẻ.”

“Và tên anh là gì?” Cuộc nói chuyện này giống như một phiên bản đảo ngược của cuộc nói chuyện với Simon nhiều năm trước đây – khi hẳn quyết định rằng hẳn không thích tên Maggie. Cô bị làm sao mà mọi người cứ thích phải dán nhãn cho cô thế nhỉ?

Anh chàng giơ tay ra và làm đổ cốc rượu gần như chưa chạm môi của bác sĩ Harlowe. Anh ta có vẻ không quan tâm. “Jimmy Delacroix.”

Vị bác sĩ nháy dưng lên. “Đồ ngu ngốc! Nhìn xem anh đã làm gì.”

Jimmy nổi xung lên. “Chỉ là tai nạn thôi.”

Vị bác sĩ cuống cuồng làm hết sức để lau rượu khỏi quần bằng một cái khăn giấy. “Đến lúc chúng ta đi rồi, Meghann.”

Cô biết ông ta không cố ý, nhưng giọng điệu chuyên quyền của ông ta nhắc cô tới Simon. Và sau hẳn, không một người đàn ông nào được bảo cô phải làm gì. Hơn nữa, cái tên đó... Delacroix. Cô đã nghe về nó ở đâu nhỉ? Cô muốn biết thêm về Jimmy, tìm xem điều gì đang gặm nhấm anh ta. “Không ai ngăn ông đâu,” cô lạnh lùng nói.

Bác sĩ Harlowe dành cho cô cú lườm khó tin, và ào ào ra khỏi quán. Cô hi vọng ông ta không trở con tới mức để việc này can thiệp vào chuyện làm người hướng dẫn bài luận cho cô.

“Lão già đó là ai thế?” Jimmy hỏi.

“Giáo sư môn tâm lý học của tôi.”

Toàn bộ vẻ ngoài của Jimmy thay đổi. Anh ta ngồi thẳng đơ như que thông nòng và bắn cho Meghann cái nhìn lạnh buốt. “Vậy là cô đang học để thành một mục bác sĩ đáng nguyên rủa? Và tôi đoán là cô thấy tôi lê lét ở đây và nghĩ cô có thể làm một chút tâm lý tâm liếc với tôi – tìm xem tại sao linh hồn tội nghiệp này lại dính vào rượu? Mẹ kiếp cô.”

Meghann cảm thấy cơn giận của anh ta tới từ một cuộc chạm chán khác với một bác sĩ tâm lý. Anh ta đứng lên, chuẩn bị bỏ đi, và cô tóm tay anh ta.

“Ngồi xuống đi và đừng tự làm mình thành tên gốc nữa,” cô rít lên, cẩn thận không để một mệnh lệnh nào vào trong các suy nghĩ của mình. “Phải, tôi muốn làm bác sĩ tâm lý, nhưng đó không phải là lý do tôi mời anh qua đây.” Cô lấy vẻ châm chọc ra khỏi giọng mình với một nụ cười nửa miệng chậm rãi cô đã trộm từ Simon. “Tôi chỉ muốn được quan hệ.”

Jimmy chết điếng với những lời phát ra khỏi khuôn miệng của cô gái có vẻ ngoài thanh nhã (nhưng hấp dẫn một cách chết tiệt) này. Anh ngồi xuống, vừa nói vừa cười, “Sao em không nói thế ngay từ đầu?” Anh ngả chiếc mũ tưởng tượng trước cô và liếc mắt dâm dăng. “Rất vui được phục vụ bà, thưa quý bà.”

Meghann châm một điếu thuốc, không buồn hỏi anh có phiền không. Anh phản ứng bằng cách rút ra bao thuốc của mình.

“Lúc nào em cũng đi vòng quanh và đưa ra những đề nghị như thế à?” anh hỏi.

“Phần lớn thời gian. Tại sao lại phải chờ cho một gã nào đó chủ động?”

“Nghe này,” anh nói một cách không thoải mái, “anh không muốn dò thám đâu, nhưng nếu em, ờ, đi ra ngoài nhiều –”

“Đừng lo,” cô nói với anh cộc lốc. “Tôi không mắc AIDS đâu.” Cô nhớ lại lần đầu tiên cô và Charles biết một thứ như thế tồn tại. Họ đang ở Studio 54 cuối năm 1980 và anh gọi cô qua từ chỗ người bạn nhảy. Anh bảo cô gặp một chàng trai trẻ và nói với anh nếu cô cảm nhận được gì. Vì thế cô bắt tay cậu ta và bị choáng váng vì mùi thối rữa, hôi hám trong máu cậu ta. Nó giống như tử thần nằm nghỉ ở đó, chờ đợi một cơ hội để huỷ hoại mầm sống này. Một thời gian sau, cô nghĩ thấy nó ở rất nhiều người khác, và rồi các bác sĩ đặt cho bệnh đó một cái tên. Cô không nghĩ ma cà rồng có thể mắc bệnh bằng cách uống máu bị nhiễm độc, nhưng chuyện đó không thành vấn đề. Bạn không thể buộc mình ở gần ai đó với cái mùi như thế; nó xua đuổi ma cà rồng cũng như mùi tỏi vậy.

Cô biết Jimmy sạch sẽ thậm chí trước cả khi anh nói với cô; cô đã biết từ giây phút anh ngồi xuống. Bạn có thể nghĩ thấy thứ mùi kia ngay khi bắt tay ai đó hay đứng gần họ.

Jimmy đang nói, chen ngang những suy nghĩ đen tối của cô. “VẬY

một tạo vật xinh đẹp như em làm gì ở chỗ này?”

“Tôi cũng có thể hỏi anh cùng một câu.” Cô mỉm cười.

Anh cười lớn. “Cô gái này có cái miệng ghê quá.” Anh gật đầu tán thưởng. “Anh thích thế. Anh ghét những cô nàng ra vẻ nghiêm trang mà chẳng thể nói quá hai từ cho họ. Nhưng anh phải nói với em, Maggie à, em không thể đi loanh quanh gợi ý với đàn ông ở những chỗ như thế này. Ý anh là trên đời có rất nhiều kẻ điên rồ.”

“Anh có phải là một trong số họ không?” Meghann nghĩ lời khuyên đó là thật lòng, và khá hợp lý nếu không biết tới sức mạnh của cô. Vài lần, một trong những đối tượng thoáng qua của cô đã thử làm đau cô và rồi học được bài học đắt giá là chúng đang đối mặt với cái gì. Tất nhiên, cô không giết chúng – dù cô muốn như thế nào. Alcuin đã thấm nhuần vào đầu óc cô rằng cô không có tư cách để đóng vai quan tòa hay bồi thẩm đoàn và đưa ra phán quyết trong thế giới con người. Vì thế cô chỉ đơn giản là đá chúng một trận tới bời và gọi cảnh sát tới lôi chúng đi để họ nhốt chúng vào nơi không thể làm hại ai được nữa.

“Mẹ nó, thưa bà, tôi không phải là một tên sát nhân điên loạn – chỉ là một gã say cô đơn thôi.” Mặt Jimmy tối sầm, và anh diệt nốt chỗ rượu trên bàn.

Meghann đứng dậy bỏ ít tiền xu vào máy phát nhạc và gọi thêm rượu.

Họ ở lại quán bar thêm vài giờ nữa. Jimmy uống rượu như thể ngày mai luật cấm rượu sẽ trở lại và Meghann bắt chước anh ta. Họ không nói nhiều, chỉ ngồi nghe nhạc.

Bài hát cuối cùng Meghann chọn là “Ngôi nhà của bình minh.” Có lẽ sự phiền muộn của Jimmy đã ngấm vào cô – cô thấy mình gần khóc vì lời bài hát. Chúng nhắc cô nhớ rằng ánh bình minh là một thứ cô sẽ không bao giờ thấy lại nữa.

Jimmy để ý sự thay đổi tâm trạng của cô. Anh nghĩ có lẽ đó là một ký ức tồi tệ - bài hát của cô với gã nào đó. Nhưng mặc dù anh hầu như không biết cô, anh vẫn không thích thấy cô buồn. Lão đảo đứng dậy, anh hỏi, “Muốn nhảy không?”

Meghann thấy cảm động. Có rất ít người trong quán bar vì thế họ có thể đu đưa theo bài hát nào nê.

“Chúng ta lê la ở cái chỗ xập xệ này làm gì nhỉ?” Jimmy hỏi khi bài hát kết thúc.

Họ đi vào đêm tĩnh mịch, lạnh cóng. Meghann hi vọng không khí sẽ làm Jimmy tỉnh táo một chút. Anh ta dễ thương, và sẽ thật kinh khủng nếu anh quá say không thể...

Jimmy nguyên rủa trời lạnh. “Anh ghét mùa đông!” anh phàn nàn.

“Em thích nó.” Mùa hè từng là mùa yêu thích của cô, nhưng nó rất kinh khủng với một ma cà rồng. Gần như chẳng còn thời gian nào mà thức trước khi vầng dương chết tiệt ló ra. Vì thế bây giờ cô yêu mùa đông, tất cả khoảng thời gian mà nó cho cô, bóng tối tuyệt vời.

Meghann đủ may mắn để tìm được một chỗ đỗ cho chiếc xe Cadillac mui trần 1958 của cô chỉ cách quán bar vài dãy nhà. Jimmy đáng lẽ đã khen chiếc xe, nhưng cả hai đều bị bất ngờ khi thấy hai thằng nhóc đang tìm cách nạy cửa.

“Tránh xa xe tao ra,” cô ra lệnh trước khi Jimmy có thể ngăn cô.

Thằng bé ở cạnh mui xe đi vòng qua và nhìn đều vào cô. Nó cao ít nhất sáu feet, và mặc dù nó không thể quá mười lăm tuổi, nó đã có đôi mắt lạnh lùng, độc ác của một tên tội phạm lão làng.

“Ai sẽ bắt tao nào, mẹ chó da trắng?” Thằng nhóc đẩy Meghann vào xe trong khi thằng đàn kia giữ Jimmy lại bằng một con dao gập.

Meghann nhìn vào nó với sự khinh miệt, không phải sợ hãi. “Tao sẽ bắt mày,” cô nói rõ ràng. “Tao e là mày và thằng bạn nhỏ của mày sắp phải tìm một chiếc xe khác để phá hoại hàng chu cấp cho thói quen hút hít của tụi mày.”

Con chó cái ngu xuẩn này nghĩ nó đang nói chuyện với ai thế? Tên côn đồ sắp sửa rạch khuôn mặt trắng ớn kia thì thế giới bỗng trống trơn. Con phó biến mất, và nó lại trở về trung tâm cái tạo. Nó mới mười ba, và những gã đó đè nó xuống sàn, lột quần nó ra, hiếp nó hết lần này đến lần khác, rồi nói chúng sẽ xĩa dao vào cái đó nếu nó không chịu mút...

Hình ảnh mờ đi, và nó lại trở về con phó lạnh lẽo.

Nó nhìn xuống, và con mẹ tóc đỏ mỉm cười độc ác. “Điều tao

định làm sẽ khiến việc đó giống như nụ hôn của mẹ vậy, Juan,” mẹ ta thì thào để chỉ mình nó nghe thấy.

Nó lùi lại, sợ chết khiếp đôi mắt xanh lấp lánh đang thách nó dám chạm vào mẹ ta. Làm thế quái nào mà mẹ biết tên nó? Làm sao mẹ biết được điều mà nó thậm chí còn không kể cho anh trai mình?

“Bruja,” nó kêu lên với mẹ. Bạn nó, đang giữ Jimmy Delacroix, trông có vẻ khó hiểu khi thấy Juan lùi lại và bỏ chạy. Jimmy lợi dụng sự không quyết đoán của nó và thúc cùi chỏ vào giữa bụng thẳng nhóc. Nó ngã ra sàn với tiếng gầm gừ.

Thằng nhóc cố đứng dậy, nhưng lại nghĩ khác khi Jimmy lôi ra khẩu Magnum .357. Trước khi Meghann hay thằng đáng-lẽ-là-trộm có thể phản ứng, Jimmy đã đập báng súng vào mũi nó. “Giờ biến khỏi đây,” Jimmy gầm ghe và thằng bé tay ôm mũi chạy vào đêm tối, chắc chắn là đi tìm bạn nó để chúng có thể tìm vài nạn nhân dễ ăn khác trước khi hết đêm. Vậy mà mình mới là người bọn họ gọi là ma, Meghann cay đắng nghĩ.

Meghann nghĩ tới việc gọi cảnh sát để tìm bọn trộm, nhưng cô không muốn Jimmy gặp rắc rối – vì lý do nào đó cô không nghĩ anh có giấy phép mang súng. Điều tốt nhất để làm bây giờ là ra khỏi đây và mang Jimmy theo cùng.

“Có chuyện quái gì với cô thế?” Jimmy hỏi khi họ vào trong xe.

“Ý anh là gì?”

Jimmy nhìn vào cô trong vẻ khó tin tuyệt đối. “Ý anh là gì? Chúng đã có thể giết cả hai ta! Cô quá may mắn vì tôi còn có súng – và còn có cơ hội để rút nó ra. Chuyện quái gì xảy ra giữa cô và thằng bé đó thế?”

“Có lẽ nó đã nhìn thấy ánh sáng.” Meghann không biết liệu Alcuin có chấp thuận không, nhưng cô nghĩ những tên cặn bã như thế cần một bài học. Tại sao ư, nếu cô và Jimmy là một đôi bình thường, cô đã bị cưỡng hiếp và giờ này cả hai đã chết rồi. Chà, có thể là không – Jimmy còn có súng. Rõ ràng Jimmy Delacroix đã quen với rắc rối. Chứ không sao anh ta lại mang súng đi loăng quăng như thế?

Jimmy khụt khịt. “Vậy mà tôi nghĩ tôi mới là người mong chết ở đây. Đó có phải là điều họ đã dạy cô trong lớp tâm lý học không – đi loanh quanh trên tấc những tên cặn bã nguy hiểm, những kẻ có thể

giết cô? Dừng xe,” anh đột ngột quát.

Meghann dừng xe và anh bước vào một quầy rượu. Anh trở ra, uống một ngụm dài rượu Thổ Nhĩ Kỳ Hoang Dã và nói một cách hung hăng, “Cô là người cuối cùng có tư cách thuyết giảng tôi.”

“Đồng ý. Anh sống ở đâu, Jimmy?”

“Williamsburg.” Anh cho cô địa chỉ, và hỏi. “Cô sống ở đâu, nhóc hoang dã?”

“Rockaway?”

“Sao xa thế?”

“Tôi thích ở đó.”

Họ lái xe qua cầu Williamsburg, và tâm trạng Jimmy dường như cải thiện một chút khi lượng rượu trong chai giảm đi một cách đáng báo động. Điều gì đó tồi tệ đã xảy ra cho anh ta – giờ thì Meghann chắc chắn điều đó.

Thậm chí khi tên côn đồ kia dí dao vào cổ anh, Jimmy cũng không có vẻ buồn bã. Anh có cùng một ánh mắt như cô – có nghĩa là một khi điều tồi tệ nhất đã xảy ra, chẳng còn gì thực sự làm phiền bạn nữa.

Họ tới trước cửa một khu căn hộ xơ xác trên phố Havemeyer mà Jimmy gọi là nhà, và anh đã uống hết nửa chai Thổ Nhĩ Kỳ Hoang Dã. Tuy nhiên, anh ta chỉ lảo đảo một chút, tửu lượng của người này đến đâu nhỉ?

Họ trèo lên cầu thang tới tầng năm. Meghann nhìn vào quang cảnh chung quanh. Chà, nếu xập xệ và nhớp nhúa là những thứ mà cô theo đuổi thì... Nơi này có rất ít đồ đạc trừ một chiếc ghế sofa tồi tàn khó tin có thể đã ở trong căn hộ này từ năm 1930 và một chiếc bàn cà phê chịu đựng sức nặng của hàng tá chai lọ rỗng.

“Sao anh lại mang một khẩu .357 đi ra ngoài?” cô hỏi anh.

Jimmy lảo đảo tới chỗ đầu máy CD và đặt đĩa “Quá cô đơn” của Johnny Thunders vào – đó là một trong những bài hát yêu thích của Meghann. “Ban đêm không an toàn,” anh nói với cô một cách khó hiểu.

Tất nhiên rồi – vụ sát hại nhà Delacroix! Giờ thì Meghann đã biết

điều gì xảy ra cho chàng trai này. Không có nghĩa là cô sẽ nhắc tới nó. Nếu anh muốn, anh có thể kể với cô. Tội nghiệp, cô nghĩ với chính mình, chẳng trách anh ta uống và sống như thế này. Cô thấy ngạc nhiên vì anh không ở trong một bệnh viện sau tất cả những gì anh trải qua.

Jimmy có vẻ hơi khó chịu, sự can đảm của anh nhất thời rời bỏ anh. Cô mỉm cười với anh. “Sao lại im lặng thế?”

“Em có nói đùa trong quán rượu không?”

“Về cái gì?” cô khẽ hỏi.

Vẻ kiêu ngạo của anh trở lại. “Chuyện quan hệ.”

Meghann từ từ cởi chiếc áo màu da báo bó chặt và quần jean ra. Khi cô đứng trước mặt anh trong bộ đồ lót, cô khàn giọng hỏi, “Trông em có giống đang đùa không?”

Không nói thêm một lời, Jimmy đi tới và mang cô vào giường.

Ba giờ sau đó, Meghann cảm thấy hoàn toàn thoải mái. Cô đã không có khoảng thời gian vui vẻ trên giường kể từ... chà, kể từ Simon. Nhưng hẳn và Jimmy khác nhau như ngày và đêm. Simon cực kỳ uyển chuyển và khéo léo, biết mọi mảnh khoé. Trong khi Jimmy... Thứ anh thiếu trong phong cách đã được anh đền bù lại bằng lòng nhiệt tình. Cô chưa từng gặp ai tiếp cận với sex (và cơ thể cô) với niềm vui và sự háo hức giản dị như thế. Nó đủ để cho cô tự hỏi anh sẽ thế nào nếu tỉnh táo. Nếu sau một đêm uống như hũ chìm mà anh còn có thể làm đến bốn lần...

Jimmy vươn tới để hôn cô thật sâu. “Em còn quá trẻ để biết nhiều như thế.” Anh ngáp ngủ, rồi đặt một cái gạt tàn giữa họ để cho nghi thức hút thuốc sau-sex tối quan trọng.

“Muốn bắt tay cái gã đã dạy em mấy món đó.” Jimmy có vẻ hơi cảnh giác. “Hứa với anh là em không phải môi nhử đi, Maggie.”

Meghann ném một chiếc gối vào anh. “Đã nói với anh là em hai mươi lăm rồi.”

“Và anh đã bảo em là để dành câu đó cho ai thèm tin ấy.” Jimmy đột nhiên trông hơi xanh, và vội vã dụi thuốc. “Cứ thật, anh đoán là rượu bắt đầu ngấm rồi. Nghĩ là anh phải nhắm mắt một lúc...” Trong vài giây, anh ta bất động.

Meghann mặc quần áo, và hôn vào má Jimmy. Đã đến lúc cô phải về nhà – chạy trước mặt trời.

“Khi nào thì con biết con đang yêu, banrion?” Alcuin hỏi. Ông đã ra khỏi tầng hầm, và thấy thích thú câu chuyện Meghann gặp người tình trẻ tuổi của cô. Cô chưa bao giờ kể cho ông nghe toàn bộ câu chuyện trước đó.

Jimmy đã thoả mái hơn nhiều bên cạnh Alcuin. Người đàn ông này khiến bạn thấy an toàn. Hơn nữa, Max thích ông. “Cô ấy chưa bao giờ nói đang yêu – hay cái câu cũ rích em yêu anh với tôi.”

Alcuin nhìn vào bóng tối trong đôi mắt người học trò trẻ. Dù cậu bé là con người, thật tuyệt vời nếu Meghann có thể lành vết thương tới mức độ có thể yêu lại. Những ký ức về Simon vẫn còn cay đắng và đau đớn đến mức ấy ư? Cô không thể cho phép mình tin cậy ai đủ để làm mình yếu đi bằng cách yêu họ.

Meghann cắt ngang. “Con biết Jimmy rất... đặc biệt.” Cô dành cho anh nụ cười ngọt ngào đến mức anh gần như quên mất anh đã buồn thế nào khi cô không bao giờ nói yêu anh.

Alcuin hết sức tò mò. “Và con kể với cậu ấy mình là ma cà rồng khi nào?”

Meghann liếc mắt nhìn Jimmy, và anh nói, “tôi nghĩ tôi nên kể từ đây.”

21 tháng Hai, 1992

Vào khoảng ba giờ, Jimmy Delacroix thức dậy với cơn dư chấn sau cơn khủng khiếp mọi khi. Anh còn làm thế quái nào khác để qua nổi đêm dài được đây?

Anh để ý thấy ga giường nhàu nhò và nhớ lại. Maggie! Chúa ơi, cô ấy thật điên rồ, và lộng lẫy, và tuyệt vời ở trên giường. Không đời nào cô nhóc đó hai mươi lăm được. Vậy thì sao phải nói dối nhỉ?

Anh nghĩ về cô, cảm thấy niềm hạnh phúc và sự tò mò gạt đi những ý nghĩ cay đắng lộn xộn mỗi khi anh thức dậy. Cô ấy đẹp kinh khủng – với mái tóc rục lửa và đôi mắt xanh – nhưng có một cái gì đó rất lạ nơi cô ấy. Jimmy cười lớn? Cái gì ư? Phải là vài thứ mới đúng. Đặc biệt là tình huống với hai thằng trộm xe nọ. Chẳng lẽ cô ấy không biết là mình có thể bị giết? Nhưng mà – có lẽ cô ấy không thể

bị giết. Chắc chắn cô ấy đã làm thằng nhãi kia sợ muốn chết. Thằng nhãi đã gọi cô là “bruja.” Jimmy đủ hiểu tiếng Tây Ban Nha để biết rằng từ đó nghĩa là phù thủy. Có thể thằng nhãi nói đúng?

Đừng có ngốc, anh tự bảo mình, và ra khỏi giường. Anh lão đảo đi vào buồng tắm, uống một nắm Excedrin. Rồi anh kéo mình vào nhà bếp để pha ít cà phê. Có thể việc đó sẽ khiến anh bắt đầu cảm thấy như con người. Nhưng ích gì đâu, Jimmy? Một giọng nói hỏi anh. Mà biết rằng đêm nay mà sẽ chỉ ra ngoài và lại uống.

Jimmy nhìn thấy tin nhắn trên bàn bếp. Anh xem nội dung và cười toe. Chữ Maggie rất đẹp – nhưng hơi cổ, kiểu như bà ngoại anh vẫn hay viết.

Jimmy

Muốn gặp lại không? Sao anh không gặp em ở nhà em tối nay, khoảng bảy giờ? Không thể gặp sớm hơn – em phải viết bài luận. Chúng ta có thể ăn tối hay cái gì đó.

Maggie

Cô đã viết địa chỉ của mình, nhưng không có số điện thoại. Jimmy gầm gừ vui vẻ - đến đó hoặc là không, hử? Chà, chắc chắn là anh sẽ đến đó. Và còn gì nữa, anh sẽ cho cô xem anh không chỉ là một gã say thấp kém.

Trong khi cà phê đang được pha, Jimmy nhắc điện thoại lên. “Darlene?”

“Anh muốn gì, Jimmy?” em gái sinh đôi của anh hỏi vẻ chán chường.

Jimmy cảm thấy sự oán giận và tức tối thường lệ. Tại sao cô ấy lại đối xử với anh như thế này? Ai tận tụy với ai đây?

“Chỉ là vài đồng trong thẻ thôi,” anh nói, ghét phải xin xỏ.

Darlene thở dài nặng nề, và Jimmy gồng mình chờ nghe giảng đạo. “Anh à, chừng nào anh mới chịu ổn định lại cuộc sống? Các bác sĩ nói rằng em đang hại anh bằng cách cho anh tiền uống rượu. Một ngày nào đó anh sẽ phải bỏ lại Amy và Jay để -“

“Đừng nhắc tới tên Jay,” Jimmy nói qua hai hàm răng nghiến chặt. “Và anh không cần tiền để uống rượu.”

“Là cho một cuộc phỏng vấn xin việc à?” Darlene vui lên.

“Không... một cô gái.”

“Một trong những con điểm mà anh dính vào à?”

“Cô ấy không phải là điểm,” Jimmy quát, cảm thấy muốn bảo vệ cô gái mà anh hầu như chưa biết. “Cô ấy là một cô gái tốt, và anh muốn đưa cô ấy đi ăn nhà hàng.”

“Tên cô ấy là gì?” Darlene hỏi một cách nghi ngờ. Trước đây đã có vài lần Jimmy bịa ra những câu chuyện hoang đường để lấy tiền uống rượu.

“Maggie,” anh dần dỗi kể với cô. “Và cô ấy có mái tóc đỏ đẹp nhất anh từng trông thấy và cô ấy đang đi học để trở thành bác sĩ tâm lý. Em hài lòng vì cô ấy không phải sản phẩm trí tưởng tượng của anh chưa?”

“Một nhà tâm lý – và cô ấy đang đi học? Ôi, Jimmy, có lẽ cô ấy giúp anh được –“

Jimmy cắt ngang những tưởng tượng của Darlene. “Đừng có lao vội về bệ thờ hay đại loại như thế. Anh nghĩ nếu anh muốn giữ cô ấy lại thì ít nhất cũng phải đưa cô ấy đến nơi nào đó tốt hơn McDonald’s.”

“Được rồi, Jimmy, em sẽ đặt ba trăm đô vào thẻ, nhưng em muốn gặp cô ấy... Anh mang cô ấy lên đây ăn bữa tối ngày Chủ nhật được không?”

“Cứ cho là cô ấy sẽ vẫn còn nói chuyện với anh, anh hứa.”

Jimmy nhìn căn nhà Victoria to lớn. Đây là nhà của bố mẹ cô ấy à? Chà, ít nhất thì trông anh cũng không giống kẻ ăn xin. Anh đã mặc chiếc áo choàng đen tử tế (quà Giáng Sinh của Darlene), một áo khoác xanh hải quân, và quần đen. Tóc anh được buộc lại gọn gàng, và anh đang mang hoa tai kim cương. Vì thế anh nhấn chuông cửa, chắc chắn mình sẽ dễ dàng qua được bất kỳ một cuộc gặp gỡ với cha mẹ nào.

Maggie mở cửa; cô đang mặc bộ váy nhung màu xanh lục dài tới đầu gối. Cô quấn tóc lên theo kiểu Pháp với một dải ruy-băng màu xanh lục đậm lộ ra qua bím tóc. Anh gần như nghẹn thở vì ngưỡng mộ. “Trông em tuyệt quá! Làm sao em biết tối nay anh muốn tới

một nơi nào đó tử tế?”

“Chỉ là đoán mò thôi... và hôm nay trông anh cũng rất tuyệt.”
Cô chỉ vào trong. “Mời vào.”

Anh bước vào, tán thưởng đồ gỗ trang trí, những giá sách xây trong tường và những chụp đèn Tiffany. Anh nghĩ nó cực kỳ hợp với không khí trong căn nhà. “Còn ai sống ở đây?”

“Em sống một mình.”

“Như thế nào?” anh hỏi, thấy khó hiểu. “Sinh viên chưa tốt nghiệp không thể trả nổi một nơi như thế này. Tất nhiên, đó là trường hợp em nói sự thật và bố mẹ em không phải đang đi nghỉ.”

“Bố mẹ em mất rồi; họ để lại cho em ngôi nhà này.” Maggie cầm áo khoác đen của mình.

Jimmy để ý bức tranh treo trên bệ lò sưởi. Đầu tiên, anh tưởng đó là Maggie; rồi anh nhìn thấy đôi mắt tím. “Họ hàng à?”

Maggie nhìn lên. “Thực ra là tổ tiên. Bức chân dung đó được vẽ từ thời Phục Hưng.”

Jimmy huýt sáo tán thưởng, ghi nhận tình trạng hoàn hảo của bức tranh. “Chắc phải đáng giá lắm. Gia đình em giàu không?” Khuôn mặt cô tối lại, và anh vội nói, “Không phải anh là kẻ đào mỏ hay gì đâu.”

“Không phải thế.” Maggie thở dài, và nhìn vào bức tranh với biểu hiện lạ lùng nhất – gần như là thương xót. “Sự giàu có đã không còn trong gia đình em từ năm 1957.”

Jimmy gật đầu. “Em sẵn sàng đi chưa?”

Họ quyết định đến một nhà hàng hải sản nhỏ trong phạm vi đi bộ được. Đúng như Maggie đã hứa, thức ăn rất ngon. Jimmy cư xử đàng hoàng và chỉ gọi soda. Có lẽ Maggie không muốn làm hỏng tâm trạng vì cô cũng chỉ uống sô đa.

Cuộc nói chuyện nhẹ nhàng, mang tính tìm hiểu lẫn nhau. Họ phát hiện ra cả hai đều thích rock nặng, Good-fellas, và các tác phẩm của Charles Bukowski.

“Vậy tại sao anh lại thích Charles Bukowski?” Maggie hỏi lúc ăn xong.

“Có lẽ anh muốn làm một nhà thơ say xỉn khác. Nghĩ xem. Có ông ấy này, Dylan Thomas này, Rimbaud... Rất nhiều người vĩ đại đều nghiện rượu.”

Maggie giữ ánh mắt anh. “Đó có phải là lý do anh uống nhiều thế không?”

Jimmy đặt chiếc đĩa của mình xuống và nắm tay cô. “Anh rất thích em, Maggie. Và một ngày nào đó anh nghĩ anh sẽ muốn kể cho em nghe tại sao anh... điều gì đã xảy ra. Nhưng không phải tối nay.” Xin hãy để tôi được vui vẻ, anh thầm cầu xin.

Maggie gật đầu và trở lại với món cá lóc xương của mình. Cô dường như không hờn giận gì cả. “Vậy tại sao em lại muốn thành bác sĩ tâm thần?”

“Bởi vì em nghĩ em có thể giúp người ta.” Maggie thở dài và hợp một ngụm sô đa. “Giống như anh – một ngày nào đó em sẽ kể cho anh nhiều hơn. Giờ, ta hãy nói rằng em biết một người... bị dính vào một mối quan hệ rất xấu xa. Vì thế em biết con người ta, đặc biệt là phụ nữ, có thể cảm thấy bị kẹt như thế nào – giống như không còn đường nào thoát ra. Và sau một thời gian, họ bắt đầu nghĩ họ là thứ vô dụng như những gã đó luôn luôn bảo họ. Em muốn giúp những người như thế, khiến họ nhận ra rằng còn có một cách khác, như là ai đó đã giúp đỡ, à... ý em là như bạn em đã nhận ra.”

Bạn cái con khỉ, em thì có. Tuy nhiên, cô đã tôn trọng sự riêng tư của anh, nên Jimmy không định dồn ép cô. Vậy là việc đó đã giải thích cho nỗi buồn của cô, và nhu cầu không để một ai coi cô như cái thảm chùi chân nữa.

Họ chuyển cuộc nói chuyện sang những đề tài nhẹ nhàng hơn, và mọi việc diễn ra rất tốt đẹp cho đến khi một đôi vợ chồng trẻ bước vào với thằng con nhỏ tóc vàng trông chỉ cỡ hai tuổi.

Jay, trái tim Jimmy gào lên. Ôi, Jay...

Cứ thật, anh không thể chịu nổi. Và hãy nhìn vào thứ bóng tối khổng lồ ở bên ngoài. “Này, bồi!” Toàn bộ tư cách của Jimmy thay đổi – anh lại là tên say xỉn kiêu ngạo tối hôm trước.

Maggie không nói gì, nhưng cô giữ ánh mắt xanh lạnh lùng vào anh khi anh đổ hết cốc rượu scotch này đến cốc khác xuống cổ họng. Anh đúng là một thằng đàn – cho rằng một cô gái anh không hề biết

lại quan tâm. Chẳng còn ai quan tâm nữa...

Anh trở nên hung hăng. Những thực khách khác đã bắt đầu nhìn chăm chăm khi anh nguyên rửa người bồi bàn vì anh ta không chịu mang cho anh cốc rượu thứ bảy. Rồi Maggie đặt tay lên tay anh.

“Jimmy, đã đến lúc về rồi.” Anh định hất tay cô ra và hét lên to hơn khi anh cảm thấy... Làm sao để mô tả nó nhỉ? Giống như là tay cô ấy nặng cả tấn, và một giọng nói mới vang trong đầu anh – Jimmy, đừng trái lời cô ấy.

Vì thế anh ngồi chờ đợi trong khi Maggie thanh toán. Rồi anh ngoan ngoãn đứng dậy khi cô bảo anh là họ sẽ đi về.

Khi họ đi bộ về nhà cô, anh đi lảo đảo. Chết tiệt, sao anh lại phá hỏng mọi thứ chỉ vì một cậu bé trông giống Jay? Thằng bé của anh, võ sĩ của anh...

Jimmy chuệnh choạng đi ra xe mình, và Maggie tóm tay anh. “Không nhanh thế đâu.”

“Sao em còn muốn dính dáng với anh?”

“Cho dù em có ghét anh, em cũng không để anh lái xe trong tình trạng kia. Anh sẽ đi vào trong nhà và ngủ trên ghế sofa của em. Rồi anh tỉnh dậy và em sẽ pha ít cà phê. Sau đó, chúng ta sẽ có một cuộc nói chuyện dài.”

Jimmy nghĩ về việc cãi lại, nhưng nếu cô vẫn còn muốn nói chuyện với anh... Anh vấp té trên bậc cầu thang dẫn đến mái hiên nhà cô, nhưng cô đã đỡ anh lên. Cô khoẻ thế sao?

Anh đổ sập trên chiếc ghế sofa lỏng lẫ, mềm mại và vài phút sau cảm thấy một chiếc chăn nhẹ đặt lên người mình và một cái gối được nhét dưới đầu. Anh chìm vào giấc ngủ khó chịu, nhìn thấy Jay. Jay và Amy, anh mơ màng nghĩ...

“Jay!” anh hét lên, lại thức dậy vì ác mộng.

Anh cảm thấy ai đó đang lay mình. “Jimmy, dậy đi!”

Anh mở mắt và trông thấy Maggie đang cúi xuống anh. Anh vò hai bàn tay run rẩy vào tóc và cố lấy lại hơi thở. “Jay,” anh kêu lên một cách bất lực. Anh ôm chầm lấy Maggie và bắt đầu nức nở.

Cô không cố suy t anh hay bảo anh rằng mọi chuyện sẽ ổn, giống

như cách Darlene vẫn làm khi cô an ủi anh sau một giấc mơ. Cô chỉ ôm anh thật chặt và vuốt tóc anh, giống như anh là một đứa bé.

Khi phần tê nhất của cơn thốn thức đã dịu đi, anh buộc mình nhìn vào cô. Maggie dường như không buồn hay khó chịu vì việc anh khóc. Cô chỉ có vẻ quan tâm.

“Anh xin lỗi,” anh lầm bầm.

“Đừng xin lỗi.”

Jimmy chờ cô hỏi Jay là ai, hay cơn ác mộng là về cái gì, nhưng cô không hỏi. Cô rời khỏi phòng, trở lại với một miếng khăn lạnh và một cốc nước đá.

Trong khi cô đặt miếng khăn lên trán anh, anh kéo cô lại gần và hôn cô. Trong lúc bốc đồng, anh nói, “Anh đang phải lòng em mất rồi.” Đồ ngu! Anh tự mắng mình. Đầu tiên anh khóc như một đứa bé và rồi anh bảo cô là anh đang phải lòng cô sau khi mới quen cô được một ngày. Cô sắp sửa nghĩ anh là loại tâm thần.

Ít nhất cô cũng không chạy tới chỗ điện thoại. Dường như cô cảm động vì những gì anh nói, nhưng vẫn còn cái nhìn xa cách trong mắt cô. “Điều đó rất ngọt ngào, Jimmy à.”

“Nghe này, anh biết nghe có vẻ điên. Nhưng anh cảm thấy rất tốt khi ở cạnh em, và để anh nói cho em nghe, đã quá lâu rồi anh chẳng thấy gì tốt cả. Em nghĩ tại sao anh lại uống như hũ chìm thế? Anh muốn ở cùng em, Maggie. Và ý anh không phải là kiểu một gã mà em uống vài ly và ngủ cùng.”

Maggie bắt đầu nói gì đó, nhưng anh lấn tới. “Đừng lo – em không cần phải cho anh cái câu ‘hãy chỉ là bạn’ nào cả.” Anh hít một hơi dài. Mặc xác nhà nó – anh sẽ nói với cô tất cả. “Nhưng anh không thể nghiêm túc với cô gái nào mà không kể cho cô ấy biết sự thật về anh. Tin anh đi, một khi em nghe xong câu chuyện của anh, em sẽ có một cái cơ vĩ đại để từ bỏ anh. Em sẽ nghĩ anh bị điên.”

“Em không nghĩ thế,” Maggie trả lời. “Em đã nhìn thấy rất nhiều điều điên rồ trong đời mình. Và em không muốn từ bỏ anh. Nhưng, Jimmy à, em không ‘nghiêm túc’ với bất kỳ ai. Em có vài lý do tại sao không thể để ai lại gần.”

“Anh biết. Em cư xử như thể em có một bí mật rất sâu sắc, rất

đen tối; có lẽ đó là lý do tại sao anh cảm thấy có thể tin cậy em. Nhưng hãy để anh kể cho em nghe bí mật của anh trước, OK? Rồi, nếu em vẫn còn muốn dính dáng đến anh, em có thể kể cho anh bất kỳ điều gì em muốn.

Maggie gật đầu, và ngồi cạnh anh trên sofa. Cô lấy một bao thuốc từ cái bát pha lê trên bàn và châm hai điếu, đưa một điếu cho Jimmy.

“Anh muốn kể với em chuyện gì?” Maggie hỏi.

Jimmy nhìn đi chỗ khác, ra ngoài cửa sổ. “Anh đã từng kết hôn,” anh nói bằng giọng khó khăn, cố không khóc nữa. “Và anh đã có một đứa con trai. Tên nó là James, đặt theo tên anh. Bọn anh gọi nó là Jay. Khi chết nó được ba tuổi.”

Maggie giơ tay ra cho anh, và anh nắm thật chặt.

“Anh lấy vợ năm mười bảy tuổi. Amy, vợ anh, mới mười sáu. Câu chuyện cũ rích – sex trên băng ghế sau xe và điều tiếp theo em biết, cô ấy có thai. Amy rất ngoan đạo, cô ấy không tin vào việc phá thai. Vì thế cả hai bỏ học, cô ấy bỏ để chăm sóc đứa bé và anh bỏ để đi làm cho một nhà máy nơi em gái anh làm người giám sát. Anh đã không hạnh phúc. Anh thích trường học và muốn học đại học. Và Amy – cô ấy ngọt ngào nhưng thật sự đần. Anh không thể nói gì với cô ấy về sách vở hay âm nhạc hay tin tức.” Jimmy thở dài. “Anh cho là anh đã làm tốt nhất có thể. Anh có công việc tốt với nhiều phúc lợi, và bố mẹ bọn anh góp tiền để mua cho bọn anh một căn nhà nhỏ. Rồi Jay ra đời.”

Jimmy dụi điếu thuốc và lại bắt đầu khóc – những tiếng thốn thốc gay gắt, hào hển. Anh ôm lấy Maggie. “Anh rất yêu nó.” Anh khóc trên ngực cô. “Maggie, lần đầu tiên anh trông thấy nó, anh đã không thể tin nó là của anh. Nó rất đẹp; anh yêu nó. Anh hứa với nó anh sẽ làm một người cha tốt. Anh sẽ trở lại trường để có thể tìm được công việc tốt hơn và cho nó mọi thứ nó cần. Anh đã muốn nó tự hào về anh.”

Jimmy hít một hơi run rẩy. “Vậy là anh lấy bằng GED và đi học trường đại học buổi tối. Và kết quả là anh đã giết Jay khi làm thế.” Anh thích cái cách Maggie không hề chen ngang anh bằng một tràng câu hỏi. Cô có thể thành một bác sĩ tâm lý giỏi. “Anh đã kể với em bố mẹ mua cho bọn anh một căn nhà. Điều anh chưa nói là căn nhà đó

thực sự biệt lập. Hàng xóm gần nhất cách đó tới một dặm. Vì thế không có ai ở đó để giúp Amy khi.. khi..." Anh bắt đầu bị chứng thở quá nhanh.

Maggie đặt đầu anh giữa hai đầu gối và đặt bàn tay lên gáy anh. "Bình tĩnh nào cưng."

Anh có thể thề là anh cảm thấy một sự ấm áp từ bàn tay cô trải rộng ra khắp cơ thể anh và làm anh bình tĩnh lại. Trong vài phút, anh đã lại nói được.

"Anh về nhà vào khoảng nửa đêm. Lớp học cuối của anh kết thúc lúc mười giờ, và anh mất một tiếng rưỡi mới về đến nhà. Anh để ý thấy cửa trước treo lỏng lẻo trên bản lề, giống như vừa có một cơn bão đi qua hay ai đó đã giật nó ra vậy. Điều đầu tiên anh nghĩ tới là bọn trộm. Nhưng sao chúng lại thèm để ý một căn nhà nhỏ rẻ tiền như của anh? Rồi anh thấy sợ thật sự. Anh nghĩ về bọn giết người hàng loạt, bọn điên loạn. Anh có một khẩu súng trong hộp đựng găng. Anh lấy nó ra và đi vào nhà."

Jimmy lại ngừng nói. "Anh uống một ly được không? Anh biết có thể em sẽ nghĩ anh bị nghiện. Có lẽ là thế, nhưng anh không thể vượt qua chuyện này mà không có nó."

Maggie mang tới một chai whiskey và hai cái ly. Jimmy uống hai ly đúp trước khi trở lại với câu chuyện của mình. "Ánh sáng trong phòng khách đã tắt. Anh sợ phải bật nó lên, nghĩ rằng chúng sẽ biết anh đang ở trong nhà. Rồi anh nghe thấy... anh không biết làm sao tả lại nó, một tiếng cấn xé. Giống như ai đó đang ăn. Nó tới từ phòng Jay. Vì thế anh chạy thật nhanh vào đó và bật đèn lên."

Jimmy run rẩy dữ dội. "Maggie, không đời nào anh có thể tả được điều anh đã trông thấy. Jay đang nằm trên sàn, trắng bệch như một con ma với hai vết thương sâu hoắm trên cổ. Anh biết nó đã chết ngay giây phút nhìn vào nó; đôi mắt nó mở lớn. Và cái thứ ấy... đang ở trong phòng."

Đến lúc này phản ứng của Maggie vẫn không như anh mong đợi. Cô dường như rất cam chịu và cay đắng. "Em không định hỏi anh về thứ đó à?"

"Chỉ cần kể cho em nghe anh nhìn thấy gì," cô nói bằng giọng đều đều.

Jimmy thấy khó hiểu – ngay cả các bác sĩ cũng không bàng quan như thế khi anh kể chuyện cho họ. “Nó là một con ma cà rồng.” Khuôn mặt cô không hề thay đổi, vì thế anh tả kĩ hơn. “Anh chưa từng trông thấy thứ gì như thế. Hai cái răng nanh lớn, cong vòng lòi ra khỏi miệng; trông nó như quái vật. Nếu em nghĩ ma cà rồng là những gã đẹp trai trong các bộ phim thì hãy nghĩ lại. Thứ này thật gớm guốc. Khắp mình nó là những mạch máu xấu xí, và mắt nó màu hồng, giống như bị bạch tạng. Không có nghĩa là anh có nhiều thời gian để nhìn chăm chăm vào nó. Nó đang cầm Amy.” Mỗi Jimmy run run, và anh đấm xuống bàn. “Và đó là một chuyện khác... Nó không giống như kiểu cô ấy mặc một bộ váy ngủ xinh đẹp với hai vết cắn nhỏ trên cổ. Maggie, thứ này đã ăn thịt cô ấy. Đầu cô ấy gần như chỉ còn dính một tí vào vai, và cổ tay bị gặm tới tận khuỷu. Cả việc đó cũng chưa là gì. Ngực cô ấy đã bị xé ra, và có những vết cắn trên đùi cô ấy. Khi nó trông thấy anh, nó thả Amy ra và lao vào anh. Anh không có thời gian để nghĩ; anh chỉ bắt đầu bắn. Anh nghĩ anh bắn nó bốn lần vào ngực và nó gục xuống.”

Maggie cau mày. “Anh bắn nó bằng khẩu Magnum à?”

“Ừ.”

Việc đó dường như làm cô hài lòng. “Anh đi đến chỗ Amy và Jay. Họ đều đã chết. Vì thế anh chạy ra khỏi nhà và tới gặp cảnh sát.”

“Và khi anh trở lại, con ma cà rồng đã biến mất.”

“Làm sao em biết được?” Maggie không trả lời, vì thế anh tiếp tục. “Họ nhốt anh lại – nghĩ rằng anh đã làm việc đó. Nhưng rồi báo cáo pháp y chứng minh rằng Jay đã chết trước khi anh có thể về nhà ít nhất là sáu mươi phút; rất nhiều người đã trông thấy anh ở trường đêm đó.”

“Vậy là họ thả anh?” Maggie hỏi.

Jimmy cười gay gắt. “Trời ạ, không. Anh cứ khăng khăng kể sự thật. Vì thế anh bảo họ là một con ma cà rồng đã tàn sát gia đình anh, và trước khi em có thể nói từ tận tâm, anh đã bị vào viện. Các bác sĩ đã thuyết phục Darlene, em gái song sinh của anh ký các giấy tờ.”

“Anh ở đó bao lâu?”

“Hai năm. Nhưng ngoài câu chuyện kia ra, anh chẳng bị làm sao

cả. Và trên đời này có rất nhiều kẻ điên rồ hơn anh, với quá ít giường bệnh trong nhà thương điên. Gia đình anh cũng không thể chi trả nổi việc chăm sóc riêng, vì thế họ thả anh. Các bác sĩ thuyết phục gia đình anh rằng toàn bộ vấn đề nằm ở chỗ anh đã thấy việc gì đó rất bi kịch, chẳng hạn như tên giết người thực sự đang hăm hiếp Amy, nên anh đã nén nó lại bằng hình ảnh một con ma cà rồng. Họ đều mong đợi một ngày nào đó anh sẽ tỉnh dậy và kể với họ tên giết người thực sự là ai.”

“Anh đã biết kẻ sát nhân là ai rồi,” Maggie khẽ nói.

Jimmy nhìn và cô; không hề có sự từ chối hay kinh ngạc nào trong biểu hiện của cô. “Vậy em tin anh.”

Cô gật đầu.

“Tại sao? Tại sao em không hề ngạc nhiên hay buồn bã? Không ai tin vào ma cà rồng cả. Nếu anh kể với em là Santa chui vào ống khói nhà anh mỗi lần Giáng Sinh em cũng tin à?”

Maggie đứng dậy, và chạm vào bức chân dung của vị tổ tiên đã chết. Cô quay lại và cười ma quái. “Em nói cho anh biết ngày sinh nhật của em nhé?”

Anh chết điếng.

Cô cười phá lên, gần giống như âm thanh gay gắt anh vừa phát ra vài phút trước. “Đừng lo, Jimmy. Không phải em tin anh vì em bị điên và không hiểu gì đâu.” Cô nhìn chăm chăm vào mắt anh, và nói với anh giọng sự-thật-là-thế, “em sinh ngày mùng 3 tháng Bảy năm 1925.”

Trong một phút, anh không hiểu cô đang nói với anh điều gì. Rồi anh chợt nhận ra và gào lên. “Không! Cô điên rồi!”

Maggie nhướng một bên chân mày màu đỏ lên. “Em đã chấp nhận điều anh kể cho em. Tại sao anh không thể làm như vậy?”

“Cô không phải là ma cà rồng,” anh nói qua hàm răng nghiến chặt. “Cô quên là tôi đã nhìn thấy một con à? Cô chẳng hề giống thứ đó. Câu chuyện đó đã được lên báo, cô có biết không. Tôi có một tá thư từ những kẻ điên rồ như cô...những đứa trẻ ngu ngốc đó nghĩ rằng ma cà rồng là thứ cổ điển, kì thú. Tôi biết loại như cô.” Jimmy cầm lấy cái ly của mình và đập nó lên chiếc bàn gỗ. Anh dùng một

trong những mảnh vỡ cửa vào tay mình. Một dòng máu nhỏ nhanh chóng xuất hiện.

Anh giờ nó ra cho Maggie. Cô là ma cà rồng à? Nào, cho tôi xem răng nanh của cô đi – hút máu đi!”

Trông cô có vẻ đang thoái thác – và lo lắng cho đầu óc anh. “Em không muốn máu của anh!”

Jimmy đến gần hơn. “Chắc chắn là có – nếu cô là một kẻ hút máu. Tại sao cô vẫn còn chưa lao vào tay tôi – chảy nước miếng trước hình ảnh máu tươi?”

Maggie cười. “Jimmy à, em có sức kiềm chế hơn thế một chút. Nhưng nếu anh cần bằng chứng, em có thể cung cấp mà không làm đau anh.”

Maggie di chuyển thật nhanh và nắm lấy cánh tay anh. Cô kéo anh lên lầu trong khi anh la hét, “OK, vậy là cô khoẻ - thì sao nào! Thế không khiến cô...”

Cô ngừng trước tấm gương của tủ thuốc. Anh nhìn thấy hình phản chiếu của chính mình, nhưng Maggie... Anh không thể tin được. Anh cảm thấy gọng kìm thép của cô trên cánh tay mình, đang nhìn thẳng vào cô, nhưng chỉ cô có một đường viền rất mờ nhạt trên gương.

Cô thả tay ra và anh sụm xuống sàn. “Giờ anh tin em chưa?”

“Chỉ là một chiếc gương lừa,” anh nói yếu ớt.

Cô liếc vào nó, và nó nứt ra. “Đó có phải là trò lừa không?”

“Có thể.” Anh từ chối chấp nhận chuyện này.

Cô lại tóm lấy anh và mang anh ra ngoài xe ô tô của anh. Anh cố giật ra nhưng cô giữ chắc anh. Họ đứng trước chiếc gương chiếu hậu trên xe anh. Cô cúi xuống đó, buộc anh phải nhìn vào hình ảnh ma quái giống như lúc trên lầu.

Cô để anh đi và bắt đầu bước trở lại ngôi nhà. “Chờ đã!” anh la lên.

Maggie quay lại, mặt vô cảm. “Vâng.”

“Cô không thể bước đi như thế!” Cơn giận đã làm lu mờ nỗi sợ và lý lẽ thông thường. Anh rút khẩu súng ra, khẩu Magnum mà anh

không bao giờ quên mang vào ban đêm. “Tôi sẽ bắt cô phải trả giá... Cô giống như cái thú đã giết chết con trai tôi!”

Maggie nhìn khẩu súng và cười cay đắng. “Bỏ đi, Jimmy. Anh không thể giết một ma cà rồng vào buổi đêm.”

“Chúng ta sẽ xem tôi có thể làm gì –” Anh nheo mắt khi Maggie đưa tay ra và giật khẩu súng khỏi tay anh. Anh cố bóp cổ cô, nhưng cô đẩy anh ra như một con ruồi đáng ghét. Anh ngã ra đường, và cô đã đứng trước mặt anh chỉ trong vòng một giây.

Anh cố trườn đi, nhưng tất cả những gì cô làm là kéo anh dậy. Rồi cô ngồi lên bậc cấp trước cửa nhà mình. “Con người bất lực trước ma cà rồng vào ban đêm, Jimmy à. Bình tĩnh đi, em sẽ không hại anh. Chỉ cần vào trong xe và quên em đi.”

“Chỉ như thế thôi à?” anh nói vẻ khó tin. “Chỉ cần tiếp tục sống và quên mất tôi đã gặp” – anh nhăn mặt ghê tởm – “và ngủ với một ma cà rồng!”

“Anh đã quên con kia còn gì,” cô chỉ ra.

“Không, tôi không quên!” anh gào lên. “Cô nghĩ tại sao tôi lại uống rượu? Tôi không thể chịu nổi bóng tối nữa... khi biết những thứ quỷ quái như cô đang ở ngoài đó! Cách duy nhất tôi qua nổi ban đêm là uống say tới mức không còn nghĩ được nữa.” Anh dừng lại và lườm vào cô... vào vẻ đẹp của cô. “Nhưng tôi đã tưởng là các người bị biến dạng! Tại sao cô lại đẹp một cách chết tiệt như thế?”

“Có những loại ma cà rồng khác nhau.”

Jimmy đảo mắt lên trời. “Chà, chẳng phải quá tuyệt sao! Tôi không chỉ phải canh chừng loại quái vật đã giết Jay nữa. Ôi, không! Giờ bất kỳ ai tôi gặp vào ban đêm đều có thể là một trong các người.”

“Anh không cần phải lo về kẻ đã giết con anh nữa.”

“Làm thế quái nào cô biết được?”

“Bởi vì em đã giết nó... một tháng sau khi nó tấn công gia đình anh.”

Jimmy nhích lại gần cô. “Cô giết đồng loại của mình à?”

“Thứ đó không phải là đồng loại của em!” Đôi mắt cô ánh lên giận dữ. “Nó là một thứ điên loạn, hạ cấp... Việc đó đôi khi vẫn xảy

ra. Quá trình biến đổi không phải lúc nào cũng thành công, và anh phát điên, không còn ý nghĩ nào ngoại trừ tìm máu.”

“Làm sao cô tìm thấy nó?”

“Anh tự nói rồi đấy... Trường hợp của anh nhận được sự quan tâm của truyền thông. Em đọc báo và theo dõi các hồ sơ của cảnh sát để tìm những trường hợp có thể dính dáng tới ma cà rồng. Em không phải là người duy nhất; các ma cà rồng khác cũng ghét cay ghét đắng những vụ giết người vô tội vạ. Vì thế khi bọn em tìm được thứ gì đó... giống như nó, bọn em hạ nó như hạ một con chó dại.”

Anh nhìn chòng chọc vào đôi mắt xanh, và cô nhìn lại anh một cách bình tĩnh. Anh không biết tại sao, nhưng anh tin cô. Tuy nhiên, có thể cô đang khiến cho anh tin cô.

Anh lừ mắt một cách nghi ngờ. “Tôi đoán là cô có thể đọc được suy nghĩ của tôi?”

“Em có thể, nhưng em sẽ không làm. Em đã từng bị như thế, và em nghĩ đó là một sự xâm phạm quyền riêng tư kinh hoàng nhất.”

Jimmy không thể chấp nhận rằng cô là một ma cà rồng – bất chấp điều cô chỉ cho anh. Cô vẫn là cô gái xinh đẹp, lạ lùng đã nhặt được anh ở một quán bar nhếch nhác. Thế còn cặp răng nanh và hình dáng ghê tởm đâu rồi? “Cô có định hại tôi không?”

Maggie cười buồn bã. “Em không hại con người, Jimmy à. Em thích anh; em không muốn xâm phạm anh.”

“Anh cũng thích em,” anh bật ra.

Đó – cuối cùng cô cũng có vẻ ngạc nhiên. “Làm sao được? Em là ma cà rồng.”

“Em không giống cái thứ đã giết Jay.” Anh hỏi cô câu hỏi vẫn làm anh day dứt. “Em đã từng giết người chưa?”

Maggie nhìn xuống giày mình và thở dài. “Jimmy, khi em mới thành ma cà rồng, em đã được một gã đàn ông rất độc ác biến đổi. Và hắn đã dạy em giết người; em sẽ không nói dối anh. Rất nhiều người đã chết trước khi em may mắn gặp được sư phụ của em, Alcuin. Ông đã dạy em rằng em không cần phải giết người để sống còn. Và kể từ đêm em gặp thầy, em đã không giết ai nữa.”

Maggie đứng dậy và hôn vào má anh. “Em thích anh thật, nhưng em chắc là anh hiểu tại sao chúng ta không nên dây dưa với nhau. Chúc may mắn, Jimmy Delacroix.” Cô quay đi, trở vào trong nhà.

Jimmy không tự hỏi mình đang làm gì; anh chỉ nghĩ anh không thể không gặp Maggie nữa. “Này, Cinderella!”

Cô quay lại.

Anh cười toe. “Mấy giờ thì em biến thành quả bí ngô, Vampirella?”

Cô cười lại, hơi ngập ngừng. “Khoảng sáu giờ ba mươi. Sao?”

“Em nói sao nếu mình lái xe lên phía Bắc? Anh muốn em gặp em gái anh, Darlene.” Anh mỉm cười rộng hơn trước sự ngạc nhiên của Maggie. “Cô ấy sẽ mừng quỳnh vì anh có bạn gái.”

“Bạn gái?” Maggie hỏi.

“Anh đã nói anh nghĩ anh đang phải lòng em. Tại sao chúng ta không xem chuyện này sẽ đi đến đâu? Thôi nào, đi cùng anh đi.”

Jimmy Delacroix không bao giờ biết cô đã suyt nữa thì bước tới và xoá hết mọi ký ức của anh về cô như thế nào. Nhưng rồi cô nghĩ là không phải cô kể cho anh nghe về ma cà rồng. Anh đã biết chúng tồn tại, và đã bị chúng phá nát gia đình. Và cô đã quá mệt mỏi với việc không có một mối quan hệ thực sự nào. Cô đã không gặp Alcuin trong nhiều năm, và cô chỉ gặp Charles vài lần một năm. Tại sao cô không thể có một người bạn?

Maggie mỉm cười, và cố họng anh nghẹn lại. Jimmy nghĩ rằng cô đẹp hơn nhiều khi cô cười và biểu hiện đau thương ấy rời khỏi mắt cô. Cô đã nhìn thấy gì mà hầu như lúc nào trông cũng buồn bã và tiếc nuối đến thế? Anh sẽ làm cho em cười suốt nếu em cho phép anh, anh nghĩ với chính mình.

Cô nhìn chiếc Dodge tồi tàn của anh với vẻ ghê tởm. “Có lẽ chúng ta có thể đi xe em?”

Mắt Jimmy sáng lên. “Chiếc Caddie á? Làm ơn để anh lái,” anh xin, và cô cười lớn. “Hơn nữa, ngôi nhà đó rất khó tìm. Anh nên lái.”

Maggie đi vào trong nhà và trở lại với chìa khoá xe cô. “Anh

không phải xin, Jimmy à. Em đã thấy anh thèm muốn cái xe của em rồi.”

Họ vào trong, và Jimmy như ở trên thiên đường. Anh yêu những chiếc xe cổ; anh đã từng có một chiếc Cadillac mui trần 1958. Quá tệ vì giờ là tháng Hai; anh thích được hạ mui xuống.

Họ lái xe trong im lặng một lúc, rồi anh quyết định tìm hiểu thêm về cô. “Em nói em không đọc ý nghĩ của mọi người vì ai đó đã làm với em, phải không?”

“Người đã biến em thành ma cà rồng,” cô trả lời. “Hắn xâm nhập vào đầu óc em bất kể khi nào hắn muốn. Anh không biết cảm giác là thế nào khi những ý nghĩ thầm kín nhất của anh bị phơi ra đâu. Em nghĩ em ghét hắn vì việc này nhiều hơn bất kỳ việc gì... Hắn thậm chí còn không có sự lịch thiệp thông thường là để yên cho đầu óc em.”

“Tên hắn là gì?”

Cô nhăn mặt và trả lời bằng giọng lạnh lùng, khó khăn, “Simon Baldevar.”

“Cút thật!” Jimmy kêu lên. “Gã này đã làm việc quái quỷ gì với em thế? Em nghe như sắp nghẹn chỉ vì nói tên hắn.”

“Em không thích nghĩ về hắn,” cô bảo Jimmy, và châm một điếu thuốc. “Vì vậy làm ơn hãy hỏi các câu hỏi của anh rồi em sẽ không bao giờ bàn về hắn hay những ngày mới làm ma cà rồng của em nữa. Hiểu không?”

“Ừ, chắc rồi,” anh trả lời, lúng túng vì giọng gay gắt và đôi tay run rẩy của cô. “Cái tên... ờ, Simon này đâu rồi? Giờ hắn ở đâu?”

“Chết rồi. Cảm ơn Chúa.”

“Ai giết hắn?”

Maggie cười – đó là một nụ cười chua chát, thù hận. “Em.” Cô gạt đầu trước cái nhìn kinh ngạc của Jimmy. “Em đã bảo anh là em gặp ai đó giúp em. Simon không muốn em bỏ đi... vì thế em giết hắn.”

“Đừng lo, Maggie. Em bảo anh chúng ta kết thúc và anh sẽ không gây rắc rối cho em.”

Maggie cười lớn – nghe vui hơn một chút so với âm thanh gay gắt,

yếm thế lúc trước. “Việc đó hơi phức tạp hơn một chút. Anh thấy đấy, em bảo hấn là chúng em kết thúc rồi và hấn ném em vào trong bồn nước sôi, làm em chảy máu và bỏ mặc em trên mái nhà trong ánh nắng cho đến khi em cầu xin sự tha thứ.”

“Lạy Chúa Jesus,” Jimmy thì thầm.

“Ồ, đó chỉ mới là một nửa câu chuyện. Hãy nói rằng hấn không phải là một người tốt. Dù sao, cách duy nhất để em rời bỏ hấn và sự điên rồ độc ác mà hấn buộc em phải tham gia là giết hấn. Em đã có một cú may mắn cực kỳ và đâm một chiếc cọc qua tim hấn. Rồi em bỏ hấn trên chính mái nhà mà hấn đã đặt em lên. Hết chuyện.”

“Em gặp hấn khi nào?”

“Năm 1944 - ở nhà một người bạn.”

“Anh đoán là hấn giống em?”

“Giống em?Ồ, em hiểu anh muốn nói gì. Phải, anh sẽ không biết được hấn là ma cà rồng nếu nhìn vào hấn.” Jimmy để ý thấy Maggie thậm chí còn không nói ra tên gã đó được. Có rất nhiều điều mà cô đã không kể. Nhưng thế cũng chẳng sao – anh sẽ không cố ép cô. Hãy để cô tự kể khi đã sẵn sàng. “Thực ra hấn rất đẹp trai. Vì vậy các bộ phim không hoàn toàn là sai – những ma cà rồng cao ráo, đen tối, đẹp trai tồn tại cùng với những con quái vật.”

“Tại sao hấn lại biến em thành ma cà rồng? Hấn có nhiều ma cà rồng nữ không?”

“Không, hấn không có một hậu cung. Nó không hề giống như bộ phim của Hammer – những người phụ nữ xinh đẹp, nở nang trong bộ đồ lót phục vụ mọi nhu cầu của hấn. Nhớ bức tranh trong phòng khách của em không?” Jimmy gật đầu.

“Đó là vợ hấn. Cô ấy chết khi hấn còn là người, và trông em giống cô ấy.”

“Vậy thì hấn đâu đến nỗi tệ,” Jimmy bảo cô. “Ý anh là nếu hấn yêu vợ mình đến nỗi –“

Maggie cười phá lên và sặc khói thuốc. “Jimmy, hấn không yêu Isabelle. Hấn biến cuộc sống của cô ấy thành địa ngục, và làm y như vậy với em. Em không muốn nói về hấn nữa,” cô đột ngột nói.

“Vậy chuyện gì xảy ra sau khi em giết hắn?”

“Em tới Ai-len, và Alcuin thành sư phụ của em.”

“Khi đó là năm nào?”

“Năm 1957 – khi em nói gia đình em mất hết tiền vào năm đó... Simon,” cô nói, cau có, “rất giàu có. Nhưng khi bỏ đi em chẳng mang theo gì cả. Chỉ có quần áo và vài thứ ba em để lại cho em.”

“Nhưng em có đủ tiền để mua căn nhà đó.”

“Đó là một món quà của Alcuin. Thầy cho em và bạn em Charles đủ tiền để sống tự lập. Thầy nói rằng cả hai bọn em, vì đều bị biến đổi từ khi còn khá trẻ nên chưa từng có cơ hội sống trong thế giới con người. Và thầy biết bọn em sẽ quậy tung, vì thế thầy bảo chúng em theo đuổi cuộc sống và sự nghiệp của chính mình – những thứ chúng em đáng lẽ đã có nếu không trở thành ma cà rồng. Tất nhiên, cả hai đều đã cầu nài thầy suốt nhiều năm để được ra ngoài đời, nhưng đầu tiên thầy nói rằng việc đó không an toàn. Khi cuối cùng thầy cũng tin là Bá tước Baldevar đã chết, thầy chúc phúc cho bọn em.” Meghann thở dài. “Nhưng đó không phải là lý do duy nhất khiến thầy khuyến khích bọn em rời khỏi nhà thầy.”

“Còn gì nữa? Ông ấy không thích em à?”

“Ông ấy rất thích bọn em – đó chính là vấn đề. Anh thấy đó, một trong những thứ thầy Alcuin đã dạy em là phép thuật, thuật phù thủy - sử dụng năng lực tâm linh của em. Em có thể nói rằng em khá giỏi. Nhưng Charles và em – bọn em làm việc với nhau với tư cách là tu sĩ và nữ tu sĩ đặc biệt giỏi. Và Alcuin để cho bọn em tiến hành tất cả những nghi lễ quan trọng – lễ Samhain ^[14], Imbolc ^[15], Beltane ^[16]. Giờ, có rất nhiều ma cà rồng khác – hàng trăm tuổi – ghen tị với sự thương mến Alcuin dành cho bọn em... đặc biệt là em. Họ nghĩ em không đáng.”

“Tại sao?”

“Bởi vì em là tình nhân của Simon – hay nói như vài người trong số đó là con điểm của hắn. Đối với họ mà nói, em không thể nào được tin cậy hoàn toàn – bởi vì Simon là chủ nhân đầu tiên của em – vì thế họ thực sự ghét cái ý tưởng Alcuin cho em một vị trí cao. Rồi một vài người phản đối đơn giản chỉ vì em và Charles quá trẻ so với

một ma cà rồng. Chúng em đã từng làm được gì để xứng đáng ở bên Alcuin?” Maggie cười gay gắt. “Em đoán là đóng cọc vào tim Simon – một việc không ai từng làm được – vẫn không đủ với họ. Vì thế Alcuin chúc phúc cho bọn em để bọn em sống cuộc đời của chính mình một thời gian – để mọi việc lắng xuống.”

“Bọn em tự lập bao lâu rồi?”

“Khoảng bảy năm.”

“Thế á? Anh tưởng em nói đã gặp ông ấy năm 1957.”

“Đúng thế, và quá trình huấn luyện cơ bản kéo dài hai mươi năm – cùng một khoảng thời gian để người ta trở thành tu sĩ Druid^[17].”

“Em là tu sĩ Druid à?”

“Theo cách nào đó. Em đã nghiên cứu rất nhiều tôn giáo, Jimmy à.”

“Vậy em học những gì trong hai mươi năm ấy?”

“Trong năm năm đầu tiên, cơ thể em phát triển – chú không phải trí óc. Anh đã bao giờ phải làm loại công việc nặng nhọc cần cơ bắp chưa?”

“Anh làm việc ở một nông trại khi còn vị thành niên.”

“Vậy thì anh sẽ biết việc gì xảy ra khi anh liên tục phải làm đến kiệt sức – nó làm sạch đầu óc anh hoàn toàn. Và đó chính là điều Alcuin muốn. Khi em nghỉ lại – những bài tập khổ sai, những lần luyện tập không ngớt với gươm bản rộng và thương như hiệp sĩ thời trung cổ, những viên đá khổng lồ mà em phải nâng – em thấy cơ bắp mình căng lên. Nhưng nó đã có tác dụng – tất cả những đau khổ và tuyệt vọng em mang tới chỗ ông đã bắt đầu trượt đi. Và khi ông cảm thấy em đã đạt được một sự bình ổn nào đó trong tâm tư, việc thiền định bắt đầu. Từ đó là phép thuật.”

“Phép thuật kiểu gì?”

“Những thứ khá đơn giản – với một ma cà rồng. Những thứ mà đáng lẽ Simon phải dạy em, nhưng hẳn không buồn làm. Bay, di chuyển đồ vật, thôi miên - nói ngắn gọn là dùng sức mạnh ý chí để thay đổi hiện thực. Học cách tập trung ý nghĩ. Còn về những chuyện thần bí khác – lúc khác em sẽ nói với anh.”

“VẬY, Alcuin đã dạy em cách để kiểm soát những gã côn đồ đêm nọ.”

Maggie có vẻ không thoải mái. “Không. Alcuin sẽ không làm thế - ông sẽ ‘gợi ý’ chúng bỏ đi một cách hết sức nhẹ nhàng.”

“Còn Simon?”

Maggie cười, hơi chói tai. “Nếu hẳn tìm thấy ai đó đang cố trộm đồ của mình á? Ít nhất... treo họ lên cột đèn bằng ruột của chính họ. Vì thế em đoán phản ứng của em nằm ở giữa hai người. Không giết chúng - nhưng chắc chắn là làm chúng đau. Và em thích thế. Đó luôn là vấn đề lớn nhất - và là nơi em cần sự hướng dẫn của Alcuin nhiều nhất.

“Ý em là sao?”

Maggie thở dài. “Em chưa bao giờ thử giải thích việc này với một con người.” Cô nghĩ một phút. “OK. Giả như có ai đó tạt đầu xe anh - làm cong cản sóc của cỗ xe lộng lẫy này. Và rồi họ tỏ ra thực sự đều giả - không chịu đền bù. Anh có nghĩ anh sẽ điên đến mức muốn giết họ không?”

“Có.”

“VẬY nếu như anh có thể làm thế và không làm sao cả?”

Jimmy bắt đầu hiểu ý cô.

Cô nhìn thấy sự thấu hiểu của anh và gật đầu. “Jimmy à, thú ở bên trong em khiến cho sự nghiệp ngập của anh giống một trò đùa. Khi biết rằng quyền năng nằm ở đó, biết rằng em có thể làm bất kỳ điều gì em muốn và quá rõ cái cảm giác tuyệt vời đó. Mọi việc nhỏ nhặt thường ngày - những sự khó chịu con con đều là cuộc thử thách chết tiệt với em. Khi em nhìn thấy thằng nhóc đó run rẩy, em không thể nói với anh em muốn máu nó tới mức nào. Em biết nó sẽ có vị tuyệt vời thế nào với nỗi sợ hãi và quy lụy em có thể đặt vào đầu nó. Mỗi đêm em đều muốn làm việc gì như thế, và mỗi đêm em đều phải đấu tranh. Nếu em không gặp thầy Alcuin, em không nghĩ mình có thể làm được. Thầy đã cho em khả năng kiểm soát bóng tối bên trong mình - bóng tối mà Simon đã gieo vào đó mãi mãi. Chừng nào em còn sống, nó sẽ ở đó.”

“Và em sẽ phải chiến đấu với nó - để em không giống như cái thứ

đã giết Jay.”

“Vâng.”

Jimmy quan sát mặt nghiêng của cô, bàn tay cô đặt trên bảng điều khiển. Anh thấy chiếc nhẫn ngọc lục bảo đã kích thích trí tò mò của anh trước đó, những viên đá quý phản chiếu ánh đèn trên đầu. “Alcuin cho em cái đó à?”

“Không, ông đã cho em cây thánh giá mà anh thấy quanh eo em – em thích mang nó bên mình. Cái này là một món quà của Simon.”

“Vậy sao không cởi nó ra?”

Maggie lắc đầu. “Jimmy à, đó là một điều về thế giới hiện đại mà em không chịu nổi. Dường như người ta nghĩ rằng họ có thể quên, hay tệ hơn, là viết lại quá khứ. Mọi lần em nhìn vào chiếc nhẫn này, nó buộc em phải nhớ đến những gì em đã làm – những điều em đã thích thú làm trong một thời gian. Và đã có một lúc em thực sự là tình nhân của Simon. Em sẽ không quên rằng em từng si mê hắn, hay em đã ngưỡng mộ hắn. Cố chối bỏ điều đó, giả vờ nó chưa từng tồn tại sẽ rất nguy hiểm. Không, chiếc nhẫn này chính là một phần thân thể em. Em muốn nhìn thấy nó và nhớ em đã từng là thứ gì. Em có thể là gì nếu thôi không cảnh giác.”

“Alcuin có dạy em cách giết ma cà rồng không?”

Meghann gật đầu. “Đừng nhầm lẫn rằng lúc nào em cũng làm việc đó. Trên thế giới không có nhiều ma cà rồng đến thế đâu... và có rất ít kẻ giống như thứ anh đã gặp. Tất nhiên, có những kẻ thích giết chóc. Nhưng bọn chúng thông minh và xảo quyệt hơn nhiều. Rất khó truy lùng chúng.”

“Em giết chúng vào ban đêm à?”

“Không, vào mười hai giờ trưa!” cô nói một cách mỉa mai. “Tất nhiên là em giết chúng vào ban đêm rồi.”

“Đừng nóng, anh chỉ đang nghĩ... Sao em không dạy anh nhỉ?”

“Dạy anh làm gì?”

“Làm sao để giết ma cà rồng?”

Alcuin liếc nhìn đồng hồ. “Banrion, thầy nghĩ đã đến giờ con đi đón Charles. Chuyến bay của nó sẽ tới lúc một giờ mười lăm.”

Jimmy cau có. “Em sắp đi ra ngoài – một mình? Thế còn Simon? Sao anh không được đi?”

Alcuin trả lời anh. “Chúng ta không cảm thấy sự hiện diện của Simon – ta nghĩ để Meghann đi đón Charles cũng không sao cả.”

“Nhưng tôi đi cùng với cô ấy thì có sao đúng không? Vậy là mấy người không biết chắc hẳn không có ở đó.”

“Không còn sự chắc chắn nào nữa, Jimmy à,” Meghann bảo anh. “Nhưng em sẽ không lẫn tránh và trốn khỏi hẳn. Giờ em sẽ đi ra sân bay – một mình. Thôi phản đối đi! Xe ô tô nằm trên lối lái xe – đó là vùng đất đã được bảo vệ. Từ đó, tất cả những gì em phải làm là đón Charles. Bọn em sẽ ổn. Anh ở lại đây và kể nốt chuyện cho thầy Alcuin.” Jimmy có thể đi với cô, nhưng cô chỉ muốn chút thời gian riêng tư để tiếp thu hết những việc xảy ra trong đêm nay. Và cô muốn nói chuyện với Charles một mình – một điều mà Alcuin đã biết.

Jimmy nuốt lại những lời phản đối của mình và nhìn cô đi. Đó có phải là chuyện sẽ tiếp diễn cho đến khi Simon xuất hiện không? Anh sẽ phải sợ gần chết mỗi lần cô ra đi vì cô có thể bị giết? Anh sẽ phải ngồi ở trong nhà, đóng chặt cửa rá vào ban đêm, run rẩy trước bất kỳ âm thanh nào?

Alcuin đặt một bàn tay an ủi lên vai anh. Jimmy đã bắt đầu hiểu điều Maggie nói với anh: “Nếu anh nhìn vào mắt ông và thấy sự bình yên dịu dàng và tình yêu trong đó, anh sẽ quên hết vẻ ngoài của ông.”

“Meghann sẽ ổn thôi. Đừng đánh giá thấp sức mạnh của cô ấy.”

Jimmy gật đầu. “Cô ấy là một người cứng rắn – sau đêm đó, cả cô ấy và Darlene đều chăm sóc tôi.”

Alcuin mỉm cười, vui mừng vì đã đánh lạc hướng lo lắng của con người này. “Phải, chuyện gì đã xảy ra khi cô ấy gặp em gái cậu?”

“Đầu tiên, Darlene không vui về gì về việc chúng tôi xuất hiện ở ngưỡng cửa nhà con bé lúc nửa đêm. Nhưng rồi nó chỉ nhìn Maggie một cái đã bảo tôi rằng đây là lần đầu tiên trong ba năm qua tôi làm được một việc đúng đắn. Nó không biết...Maggie là gì. Nó chỉ nghĩ là tôi đã tìm được một cô gái đưa tôi về đường ngay nẻo chính.” Jimmy cười khúc khích. “Darlene không hề biết Maggie đã biến tôi

thành một Val Helsing.”

“Meghann huấn luyện cậu như thế nào?” Cô đã không bàn gì về Jimmy Delacroix với Alcuin – huấn luyện chàng trai trẻ này hoàn toàn là dự án của cô.

Đầu tiên tôi phải bỏ rượu trong vòng một năm; rồi tôi trở lại trường. Tiếp theo cô ấy dạy tôi võ tự vệ. Nói rằng tôi phải cảm ơn ông vì tất cả những đêm không lướt nổi lên giường – Hải quân Hoa Kỳ chẳng là gì so với Maggie.”

“Một chương trình rất hợp lý.”

“Tôi biết, nhưng cô ấy có một khái niệm thợ săn ma cà rồng hơi khác so với tôi. Cô ấy không định đi loanh quanh trong các toà lâu đài ảm thấp để phá quan tài. Không, không. Tôi là một thợ săn ma cà rồng trên mạng. Ở trường, tôi học về máy tính và rồi gặp các hacker. Việc của tôi là theo dõi tất cả các sở cảnh sát, điệp vụ liên bang, báo chí, tạp chí và chương trình truyền hình trong phạm vi ba bang để tìm bất kỳ câu chuyện nào có thể liên quan tới ma cà rồng – đó cũng là việc mà cô ấy đang làm trước khi tôi tới. Chín mươi chín phần trăm chẳng đạt được kết quả gì; thường là do những tên cuồng đạo hay giết người hàng loạt. Trong sáu năm, chúng tôi tìm thấy năm trường hợp do ma cà rồng làm. Hai lần cô ấy tự xử lý – nhưng phần còn lại cô ấy đều để tôi làm.”

Alcuin giữ im lặng. Ông biết về những vụ tiêu diệt ấy. Meghann chỉ để Jimmy làm bởi vì cô chắc chắn không có gì xảy ra cả. Cô muốn bảo vệ Jimmy, nhưng giờ thì việc đó đã phản tác dụng. Không đời nào anh ta có một cơ may nếu Simon Baldevar tìm thấy anh ta mà ông, Meghann và Charles không ở đó để bảo vệ anh ta. Và kể cả họ có ở đó...

Tuy nhiên, Alcuin vẫn nghĩ ông đã tìm được một cách để giữ đầu óc Jimmy khỏi buồn vì Meghann. “Cậu nói cậu có thể đột nhập vào những hồ sơ được bảo vệ với một chiếc máy tính?”

“Tất nhiên.”

Alcuin đưa anh vào phòng làm việc của Meghann. “Vậy hãy tìm Simon đi. Chúng ta có thể tìm các công ty đầu tư không?”

“Không vấn đề gì.” Jimmy đưa cho ông một tập giấy ghi chú màu vàng. “Hãy viết mọi cái tên giả hẩn từng dùng mà ông biết. Tên của

bạn bè, những người hấn ngưỡng mộ, gia đình – mọi thứ. Khi người ta chọn một cái tên giả họ thường muốn đó là cái gì mà họ sẽ nhớ được – hầu hết đều như thế. Tôi sẽ bắt đầu với bất kỳ thứ gì tôi có thể tìm được về hấn từ năm 1957. Nếu mọi người đều nghĩ là hấn đã chết thì ai đó phải tiếp quản các tài sản của hấn. Hay có lẽ hấn vẫn tiếp tục điều hành chúng bằng một cái tên giả. Và Maggie đã kể với tôi về người phụ nữ có con gái bị hấn giết. Hấn đã dùng cái tên Simon Baldevar để làm ăn, đúng không? Và đó là gần năm mươi năm trước. Vì thế chắc hấn hấn đã kết thúc nhân dạng đó rồi...”

Alcuin mỉm cười trên tập giấy. Chàng trai này gần như đã quên mất có ông ở đó; anh ta hoàn toàn chú mục vào nhiệm vụ của mình. Giờ anh ta không còn thấy thương cho bản thân hay thấy bị bỏ rơi nữa. Anh ta đang tham gia, đang giúp đỡ trong cuộc chiến chống Simon. Và ai mà biết được? Có lẽ anh ta sẽ tìm được tin tức gì đó hữu dụng.

Chương

Meghann nhìn thấy Charles rời khỏi máy bay và chạy về phía anh. “Charles!”

Anh ôm cô thật chặt và nhìn chiếc áo khoác cưỡi ngựa, chiếc quần bó chặt và đôi ủng đen độc địa mà nữ khùng bố cũng phải ghen tị. “Bé con,” anh quát bằng giọng bắt chước Simon cực giống, “sao em dám xuất hiện trước mặt đức ngài chủ nhân của mình trong cái thứ rác rưởi kia.”

Anh thấy nhẹ nhõm vì sự căng thẳng khẽ rời khỏi mặt cô – cô luôn luôn cười khi anh nhái giọng Simon Baldevar. Meghann mở to mắt giả vờ. “Ôi, ông chủ,” cô kêu lên thăm thương, “em đã chắc chắn là anh sẽ thích đôi ủng xinh đẹp của em đá vào “

Charles cười phá lên. “Anh mừng vì thấy em vẫn còn đùa về hấn được.”

“Em còn làm gì được – khóc lóc và bò vào trong góc nhà chắc? Mẹ kiếp hấn!” Bên dưới những lời ngang ngạnh của cô, Charles trông thấy một thoáng nước mắt và nghe thấy vẻ run run trong giọng cô.

Anh nhặt chiếc túi đeo của mình lên và họ nhanh chóng đi qua đám đông trong bãi đậu xe của sân bay. Rồi Charles ôm cô lần nữa và bảo cô, “Cho nó ra đi, Meghann.”

Cô bắt đầu khóc. Những giọt nước mắt này chính là lý do cô không cho phép Jimmy cùng đi – cô muốn có cơ hội tuôn ra hết những nỗi sợ của mình ở nơi anh không thể trong thấy cô. “Em sợ lắm,” cô thổn thức trên ngực người bạn thân nhất.

“Tất nhiên phải sợ rồi, Meghann, chỉ có đồ điên hay đồ dần mới không sợ Bá tước Baldevar. Anh sợ gần chết.” Anh đưa cho cô chiếc khăn tay, và cô lau mắt.

Meghann ngồi lên mui xe và nằm dài trước kính chắn gió. Charles cũng bắt chước, anh đưa cho cô một miếng thuốc và họ liếc nhìn những chiếc máy bay trên đầu trong vài phút, lặng lẽ hút.

Rồi Meghann quay sang bạn mình. “Anh chỉ gặp nguy hiểm vì đã giúp em – đó là lý do Simon ghét anh. Anh có tiếc vì đã giúp em rời

bỏ hẳn khác hẳn cá tính bình thường của anh không?”

“Tiếc vì đã gặp người bạn thân nhất đời? Tiếc vì đã được hưởng bốn mươi năm với tình bạn đó? Simon sẽ thắng nếu hẳn có thể làm anh hối tiếc vì tất cả những điều đó. Meghann à, anh yêu em – và anh sẽ không bao giờ hối tiếc vì đã giúp em.”

“Anh có hối tiếc khi phải chào bình minh với một chiếc cốc xuyên qua tim không?”

Charles tái nhợt. “Anh chỉ hi vọng là Simon sẽ rủ lòng thương chúng ta tới mức đó. Nhưng anh nghĩ nếu hẳn có thể bắt được một trong hai ta, thì sẽ không có cái chết chóng vánh đâu. Chúa ơi, Meghann – chúng ta, đặc biệt là em, đã sỉ nhục hẳn. Đức ngài Baldevar vĩ đại bị tình nhân hắt hủi khi cô ấy gặp một ma cà rồng cho cô con đường mới. Và hẳn không thể ngăn em bỏ đi. Mọi người đều biết chuyện – chúa tể bóng tối của thế giới ngầm đã bị đánh bại bởi một cô gái yếu đuối khi hẳn trượt chân lên mảnh kính vỡ. Và rồi kẻ thù lâu năm của hẳn cho cô ấy một chỗ trú chân. Meghann à, thủ hạ của hẳn sẽ không tuân lệnh hẳn – hay sợ hẳn – theo cái cách hẳn muốn nữa nếu hẳn không đem chúng ta ra làm gương.”

Meghann không trả lời; Charles chỉ vừa mới nói ra những nỗi sợ sâu kín nhất của cô. Rất lâu trước đây, Simon đã cảnh cáo cô rằng cô sẽ không bao giờ muốn hẳn ghét cô. Giờ hẳn sẽ làm gì nếu khinh miệt cô? Cầu xin Chúa, cô cầu nguyện, nếu hẳn tìm thấy chúng con và chúng con không thể đánh bại hẳn, hãy để mọi chuyện qua nhanh. Đừng để hẳn bắt chúng con phải chịu một cái chết không còn chút lòng tự trọng hay phẩm giá nào.

Charles thấy môi cô trắng bệch và cứng rắn nói, “Không ử ử nữa! Chúng ta sẽ không làm Simon hài lòng bằng cách ngồi đó mà run rẩy chờ đợi hẳn. Chúng ta sẽ sống như mọi khi – giờ hạ cái mui chết tiệt xuống và đưa anh về nhà em đi!”

Đêm rất lạnh, nhưng cái lạnh không làm phiền Meghann lẫn Charles. Trong khi cô đưa chiếc xe to lớn ra khỏi sân bay đông đúc, Charles với tay vào túi lấy ra chiếc đĩa CD và nhét vào máy nghe nhạc Jimmy Delacroix mới gắn vào xe cô.

ABBA tràn ngập trong xe, và Meghann cười toe toét. Loại nhạc pop đầy nhựa sống chính là thứ cô cần. Khi tới bài “SOS” Charles nhận xét, “Đây có thể là bài hát Simon dành cho em... gây mòn héo

úa sau khi người tình không chung thủy của hắn rời bỏ hắn...”

Vì giao thông trên đường cao tốc Van Wyck không đông đúc như mọi khi, Meghann có thể rời mắt khỏi nó đủ lâu để cốc vào đầu Charles bằng cái vỏ đĩa. “Đáng ghét!”

Bằng cách hát nhép, Charles nhái lại lời bài hát SOS.

Meghann cười rữ rượi và Charles cũng cười với cô, vui vì thấy trò đùa ngốc nghếch của mình tạm rữ bỏ nỗi sợ và lo lắng của cô trong vài phút.

Cuối cùng Meghann gạt nước mắt và hỗn hển, “Nói cho anh biết nhé, tình yêu của bọn này chưa bao giờ tốt đẹp.”

“Chẳng lẽ không có gì tốt đẹp giữa hai người trong mười ba năm đó à?”

Cô cân nhắc và cuối cùng nói, “Sex...em phải công nhận tên khốn trong chuyện ấy. Đó là sợi dây ràng buộc bọn em... dục vọng, không gì hơn.”

Charles tò mò về mối quan hệ mà Meghann hiếm khi bàn tới. “Em có bao giờ nghĩ em yêu hắn không?”

Cô thở dài và châm một điếu thuốc khác. “Có lẽ... lúc đầu. Nhưng đó không phải là tình yêu... Nó là sự si mê. Em chưa từng gặp người nào như hắn, chưa gặp ai hoàn toàn tự tin hay quyến rũ ... hay mê hoặc cỡ đó. Em đoán là em kính nể hắn. Nhưng chưa bao giờ có tình yêu... ở cả hai phía. Em bị áp đảo trước hắn, còn hắn... Simon bị mê hoặc, hay có lẽ là bị chọc giận vì sự giống nhau giữa em với Isabelle.”

“Còn Jimmy thì sao? Em có yêu anh ta không?”

“Làm sao có thể? Anh ấy là người.”

Charles nhìn chăm chăm vào cô. “Meghann à, em biết là chuyện đó không thể tiến tới nữa cũng như chuyện chúng ta. Giờ, đừng có nói với anh những gì em nên cảm thấy – mà là những gì em cảm thấy.”

“Em ước gì mình biết. Đầu tiên, em nghĩ là em có thể giúp anh ấy. Cuộc đời anh ấy đã bị huỷ hoại, con trai anh ấy bị ma cà rồng giết. Vì thế em nghĩ em sẽ làm anh ấy muốn sống trở lại. Anh ấy học

cách tự bảo vệ mình từ em. Và sau một khoảng thời gian, anh ấy sẽ lành bệnh. Anh ấy sẽ muốn có một cuộc sống bình thường... có thể là tái hôn. Nhưng em đã không tính đến chuyện chúng em trở nên gần gũi thế nào. Giờ em không muốn anh ấy bỏ em... nhưng em có thể làm gì? Anh có biết là anh ấy đã yêu cầu em biến đổi anh ấy.”

“Cái gì?”

“Đó chính là phản ứng của em. Làm sao người đàn ông này, người đã trông thấy ma cà rồng có thể làm gì, lại muốn cuộc sống ấy? Làm sao anh ấy nhìn em thức dậy mỗi đêm, không bao giờ nhìn thấy mặt trời, và lại nghĩ đó là điều tốt đẹp? Anh ấy đã trả lời là việc đó không có gì khác biệt vì chúng em yêu nhau. Vậy chuyện gì sẽ xảy ra nếu Jimmy và em kết thúc như anh và Paul? Liệu anh ấy có còn muốn bị kẹt với sự bất tử nếu bọn em chia tay? Nói cho em đi, Charles. Anh có bao giờ hối hận vì đã làm ma cà rồng khi anh biết anh và Paul không ở bên nhau nữa?”

Đến lượt Charles thở dài. “Anh đã rất sợ trước ý nghĩ phải cô đơn trong suốt phần đời còn lại. Anh biết điều em đang nói – Jimmy muốn thành ma cà rồng bởi vì anh ta muốn ở bên em. Liệu anh ta có còn muốn điều đó khi hai người chia tay? Liệu anh ta có thể đương đầu nổi với cảm dỗ liên tục của mình? Và rồi còn một vấn đề khác.”

Meghann gật đầu. Cô và Charles đã bàn đến chuyện này trước đó. “Em có nên biến đổi bất kỳ ai khi biết rằng em sẽ truyền dòng máu của Simon Baldevar cho họ không? Em đã thừa hưởng bao nhiêu thiên hướng từ hắn, giống như một loại bệnh?” Cô kể vắn tắt cho Charles nghe chuyện đã xảy ra trong bệnh viện tối hôm đó.

“Đó không phải là em, Meghann. Đó chính là điều làm anh khó hiểu về huyền thống. Simon, phải, hắn sẽ cực kỳ thích thú với việc như thế. Nhưng việc đó xa lạ với nhân cách và thiên hướng của em. Liệu em có phải chiến đấu với những con quỷ như thế nếu Alcuin hay anh biến đổi em không? Có lẽ đó là di sản thừa hưởng. Nếu Alcuin có thể thừa hưởng sự biến dạng của vật tạo ra thầy, tại sao những thiên hướng suy đồi của Simon không thể được truyền sang em?”

“Và rồi sang Jimmy,” Meghann trầm tư nói. “Cho nên dù là em nghĩ Jimmy nên thành ma cà rồng, mà thực ra là ngược lại, thì em cũng muốn ai đó khác cho anh ấy máu.” Cô nhìn Charles đầy ẩn ý

trước khi rẽ vào Belt Parkway, nơi giao thông nhanh nhẹn hơn một chút.

Anh ngo nguậy không thoả mái trên ghế hành khách. “Anh sẽ phải nói chuyện với Jimmy rất lâu trước khi cân nhắc – Chúa ơi!” Một chiếc Jaguar đột ngột tạt đầu họ. Meghann phải đạp chân phanh, và nếu có chiếc xe nào phía sau cô thì họ sẽ bị đâm.

“Đồ khốn nạn,” cô hỏn hển, suýt thì ló đầu ra ngoài. “Anh ỏn không?” Charles gật đầu.

Chiếc Jaguar chỉ cách cô vài xe ở làn đường bên trái. Meghann kiểm tra xem có xe nào chắn đường bên phải không, rồi cô lao tới và vòng qua mấy chiếc xe trước mặt mình ở làn đường giữa.

“Meghann, em đang làm gì đấy?”

“Anh nghĩ sao? Em định hỏi cái thằng điên kia có phải hấn lấy bằng lái từ trong hộp Cracker Jack ^[18] không.” Chiếc Caddie dễ dàng bắt kịp chiếc Jaguar, và Meghann rít lên, “Thằng ngu đần kia! Suýt thì mà giết...”

Lời nói ứ lại khi cô thấy mình đang nhìn chăm chăm vào đôi mắt màu hổ phách đã ám ảnh những giấc mơ của cô trong năm mươi năm. Simon Baldevar – ngồi trên ghế hành khách, đang nhìn thẳng vào cô – gần như có thể vươn tay ra và chạm vào cô. Meghann thoáng nhìn thấy một người phụ nữ đang lái xe, nhưng toàn bộ sự chú ý của cô đã bị đôi mắt quý quái toả ra sự giận dữ và thù hận lạnh lùng của hấn chiếm giữ.

Rồi cô phát hiện ra rằng con đường trở nên quá im lặng. Cô rời mắt khỏi Simon đủ lâu để nhìn thấy mọi chiếc xe trên hai bên đường đều đã đứng im, tất cả hành khách đều ngồi tuyệt đối im lặng. Lạy Chúa tôi, hấn đã dừng hết toàn bộ giao thông trên đường Belt Parkway!

Trò lừa gạt vụn vặt đó mà, giọng nói cô không bao giờ quên bảo cô. Sự chú ý của cô bị kéo lại chỗ Simon. Hấn vươn tay ra và chạm một ngón tay vào cằm cô. Ánh mắt em trông kinh hoàng quá, cô bé. Nó khiến tôi muốn ném em lên mặt đất và cưỡng đoạt em. Ai mà biết được? Có lẽ tôi nên làm thế - trước khi buộc em phải cầu xin được chết. Cô cảm thấy cái gì đó hạ cánh trên đùi mình.

Một tiếng còi rúc lên mang giác quan của cô trở lại. Meghann

nhìn quanh – câu thần chú đã mất; xe cô lại đi lại. Toàn bộ cuộc chạm trán không thể kéo dài hơn mười giây. Cô mơ hồ nghe thấy con người ở những chiếc xe xung quanh lăm băm giận dữ về việc đột nhiên bị tắc đường. Tại sao lại bị nghẽn như thế khi mà chẳng có tai nạn nào?

Cô nhìn quanh tìm chiếc Jaguar – nó đã đi từ lâu. Trong khi cô chờ xe cô bắt đi, cô nhắc đi nhắc lại với chính mình, như một câu thần chú, mình sẽ lái xe và không nghĩ về bất kỳ việc gì cho tới khi về nhà; mình sẽ lái xe và không nghĩ về bất kỳ việc gì cho tới khi về nhà; mình sẽ lái xe và không nghĩ về bất kỳ việc gì cho tới khi về nhà...

Cô và Charles lái về Rockaway trong im lặng, cả hai đều rúng động vì cuộc gặp mặt. Khi về tới nhà, cô tắt động cơ và bắt đầu run. Răng cô thậm chí còn va vào nhau lập cập. Một cái liếc nhìn Charles cho cô biết anh cũng không khá hơn – cô chưa từng thấy anh trắng bệch như thế.

Khi cô có thể nói trở lại, cô nói, “Hắn muốn dọa chúng ta.”

“Ừ.”

“Để chúng ta biết là chúng ta không thể đi đâu hay làm gì mà không có hắn nhìn theo.”

Charles gạt đầu và ra khỏi xe.

Meghann định ra khi cô phát hiện một chiếc hộp nữ trang mỏng – chắc hẳn nó là thứ cô cảm thấy đã rơi vào trong xe. Cô rùng mình, và nhặt nó lên. Rồi cô ra khỏi xe và đưa nó cho Charles. “Làm ơn mở nó ra – em không thể.”

Charles cũng không muốn mở nó, nhưng anh vẫn làm. Anh phát ra một tiếng kêu chói tai.

Meghann lao tới bên anh và nhặt chiếc hộp anh vừa quăng xuống đất lên. Ở chính giữa là một ngón tay trở với chiếc nhẫn vàng giản dị.

Cô nhìn xuống Charles, đang khóc nức nở như cô chưa từng trông thấy. Cô vòng tay quanh anh và anh bám chặt vào cô đến gãy cả xương. Tiếng khóc của anh làm Alcuin và Jimmy chú ý, họ chạy ra cửa trước. Meghann giơ một tay lên đề nghị họ lùi lại.

“Mark!” cuối cùng Charles cũng thốt ra.

Meghann hiểu ngay. “Charles, em rất tiếc.” Mark là con người mà Charles hết yêu lại bỏ trong gần mười năm.

Jimmy hiểu nhầm chiếc nhẫn. “Hai người đã cưới hay gì à?”

Dù nói qua nước mắt, trông Charles vẫn có vẻ hồ thẹn. “Anh ấy đã cưới... một phụ nữ. Chúng tôi đã có một thoả thuận.”

Charles giộng nắm đấm xuống vỉa hè xi măng, tạo ra một cái lỗ khá lớn. “Anh thật quá ngu ngốc! Làm sao anh lại chưa từng nghĩ Simon sẽ giết anh ấy?”

Alcuin tới nơi. “Đó không phải là lỗi tại con.”

“Có đấy!” Charles kêu lên. “Đáng lẽ con phải cảnh báo anh ấy... bảo vệ anh ấy. Nhưng con chưa từng nghĩ... Con chưa từng nghĩ rằng hẳn biết về Mark. Con tưởng hẳn chỉ tập trung vào cuộc sống của Meghann.”

Alcuin thở dài và kéo học trò mình đứng lên vỉa hè. “Con chỉ mới biết Simon còn sống được hai đêm thôi.” Ông chạm vào ngón tay. “Người yêu của con đã chết ít nhất hai tuần rồi.”

Charles nhìn lên. “Anh ấy đi dự một cuộc hội thảo ở Jerusalem. Một giấy mời bất ngờ tới vài tuần trước... Quỷ tha ma bắt hẳn! Quỷ tha ma bắt! Hẳn đã lên kế hoạch trả thù từ bao lâu rồi?”

“Từ khi Meghann bỏ mặc hẳn trên mái nhà đó.”

“Con muốn đồ con hoang đó phải chết!” Charles hét lên. “Tại sao chúng ta không tìm ra nơi hẳn ngủ và giết hẳn?”

“Con nghĩ tìm hẳn dễ như thế sao? Jimmy đã cần mãi tìm hẳn hàng giờ... Chúng ta chẳng tìm được gì.”

“Con có thể tìm hẳn,” Meghann nói.

Hai ma cà rồng quay sang nhìn cô và cô nói, “Hãy để con bói đĩa. Con có thể dùng mối liên kết với chủ nhân để tìm kiếm hẳn.”

Alcuin nhìn Meghann. “Con nghĩ mình có thể hoàn thành nhiệm vụ của nhà tiên tri trong đêm nay không?”

Cô gật đầu, và hướng vào nhà, ba người kia đi theo. Vì lợi ích của Jimmy, Charles kể cho Alcuin nghe cuộc chạm trán của họ với Simon bằng lời.

“Meghann nói đúng – đó là trò dọa dẫm, chẳng có gì hơn.” Ở cửa trước, Charles thấy mình không thể bước vào, và gật đầu. “Ít nhất ở đây chúng ta cũng an toàn.”

Alcuin bước qua ngưỡng cửa rồi đưa một tay ra cho Charles.

Họ thấy Meghann đang ngồi trên ghế nệm, ăn thịt nguội xông khói.

“Đói à?” Jimmy ngạc nhiên hỏi cô.

“Các tu sĩ Druid tin rằng một người đạt được sự tiên tri bằng cách ăn thịt lợn, hay thịt chó và mèo. Tất nhiên, ý của họ là bắt lấy con vật sống nào đó và nhai. Nhưng thời thế đã thay đổi...” Cô chỉ vào thịt xông khói của mình. Max đi tới hít hà, và cô cho nó vài miếng.”

“Vậy là em ăn cái đó để tiên tri?”

“Meghann là nhà tiên tri của tôi,” Alcuin giải thích. “Cô ấy sở hữu Himbas Forosmai.”

“Hử?”

“Khả năng tiên tri,” Meghann giải thích trong khi ăn.

“Một món quà phải được dùng với sự cẩn trọng tối đa,” Alcuin bảo cô. “Meghann, con nhớ điều ta đã dạy con về miền tâm linh không?”

Meghann gật đầu, và giải thích cho Jimmy. “Miền tâm linh chia thành hai vùng đất. Thượng lộ – là nơi có những thứ anh sẽ nghĩ giống như là thiên thần tồn tại – và Hắc đạo – nơi anh gặp quỷ dữ. Khi chúng em bay, chúng em chọn một trong hai con đường đó để hướng dẫn chuyến đi, hay để tìm kiếm những dạng sống đó giúp mình. Không cần phải nói, Simon dành phần lớn thời gian của mình ở Hắc đạo. Chắc chắn khi hấn bay, đó sẽ là con đường hấn đi.”

“Vì thế bất kỳ nỗ lực nào để nhìn vào tương lai của hấn cũng sẽ dẫn con tới đó,” Alcuin cảnh cáo.

Meghann tái nhợt. “Nhưng Charles đang ở đây... và thầy cũng vậy. Một trong hai người sẽ kéo được con trở lại nếu con gặp... rắc rối.”

Alcuin quay sang Charles. “Con có thể gạt nỗi đau riêng và đóng

vai trò linh mục cho Meghann được không? Nếu con cảm thấy không chắc thì phải nói ngay – đừng mạo hiểm mạng sống của nó.”

“Con sẽ không bao giờ đặt Meghann vào tình trạng hiểm nghèo. Con sẽ thiên định ngay lập tức, và tìm sự cân bằng.” Anh đi tới cửa sau. Anh cần phải đi ra bãi biển một lúc.

“Tại sao Alcuin lại biến em thành nhà tiên tri?” Jimmy tò mò hỏi Meghann.

“Mười lăm năm trước, em nhìn vào đĩa bói của thầy và thấy một ma cà rồng thầy tin cây đang cố giết thầy. Hoá ra người đó, tên hẳn là Ignatius, là dòng dõi của Simon. Hẳn cho rằng mình có nhiệm vụ tiêu diệt Alcuin nhân danh chủ nhân đã chết của hẳn.” Meghann nhìn lên trầm tư. “Thầy Alcuin, có bao nhiêu ma cà rồng biết Simon Baldevar còn sống suốt thời gian này?”

“Ta ước đoán là có rất ít – kể cả trong hội của hẳn. Hẳn muốn thế giới tin rằng hẳn đã chết để hẳn có thể phát huy sức mạnh của mình trong sự bế quan hoàn toàn. Meghann, con có nhớ thầy đã kể cho con chuyện Simon chạy khỏi Châu Âu sau cuộc chạm trán đầu tiên của bọn ta?”

“Tất nhiên ạ - và con đã hỏi thầy sao thầy không lùng bắt và tiêu diệt hẳn.” Meghann dừng lời và nhìn lên sư phụ mình, “và thầy đã không nói với con toàn bộ sự thật. Đó chính là lần đầu tiên hẳn biến mất rồi tái xuất hiện trong nhiều thập niên sau với quyền năng vượt trội...đúng không?”

Alcuin gật đầu. Ông đã không muốn Meghann nghĩ Simon có thể còn sống khi ông gặp cô. Ông muốn cô phát triển tài năng của mình mà không phải ngó đầu lại sau.

Meghann ăn nốt chỗ thịt, rồi moi móc trong một chiếc hộp chạm khắc bằng ngà tuyệt đẹp trên bệ lò sưởi. Cô lôi ra sợi dây chuyền Simon đã tặng cho cô. Hẳn đã chạm vào nó gần đây nên nó sẽ lưu lại vài mảnh tâm linh của hẳn.

Cô quay sang Alcuin. “Con sẽ xuống lầu để thiên. Một giờ nữa con sẽ sẵn sàng.”

Meghann cởi quần áo và mặc vào một chiếc áo choàng đơn giản màu trắng. Cô thả tóc xuống và cởi hết đồ trang sức – trừ chiếc nhẫn triện dấu. Simon đã không nói đùa về chuyện cô phải bẻ gãy ngón

tay mới cởi nó ra được. Và cô thấy không đáng phải bẻ ngón tay mỗi lần muốn lấy nó ra.

Cô nằm dài trên sàn xi măng lạnh lẽo của tầng hầm để tập trung suy nghĩ. Cô thấy mình đang nghĩ về phép thuật – tất cả những điều cô học được từ Alcuin.

Alcuin đã giúp cô tìm thấy khả năng thực thụ của mình với tư cách là một ma cà rồng. Trong khi cô nghĩ về tất cả những năm đã ở cùng với Simon, tất cả những khả năng đã bị lãng phí... Cô cười với mình. Tại sao Simon lại phải dạy dỗ, rèn dũa cô? Cô càng học được nhiều thì càng trở nên mạnh hơn – chà, việc đó sẽ tăng tính độc lập của cô, và do đó tăng cả khả năng cô rời bỏ hẳn.

Vậy là Alcuin đã phát triển khả năng của cô. Cô khám phá ra sở trường tiên tri của mình, và cái mà Charles đã phát hiện khi họ cầu nguyện cho cha cô – khả năng gọi hồn. Đó chính là lý do Alcuin đã cho phép cô, một ma cà rồng chưa tới một trăm tuổi, được dẫn lễ chính như một nữ tu sĩ. Cô có thể kéo năng lượng vào mình và mang nó tới cho buổi lễ.

Tất nhiên, cô không phải đấng toàn năng. Cô vẫn chưa đủ khả năng đi lại trong miền tâm linh. Bất kỳ ma cà rồng nào cũng có thể học cách sử dụng miền tâm linh để bay những quãng ngắn. Nhưng khi bạn muốn dùng miền tâm linh cho các mục đích phép thuật, bạn phải bỏ lại cơ thể mình và chỉ di chuyển bằng linh hồn. Alcuin đã dạy cô làm thế nào, nhưng đó không phải là việc cô làm một cách dễ dàng – và cô không thể bay được nếu không khoẻ hay bị đói máu.

Alcuin và Charles đi xuống. Không có ngọn đèn nào – cả ba người đều không cần đèn. Alcuin chưa từng ở đây, nhưng Charles đã làm việc trong những căn phòng sát cùng cô trước đó rồi.

Alcuin lấy một cái chai bằng đá ra khỏi áo choàng. Ông rót nước vào chiếc bát đồng với một ít cát ở dưới đáy. Nước này tới từ Llyn Cerrig Bach – một cái hồ ở nước Anh đã từng là thánh đường của dòng Druid.

Meghann và Charles (linh mục và người dẫn đường của cô khi cô nhìn vào tương lai) nắm tay phía trên cái bát.

“Fedelma,” Meghann gọi, triệu hồi nữ thần chiến tranh và tiên tri của Xen-tơ, “hãy cho phép tôi nhìn thấy người cho tôi vật này.”

Cô để cho sợi dây chuyền rơi trên mặt nước, rồi cúi xuống nhìn vào đó.

“Em thấy gì?” Charles thì thào.

Đầu tiên Meghann không trả lời. Charles phải hỏi cô lần thứ hai – một chuyện hiếm khi xảy ra. Anh thường duy trì được kết nối với cô trong suốt quá trình.

“Vòng tròn đã bị phá vỡ...” cuối cùng cô thì thầm.

Cô đang ở đâu? Chiếc bát và căn phòng đã biến mất. Chết tiệt – cô đã mất liên lạc với thế giới vật chất. Giờ linh hồn cô đang lang thang vô định. Tại sao Charles không kéo cô lại?

Bình tĩnh nào, cô tự bảo mình. Cô đang bị bóng tối vây bọc. Những hình ảnh đột nhiên vờn quanh cô rồi biến mất vào trong bóng đen như hũ nút. Cô nhìn thấy một người đàn bà mũi thẳng đang kêu, “Chủ nhân.” Meghann vươn tay ra và buộc hình ảnh đó ở lại với mình.

Hắn đây rồi – Simon Baldevar. Người đàn bà này là ai? Hắn có cảm nhận được sự hiện diện của Meghann không? Bọn họ đang cúi đầu trên một cuộn giấy da nhàu nhĩ, cổ xưa với những ký tự bí ẩn.

“Ngôn ngữ của Chim,” Meghann thì thầm. Đột nhiên, hình ảnh hạ xuống mình cô và cô thấy mình đang hét, “Đừng! Đừng!”

Charles cắt cổ tay mình – họ cần phải có vật hi sinh để mang Meghann trở lại. Anh cho phép vài giọt máu rơi trên mặt nước. “Đừng cái gì, Meghann?”

Cô nghĩ mình nghe thấy tiếng thì thầm trong bóng tối, nhưng rồi nó biến mất. Giờ cô cảm thấy những bàn tay lạnh buốt tóm lấy cô. Lạy Chúa, cô đã bị giam trong thế giới đen tối, khủng khiếp của Hắc đạo. Khi cô bay cùng Simon, cô luôn cảm thấy những bàn tay quỷ dữ nắm lấy cô – giờ cô đang ở trong vùng đất của chúng như một vị khách không mời.

Tại sao cô lại ở đây? Meghann cảm nhận được những sinh vật bóng đêm. Chúng đặt bản thể ướt át, lạnh giá của chúng vào linh hồn cô – xâm nhập nó, mong muốn sở hữu cô. Cô nhắm chặt mắt. Mình không muốn thấy chúng; mình sẽ phát điên nếu thấy chúng. “Cứu tôi với!” cô hét lên, và chỉ có tiếng thì thào khản đặc thoát ra.

“Tới với tôi, cô bé – tôi có thể đảm bảo một con đường thoát an toàn khỏi thế giới này.”

“Simon, anh đã làm gì?” cô gào lên, bị kẹt giữa vùng hỗn độn của Thế giới khác và tương lai. “Vòng tròn đã bị phá vỡ - bảo chúng đi đi, bảo chúng đi đi!” Rồi con quỷ nhập vào cô, và cô phải chiến đấu giành lại linh hồn mình.

Charles kéo cô ra khỏi đĩa bói và nguyên rửa những hình ảnh nó đang cho cô. “Nghe anh, Meghann! Anh là linh mục của em – trở lại đi!”

Cô không nghe thấy anh – cô đang chiến đấu với sức mạnh của một người bị mối đe dọa khủng khiếp tóm lấy. “Nó là Azazel, nó là Azazel – lấy nó ra khỏi tôi!” Không nhìn, không nghe, cô giật Charles ra và anh bị bắn qua căn phòng.

Alcuin tiến tới. Ông dùng tới tất cả sức mạnh của mình để ấn Meghann xuống đất. Lôi chiếc thánh giá gỗ đơn giản ra từ trong cổ mình ra, ông ấn nó vào trán cô. Ông đã mang nó từ khi còn là người – nó là vật duy nhất trong căn phòng này đủ sức mạnh để xua đuổi quỷ dữ bên trong học trò ông. Cô vật vã và gào thét, cố gắng một cách tuyệt vọng để rời khỏi địa ngục mình đang vướng vào.

Alcuin nhìn lên trong lúc vật lộn với Meghann. “Con là linh mục của nó – mang nó trở lại đi,” ông ra lệnh cho Charles.

Charles đặt hai bàn tay anh trên tay sư phụ và ấn thánh giá xuống trán cô, tạo ra một dấu vết sâu trên làn da nhạt màu của cô. “Nghe anh, Meghann. Em có thể chống lại thứ kinh khủng đó. Nghe giọng nói của anh, và cảm nhận cây thánh giá. Hãy để nó giúp em trở lại.” Anh cảm thấy Meghann bắt đầu thư giãn một chút, và anh bắt đầu cầu nguyện cho cô cùng với Alcuin.

Gần tới bình minh Meghann mới trở về với họ. Cô liếc quanh căn phòng trong sự kinh hoàng. Với sự Tiên thị cuối cùng, cô mệt mỏi nói với Alcuin, “Hắn sẽ thả chúng ra để bắt con.”

“Hắn sẽ thả ai?”

Câu thần chú bị phá vỡ - Meghann gần như không nhớ được bất kỳ điều gì về nơi kỳ lạ, ma quái đó trừ sự sợ hãi tuyệt đối khi những ngón tay lạnh buốt chạm vào cô. “Con không biết.” Cô cố đứng dậy, nhưng chân quá yếu.

“Chúng ta may lắm mới mang con trở lại được,” Alcuin bảo cô. “Ta đã lo là con chỉ đáp lại Simon thôi.”

Ngay lập tức cô đứng dậy – sự nghi hoặc và tổn thương rành rành trên mặt cô. “Làm sao thầy dám nói điều đó với con! Những kẻ kia đã đầu độc thầy rồi à – khiến thầy nghĩ con là con điếm của hắn. Con sẽ không bao giờ đáp ứng hắn.”

“Không, Meghann à – thầy đã không muốn làm con tổn thương với nhận thức này, nhưng giờ con phải biết. Con nhớ gì về quá trình biến đổi mình?”

“Sự đau đớn.”

Alcuin giữ ánh mắt cô, hơi thôi miên cô. “Ta ở đây, banrion. Nỗi đau không thể chạm vào con.”

“Không,” cô mơ màng đáp lại. “Thầy không thể giữ lại nỗi đau – chỉ có chủ nhân con có thể.” Sự thôi miên chấm dứt khi cô nói những lời đó, và cô nhìn vào Alcuin trong vẻ đau đớn tuyệt đối. “Không, con không thể nào vẫn còn nghĩ về hắn như là chủ nhân của mình – không!”

“Meghann, bài học đầu tiên ta dạy con là con phải luôn trung thực. Simon đã biến đổi con – và hắn đã dùng sự đau đớn của con để tạo nên một sợi dây ràng buộc không gì phá vỡ nổi giữa hai người. Con sẽ luôn luôn nghe thấy giọng nói của hắn – hãy cảnh giác với điều đó. Việc chúng ta tốn hàng giờ liền mới làm được đêm nay sẽ chỉ khiến hắn mất vài phút. Sẽ luôn luôn có một mối liên kết giữa hai người.”

“Thế nghĩa là sao – con không tài nào chống lại mệnh lệnh của hắn à? Con chỉ là một cái cây ma của hắn?”

Alcuin tỏ ra không thoải mái. Ông cầm tay cô trong tay ông. “Meghann à, trong bốn mươi năm qua con đã là niềm tự hào và niềm vui của ta – là đứa con gái ta chưa bao giờ có, một cô gái với tài năng sáng chói. Nhưng còn là một ma cà rồng còn rất trẻ. Và Simon... Không một ma cà rồng non nào, đặc biệt là kẻ có mối quan hệ huyết thống với hắn có thể hi vọng chống lại được hắn. Thầy không tin hắn có thể biến con thành một cây ma, nhưng thầy tin chắc rằng con sẽ cực kỳ khó cưỡng lại hắn. Thầy không muốn nhìn thấy con ở vào vị thế phải cưỡng lại hắn.”

“Vậy thì điều gì sẽ xảy ra?”

“Con sẽ dẫn dụ hấn – và đó là tất cả những việc con sẽ làm. Con không được ở một mình với hấn. Hãy để hấn tới chỗ con, và thầy sẽ đương đầu với hấn. Một khi hấn đã chết, sợi dây liên kết sẽ biến mất mãi mãi.”

“Thưa thầy, con giúp được gì không?”

“Charles, lý do duy nhất con ở đây là vì Simon đe dọa con. Cả hai còn đều không được thử tự mình đương đầu với hấn. Trường hợp tệ nhất, hai con có thể giúp đỡ thầy – đó là tất cả. Con không đủ mạnh để tự mình huỷ diệt hấn.”

Cả hai miễn cưỡng thế là sẽ giao Simon vào bàn tay đầy kinh nghiệm của Alcuin. Họ cũng hứa sẽ ở cùng nhau vào ban đêm và không đi quá xa khỏi Alcuin (phòng trường hợp họ cần ông giúp).

Meghann cau mày. “Thầy Alcuin, con đã nhìn thấy gì? Đó là tương lai hay hình ảnh kinh khủng nào đó hấn gửi tới để đe dọa con?”

“Thầy không chắc, Meghann à. Đêm mai, sau khi con đã nghỉ ngơi, thầy sẽ đưa con vào trạng thái thôi miên để xem chúng ta có thể giải nghĩa tiên thị của con không. Điều làm ta lo lắng là câu nói cuối cùng của con... Hấn sẽ thả cái gì ra?”

Meghann nghĩ về sự hiện hữu ma quỷ mà cô cảm nhận được và rùng mình. Thực ra là cái gì?

Chương

30 Tháng Tư 1998

”Carlo muốn đến đây, Bác sĩ Cameron – cho một trong những lần tư vấn của tôi. Cô không nghĩ việc này là một sự tiến bộ à?”

Diana tỏ vẻ mong đợi với nhà tâm lý học của mình, nhưng người phụ nữ không đáp lại. “Bác sĩ Cameron?”

“Chuyện gì? Tôi xin lỗi, Diana. Chị có thể lặp lại những gì cô vừa nói được không?” Alcuin đã đứng; cô đang chơi khám bệnh nhân của mình bằng cách tiếp tục gặp gỡ họ.

Ban đầu Meghann đã chắc chắn về việc tiếp tục công việc của mình – dù có hay không có Simon. Cô sẽ không phá hỏng đời mình nhiều hơn những gì cô đã làm trước đây. Nhưng khi Alcuin thuyết phục cô rằng cô không thể là một chuyên gia có trách nhiệm nếu cô biết vào bất kì lúc nào cô cũng có thể phải ngưng tiếp bệnh nhân mà lo giải quyết cơn khủng hoảng của chính mình. Vì vậy cô giới thiệu một nhóm nhỏ gồm mười bệnh nhân chịu đi khám bác sĩ vào buổi tối của mình cho các nhà tâm lý học khác, nhẹ nhàng bỏ dần những bệnh nhân trầm trọng nhất. Bệnh nhân cô đang gặp tối nay sẽ có buổi chữa trị cuối cùng với cô; sau tối nay, cô đã sắp đặt để rời đi.

Việc đó không chỉ vì một thực tế là cô không rảnh để tiếp bệnh nhân - ở tình trạng hiện tại, cô sẽ không đem lại nhiều điều tốt cho họ. Rất khó có thể tập trung, cô nghĩ ngợi khi buộc mình lắng nghe câu chuyện phiền muộn của Diana liên quan đến gã sâu bọ chị ta đã lấy nhầm. Gần đây tư tưởng của Meghann luôn hướng về Simon. Hắn đang ở đâu? Khi nào hắn sẽ tấn công? Đã hơn một tháng rồi. Một tháng của sự căng thẳng thường trực không suy chuyển khi cô nhìn qua vai mỗi khi có bất kì một tiếng động không thể giải thích nào đó. Một tháng của những cơn ác mộng đã đánh thức cô, làm cho cô chìm đắm trong mồ hôi và tiếng gào thét. Jimmy đã xoay xở tìm ra không chỉ một mà nhiều danh tính có thể có của Simon. Anh tìm ra thông tin tài chính – các danh mục đầu tư cơ bản – không có tư liệu cá nhân, không địa chỉ, không gì cả. Và Alcuin không thể làm rõ tiên thi của cô – mỗi lần cô cố gắng nhớ ra, thì những hình thù quý

quái lại bao vây cô. Sau ba lần nỗ lực, Alcuin bỏ cuộc, tin rằng việc thu thập thông tin này là hết sức nguy hiểm.

Giờ đây Meghann hít một hơi sâu. “Tại sao chị nghĩ Carlo muốn đến đây vậy Diana?”

Người đàn bà trông có vẻ lúng túng. “Vì như thế anh ấy có thể giải thích quan điểm của mình với cô...giúp cô hiểu ra.”

“Tôi cần hiểu chuyện gì nào?”

“Tại sao anh ấy lại làm những việc đó.”

Meghann đóng khung bệnh nhân của mình trong cái nhìn đanh thép. “Những việc đó là gì?”

Diana cup mắt. “Khi anh ấy...thỉnh thoảng đánh tôi.”

“Và những gì anh ta sắp kể tôi nghe sẽ giúp tôi hiểu tại sao một người nào đó có quyền đánh đập một người khác hay sao?”

“Tôi không nói anh ấy có quyền đánh tôi,” bệnh nhân bứt rứt trả lời. “Chỉ là anh ấy chịu quá nhiều áp lực từ công việc mới, và tôi thì không phải lúc nào cũng giữ nhà cửa sạch sẽ dù tôi ở lì trong nhà cả ngày...”

Meghann buộc bản thân không trợn mắt. Bao nhiêu lần cô đã nghe điều này rồi nhỉ? Tôi bị gãy tay không phải do lỗi của anh ấy – thậm chí chưa được hút bụi, mẹ tôi làm phiền anh, trận đấu có đội Yankee bị hoãn vì trời mưa...không phải lúc nào Meghann cũng hiểu được những bệnh nhân của cô – cô sẽ “xử đẹp” Johnny nếu anh dám đánh cô. Và chuyện thời xưa nạn bạo hành được chấp nhận dễ dàng chỉ là thứ tào lao trong mắt cô. Ba cô chưa từng giơ tay với mẹ cô, Frankie không bao giờ có hành vi bạo ngược với Theresa. Chắc hẳn họ biết có những gã cộc cằn với vợ mình...nhưng bọn đó được biết đến như đồ súc vật. Theo đánh giá của Meghann, tất cả những gì thật sự được cải thiện là thời đó người ta thường có xu hướng đổ lỗi cho sự say xỉn và nghĩ một khi đã cưới, hôn nhân là vĩnh cửu. Ít ra thời nay phụ nữ còn có chỗ để đi...nếu họ chỉ việc bỏ đi đúng như lời khuyên mà Meghann đã cố động viên bệnh nhân mình làm theo.

“Diana, để xem tôi có hiểu đúng ý chị không nhé. Carlo sẽ đến buổi tư vấn của chị, vào giờ chị chọn, và kể tôi nghe rằng con mắt đen xì của chị sẽ không xuất hiện nếu chủ của anh ta không gây khó

dễ trong công việc?”

“Tôi biết việc này nghe như thế nào mà!” Người đàn bà lớn tiếng thốt thức. “Nhưng thật tâm tôi tin rằng đó là do áp lực công việc mà anh ấy đang phải hứng chịu. Một khi công việc đi vào quỹ đạo, anh ấy sẽ tốt thôi.”

Meghann đến một chiếc tủ gỗ nhỏ và lấy ra một cuộn băng có dán nhãn ELTON, DIANA, 19/10/95. Diana quan sát với thoáng sợ hãi khi Meghann đặt nó vào máy phát. Ngay lập tức giọng nói thốt thức của Diana lấp đầy căn phòng.

“Nhưng anh ấy không định làm thế - chỉ là áp lực do phải sống cùng mẹ anh ấy. Ngay khi chúng tôi cưới nhau, mọi việc sẽ tốt đẹp...” Meghann tắt đoạn băng, và nhìn chăm chăm bệnh nhân của mình. “Hai năm rưỡi qua đã thay đổi được những gì vậy Diana?”

Chị ta đỏ mặt. “Cô muốn nói tôi đang viện cớ cho anh ấy hả?”

“Trả lời tôi đi.”

Và giờ bệnh nhân đã nóng giận – một dấu hiệu tốt. Phải chi người đàn bà này có thể chuyển cơn giận sang nơi khác – thẳng khốn đã dùng chị như cái bao cát tập đấm bốc.

“Được rồi – không gì thay đổi hết.” Diana rống lên. “Cô muốn nghe như thế chứ gì?”

“Không đúng.” Meghann ôn tồn nói. “Lần đầu chị gặp tôi, Carlo không ngược đãi chị về mặt thân thể - lúc đó là về mặt tinh thần.”

Bệnh nhân của cô rơi vào im lặng.

“Diana, mối quan hệ của chị đang ngày càng xấu đi – không phải tốt hơn.” Tâm lý học truyền thống đòi hỏi các bác sĩ trị liệu không phán xét hay thậm chí nói hộ bệnh nhân của họ. Nhưng những tư vấn viên về bạo hành gia đình đã từ bỏ vai trò mềm mỏng phi nhân tính để đưa những phụ nữ thoát khỏi những tình huống mang nhiều nguy cơ. Nhưng cần phải có một giới hạn – Meghann không có ham muốn làm bề mặt bệnh nhân của cô, hoặc trách cứ chị ta đến mức chị bỏ các buổi tư vấn.

Diana thở dài. “Có lẽ cô nói đúng, nhưng tôi yêu anh ấy!”

Quý tha ma bắt điều đó đi, Meghann thầm nghĩ. Đây là đêm cuối

cùng cô gặp Diana, và cô muốn có chút tiến triển. “Còn các con chị thì sao? Chị có yêu chúng không?”

“Tất nhiên là tôi yêu chúng!”

“Vậy thì tại sao lại trừng phạt chúng trong sự đày đọa của một cuộc hôn nhân khổ sở như điều chị đã chứng kiến giữa cha mẹ chị?”

“Hôn nhân của tôi không khổ sở mà!”

“Chị không phiền khi chồng chị gọi chị là con lợn béo trong bữa tiệc Giáng sinh ở công ty, hay rú lên vì chị đã quên mất anh ta thích ăn bò nửa tái?”

“Tất nhiên tôi buồn nhưng mà...nhưng mà...”

Meghann bước đến chỗ người đàn bà và ngồi xổm trước mặt chị ta. Rồi cô cầm tay người bệnh và nhìn vào mắt chị. “Diana, tôi sẽ không bảo chị phải làm gì đó. Đây là lần gặp cuối của chúng ta, và tôi muốn chị nghĩ gì đó cho tôi, điều gì đó chị muốn làm với nhà trị liệu mới của chị. Giờ chị đã là một bà mẹ, Diana. Chị có muốn sẽ giống như mẹ mình – bị chồng đối xử như một tấm thảm chùi chân và để con cái lớn lên trong khi buộc phải ngồi yên nhìn cảnh đó? Chị đã kể tôi nghe sự đau đớn mỗi lần cha chị về nhà và đánh mẹ chị. Chị nghĩ các con chị sẽ thấy thế nào khi chúng đủ khả năng hiểu chuyện. Chị nghĩ chúng sẽ không đau đớn khi thấy mẹ mình khóc lóc vì những điều tồi tệ cha chúng đã nói hay sao? Liệu chị có buộc chúng chọn phe như cha mẹ chị đã làm? Hay khi Carlo tấn công chúng, chị sẽ tiếp tục viện cớ cho hành vi của anh ta?”

Diana cúi gằm. “Tôi sợ phải rời xa anh ấy.”

“Chị có nghĩ đến danh sách chúng ta đã viết không? Tất cả những nguồn lực chị có thể có – làm thế nào chị có thể rút tài khoản khi anh ta đang làm việc? Có ai cho chị ở cùng không?”

“Em tôi nói tôi có thể dọn đến chỗ nó.”

Meghann dịu dàng nói.

“Có lẽ chị nên cân nhắc việc đó. Và tôi sẽ vui mừng được giúp chị liên hệ với một nhà trú ẩn nếu chị cần.”

Diana ngồi lặng lẽ cho đến khi thời gian của chị hết. Rồi chị viết cho Meghann một tấm chi phiếu. Ở cửa phòng làm việc, chị ta quay

lại. “Bác sĩ Cameron?”

“Sao?”

“Tôi biết bác sĩ tâm lý không trả lời những câu hỏi giống thế này nhưng...tôi muốn biết. Có phải cô từng mắc kẹt trong một mối quan hệ tệ hại không? Tôi đã nhận phần mình rồi, Meghann thầm nghĩ, chống chọi cảm giác buồn cười kì cục. “Cô có ép bản thân từ bỏ người cô thật sự yêu thương không?”

Meghann cân nhắc câu hỏi. Cô có từng yêu chưa? Johnny Devlin – à, một tình yêu trẻ con. Ai có thể nói liệu hôn nhân của họ có mãi mãi không cơ chứ? Và bạn không thể gọi chuyện giữa cô và Simon là tình yêu – nó giống dự vọng trộn lẫn với sự thống trị. Jimmy – ôi, Jimmy.

Meghann nhìn bệnh nhân của mình. “Tôi sẽ từ bỏ người đàn ông đó – nếu anh ta bắt tôi trả giá bằng mọi thứ khác. Lòng tự trọng, nhân phẩm...tôi cần chúng nhiều đến nỗi không thể từ bỏ cho một thứ mang danh tình yêu. Sẽ không phải là tình yêu nếu nó làm chị mất đi phẩm giá của mình, Diana. Tình yêu đáng ra phải mang đến cho chị lý do để sống chứ không phải tước đoạt nó đi. Có cả tá đàn ông tốt trên thế giới này...và không có lý do gì chị lại không thể có một người.”

Người đàn bà cười rụt rè trước câu trả lời thẳng thắn của nhà tâm lý học và chúc cô một buổi tối tốt lành.

Meghann đi lên lầu để xóa sạch lớp trang điểm phức tạp Jimmy đã trét lên cô và thay bộ vét xám kín cổng cao tường cô luôn mặc để tiếp bệnh nhân. Cô khoác vào cái áo nịt len Mets và quần jean rộng thùng thình. À, dễ chịu hơn nhiều rồi. Bây giờ cô tháo búi tóc mẫu mực và thay vào đó kiểu đuôi ngựa.

“Em trông như mới 16.” Charles mỉm cười khi cô vào phòng khách.

“Và em cảm thấy như xấp xỉ 500.” Cô rên rỉ và đổ ập xuống ghế sofa. “Khi nào Alcuin quay lại vậy?”

“Sớm thôi, anh nghĩ thế. Thầy không đi xa – ông chỉ ước được ở riêng để thi triển phép thuật Beltane.”

Jimmy bước vào phòng khách. “Anh muốn nói chuyện với em,

Maggie.”

“VẬY thì nói đi.” Meghann hồi hận vì giọng điệu cáu kỉnh của mình, nhưng cô không được nghỉ ngơi và đang giận dữ. Giận vì Simon đã xoay sở tóm được cô lần nữa, giận vì có vẻ họ không tìm ra nơi hắn ngủ. Jimmy đã lùng sục từng căn hộ chung cư, nhà riêng, điền trang, và nơi công vụ được mua bán trong phạm vi 3 bang trong 6 tháng qua. Anh đã lần theo từng tài sản một của Baldevar từ 1940 đến 1950 – không gì cả. Một nhiệm vụ tẻ nhạt đã làm lãng phí rất nhiều thời gian. Jimmy lờm Charles. “Chuyện riêng.”

Charles cầm tách cà phê lên. “Anh tin là anh sẽ uống nốt cái này ở ngoài công.”

Meghann ngồi lên trong khiếp sợ. Hơn một tháng qua, cô đã dùng mọi lý lẽ để tránh ở riêng với Jimmy. Bây giờ, hình như anh muốn hoàn tất cuộc tranh luận họ đã có trước khi Alcuin xuất hiện.

Anh đưa cô một hộp trang sức nhỏ màu xám.

Cô biết bên trong chứa gì trước khi cô mở nó ra – một cái nhẫn với một viên kim cương nhỏ trên khung vàng. Jimmy, tại sao thời điểm này anh ép buộc em?

“Nó đẹp quá.”

“Nó thuộc về mẹ anh. Anh đã nhờ Darlene gửi nó đến cho anh cách đây ít ngày.”

Meghann đóng hộp lại, và nói những từ cô luôn biết có sẽ phải nói với Jimmy Delacroix. “Em không thể nhận nó.”

Jimmy không kêu la, nhưng cô thấy nắm tay anh siết lại. “Tại sao không?” Trước khi cô có thể trả lời anh đã khinh khỉnh búng chiếc nhẫn triệu đấu trên tay trái của cô. “Có phải vì em vẫn còn si mê chủ nhân của em không?”

Meghann cố gắng đè nén tâm trạng. “Không liên quan gì đến nó. Nhưng hà cớ gì anh lại bối mớ chuyện đó, với Simon –”

“Không!” Jimmy rống lên. Anh lờm cô. “Em thôi dùng hắn ta làm cái cớ đẩy anh ra xa đi Maggie. Việc này không mắc mớ gì đến hắn hết – chỉ giữa anh và em mà thôi.”

Cô đứng lên và quắc mắt trả lại anh. “Jimmy, em đã giải thích

rồi. Không bao giờ có thể có chuyện anh và em. Và em không dùng Simon làm cái cớ cho bất kì điều gì.”

“Tào lao! Em sợ, Maggie. Sợ phải nói lời yêu anh – thậm chí dù anh biết là em có. Nhưng em không muốn bất kì ai đến gần, vậy nên em dùng hẳn ta làm tấm khiên cho em, một lý do em không thể có liên hệ với ai hết.”

“Anh nghĩ anh là Oprah hả?” Cô mĩa mai hỏi. “Jimmy, anh có quen vấn đề nho nhỏ là em là ma cà rồng không vậy? Em sẽ nói đó là lý do hợp lý chết tiệt để chúng ta không thể lấy nhau.”

“Vậy biến anh thành ma cà rồng luôn đi.”

“Ồ, chỉ vậy thôi à?” Cô vắn vẹo những ngón tay. “Em đã nói rồi – em sẽ không bao giờ biến đổi một ai hết. Nó là một lời nguyện, Jimmy!”

“Nhưng chúng ta sẽ bên nhau – ”

“Ở địa ngục! Anh sẽ cảm thấy thế nào khi Darlene qua đời, hả? Hay hơn thế - anh sẽ phản ứng ra sao khi anh không thể gặp cô ấy lần nữa vì chuyện bắt đầu lạ thường khi anh không bao giờ già đi? Anh sẽ thích nhìn cái thế giới anh đã sống trôi tuột đi và thay đổi trong khi anh vẫn không suy chuyển. Con người ai cũng phải chết, Jimmy – để đến một nơi tốt đẹp hơn ở giai đoạn cuối một cuộc đời hạnh phúc. Sự bất tử là một lời nguyện.”

“Khốn kiếp. Em không bị nguyện rửa.”

“Em không bị nguyện hả?” Cô nghi ngại hỏi. “Một gã điên nào đó muốn hủy diệt em và em không bị nguyện rửa. Sau hết em đã sống sót qua – ”

“À, anh không biết vì em chưa từng nói về cuộc sống của em với người tình yêu đầu của em. Em che giấu điều gì thế cưng – thằng đó làm chuyện ấy tốt thế nào à?”

Meghann trắng bệch vì giận run. “Không, em đang che giấu việc sống với cơn khát máu là như thế nào, có những ham muốn đòi bại anh không thể kiểm soát được là như thế nào-”

“Anh có thể học.”

Meghann cười khàn khàn. “Anh đếch học được cái gì hết. Anh

lẩn lút trong một cái chai mỗi khi sự việc đi chệch hướng.”

Jimmy sụp xuống ghế bành, và vùi mặt vào hai bàn tay.

“Jimmy, em xin lỗi...” Anh gạt phắt tay cô ra. “Anh không muốn những lời xin lỗi của em, chết tiệt! Và anh biết tại sao em không biến đổi anh...không lấy anh. Em không muốn một mối quan hệ ngang hàng...em muốn một con người nhỏ bé bất lực để em có thể xoay vòng vòng, một thằng đồ chơi!”

Nổi cơn thịnh nộ, không suy nghĩ gì, Meghann tát anh ta. “Sao anh dám nói chuyện với tôi cái kiểu đó hả! Tại sao tôi phải cưới một thằng say xỉn ẻo lả nào đó mà tôi đã kéo lên từ bùn lầy?”

Run rẩy, Jimmy đứng lên và Meghann cảm thấy sự ăn năn đâm vào cô khi cô nhìn thấy dấu tay đỏ au cay nghiệt nổi bật trên làn da tái nhợt của anh.

Jimmy ôm má và bước lùi khỏi cô, thét lên. “Tôi thà là một thằng say xỉn ẻo lả con hơn con chó cái ác ôn. Cô giống hệt Simon Baldevar!”

Cơn giận đen tối bao trùm cô trước những lời của Jimmy làm Meghann sợ anh đã nói đúng, rằng bất kì điều gì đẹp đẽ hay đáng kính trong cô đã chết vào cái đêm Simon biến đổi cô.

E sợ những gì cô có thể làm nếu cô còn ở lại, Meghann quay gót và bước qua cửa trước. Jimmy nghe Charles rú lên, “Meghann, đợi đã!”

Charles ủa vào phòng khách, nơi Jimmy đang đập đá lấy từ quầy bar lên bên má bị thương. “Chuyện gì vậy?”

“Mẹ kiếp anh, đồ hút máu!”

Charles lo âu liếc mắt qua màn đêm – anh không thể để một mình Meghann lang thang đâu đó. Anh trùm áo khoác vào và đe nẹt con người kia. “Tôi không quan tâm nếu cậu và Meghann có cãi nhau hay không. Cậu phải ở yên trong nhà này, đây là nơi duy nhất bảo đảm sự an toàn cho chúng ta. Không được bỏ đi.”

Rồi anh chạy gấp ra cửa theo người bạn của mình.

Jimmy nhặt ví và áo da lên. Quỷ tha ma bắt bọn họ - anh phải ra khỏi căn nhà điên khùng này! Trong ngày anh sẽ trở lại để lấy đồ đạc của anh – trong lúc những kẻ khát máu ngủ vùi. Và có lẽ anh

nên đóng một cái cọc nhọn gọn ghẽ qua trái tim xấu xa của con chó cái đó...

Anh phóng như vũ bão ra trạm xe buýt ở đường Bãi biển số 116. Anh biết lẽ ra anh không nên từ bỏ chiếc Dodge và chỉ dựa vào chiếc Caddie. Nhưng có lẽ thế là tốt nhất. Cuộc đi bộ dài sẽ giúp đầu óc anh thông thoáng, để cho anh có cơ hội suy nghĩ, lập kế hoạch. Giờ anh sẽ tìm một phòng khách sạn nhỏ, rồi nghĩ xem anh muốn làm gì. Anh lại gần một quán bar – mẹ kiếp Maggie! Anh không chìm trong một cái chai. Làm như cô ta tốt hơn anh vậy...

Anh đập hai nắm tay vào nhau. Đây là toàn bộ vấn đề phải không? Maggie (dù chỉ vào buổi tối) hơn anh, và cô ta muốn sống theo cách đó. Chắc chắn rồi, bây giờ cô ta đang sống rất tuyệt. Con người-vật cưng của cô ta làm theo mọi lời cô ta nói và ngủ với cô ta bất kể khi nào cô ta thấy thích...

Jimmy nuốt vào những giọt lệ. Anh không buồn, anh tự nhủ. Tại sao anh phải buồn? Bởi vì cô ta không yêu lại anh sao? Ai muốn tình yêu của cô ta kia chứ? Ai muốn cái người xinh đẹp, bướng bỉnh, dũng cảm...

Chó thật! Mình không là gì đối với cô ta, không là gì cả. Và giờ mình chỉ là một gánh nặng, một thứ cô ta phải bảo vệ. À, mẹ kiếp cô ta và những người bạn bệ rạc quý báu của cô ta nữa...tất cả bọn họ đều có thể thối rữa trong địa ngục. Jimmy hy vọng anh thực sự đùng mặt Simon Baldevar bây giờ khi anh đã rời khỏi vòng bảo vệ của nhà Maggie. Anh sẽ bảo gã kia: Chà, anh bạn, tôi không biết anh muốn gì ở cô ta, nhưng địa chỉ đây. Chúng ta không tranh cãi gì hết – cô ta là của anh, anh bạn thân mến.

Jimmy đến trạm xe buýt. Anh thấy một chiếc vừa rời bến – mẹ kiếp! Bây giờ anh sẽ phải đợi ít nhất nửa tiếng nữa. Anh châm một điếu thuốc.

“Cho tôi xin tí lửa được không?”

Anh liếc nhìn cô gái đang ngồi trên băng ghế. Nãy giờ anh không thấy cô ta ở đó. Không, không phải cô gái – đây là một phụ nữ gần 30 tuổi. Hình như người ta quên bảo cô ta rằng dịp Halloween đã kết thúc – cô ta mặc áo choàng cọc tay và đi giày boots màu bạc. Maggie luôn cười nhạo vào bọn “muốn không phải chết” này, như cô gọi họ. Và cô nàng này không đẹp bằng Maggie – cô ta mũi nhỏ, tóc đen lỏm

chớm, và trắng nhợt như một hồn ma. Maggie không hề trông có vẻ điêu tàn như thế. Tuy vậy anh vẫn cư xử như một quý ông và bật lửa cho cô ta.

“Cảm ơn anh.” Jimmy co ro ở góc của mình, nhưng nhớ Maggie. “Trông anh có vẻ buồn.”

Chúa Giêsu, điều cuối cùng anh cần là vài thứ rác rưởi cục cằn đến bên anh.

“Có liên quan gì đến cô?”

Người đàn bà giận dỗi đỏ mặt – màu đỏ bám lấy như phấn trang điểm trát trên gương mặt của xác chết. “Chỉ cố tỏ ra thân thiện thôi mà.”

“Khỏi – tôi không có tâm trạng.”

“Vì một cô gái hả?” À ta cố chấp.

Đồ đàn này có biết cách nói ẩn dụ không vậy? Ô, tốt, xe buýt sẽ không tới sớm hơn. Có lẽ để giết thời gian. “Bạn gái tôi” – mô tả gần nhất về mối quan hệ của anh với Maggie – “không muốn làm đám cưới.”

“Tại sao không?”

“Cô ấy không thừa nhận, nhưng tôi nghĩ cô ấy còn bầu vú gã khác và sẽ không cam kết với tôi.”

Người đàn bà tỏ vẻ hứng thú chân thành. “Ồ, gã kia có gì mà anh không có vậy?”

“Không gì cả! Ý tôi là, cô ấy ghét hẳn. Không phải cô ấy còn yêu hẳn mà là hẳn đã không đối xử tử tế với cô ấy. Do đó tôi không biết liệu cô ấy có tin tưởng tôi hay không.”

“Gã kia đã làm gì?”

“Đánh cô ấy – không để cho cô ấy có cuộc sống của mình.” Đó là tất cả những gì Maggie kể anh nghe về Simon. Ngoài ra anh chỉ biết cô đã rời khỏi hẳn khi cô đóng cọc lên tim hẳn.

À đàn bà đến gần hơn, và anh thấy rằng cô ta có đôi mắt đẹp – xanh thẫm. “Có thể bạn gái anh đã nói dối về anh chàng của cô ta.”

“Maggie không nói dối!” Anh cúi kính. Thế mà còn nghĩ anh

không quan tâm đến cô ta nữa - anh sẵn sàng ngắt đầu kẻ lạ mặt nào dám buông lời nói xấu cô. Á đàn bà nhún vai. “Không có ý xúc phạm đâu, bé cưng. Chỉ là anh đẹp trai và tôi cô đơn.” Á trao anh cái anh tưởng tượng rằng ả nghĩ đó là một nụ cười khêu gợi. “Chúng ta xuống bờ biển chứ?”

“Cô điên hả?” Anh hỏi. Con mụ này là quái vật, và anh sẽ không đời nào quan hệ với ả kể cả với chiếc cần đi mụn.

Cặp mắt cô ta lóe sáng. Với Jimmy ánh mắt đó không giống như bị tổn thương, nó giống giận điên hơn. Rockaway giăng đầy đám người tâm thần này à? Tuyệt vời, giờ anh sẽ nghe tiếng gào thét loạn trí này cho đến khi xe buýt đến.

Á kia cố rũ bỏ cơn giận, và nhào nặn gương mặt thành những đường xoắn xít. “Tôi đã nghĩ nó có thể giúp anh trút bỏ phiền muộn.”

Jimmy toan nói không, rồi anh suy nghĩ lại. Tại sao không? Điều đó sẽ khiến Maggie ngoan ngoãn và ghen tức.

Khi họ hướng về lối đi có lót ván, anh nói với quý cô kia. “Cho tôi xin lỗi nếu lúc này tôi đã xúc phạm cô. Chỉ là cô đã làm tôi kinh ngạc.”

“Không sao cả.” Người phụ nữ này thật ra cũng không đến nỗi nào. Tại sao không đi với cô ta. “Tên cô là gì?”

“Renee.” Cô ta cố kêu rừ rừ. Chuyện này có gì đó không ổn. Jimmy cảm thấy như thể ả này không có hứng thú thực sự với anh hay tình dục. Anh giống như bài tập được giao...

“Mẹ kiếp!” anh kêu lên. “Cô là gái điếm hả?”

“Không, không hề. Đi xa hơn chút nữa đi.”

Jimmy nghĩ đến chuyện từ chối, và rồi sau đó cơn bốc đồng lạ lùng kia lại tiếp tục xuất hiện.

Họ đang đi một đoạn đường vô cùng dài. Họ không còn ở gần nhà dân, bãi biển trông bắt đầu xa cách. À, có lẽ là cô ta đang e thẹn. Bạn sẽ không thật sự muốn quan hệ tình dục dưới mũi hàng xóm, đúng không?

Renee đặt cái túi da của cô ta xuống và cởi áo choàng cột tay, để

lộ cái váy đen sờn mép với dây xích chó dùng như dây nịt quấn quanh thắt lưng. Cô ta nằm xuống trên áo choàng, dang tay mời gọi Jimmy. Anh thụt lui – cảm thấy kinh tởm cô ta, kinh tởm chính mình. Anh đang làm cái quái gì ở đây với một cô gái lạ lùng mà anh thậm chí không thích vậy? Anh quyết định quay về và tìm Maggie – có lẽ giờ khi họ đã có thời gian ngụy bất, họ có thể nói chuyện.

“Gì thế, Jimmy?” cô ta gọi với theo anh.

Mẹ kiếp! Jimmy chậm chậm thọc tay vào túi áo khoác để lấy khẩu súng. Nó sẽ không hạ được ả này, nhưng nó sẽ làm cô ta kinh ngạc đủ để anh có thời gian bỏ chạy. Anh muốn quay lưng lại, nhưng dứt mắt khỏi thứ này sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Anh quay lại, và Renee ở ngay phía trước anh. Nếu anh không quay lại... “Gì thế bé con?” Jimmy căng thẳng. “Không thể được quan hệ trừ khi dùng năng lực đó à?” Mối cô ta xoắn lại, và Jimmy biết anh đang đi đúng hướng trong việc khiêu khích cô ả. Anh tiếp tục xúc xiểm cô ta để cô ta không chộp khẩu súng của anh. “Giờ tôi nghĩ cô đã đẹp hơn khi trở thành ma cà rồng... Trước đây cô là loạn lộn nào vậy?”

Với tiếng kêu không thành lời vì giận dữ, Renee lao vào anh và anh rút khẩu súng khỏi túi. Nhưng anh không có thời gian bóp cò vì khẩu súng đã bị giật phắt khỏi tay anh và Renee bị hất ra khỏi anh.

Jimmy quay lưng lại, dự định cảm ơn người đã cứu mình – chắc là Maggie hoặc một trong những người bạn của cô. Nhưng khi anh trông thấy đôi mắt vàng rực vô cảm đang nhìn xuống mình. Không, Chúa ơi, đừng để con ở cùng...

Renee cố tấn công anh lần nữa, và con ma cà rồng kia giữ cô ta lại bằng một tay. “Chủ nhân,” cô ta rít lên, “gã này dám xúc phạm thôi, để hấn cho tôi!”

“Renee,” con quỷ chậm rãi gọi tên cô ta, phát âm từng chữ rời rạc. Không có chút nhấn giọng nào trong lời thâm thì lặng lẽ kia, nhưng Renee tái nhợt thêm nhiều lần và đứng bất động.

Jimmy không sợ đến thế này kể cả khi nhìn thấy thứ đó ăn Amy và Jay. Ngay cả con quái vật đó cũng không phát ra sự đe dọa hiểm ác, lạnh lẽo chết người như cái cách gã này nhìn anh dăm dăm. Đừng nhìn tôi, Jimmy muốn thét lên, nhưng anh không thể cất

giọng. Nếu hănh không thôi nhìn anh chăm chăm anh sẽ mất hết lý trí. Maggie, làm sao mà em có thể thoát khỏi thứ này? Em mạnh mẽ như thế nào? Bây giờ anh đã hiểu tại sao em không muốn nói về hănh – tại sao em chỉ muốn quên sự tồn tại của hănh.

“Meghann không bao giờ có thể quên ta đâu.” Jimmy muốn đả thương thẳng khốn này – nghe hănh gọi tên cô với âm điệu rề rề gian ác là một sự ghê tởm. “Kể ta nghe quan hệ giữa người với cô ấy đi.”

“Không,” Jimmy thì thầm. “Mày không ép tao nói được đâu.”

“Ta có thể moi ruột người ra và ép người cảm ơn ta đó.” Hănh không nhănh giọng khi phơì bày lời đe dọa thăm khốc. “Và người sẽ phản bội Meghann.” Và rồi đôi mắt màu vàng nghệ đống khuôn anh, và Jimmy nghe giọng mình kể Simon mọi điều hănh muốn biết. Anh quen Maggie ra sao, số chuyện ít ỏi cô đã kể về Simon, những kế hoạch của Alcuin nhằm tiêu diệt hănh, thậm chí cả cuộc tranh cãi của họ tối nay. Một phần trong anh đang than khóc và gào thét, tuyệt vọng muốn giữ im lặng. Jimmy không hiểu bằng cách nào, nhưng trực giác mách bảo Simon muốn anh nhận thức nỗi đau của anh, muốn anh cảm thấy bản thân dù cưỡng lại những câu hỏi của con quái vật này nhưng vẫn phải trả lời. Jimmy biết ma cà rồng có thể đọc suy nghĩ – Simon có thể dễ dàng thâm nhập tư tưởng của anh để tìm những thông tin hănh muốn. Nhưng không, Jimmy phải căm ghét bản thân anh trong lúc trả lời cuộc tra khảo.

Cuối cùng gã ma cà rồng có vẻ thỏa mãn và nhăc tia nhìn tà ác khỏi Jimmy rồi quay sang Renee. “Cô sẽ biết sự đau đớn của hănh.” Hănh buông Jimmy nằm trên cát. “Hút máu thẳng người vô tích sự này đi và chiến đấu với cô nhân tình ương bướng của ta khi cô ấy đến. Nó là phần thưởng của ta dành cho việc cô hoàn thành tốt nhiệm vụ tối nay.”

Rồi quỷ sứ biến đi đột ngột như lúc hănh đến. Jimmy gượng ngồi lên, nhưng Renee đã phủ phục trên người anh và bắt đầu uống máu anh.

Lúc đầu Jimmy quá choáng ngợp bởi cuộc hội ngộ với Simon nên không nhận biết chuyện gì đang xảy ra. Nhưng cơn đau ập đến và anh la hét. Cơn đau không chỉ ở đầu mà còn lan ra toàn thân khi máu anh bị rút cạn khỏi cơ thể. Da anh tê liệt khi vòng tuần hoàn bị cắt đứt, anh nghe thấy màng nhĩ co giật. Không, là trái tim anh mới

đúng.

Mình sắp chết, anh mơ hồ nghĩ. Maggie, mình phải nói với cô ấy...Maggie! Jimmy than khóc từ sâu thẳm tâm hồn. Maggie, anh yêu em!

Chương

Charles đuổi theo Meghann – cô đã đi vào sân trường. Cô ngẩng lên và ném một quả bóng chày vào anh. “Đứa nhóc nào đó đã để nó lại đây. Ném lại đi.” Charles muốn phản đối vì giờ không phải lúc chơi trò ném bắt bóng, nhưng anh nghĩ anh nên thuận theo bất cứ chuyện gì có thể làm dịu lại ánh nhìn sôi sục trong mắt cô. Rồi anh thấy nó về phía cô.

Cô chuyển sang tư thế đứng của cầu thủ ném bóng và xoáy một quả bóng về phía anh – đường ném bóng xoáy, anh nghĩ, và cảm thấy nhói tay khi bắt bóng. Anh nghĩ nó sẽ bay xuyên qua lớp tường gạch của trường nếu anh không đón được.

“Nếu em có thể huênh hoang về bản thân thì em từng là một tay ném giỏi đấy nhé.” Oái – một quả bóng nhanh gần như làm gãy tay Charles. Anh quyết định giữ bóng vài phút. “Em đã được những người giỏi nhất huấn luyện – mấy ông anh trai của em. Và họ không bao giờ nể nang vì em là con gái cả - nếu em mất chốt, tin rằng em sẽ nghe cần nhắn suốt buổi tối. Họ sẽ rất tự hào nếu được xem trận cuối cùng em đã ném – nó là một trận thắng không bị ghi điểm. Và em nghĩ đó là tất cả những gì em sẽ làm trong mùa hè sau khi em kết hôn – ném cho đội bóng trong lúc Johnny cổ vũ em, đến Playland... đây trò vui như thế.”

Meghann lừ mắt, và Charles ném bóng cho cô. “Và anh muốn biết gì không? Em chưa từng biết ơn những gì em đã có. Em không hề biết, không biết một chút xíu nào hết, về những thứ quý quái trên đời này. Nếu em biết, em sẽ trân trọng trận đấu cuối cùng đó, lần cuối em đứng trên ụ ném dưới ánh nắng chói chang và cúi gắt với trọng tài vì bắt lỗi sai. Em không hề biết 21/4/1944 lại là ngày tươi đẹp thật sự cuối cùng trong đời mình – chỉ vồn vện 3 ngày sau em sẽ uống máu vị hôn phu của mình. Em đã nói cho anh biết Jimmy không biết gì về chuyện đó chưa?”

“Cậu ta biết những gì rồi hả Meghann?”

“Ngày xưa ngày xưa có một gã tên Simon Baldevar và một cô gái nhỏ nhắn được gọi là Maggie. Môtíp cũ, gã cắn cô gái, cô gái trở

thành ma cà rồng, yêu gã ta, gã để cô gái chết trên mái nhà, cô gái đảo ngược tình thế.” Meghann quẳng cho anh cái nhìn mỉa mai. “Giờ, anh không nghĩ là em bỏ sót bất kì chi tiết nào à?”

“Có lẽ em có thể kể thêm – ”

“Em có thể kể nhiều chuyện lắm. Tóc anh ấy sẽ bạc trắng khi em kể xong. Nhưng dù sao thì chuyện đó vẫn sẽ xảy ra – ý em là tóc sẽ bạc dần. Bởi vì em sẽ không biến đổi anh ấy, hay bất kỳ một người nào khác.” Meghann ném quách bóng vào lòng bàn tay Charles, và anh rú lên. “Xin lỗi, Charles. Anh biết đó, Jimmy ghét em vì em không kể chuyện về Simon và không biến đổi anh ấy. Anh ấy không hiểu tại sao.”

“Làm cho cậu ấy hiểu đi.”

“Không thể được – không ai hiểu đâu, kể cả anh. Điều em không thể nói không phải là những gì Simon ép em làm. Không, vấn đề của em là cái em biến thành – không gì cả. Trong 13 năm đó em đã không tồn tại. Anh thấy không, em là Maggie trước khi bị Simon cướp đi. Nhưng cô gái đó đã chết vào cái đêm em trở thành ma cà rồng. Cô ấy ngây thơ – và tin em đi, chuyện đó đã dừng lại lúc Simon vác Johnny qua cửa. Em còn lại gì nào? Số không – em chỉ có thể biến thành bất cứ thứ gì Simon muốn. Con điểm của hắn, bạn đồng hành khát máu của hắn, không phải một con người. Chỉ là vỏ ốc – một vỏ ốc xấu xa, phi đạo đức.”

“Không đúng đâu.”

“Đúng vậy đấy!” cô thét lên. “Em đã xấu xa! Và em đã làm những điều tàn ác mà không đời nào em có thể quên. Chúng ám ảnh em...nhưng cái ám ảnh em hơn cả là tiềm năng tái hiện chúng chưa biến mất mà chỉ tạm bị xóa nhòa. Ngủ đông, nếu có thể. Háo hức đợi em mất lý trí hay sự tự chủ đủ lâu để cơn khát máu tiềm quyền. Đó là cuộc đời em, Charles à – một trận chiến trường kì, không lúc nào ngừng để chống lại thứ Simon đã gieo trong em. Và đó là thứ Jimmy muốn – và anh ấy đã nguyện rửa em vì đã từ chối anh ấy.”

Charles túm lấy cô. “Ngừng lại đi, Meghann! Đừng hành hạ bản thân nữa.”

Meghann sụp xuống. Như thể có người vừa bắn cô. “Meghann!”

Cô ngồi lên, choáng váng. Maggie, anh yêu em! Ý nghĩ đó đập

manh vào cô. Jimmy đang bị đau. Cô phải đến chỗ anh.

“Jimmy,” cô thì thầm với Charles, và rồi biến mất.

“Meghann!” anh hét trong không khí. Em ở đâu? Cái bẫy nào đang giăng ra cho em vậy? Anh bay về nhà. Anh phải triệu hồi Alcuin.

Meghann cho phép linh hồn mình theo đuổi tiếng gọi giận dữ của Jimmy và thấy mình trên bãi biển.

KHÔNG! Một thứ dị dạng nào đó đang hút máu Jimmy của cô. Anh chảy máu đến gần như trắng toát...

“Tránh xa anh ấy ra,” cô lạnh lùng ra lệnh.

Thứ đó ngoảnh đầu lại. Meghann nhận ra đó là người phụ nữ đã lái chiếc xe vào đêm cô chạm trán Simon. Cô ta buông lơ Jimmy, và anh sụp xuống cát bất lực.

Con chó cái chẳng thèm vượt máu Jimmy khỏi mặt ả. Cô ta chỉ cười qua lớp máu đó. “Xin chào, Meghann.”

Khi cô không đáp lại, ả chất vấn xa hơn. “Không nước mắt, không khóc lóc cho cảnh ngộ của người tình à?”

“Anh ấy còn sống,” Meghann mát mẻ nói, “nhiều hơn những gì mày có thể nói trong ít phút nữa.” Cô phát hiện một mảnh gỗ đang trôi dạt và buộc nó bay vào tay cô. Cô giữ nó trước mặt mình như tấm khiên phòng vệ - và tấn công.

Renee không do dự. Simon bảo ả cô gái kia yếu ớt, và chỉ cần nhìn người tình bị thương sẽ khiến cô ta mất khả năng chiến đấu.

“Đừng tin mọi chuyện Đức ngài Baldevar kể với mày chứ.”

“Không được gọi tên ngài, đồ chó!” Renee rít lên. “Mày đã phản bội chủ nhân của tao.” Cô ta đá Meghann nhưng dễ dàng bị khúc gỗ đẩy ra. Họ lượn vòng, Renee dang tay và chân, không thể giật khúc gỗ khỏi tay Meghann.

Meghann không dám liếc nhìn Jimmy, nhưng cô không thể chiến đấu với sinh vật này quá lâu. Cô cần đánh bật cô ta mới có thể cứu Jimmy. Anh đã mất bao nhiêu máu rồi?

Meghann né được một đòn khác – tốt, Renee bắt đầu giận dữ. Giờ đây, hy vọng, cô ta sẽ bắt cần.

“Ngài hứa tao có thể moi ruột mày ra,” cô ta than van, và tung một cú đá độc địa vào mặt Meghann.

“Simon không nên hứa những gì hẳn không thể giữ lời.” Meghann cười, càng làm ả ma cà rồng kia giận dữ. “Dù sao đi nữa, sao mày ngu xuẩn vậy? Tao gần như đã giết chết hẳn, mày thật tâm tin rằng hẳn sẽ trao cho ai đó sự khoái trá khi giết được tao à? Tao không biết tại sao, nhưng hình như hẳn đã định biến mày thành con cừu hiến tế.”

“Không!” Thứ đó rống lên với cô. Meghann tò mò – tại sao Simon lại chọn ngữ này làm người tình mới của hẳn nhỉ? Cô gái này là một bà điên thứ thiệt – và xấu xí nữa chứ. Simon là một người sành về cái đẹp.

“Tao không phải người tình của ngài.” Renee chộp khúc gỗ Meghann đẩy cô ta ra. ả đáp xuống mặt cát và nhanh chóng đứng lên. “Ngài đánh giá cao sự thông minh của tao. Mày chỉ là con hầu của ngài mà thôi – tao sẽ là bạn đồng hành của ngài khi chúng tao thống trị thế giới.”

“Simon không cần bạn đồng hành, con chó cái ngu xuẩn.”

“Mày không biết gì hết!” Renee dò xét chiếc nhẫn có dấu gia huy, cô ta rít lên. “Sao mày dám cả gan đeo chiếc nhẫn của chủ nhân sau chuyện mày đã gây ra cho ngài! Cái đó phải là của tao mới đúng!”

“Mày muốn nó hả? Đến đây lấy nó đi.” Renee tung một cú đá bén ngót đến khúc gỗ và chẻ nó làm đôi, rồi cô ta xoay xử đá mạnh vào hàm đối thủ. Meghann quy xuống. ả ma cà rồng cố tì người bên trên cô, nhưng Meghann túm được phần đuôi khúc gỗ và đâm nó vào ngực Renee. ả ta bẹp dúm trên cát.

Meghann chạy đến chỗ Jimmy. “Anh yêu, anh có nghe em không?”

Anh ngẩng lên nhìn cô với đôi mắt sáng rực. “Anh xin lỗi...”

“Suyt. Không cần xin lỗi.” Đôi mắt Jimmy tràn ngập sự sợ hãi, và Meghann quay lại. Renee đã tháo cọc và tấn công trở lại.

Họ vật lộn trên nền đất. Renee tràn đầy căm phẫn – và sợ hãi không biết Simon sẽ xử trí cô ta ra sao nếu cô ta không thể giải quyết người tình của hẳn. Meghann cố hết sức phản công, nhưng Renee

xoay trở cào mặt cô và kéo một búi tóc trên da đầu cô. Meghann giữ cổ tay Renee, phát bệnh vì lớp da và một khoanh tóc đỏ của cô rơi khỏi móng tay dài ngoằng của con ma cà rồng, và đẩy cô ta xuống nền đất. Như một chú lính chì chết dẫm, cô ả một lần nữa lăn xả vào Meghann. Meghann bay cách ra vài feet và tái xuất trước bờ biển. Renee, quá say máu đến mức không thể nghĩ thấu suốt, quyết định chạy đuổi theo cô thay vì bay. Khi Renee còn cách cô vài inch, Meghann tung một cú đá hiểm ác ngay ngực cô ả. Chân cô đập mạnh lên gờ ngực của ả ma cà rồng. Meghann vỡ mắt cá vì chấn động và ngực Renee lún xuống.

Cả hai đều ngã lăn trên cát. Meghann gượng đứng lên, co rút vì cơn đau ở chân. Cô nhìn xuống sinh vật đỏ vỡ, cong vẹo trên mặt đất. Chấn thương đã đủ chí mạng chưa? Với một con người – mặc dù gần như là không thể phá nát gờ ngực của ai đó – việc đó là có thể. Nhưng còn một con ma cà rồng thì sao?

Không thể tin nổi, Renee quắc mắt lên, và bắt đầu lâm bầm bằng một tông điệu trầm trầm. Ngôn ngữ của ả không quen thuộc cho đến khi Meghann nghe được cụm từ “Unchi om ors” và cảm thấy sự lạnh lẽo toát ra từ bóng đêm khi cô nhìn qua quả cầu bói toán.

“Không!” Meghann rú lên, và quay người theo chiều kim đồng hồ. Jimmy trông thấy một vòng sáng trắng-xanh xuất hiện. Ngay lập tức những lời nguyện của Renee bị mất tác dụng khi cô ta bị kẹt trong vòng tròn của Meghann.

Cô đá Renee. “Đồ ngu,” Meghann nạt. “Mày mời gọi quỷ dữ với cơ thể vỡ vụn này hả?” Meghann không hiểu sức mạnh nào đang trao cho sinh vật hoang tàn này khả năng nói chuyện qua cơn đau không thể tưởng tượng nổi. Ma cà rồng có thể phục hồi sau một chấn thương cỡ này à? Mắt cá Meghann đã đỡ hơn, da đầu cô ngứa ngáy với những sợi tóc đang mọc lại. Sẽ mất bao nhiêu lâu để xương Renee liền lại?

Ả không trả lời mà chỉ rít lên. “Chủ nhân!”

Meghann cảm nhận được da mình đang nhẩn nhúm. “Sao mày lại gọi Simon?”

Renee trao cô nụ cười ngờ nghệch.

“Hắn ở đây, Meghann.” Jimmy thì thầm.

“Simon ở đây à?” Có nghĩa là hắn đang ở gần. Vậy tại sao cô không thể cảm nhận được sự hiện diện của hắn? Tuy biết là có hỏi cũng vô ích, nhưng cô vẫn cứ làm, “Hắn ở đâu?”

Renee cười – cho đến khi Meghann đá ả và làm gãy xương hàm của ả.

Meghann quay lưng và hét giữa trời. “Người ở đâu, Simon? Đồ con hoang hèn hạ, xấu xa! Ra đây đi!” Cô nhận ra một bàn tay đặt trên mắt cá chân cô và nhìn xuống vẻ vui sướng trong mắt Renee – vui sướng vì cô không có khả năng làm bất kì điều gì chống lại Simon Baldevar. Sự chắc chắn mù mịt này làm Meghann muốn giết cô ta, đánh cô ta – để rũ sạch nó khỏi gương mặt cô ta mãi mãi.

Cô quỳ xuống và ném cho Renee cái cười toét miệng độc địa. “Vậy mà sẽ nguyên rửa tao với bóng tối hả, cô bé?” Cô nhìn ra sự do dự trên khuôn mặt ma quỷ, và nụ cười của cô rộng ra. “Ồ, phải rồi, tao hiểu rõ bài cầu kinh nhỏ nhỏ của mày. Giờ tao tin chắc để cho Bóng tối vào trong mày, chiếm lấy một thứ mà rõ ràng mày không biết dùng sẽ là một đòn trừng phạt đích đáng.

Meghann đứng lên và tập trung nhìn mặt trăng. Trước giờ cô chưa bao giờ làm việc này. Alcuin đã chỉ cô nghi thức này, nhưng cô không biết liệu cô có thể thi triển phép thuật duy nhất khả dĩ tiêu diệt được ma cà rồng hay không.

Jimmy nhận ra sự thay đổi trong không khí. Gió nổi lên, và bóng tối có vẻ càng dày đặc, anh không thể thấy gì. Tất cả những gì còn sót lại là vòng cầu ánh sáng và bàn tay trắng nhợt của Maggie xò ra đón trăng.

“Taranis, Esus, Teuta.” Cô gọi tên nhưng vị thần hắc ám nhất của giáo phái Druid – những vị cần hiến tế con người. Giọng cô như là hư không – không âm sắc, không tông điệu, không cảm xúc.

Chớp giạt trên bầu trời, và sấm nổi lên. Jimmy nghĩ anh hẳn phải bị mê sảng. Dường như là ánh trăng đang trút vào tay cô. Nhưng khi nó chạm tay cô, nó mất đi sắc bạc lóng lánh mà trở thành bóng đêm tù mù. Meghann quay lại chỗ Renee với đôi mắt trống rỗng.

Cô đặt hai bàn tay với bóng đêm đó trên bầu ngực lõm của Renee. Trông như thể bóng tối thấm thấu khu vực xung quanh tim ả và tay

Meghann. Jimmy nhòm dậy – tay cô bị gì vậy? Rồi cô rứt tay khỏi cơ thể Renee – kéo theo trái tim ả ma cà rồng.

Meghann chĩa trái tim đó về phía mặt trăng một lúc – một lời mời đến Andraste, vị thần chỉ có hứng thú với nữ nạn nhân.

Meghann cảm phập hàm răng rướm máu của mình lên con tim đang đập. Ả ma cà rồng còn lại tru tréo và gào thét khi Meghann uống máu từ con tim đó. Cơ thể Renee héo quắt, bắt đầu bốc khói, và biến mất. Khi cô ta bốc hơi, cái tim nổ tung thành trăm mảnh trong tay Meghann.

Meghann quỳ xuống cát, vòng tròn ánh sáng bao quanh cô tan biến. Máu từ trái tim của thuộc hạ Simon chỉ bù lại một phần nhỏ sức mạnh cô vừa mất đi để thi triển nghi thức di dời tim ả khỏi cơ thể.

Với tất cả sức lực còn lại, Jimmy trườn tới. “Maggie, em ổn chứ?” Những lời của anh chỉ vừa đủ nghe.

Meghann lấy tay ôm đầu – đầu cô ong ong. “Em muốn bệnh.”

Jimmy đặt tay lên vai cô. “Điều gì có thể giúp em thấy khá hơn?” Anh co tay kinh hãi khi cô ngược lên nhìn anh.

Đôi mắt xanh lá của cô trong vắt như gương, chúng có vẻ khẩn khoản và khát khao. Anh sợ nhưng không thể bỏ đi – đôi mắt đó đang bỏ bùa anh.

Meghann vòng tay sau đầu anh và bắt đầu kéo anh lại gần. Nhưng rồi đôi mắt lạ lẫm mà anh đang nhìn đăm đăm chột thay đổi. Phần phi nhân tính biến đi khi sự đau đớn và giận dữ nhuộm màu hai mắt cô. Cô cục cằn đẩy anh ra.

“Mẹ kiếp!” cô thét lên, đấm đá nền cát trong sự giận dữ. Cô rít, tru tréo, đá như con thú hoang cho đến khi nhu cầu cuồng nhiệt nhất vơi đi. Rồi cô nhắc người khỏi nền cát và nhìn chăm chăm Jimmy. “Anh muốn thế này sao?” cô rít, rồi cười the thé. “Đồ ngốc nhà anh, anh có nghĩ đến chuyện này khi anh yêu cầu em biến đổi anh hay không? Anh có biết trở thành ma cà rồng có nghĩa là một sự say máu trường kì, không thể chịu nổi trên hết mọi thứ? Máu là chủ nhân của anh, theo nhiều nghĩa, anh không khá hơn một con nghiện. Nhìn em đi, Jimmy. Nhìn điều gì vừa diễn ra đi! Em suýt chút nữa đã giết anh! Và em yêu anh! Em yêu anh...nhưng, Chúa

giúp em, nếu lựa chọn giữa tình yêu và máu thì tình yêu luôn xếp sau.” Meghann lại cười cay đắng.

Jimmy ngỡ ngàng nhìn cô, anh không còn cảm thấy đau đớn nữa. “Em đã nói em yêu anh.” Anh phớt lờ sự phản bác của cô. “Cuối cùng em đã nói em yêu anh.”

“Tất nhiên em yêu anh. Em không chịu thừa nhận vì muốn anh tránh được những điều này.” Cô chỉ vào nơi Renee vừa bị hiến tế. “Anh không hiểu. Nhưng tốt thôi – em không bao giờ để anh hiểu. Jimmy, nếu chúng ta vượt qua chuyện này, em thề em sẽ kể anh nghe mọi thứ anh muốn biết. Còn bây giờ, hãy hiểu thế này. Lời nguyện của việc trở thành ma cà rồng là ở chỗ nó cho ta biết. Biết về những việc ma quỷ mà anh có thể làm được. Anh thực sự có thể đối mặt với nó hàng đêm ư? Cảm dỗ bất tận thúc đẩy anh ngấu nghiến sự đau đớn và khổ sở của con người? Một khi anh đã là ma cà rồng thì không có chuyện quay trở lại, Jimmy à. Trừ khi anh chào đón ánh bình minh. Và có nguy cơ là anh sẽ không sống sót trong lúc biến đổi. Anh có thể phát điên...hoặc đánh mất lý trí.”

“Sao bây giờ em lại đề nghị? Vì em yêu anh à?”

Meghann phải nói thật. “Một phần...và Renee đã làm anh nhiễm độc. Em cảm nhận được khi em đặt tay lên cổ anh. Em không biết cô ta đã uống máu anh trong bao lâu, nhưng đã đủ để khởi đầu sự biến đổi.

Anh sẽ nhanh chóng cảm thấy rất yếu. Em không biết liệu anh có thể phục hồi và tiếp tục sống như một con người hay không. Em sẽ phải hỏi thầy Alcuin. Nhưng nếu phải lựa chọn giữa cái chết và sự biến đổi...anh sẽ chọn cái nào?”

Jimmy đặt tay lên mặt Meghann, và hôn cô. “Tối nay trước khi em đến anh đã thấy rất nhiều thứ. Anh phải nói rằng anh đã sai... em không giống hẳn chút nào. Thứ hẳn và con chó cái kia đã thèm muốn...Maggie, chúng yêu sự sợ hãi của anh. Anh có thể thấy bọn chúng gần như liếm môi tận hưởng nó. Em đừng có mà cố nói em giống chúng.” Jimmy rướn người trên một bên đầu gối. “Để anh làm rõ lần nữa. Maggie, anh yêu em. Và nếu trong em có lòng hiểm ác bởi tên khốn ấy đã biến em thành như thế, thì hãy để anh đấu tranh với nó cùng em. Bên nhau...Chúng ta sẽ mạnh mẽ.”

Sau khi chứng kiến cô suýt giết anh trong cơn say máu, Jimmy

Delacroix vẫn yêu cô đủ để muốn được biến đổi. Cô không còn nghĩ cô có quyền quyết định cho anh nữa – nhất là sau những chuyện anh đã trải qua tối nay. Xem chừng cô không bao giờ có một cơ hội như lần này. Cuối cùng cũng được sống hạnh phúc với người đàn ông cô yêu, người làm cô cười, người có thể thấy điều xấu xa nhất trong cô mà vẫn còn yêu cô.

Cô nhìn xuống khuôn mặt người tình, toan kể anh nghe điều cô đã quyết. Rồi cô trông thấy một cái bóng phía sau qua khước mắt. Cô không cần quay lại cũng biết đó là gì – bộ mặt xám ngoét và cơ thể run lẩy bẩy của Jimmy đã nói cho cô biết.

Chạy, cô bảo anh. Anh không nhúc nhích, vẫn còn trong cơn sốc. Cái bóng di chuyển gần hơn. “Chạy đi!” cô thét vào mặt Jimmy cùng lúc cô bị đánh bay khỏi anh. Cô đứng lên, và Simon Baldevar đã tóm gọn Jimmy.

Không chỉ sự xuất hiện của hắn khiến Meghann cảm thấy kinh hãi. Chính là sức mạnh xấu xa, gần như vô địch toát ra từ hắn. Hắn tạo ra một bầu không khí nguy hiểm và tàn độc mà trước đây Meghann không bao giờ cảm nhận được.

Hắn đã bẫy cô thật gọn ghẽ. Renee tìm thấy Jimmy, và Simon biết cô sẽ đuổi theo anh. Nhưng hắn không dừng lại ở đó – hắn biết cô không còn sự lựa chọn nào khác ngoại trừ phải chiến đấu với Renee. Giờ năng lượng của Meghann đã bị tiêu hao. Và dù cô có ở đỉnh cao phong độ thì cô biết nó cũng không bằng được một phần mười sức mạnh cô cảm nhận được ở hắn.

Simon cho cô vài giây thích ứng, rồi hắn chìa ra nụ cười thật sự thâm độc. “ ‘Một mắt đổi một mắt’ phải không tình yêu của tôi? Em đã sát hại đệ tử của tôi, vậy tôi sẽ tiêu hủy gã đồ chơi của em theo cách y hệt.” Hắn đặt tay lên tim Jimmy.

“Chó đẻ!” Jimmy thoát khỏi cơn chấn động và quát vào mặt hắn.

Meghann theo dõi một tảng đá lớn đang sau Simon. Cô để nó lượn vòng trong không trung và đập vào gáy hắn. Hắn khẽ chớp mắt và bảo cô, “Thêm một trò vặt như thế này và tôi sẽ bẻ cổ hắn ngay trước mắt em đây. Và bảo nhân tình của em chú ý thái độ của hắn ta đi.”

Meghann biết cô không thể tách rời bọn họ. “Nếu người giết anh

ấy thì người không thể đe dọa ta nữa đâu, Simon Baldevar.”

Simon nhướng một bên lông mày. “Tại sao tôi nên giết anh ta hả Meghann? Trừ khi em đã đánh mất sở thích uống máu nhân tình của em rồi?”

Simon trông thấy cách cô tái mặt, và nở nụ cười ranh mãnh, độc địa đã ám ảnh những giấc mơ của cô hàng thập kỉ qua. “Chắc rồi, em không quên lần hút máu đầu tiên chứ?” Hắn quay qua Jimmy. “Meghann không bao giờ nói về Johnny Devlin à? Hôn phu của cô ấy? Đến đây, cô bé, kể cho nhân tình của em nghe mối quan hệ lãng mạn đó đã kết thúc như thế nào đi.”

Mình sẽ không khóc lóc trước mặt gã con hoang này, cô chua chát nghĩ, ghét hắn vì đã đào bới một trong những kí ức khủng khiếp nhất của cô. Đứng nhìn Jimmy trong tay hắn – Simon biết chính xác chuyện đó sẽ mang lại điều gì.

Khi Meghann không phản ứng, Simon tiếp tục.

“Meghann đã cần máu...vì vậy cô ấy rút cạn từ người tình trẻ cho đến khi hắn ta nằm chết dưới chân cô ấy.”

Jimmy quát kẻ bắt giữ mình. “Câm mồm đi! Bất kể điều gì Maggie đã làm đều do người ép buộc cô ấy. Anh yêu em, Maggie – bất chấp mọi thứ!”

“Cảm động làm sao!” Simon nói bằng giọng điệu thì thầm rợn sống lưng. “Còn em, Meghann? Em có khả năng chịu đựng thứ ươt át này à? Nói tôi biết đi, mạng sống của gã này đối với em đáng giá bao nhiêu?”

Meghann nhìn Jimmy giãy giụa thoát khỏi vòng kèm tỏa của Simon – phải chi cô có thể can thiệp để hắn lỏng tay. “Mạng sống của ta.” Cô trả lời thẳng thắn.

“Nếu tôi thả hắn ra, em sẽ giữ lời hứa không bỏ trốn chứ?”

Thả anh ấy ra? Meghann cau có – tại sao Simon lại thả Jimmy đi? Hắn phải biết cô sẽ nhờ Jimmy về nhà gọi Charles và Alcuin chứ. Chính xác Simon muốn cô làm gì. Meghann hiểu được kế sách của hắn – Jimmy là mối câu dụ cô đến đây, giờ cô là quân tốt thí để bẫy Alcuin.

Meghann nghĩ sẽ nói không để cứu những chiến hữu của mình

nhưng sự từ chối của cô sẽ đảm bảo cái chết của Jimmy. Có lẽ Charles và Alcuin, với sự giúp đỡ của cô, có thể tiêu diệt Simon khi họ đến nơi.

Meghann sắp sửa gập đầu thì Jimmy tru tréo, “Không! Đừng làm thế, Maggie! Hãy để thằng khốn này – ối! Giết anh đi, nhưng em đừng cho hắn bắt kì...rời khỏi đây đi!”

“Quả là một bài nói hùng hồn,” Simon ôn tồn nói. “Nhưng ta không cần sự cho phép của Meghann mới được giết người.” Simon đặt một tay lên cổ Jimmy và bắt đầu bóp đầu anh.

“Không!” Meghann rống lên. “Tôi sẽ chấp nhận điều khoản của anh – để Jimmy đi đi!”

Simon ném phịch Jimmy ra đất, và Meghann đến bên anh. Cô khum tay trên miệng anh để ngăn anh nói chuyện, và ngược mắt nhìn Simon. “Tôi muốn nói tạm biệt với anh ấy – nói riêng.” Cô biết Simon sẽ nghe không sót chữ nào cô nói nhưng Meghann muốn có ảo tưởng cuộc chia ly của họ mang tính chất riêng tư.

Trước sự ngạc nhiên của cô, Simon thả bộ cách đó vài yard mà không nói tiếng nào.

Meghann vận dụng mọi năng lực giúp cô không run rẩy. Cô chưa khỏe lại sau trận đánh với Renee, và theo cùng sự kinh hãi khi gặp lại Simon, cô bắt đầu hơi bồn chồn.

Jimmy đưa tay giữ cô không ngã. “Chúa Giê-su, Maggie, anh không bỏ em lại đây cho hắn đâu! Em còn không đứng thẳng được.”

Meghann hít một hơi sâu, rồi chuyển ý muốn vào cơ thể - theo cách Alcuin đã chỉ dạy cô. Vài phút sau, cô vẫn còn mệt nhưng đã có thể đứng được.

“Jimmy, anh phải quay lại nhà em. Charles ở đó – anh ấy có thể kêu gọi Alcuin.”

“Không...hắn sẽ giết em mất.”

“Nghĩ đi,” Meghann bảo Jimmy. “Nếu Simon muốn kết liễu hai chúng ta hắn đã làm thế trước khi chúng ta biết sự hiện diện của hắn. Simon đang toan tính gì đó – em không biết trong đầu hắn chứa gì, nhưng hắn sẽ không giết em ngay lập tức. Giờ thì đi đi – về nhà càng nhanh càng tốt!”

“Em có biết em nói gì không vậy Maggie? Em thú nhận em không thể đối đầu với hắn. Hắn có thể xé em ra làm đôi bất cứ lúc nào hắn muốn. Hạng người nào có thể bỏ em một mình với hắn hả?”

Maggie nhìn thấy Simon nôn nóng nhìn họ chăm chăm. Cô biết hắn sẽ không cho cô và Jimmy có nhiều thời gian hơn. “Nghe em đi, Jimmy – anh biết nếu em muốn em có thể thâm nhập tâm trí anh và buộc anh rời đi. Đừng ép em làm như thế. Anh không hèn nhát nếu anh rời đi. Làm ơn về nhà đi mà.”

Jimmy dò la gương mặt Meghann. “Anh sẽ về - với một điều kiện.”

“Cái gì?”

“Em hãy hứa sẽ biến đổi anh nếu chúng ta vượt qua lần này.”

Jimmy không biết cô đã quyết định như thế rồi. Meghann đặt tay lên tim mình. “Em thề em sẽ biến đổi anh nếu...khi chúng ta vượt qua lần này. Giờ đi đi!” Jimmy quay đi, nhưng Meghann gọi anh lại. “Jimmy?”

Anh hồ hởi xoay người. “Sao?”

“Em yêu anh.” Meghann rất rõ đây có thể là những lời cuối cùng cô nói với anh.

Jimmy không bận tâm Simon Baldevar có thể làm gì. Anh vớ tay và hôn Meghann. “Anh cũng yêu em, Maggie.”

Cô hôn đáp lại anh trước khi đẩy anh ra. “Chúng ta không nên khiêu khích hắn. Ai biết con quái vật đó có thể làm gì chứ? Đi đi trước khi hắn đổi ý.”

Maggie dõi theo Jimmy xa dần cho đến khi không còn thấy anh nữa. Cô xoay sở ngăn bản thân bật khóc trong khi anh có thể thấy cô, nhưng giờ những giọt nước mắt tuôn rơi trên mặt cô. Cô sợ phải ở cùng Simon, với tất cả lòng dũng cảm của cô, cô gần như khiếp đảm. Meghann không dám quay lại – để Simon bước bước đầu tiên.

“Lau khô mắt đi, cô bé.” Simon đưa cô một cái khăn tay.

Meghann ngó hắn trừng trừng đầy nghi ngại. Tại sao hắn lại tử tế như thế? Hắn vừa đe dọa sẽ xé người tình của cô ra nhiều mảnh ngay trước mắt cô. Mặc kệ khăn tay của hắn, Meghann dùng lưng

bàn tay chùi nước mắt và xóa bớt vết máu của Renee trên mặt mình.

Simon bắt đầu dùng khăn tay lau sạch cho Meghann, nhưng cô gạt tay hẳn và nhận chiếc khăn. Sau khi cô lau xong, cô quăng nó ra biển

Buồn cười trước hành động của cô, hẳn đưa tay cho cô. “Chúng ta sẽ đi bộ dọc bờ biển chứ, Meghann?”

Meghann không cử động. Simon hơi nhướn mày. “Em nghĩ tôi sẽ cưỡng đoạt em ngay khi người tình của em đi khuất à?”

“Tại sao lại đợi?”

“Cô gái ngốc, trong chừng đó năm, và em vẫn biết tôi quá ít. Tôi không định giết em – chỉ là dọa em thôi.” Simon dang tay lần nữa, và Meghann chấp nhận. Cô phải cầm cự với hẳn cho đến khi Alcuin đến.

Trước khi họ bắt đầu đi bộ, Simon giật túi da trước áo choàng cộc tay của Renee. “Có gì trong đó?”

“Khám phá của em về những món bên trong phụ thuộc vào việc...em hợp tác như thế nào trong tối nay.”

Họ tha thẩn trên đất thuộc công viên Riis trước khi Simon phá vỡ sự im lặng không dễ chịu giữa họ.

“Cho phép tôi gửi lời chúc mừng chân thành đến những năng lực mới của em, và cách thú vị mà em đã áp dụng chúng lên đệ tử của tôi.” Simon mơn trớn má cô. Cử chỉ quen thuộc đó đáng lo hơn bất kỳ điều gì hẳn từng làm cho đến lúc này. Hẳn trông thấy sự khó chịu của cô và cười hẳn học. Cô cảm thấy những vết cào cấu của Renee trên mặt cô phai đi khi hẳn chạm vào cô. Cô đưa tay lên đầu – phần tóc bị bứt khỏi da đầu đã mọc trở lại.

“Chúc mừng ư? Ngài Baldevar, tôi khó lòng mong đợi lời khen ngợi vì đã giết kẻ được ngài bảo trợ.”

“Em đã phát triển những năng lực mới, cô bé – những khả năng mà tôi sẽ rất mừng được hun đúc một cách thích hợp. Và em đã tránh cho tôi khỏi làm cái việc lật vạt chán ngấy là tống khứ Renee.”

Meghann ngó hẳn một cách khinh rẻ. “Tại sao lại giết một người bạn tâm đầu ý hợp như vậy, Simon? Hiển nhiên cô ta là người tình

hoàn hảo cho anh...suy đồi, khát máu, hoàn toàn không có linh hồn và khả năng yêu thương.”

“Cô ta không phải nhân tình của tôi – không người phụ nữ nào hấp dẫn được tôi như em. Và tôi có khả năng yêu thương. Tôi yêu em, và em đã làm tan nát tim tôi.”

“Tình yêu không phải cảnh trời buộc bằng dục vọng và thống trị bằng tinh thần, thưa ngài. Hãy đi với hạng đàn bà như con mụ lẳng lơàn đã cố tổn hại – ”

Trước khi cô có thể nói tiếp, Simon vồ lấy cô. Cử động đó làm cô ngạc nhiên và hấn kẹp cô dưới đất với hai tay cô trên đầu. Đôi mắt màu hổ phách của hấn tối sầm để che dấu cơn tức giận. “Meghann, đừng bao giờ nhắc đến những gã đàn ông khác trước mặt tôi.”

“Tại sao không?” Cô giễu cợt. “Tôi đã có nhiều người tình, Simon à, rất nhiều! Anh chưa nghe về cuộc cách mạng tình dục à? Anh sẽ làm cái quái gì với chuyện đó?”

Simon quăng cho cô cái nhìn hài hước. “Sao em lại cố khiêu khích tôi vậy cô bé? Và để tôi đảm bảo với em, lần này hoàn toàn không phải là lần đầu tiên trong lịch sử con người theo đuổi tự do tình dục. Chúng tôi đã từng dè dặt hơn một chút.” Với một bàn tay giữ cô nằm xuống, hấn dùng tay còn lại vuốt tóc cô.

“Dè dặt ư? Tôi không phải là cái kẻ bị mắc bệnh giang mai!” cô thét lên.

Simon cười xòa – một sự vui thích chân thật, không giống sự đe dọa thường thấy. “VẬY là những đồng minh èo uột của em đã lấp đầy tai em bằng mấy câu chuyện về thời thanh xuân đã xa của tôi à? Từ những gì tôi biết qua hành động của em, sự tự do phóng túng của em sẽ có thể khiến em mắc phải vài chứng bệnh đáng ghét nếu em không phải ma cà rồng. Nhưng tôi sẽ tha thứ cho em tội không chung thủy – em đã bị ảo tưởng là tôi đã chết. Và tôi chắc nó không bao giờ tốt bằng điều này.” Hấn hôn lên cổ cô, đúng nơi hấn luôn cắn cô.

Cô giãy giụa thoát ra, và hấn cười tự mãn. “Tại sao em sợ mỗi khi tôi chạm vào em vậy? Em không cảm thấy thích thú sao?”

“Tôi không sợ!” Cô hét. “Tôi kháng cự!”

“Tôi không tin em đâu,” hấn êm ái nói. “Và tôi có ý định chứng minh cho em thấy em đã sai ra sao.” Hấn cúi xuống hôn cô, và cô lợi dụng thói dâm dăng của hấn bằng cách đá mạnh vào giữa háng hấn. Có lẽ nó không đau lắm, nhưng nó đã làm hấn lỏng tay. Meghann đứng bên trên, không chắc hấn sẽ làm gì tiếp theo.

Simon không cố bắt cô lại, hấn chỉ vuốt mái tóc bù xù của mình.

“Meghann, nếu em khôn ngoan thì em sẽ không ép tôi làm em bị thương tối nay đâu.”

“Đó là một lời đe dọa sao, thưa Ngài Baldevar? Liệu tôi có nên run lấy bầy và ném mình vào tay ngài hòng cầu xin sự tha thứ không? Đi chết đi! Anh nói giống hệt bọn vũ phu...bảo phụ nữ là họ nên ngồi yên và chịu đựng sự ngược đãi mà họ không đáng chịu!”

Trước sự ngạc nhiên của cô, Simon bắt đầu cười phá lên. “Tôi quên mất tình yêu của em với môn khoa học lằng nhằng mà em gọi là tâm lý học. Nhưng, tình yêu của tôi ơi, em không thể so sánh chúng ta với những phụ nữ thê lương mà em tư vấn và bạn đời kinh tởm của họ được. Tôi là chủ nhân của em, và em sẽ trả lại tôi mọi thứ em đã nợ tôi trước khi đêm tàn.”

“Tôi sẽ chết trước khi tôi gọi anh là “ông chủ”...vậy nếu anh có thể thì hãy giết tôi đi,” cô nói thẳng thừng.

“Không bao giờ.”

Câu đó làm Meghann dừng lại. Thấy được sự lúng túng của cô, Simon rì rầm êm ái, “Tình yêu của tôi, em nghĩ tôi trả qua đủ mọi rắc rối thế này đơn giản chỉ vì muốn giết em sao? Em có nghĩ tôi sẽ tặng em một cái chết tử vì đạo...cho phép em chết với sự ngạo nghễ và lòng tự trọng nguyên vẹn hay sao?” Hấn nâng đầu cô lên. “Bé ơi, tôi hứa với em là tôi sẽ thấy em chính xác như tôi muốn...năm phủ phục trước tôi, chấp nhận tôi là chủ nhân của em.”

Cô không muốn gì hơn ngoại trừ phỉ nhổ vào mặt hấn, nhưng đơn giản là cô không có gan làm như thế. Có một thoáng giận dữ và đe dọa toát ra từ hấn mà cô gần như trông thấy được. Trước giờ cô chưa từng cảm nhận loại quyền năng này trong một cơ thể sống nào – ngay cả Alcuin cũng không có.

Simon nhìn ra sự sợ hãi của cô, hấn bèn cười thâm độc. “Cô gái ngoan, sau hết em đã biết cần trọng rồi đấy.” Hấn buông lời cầm cô,

và cô phải ép bản thân không thở phào nhẹ nhõm. Alcuin đang ở chỗ quái quỷ nào? Meghann phải giữ Simon trò chuyện trước khi hẳn quyết định làm những việc khác. “Anh chưa trả lời câu hỏi của tôi. Tại sao anh muốn Renee chết?”

“Như em đã chuẩn đoán một cách chính xác, cô ta bị điên. Và, tình yêu của tôi, trong đầu cô ta có một ý tưởng loạn trí là cô ta sẽ thống trị thế giới này với tôi.” Simon cười rũ rượi. “Cứ như là tôi có hứng thú đẩy mình vào tất cả những công việc đau đầu để trông coi xã hội vậy. Em có biết cô ta đã truy tìm tôi không?” Meghann thấy sự hiếu kỳ tăng lên dù bản thân cô không muốn. “Ồ, phải đấy. Cô ta bị ám ảnh phải trở thành ma cà rồng. Trong 12 năm, cô ta nghiên cứu mọi loại chứng từ đề cập đến ma cà rồng. Hình như một thành viên trong triều đình của nữ hoàng Elizabeth đã để lại một cuốn nhật ký bàn về Bá tước Baldevar – một phù thủy tà ác không bao giờ được thấy ánh sáng ban ngày. Và sau đó cô ta tìm được bản viết tay của người bạn tốt của tôi, John. Thế là Renee, đầy ứ ý tưởng rùng rợn và khác thường liên quan đến ma cà rồng, đã mở công cuộc tìm kiếm tôi. Và khi cô ta thành công, cô ta cầu xin tôi biến đổi cô ta – cho cô ta ‘năng lực và sự hắc ám vĩnh hằng’ là cách cô ta tỏ bày.” Simon nắm tay Meghann. “Renee không hiểu được điều mà em biết rõ – tôi không cần đối tác, vì tôi chưa bao giờ tìm ra người tôi cho là tương xứng với tôi cả. Tuy nhiên, tôi có người tình - và không cần một con ngốc thiến cận thay thế cô ấy.”

Meghann cố giật tay ra, và Simon siết chặt gọng kìm. “Cút đi. Tôi không có ao ước trở lại làm con chó kiểng xinh đẹp của anh. Tôi có trí óc, Simon à, và một sự nghiệp, và không muốn trải qua vĩnh hằng như một thứ đồ chơi nhỏ bé của anh.”

“Em có nhớ tôi đã yêu cầu gì ở em không? Ngay từ lúc ban đầu, tôi đã bảo em điều tôi muốn – thân xác và linh hồn. Em đã đồng ý.”

“Tôi mười tám tuổi,” cô phản bác. “Theo như tôi nhớ, tôi nghĩ đó là ý tưởng về một trò chơi. Và anh chắc như quỷ đã không bảo anh là ma cà rồng khi tôi cam kết. Anh cũng không bảo sẽ buộc tôi giết hôn phu của tôi, đánh tôi nếu tôi nhìn anh theo cách sai lệch...khốn nạn! Anh đối xử với Trevor còn tôn trọng hơn với tôi.”

Sự mãnh liệt trong mắt Simon có vẻ xuyên thấu cô. “Nếu em muốn thảo luận chuyện quá khứ thì tôi sẽ nhấn mạnh em nên thành

thật.”

“Tôi luôn thành thật!”

“Vậy nói tôi nghe chuyện gì xảy ra sau khi tôi để Pauline chảy máu đến chết trước mắt em.”

Giật mình, cô nói. “Không gì hết...ý tôi là, ông đã biến đổi tôi, thế thôi.”

Simon dùng tay cô để kéo cô lại gần. Rồi hắn ngửa đầu cô lên ngang tầm mắt nhạo báng của hắn. “Có lẽ em có thể thuyết phục cha xứ của em về chuyện đó. Em có quên tôi đã cho em cơ hội cuối cùng được chọn cái chết không? Và em đã làm gì hả Meghann? Tôi vẫn còn nhớ, dù em đã chọn cách quên nó đi. Em đã chọn tôi, Meghann à. Sự lựa chọn của em chẳng liên quan gì sống hay chết cả – em đã đặt bàn tay mềm mại lên mặt tôi và tôi sẽ không bao giờ quên ý nghĩ của em lúc đó : ‘mình muốn anh ấy, chẳng còn gì quan trọng nữa.’” Simon nhoẻn miệng cười toe toét. “Sau khi chứng kiến sự thật tôi là ai, em vẫn muốn ở cùng tôi. Đêm đó em đã tặng tôi một món quà quý giá và hoàn hảo làm sao. Em đã không muốn quyền lực, như những kẻ khác luôn muốn, hay thậm chí sự bất tử - em đã muốn tôi. Và đó là lý do tại sao tôi biến đổi em, bởi vì em đã toàn tâm toàn ý trao bản thân em cho tôi – nếu không tôi sẽ không bao giờ làm thế.”

“Không!” Cô khóc, xấu hổ bởi những kí ức hiện về. “Anh...anh đã khống chế tôi. Làm sao mà tôi có thể nghĩ rành rọt khi anh gần như hút máu tôi suýt chết được chứ? Có lẽ, có lẽ trong một thoáng chốc tôi đã muốn anh, nhưng không đời nào tôi làm thế nếu biết trước những gì anh sẽ làm với tôi...giết người và lún sâu vào bóng tối.”

Simon vẫn giữ cô thật chắc và hắn ép cô lại gần. “Tôi buộc em làm gì? Tôi đã ở bệnh viện vào cái đêm em buộc tên nghiện đó quỳ gối trước em sao?” Thấy được hắn đã hoàn toàn lọt qua tuyến phòng thủ của cô, Simon cười bất nhã trước sự hoảng loạn của cô. “Ồ, đúng đó, tôi biết mọi chuyện. Em đã cắn hàm răng xinh xắn của mình lên người hắn, thưởng thức nỗi đau của hắn. Tiện thể nói luôn, hắn đã chết.”

Cô mím môi. “Tôi xin lỗi,” cô thì thầm – không chắc mình đang nói với ai. Alcuin? Nạn nhân của cô? Bản thân cô?

“Meghann, tại sao em cứ dùng dằng trong cuộc chiến vô ích này? Em là tình nhân của tôi. Máu tôi chảy trong huyết quản em – không phải lão giáo sĩ màu mè kia. Em sẽ không bao giờ thoát khỏi những ham muốn tôi đã ươm mầm trong em.” Cặp mắt Simon rực sáng. “Em đã quên nó quyến rũ thế nào rồi à, em yêu? Em đã lâng lâng bởi mùi máu của vị hôn phu của em –”

“Anh thôi cái trò ném chuyện đó vào mặt tôi đi, đồ con hoang!” cô gầm gừ. “Sao anh dám nói như thể tôi đã tìm anh ấy. Anh mang anh ấy đến chỗ tôi, đồ ác ôn -”

“Tôi mang hẳn ta đến là để dạy cho em biết giữa ma cà rồng và con người không có mối liên hệ nào khác ngoại trừ nhu cầu nạp năng lượng, một bài học mà em tiếp tục khinh thường. Tại sao em lại nghĩ tôi chưa bao giờ dạy em một điều gì, giữ em cô quạnh và khép kín? Mỗi lần tôi chỉ cho em một mẫu nhỏ xíu quyền năng thì em lại co đầu rụt cổ. Đợt tắm máu ở Cuba, em biết có bao nhiêu năng lượng tôi thu được từ nỗi đau trong căn phòng đó không? Rồi tôi cho em cơ hội thử một trong những niềm khoái lạc cháy bỏng nhất, máu trẻ con...nhưng không, em ngu ngốc bám víu nguyên tắc đạo đức luôn ngăn cản em nhận ra những quyền lực thật sự của ma cà rồng.”

“Thứ đó không phải quyền lực,” cô rít. “Nó là sự loạn trí và suy đồi, sự nuông chiều bản thân của những con quái thú như anh, những kẻ vốn không có phép tắc bên trong linh hồn thối rữa của chúng. Anh nói đúng, Simon. Tôi không muốn phần nào trong đó đó...hay phần nào của anh.”

“Tôi nghĩ thế là đủ cho một cuộc đấu khẩu ngu xuẩn, Meghann. Giờ là lúc em tiếp nhận vị trí đứng đắn của em...bên cạnh tôi.”

“Không!” cô vặn vẹo và kêu lên khi hẳn cố hôn cô. Rồi cô nhận thấy một sự thay đổi trong không khí – cái gì đó thanh bình.

Simon cũng nhận ra nó, hẳn buông cô ra. “Tôi thấy là ông bác đáng yêu của tôi đã đến với chúng ta.”

Alcuin lặng lẽ đứng đó – so sánh sắc mặt điềm tĩnh, không nao núng của Simon với sự sợ hãi bất an trên mặt Meghann.

Con muốn về nhà, cô âm thầm nói với ông. Alcuin dang tay ra, và cô hồ hởi chạy đến.

“Thầy sẽ đưa con về, banrion. Con không cần ở lại đây.”

“Meghann sẽ không đi đâu hết,” Simon êm dịu nói. “Để cô ấy lại cho tôi và tôi sẽ tha cho cái mạng thừa thãi của ông. Thậm chí tôi còn làm lơ sự xúc phạm ông đã gây ra qua việc bắt tình nhân của tôi rời bỏ tôi.”

“Ta sẽ không để một con chó cho người chăm sóc,” Alcuin đáp. “Meghann đã bỏ người, cháu trai à, và ta đã đề nghị bảo hộ cô ấy, ta sẽ đề nghị lần nữa. Ta chắc chắn sẽ giúp cô ấy tránh được sự hiện diện đê hèn của người.”

“Cô ấy sẽ không bao giờ rời bỏ tôi nữa đâu. Và tôi còn cho cô ấy cơ hội tự định đoạt. Nói ông ta nghe đi, Meghann – nói em chọn ở lại bên cạnh chủ nhân của em đi.”

Meghann đánh mất nhuệ khí bởi sự tà ác sâu sắc cô nhìn thấy trong đôi mắt màu hung kia; dẫu vậy, cô ngẩng cao đầu. “Tôi chọn được sống tự do – cách xa anh.”

Hai chuyện xảy ra cùng lúc. Alcuin cố níu cô để họ có thể bỏ đi và cô cảm thấy mình đang bay ngược về phía Simon. Hắn vén tóc cô ra sau. Trước khi Alcuin có thể ngăn cản Simon đã cắm những cái răng nanh của hắn vào sâu trong cổ Meghann.

Simon không chỉ cắn cô thôi, hắn xé phăng cổ cô ra. Máu tung tóe khắp nơi. Meghann đã quên khuấy cơn đau tồi tệ, lan tràn khi bị cắn, nhưng nó không là gì nếu so với sự thống khổ khi hắn bắt đầu hút máu từ vết thương.

Cô không thể nói hắn đã hút bao lâu trước khi Alcuin xoay sở kéo hắn ra. Alcuin túm tóc Meghann và ném cô khỏi Simon. Cô tiếp đất bằng đầu gối ngay giữa đại dương.

Cô ngỡ ngợ nghe tiếng Alcuin, “Rời khỏi đây ngay lập tức và để ta cứu Meghann. Ta sẽ từ bỏ cuộc săn đuổi người.”

“Không, ông bác ạ – giờ là lúc kết thúc mâu thuẫn của chúng ta đó.”

Meghann nghe thấy những tiếng đánh nhau chan chát, nhưng cô không thể tập trung được nữa. Cô đang bị những làn sóng buồn nôn tấn công. Cô bắt đầu nôn ọe. Ôi, Chúa ơi – máu từ trái tim Renee đang trào ngược. Meghann chưa bao giờ cảm thấy kinh tởm như thế

trong đời, và cô tiếp tục nôn thốc nôn tháo. Cô nghĩ xương sườn của mình sẽ rạn nứt dưới áp lực. Khi cơn nôn vừa chấm dứt, cô liền uống nước biển mặn chát. Cô phải móc cái vị kia ra khỏi miệng. Một cơn sóng lớn va vào Meghann và cô bị đẩy xa khỏi bờ.

Mình sắp chết chìm hoặc chảy máu đến chết đây? Meghann tự hỏi. Cô nài ép bản thân bơi, và trong tích tắc cô nghĩ mình thật may mắn khi là ma cà rồng. Nếu cô là người thì giờ cô đã chết rồi – Simon gần như đã ngắt đầu cô. Cô có thể thấy da cô đang gàn liền lại. Meghann đưa tay sờ cổ - cô vẫn còn xuất huyết, nhưng không nhiều.

Khi cô trở lại bờ biển, cô xoay sở thả người trong tư thế quỳ gối. Meghann dùng các giác quan để cố tìm Alcuin và Simon – cả hai đều đã biến mất.

Cô nhảy dựng khi nhận ra một bàn tay trên phần cổ bị rạch sâu của cô.

“Đừng sợ, banrion – ta đây.”

Meghann quay đầu nhìn Alcuin. Áo choàng của ông đã mất và cánh tay trái thì bị gãy. Nhưng vết thương nặng nhất là một lỗ lổm chổm trên ngực nằm trên tim 3 inch. Simon hẳn đã sử dụng thanh gổ trôi dạt mình đã dùng với Renee, Meghann nghĩ.

“Simon xuyên cọc qua người thầy ư?”

“Hắn đã cố làm,” Alcuin đáp. “May cho ta là hắn đã nhắm trượt mục tiêu. Nhưng ta không quan trọng...con phải rời khỏi đây ngay tức khắc. Simon thật lòng yêu con đó, banrion. Và sự cự tuyệt của con sẽ dẫn hắn đến bờ vực của sự điên loạn. Tránh xa hắn ngay đi! Con có thể bay không Meghann?”

Meghann thử làm. Cô có thể biến mất trong một phần tư giây trước khi cô tái xuất hiện – toát mồ hôi và thở hồng hộc. “Con không thể,” cô hỗn hển.

Alcuin thở dài nặng nhọc. “Ta đã sợ điều đó. Meghann, tối nay ta sẽ chết.”

“Không,” cô khóc.

“Banrion, ta biết chuyện đó từ lúc Jimmy loạn choạng quay lại nhà con. Simon không thể bị giết – không phải tối nay, không phải dưới tay ta. Đó là lý do ta không cho phép Charles theo ta đến đây.

Tối nay ta đến với hy vọng cứu được con.”

“Vây lẽ ra thầy không nên đến.” Cô khóc ròn. “Con không hiểu. Tại sao –”

“Chỉ có Chúa mới biết hấn đã mạnh lên như thế nào trong 40 năm qua – nhưng giờ hấn đã có một thứ quyền lực khủng khiếp. Ta biết con cũng nhận thấy nó. Như thế vậy là chưa đủ, Simon còn sở hữu hai sức mạnh tàn bạo – ham muốn có được con, và lòng căm ghét không thể hình dung với ta. Chúng cho hấn sức mạnh ta không thể so sánh được.” Alcuin đưa cổ tay ông lên miệng cô. “Uống đi, banrion. Nhận lấy chút sức lực nhỏ nhoi ta có và dùng nó mà bay khỏi chỗ bị nguyền này trước khi hấn tấn công lần nữa.” Alcuin không đếm xỉa sự phản đối của cô. “Ta ra lệnh cho con làm việc với tư cách thầy con! Ta sắp chết và ta sẽ không để kẻ thù tước đoạt luôn mạng sống của con.” Alcuin ôm chặt cô – cô biết đây là hành động thay lời tạm biệt. “Con và Charles phải tiếp tục chiến đấu với Simon sau khi ta đi. Hãy hoàn tất những gì ta còn dang dở, Meghann...hãy giết gã con hoang đó và kết liễu sự tồn tại bản thủ của hấn.”

Rằng Meghann chưa dài ra hết thì Simon đã xuất hiện trở lại. Không giống Alcuin, hấn hầu như không bị thương tổn. Hấn tóm Alcuin trước khi cô có thể uống máu ông, và họ lộn vòng cách xa Meghann, vật nhau.

Simon đá Alcuin, và ông nằm sóng soài trên đất. Simon lôi ra một cái rìu nhỏ nhưng sắc lém khỏi túi da của Renee.

Mình không cần biết Alcuin đã dặn những gì, có lẽ mình có thể giúp thầy. Mình không thể bất lực đứng yên nhìn thầy chết.

Meghann ném đá về phía Simon. Cô ném trúng mục tiêu – một cục đập ngay cổ tay hấn và làm hấn đánh rơi cái rìu. Meghann ráng sức gọi cái rìu bay đến cô, và nó bắt đầu hướng về phía cô, nhưng rồi nó lửng lơ giữa không trung. Simon đã tóm được nó.

Cánh tay Alcuin vẫn còn đủ thời gian để lành lặn và ông lao vào Simon, cố giành giật cái rìu khỏi hấn. Ông xoay trở tóm được nó, và khi ông nhích tay, Simon ngã xuống đất. Ông vung rìu giữa trời trong tư thế chặt đầu Simon.

Simon liếc qua Meghann và cô cảm nhận được sự hiện diện của ma quỷ xâm chiếm cô. Không còn cách nào khác mô tả việc đó – cô

chỉ thấy có gì đó tàn ác bên trong cô. Máu bắt đầu tuôn ra từ mũi và tai cô. Cùng lúc đó, cô cảm thấy một thứ ấm áp cố len lỏi bên trong cô và sự xuất huyết dừng lại. Rồi nó lại bắt đầu –

Meghann bị kẹt trong trận chiến giữa hai cao thủ ma cà rồng.

“Malus Ultor!” cô nghe tiếng Alcuin trù ếm Simon qua làn sương mờ mịt.

“Để cô ấy sống.”

“Có lẽ tôi sẽ làm.” Cô nghe Alcuin nấc lên đau nhói. “Nhưng ông nên thật sự để tâm đến vấn đề của chính ông thì hơn. Đến đây, bác à, ít ra hãy cố chiến đấu. Nếu không, tôi sẽ không thể tận hưởng chiến thắng... Ai mà lại muốn một đôi thủ vô giá trị chứ hả?” Nhiều tiếng thét hơn.

Con xin lỗi, Alcuin, cô cố gắng nói. Con xin lỗi, con không thể giúp được thầy rồi.

Khi Meghann tỉnh dậy lần nữa, bầu trời đã sáng hơn. Simon và Alcuin còn đánh nhau không? Rồi Meghann ngửi thấy mùi khói và mùi không thể nhầm lẫn của da thịt cháy. Cô khẽ quay lại và thấy một cơ thể đang cháy phừng phực trên đá. Ai vậy?

“Em nên biết ơn vì kẻ đó không phải em.”

Ôi, Chúa ơi – Simon đã thắng. Bên trên mùi thịt bị cháy xém, Meghann phát hiện thứ khác tươi mới hơn – máu của chính cô. Meghann đưa hai tay lên mặt – cả hai cổ tay đều bị cắt đứt, và cổ cô toác ra. Hẳn là Simon đã hút máu từ vết cắt sâu hoắm trên cổ cô.

Meghann biết cô nên buồn bã, kinh hãi – nhưng những gì cô cảm thấy là một cảm giác thanh thản đáng tò mò. Có lẽ điều đó có nghĩa là mình sắp chết, cô nghĩ.

Tầm nhìn của cô bị nhòe đi. Đến tận lúc Simon đứng trước mặt cô thì Meghann mới nhìn thấy được nét mặt của hắn. Hắn phe phẩy cái gì trước mắt cô thế kia? Không, không – đó là cái đầu bị cắt rời của Alcuin. Meghann còn không biết cô đang khóc cho đến lúc cô nếm những giọt lệ mặn chát trên môi cô.

“Người Celts cổ xưa có truyền thống cắt đầu kẻ thù đóng lên cửa nhà,” Simon bảo cô. “Trong khi tôi cân nhắc việc đó kĩ hơn, tôi nghĩ là tôi nên tìm một nơi đặc biệt cho báu vật này. Có lẽ là lò sưởi của

tôi chẳng?”

Meghann không thể trả lời. Simon tiếp tục nói chuyện trong khi hắn uống máu từ một mạch máu bên đùi trái của cô sau khi những cái răng nhuốm máu của hắn xé nát lớp vải bông chéo của chiếc quần jeans cô đang mặc.

“Tôi nhớ lần đầu tôi uống máu của em, tình yêu của tôi. Tôi chưa bao giờ nếm dòng máu nào như máu em – tươi trẻ, ngọt ngào, tràn đầy sự sống và nhiệt huyết. Nếu khi đó tôi vẫn chưa yêu em thì có lẽ máu em sẽ làm tôi yêu em.”

“Em đang mấp mé cái chết – nhưng tôi bao dung lắm. Tôi sẽ không để em ở đây, bốc hơi dưới ánh bình minh – chỉ khoảng một giờ nữa thôi. Tôi sẽ để em chia sẻ số kiếp với người bạn tốt của em,” Simon hào hứng nói với cô. Cô nghe tiếng hắn nhặt rìu lên. Meghann mệt đến mức không đủ sức sợ. Cái rìu đang đưa phía trên cô, và cô nghĩ ngợi mông lung, lưỡi thép mới đẹp làm sao dưới ánh trăng phản chiếu trên nó.

Meghann quay lại hiện thực với cơn đau mới nơi vết thương ngoác miệng ở cổ cô khi Simon bắt đầu siết.

“Mẹ kiếp, Meghann!” Simon kêu lên khi hắn bóp cổ cô. “Trong bốn trăm năm, tôi chưa bao giờ chùn tay giết người – ngoại trừ em! Tại sao em không thừa nhận là em yêu tôi? Tại sao?”

Meghann nghĩ hắn đang thực hiện việc giết cô một cách khá chu toàn vì cô không thể thở và giọng hắn lúng túng trong tai cô. Nhưng rồi hắn thả cô ra. Trước khi cô có thể phản ứng, hắn đặt tay lên mái tóc cô và đưa miệng cô lên cổ hắn. Meghann đói máu đến nỗi cô bắt đầu uống ngay giây phút môi cô chạm vào thịt hắn. Cô chưa từng cần máu đến thế. Mình không muốn chết, Meghann nghĩ – cùng cái cách cô đã làm trong nhiều năm trước khi Simon biến đổi cô. Máu của hắn chữa lành cô – nhãn quan của cô rõ ràng hơn và cô trở nên minh mẫn. Nhưng uống máu Simon đã mài bén mối dây liên kết giữa họ - Meghann cố chống lại sự gần gũi cô đang cảm thấy với hắn.

Simon đột ngột đẩy cô ra.

Họ chỉ nhìn nhau chằm chằm một hồi lâu. Hắn không thể xuống tay giết mình, Meghann ngỡ ngàng nghĩ. Chắc rồi, lẽ ra hắn đã làm thế. Từ quan điểm của hắn, đây sẽ là một thắng lợi hoàn mỹ – tiêu

diệt cô sau khi đã buộc cô chứng kiến cái chết của người cô chọn làm thầy mình. Nhưng hắn đã không thể chặt đầu cô. Việc đó không làm Meghann cảm thấy bớt lo lắng. Thậm chí nếu hắn không thể giết cô, hắn cũng không tỏ ra băn khoăn trong việc làm cô bị tổn thương. Vậy hắn sẽ làm gì nếu cô tiếp tục chống đối hắn? Hắn với tay vuốt ve mặt cô, và cô rụt đi. Hắn cục cằn níu vai cô và bắt đầu lắc cô.

“Đừng chống trả nữa!” Simon rống lên. Meghann nghĩ màng nhĩ của cô có lẽ sẽ bị thủng nếu cô còn là người. Cô chưa bao giờ thấy một Simon như thế này – bất chấp hắn đang giận hay đang say máu thì hắn không bao giờ mất kiểm soát. Alcuin đã đúng khi nói tình yêu sẽ khiến Simon trở nên nguy hiểm ra sao.

“Tại sao em cự tuyệt tôi?” Hắn la lối.

Một kế hoạch đánh bại Simon lóe qua tâm trí cô. Meghann biết một cuộc công kích trực diện sẽ không có mấy may cơ hội, nhưng cô nghĩ cô có thể lừa được Simon. Vấn đề duy nhất là có sẽ dây dưa với Simon lần nữa – Simon có lẽ không khoan tay chịu làm kẻ bị lừa.

“Ngừng...ngừng lắc tôi đi! Tại sao tôi không nên cự tuyệt anh cơ chứ?”

Trước khi cô có thể nói tiếp, Simon thả cô ra. Meghann gần như ngã vào tử thi đang cháy của Alcuin.

“Tại sao em không nên cự tuyệt tôi à?” hắn ngờ vực lặp lại “Tôi đã ban cho em sự sống!”

“Anh tước đoạt sự sống của tôi thì có!” cô tru tréo, giữ một con mắt cảnh giác lên bầu trời đang hửng sáng. “Anh không phải Chúa Trời, anh là đồ tâm thần! Anh không ban cho tôi sự sống – anh cướp nó đi và đẩy tôi vào địa ngục trần gian!” Meghann đang đi đúng hướng. Nếu cô quy hàng quá nhanh thì Simon không đời nào chịu tin cô. Mặt khác, nếu cô đẩy hắn ra quá xa, không thể nói trước hắn sẽ làm gì.

Simon lượn vòng quanh cô và ác ý dùng một thanh củi dài thúc vào thân xác Alcuin. Đốm lửa văng tung tóe. “Lão tu sĩ khoa trương này đã xuyên tạc tầm nhìn của em về sự bất tử. Làm sao em có thể gọi món quà tôi ban tặng em là ‘địa ngục’? Em sẽ sống mãi mãi – và em có tuổi trẻ vĩnh hằng.”

Meghann giật thanh củi khỏi hắn. “Anh đã sát hại một vị

thánh,” cô rít. “Anh còn gia tăng tội ác của mình bằng cách mạo phạm thân thể ông ấy ư? Giờ tránh ra – tôi sẽ cầu nguyện cho ông ấy.” Cô lườm Simon, lặng lẽ thách thức hấn ngăn cô lại, nhưng hấn đứng lui về sau và quan sát.

Meghann cúi đầu và cầu nguyện cho người bảo trợ đã qua đời của mình. Cô nói lời cầu nguyện cho người chết như cô đã được các bà xơ dạy hồi còn bé - Alcuin đã là một linh mục, cô nghĩ ông sẽ cảm kích một lời cầu nguyện Cơ đốc.

“Đức Cha toàn năng,” cô bắt đầu, “Chúa vĩnh hằng, hãy nghe lời con cầu xin cho con trai ngài, Alcuin, người vừa được ngài gọi quay về bên cạnh người. Cầu cho ông được soi sáng, hạnh phúc và thanh thản. Hãy để ông an toàn vượt qua những cánh cổng của cái chết, và sống mãi mãi với những vị thánh của ngài trong ánh sáng ngài đã hứa với Abraham và những hậu duệ của ông bởi đức tin. Che chở ông khỏi mọi thương tổn, và vào ngày phán xét và tưởng thưởng, xin nâng ông lên cùng tất cả các thánh của ngài. Xóa bỏ những tội lỗi của ông và ban cho ông cuộc sống trường tồn trong vương quốc của ngài. Chúng con khẩn cầu Chúa chủ nhân chúng con – Amen.”

Cô tháo bỏ thập giá Celtic khỏi thắt lưng, hôn nó, và ném nó vào giàn thiêu. “Hãy yên nghỉ, bạn của con.”

Meghann kêu lên – cô cảm thấy đau đớn hơn. Nó ở trong xương cô – gần như là một cảm giác ngứa nhoi nhói sẽ biến thành sự đau đớn sau đó.

“Mặt trời lên rồi,” Simon bảo cô. “Tốt hơn nên hoàn tất lễ cầu siêu – trừ khi em muốn bài kinh đó được đọc trên chính thân xác em.” Cô chưa bao giờ ở ngoài với Simon lúc gần đến bình minh như thế này. Một phần ma thuật của hấn đã biến mất – hấn hoàn toàn trắng nhợt, gần giống hồn ma. Người tình đẹp trai của tôi biến đâu mất rồi? cô mĩa mai nghĩ. Bộ dạng của cô cũng không khá hơn gì mấy. Thời gian của chúng ta đã cạn. Ma cà rồng là gì? Bất khả chiến bại vào ban đêm, và rồi mặt trời biến chúng ta thành những kẻ yếu đuối. Giờ con người có thể thức dậy, sống và yêu trong khi chúng ta tất tả chạy khỏi mặt trời.

“Vì Chúa, cô bé. Sao lại ai oán vì Mặt trời chứ? Hay em muốn những thứ đi cùng nó – sự suy yếu vì tuổi già, cơ thể hỏng hóc, hay có lẽ là một kết thúc âu sầu trong viện dưỡng lão chẳng?”

Bầu trời sáng dần, và Meghann la lên. Simon lảo đảo bên trên Meghann – bình minh đang đến cũng đang làm hấn tê liệt.

Không một lời, hấn tóm lấy cô và cô cảm nhận được gió cuộn lên giống như mọi lần cô di chuyển cùng hấn. Mặt trời bắt đầu xuất hiện trên đường chân trời cùng thời điểm họ biến mất.

Chương

1 tháng 5, 1998 – Beltane

Meghann quan sát mặt trời lặn trên đại dương – nó thật đẹp, ánh sáng trên mặt nước nhạt dần, và bầu trời chuyển sang hồng sẫm rồi màu tím.

“Xin lỗi tôi đến trễ.” Meghann quay lại và nghĩ cô đang nhìn đăm đăm hình ảnh trong gương của cô – cho đến khi cô thấy cặp mắt màu tím biếc.

“Isabelle?” cô thì thầm. Hẳn là Isabelle, và cô ta trông có vẻ hoàn toàn xa cách. Vẻ đượm buồn không còn trong mắt cô ta - ở nơi đó giờ là một sự bình yên rục rờ và niềm vui. Mái tóc đẹp đẽ thắt ruy-băng vàng đậm và những hạt ngọc trai đính bên trên, và cô ta đang mặc một chiếc váy viền vàng quyến rũ. Không cần được bảo, Meghann biết đó là chiếc váy cô ta đã mặc khi cưới Roger.

“Tôi xin lỗi vì đã đến trễ, Meghann. Tôi muốn giúp cô từ lâu rồi. Hãy gọi cho tôi nếu cô cần tôi giúp nhé.” Isabelle biến mất khi Meghann hét lên, “Không, đợi đã! Làm ơn đừng đi. Tôi có nhiều điều muốn hỏi – ”

“Để lúc khác, banrion à.” Meghann nhìn thấy một người đàn ông mặc áo chùng đen của mục sư bên cạnh cô. Ông ta rất giản dị, với tóc nâu thưa thớt, nhưng mắt ông...

“Alcuin!” cô mỉm cười. “Thầy trông rất tuyệt.” Rồi cô rầu rĩ. “Con rất tiếc Simon đã giết thầy.”

“Chuyện đó không quan trọng. Meghann à, còn rất ít thời gian, vậy nên hãy lắng nghe ta kỹ lưỡng và đừng ngắt lời. Đừng chiến đấu với Simon bằng những vũ khí của hắn – hãy dùng thứ duy nhất con có bên mình.”

“Đó là gì?” cô hỏi.

“Tình yêu. Nhưng hứa với thầy con sẽ cẩn thận.”

“Cẩn thận ư?”

Alcuin đột ngột ngược lên – bãi biển đã hoàn toàn bị sương xám

che phủ.

“Bay đi, Meghann!” ông ra lệnh, nỗi sợ biểu hiện trong giọng nói của ông. “Linh hồn con giờ đã được tự do...đến với Charles đi.”

Meghann tập trung, rồi tìm thấy mình trong thế giới thanh bình của Thượng lộ. Cô có thể thấy sợi dây bạc ánh hồng đang kết nối linh hồn vào thân xác cô. Giờ đây tất cả những gì cô phải làm là tưởng tượng ra ngôi nhà và người bạn thân thiết của mình...gọi anh đến với cô.

Với sự đột ngột bệnh hoạn, cô cảm thấy mình rơi tồm xuống “Không!” cô gào thét giữa làn sương kinh hoàng. Cô tuyệt vọng chiến đấu để kéo mình ra khỏi cái nơi mà quỷ mà cô không có chút quyền năng nào này...

Thứ ấy đang ở giữa màn sương, tiền gần đến cô. Cô đánh hơi được hai bàn tay lạnh giá đang chìa ra, muốn chiếm hữu cô. Mình không thể để nó chạm vào mình được. Nếu nó chạm vào mình nó sẽ mang mình đi. Sự hiện diện ma quỷ có ở khắp nơi, lớn vờn quanh con môi của chúng. Meghann vẫn đứng vững, sợ hãi di chuyển hai tay đủ để tạo một vòng tròn bảo vệ. Cô nín thở nhưng có thể nghe thấy răng cô đang va nhau cầm cập...

“Aufuge a ea,” một giọng ra lệnh cụt lủn, và cô cảm nhận được lũ yêu ma miễn cưỡng lui đi.

“Để tôi giúp em,” cũng giọng nói đó bảo cô, và kéo cô lại gần.

“Đừng để nó có được tôi,” cô khóc, mắt cô vẫn nhắm. “Suýt – tôi sẽ không bao giờ để bất cứ thứ gì làm đau em.” Hai mắt Meghann mở trừng. Simon Baldevar đang ôm cô, vồ về cô theo cách hấn vẫn làm sau hàng ngàn cơn ác mộng.

“Đừng chạm vào người tôi!” cô la lên. “Tôi ghét anh!” cô cố gắng đẩy hấn ra, nhưng hấn ôm cô chặt hơn và cô cảm nhận được môi hấn trên tóc mình.

Meghann đã quá mệt và đau lòng đến nỗi không thể phản kháng được nhiều. Cô vẫn run rẩy bởi cơn ác mộng, cộng thêm cô sợ hãi quá nhiều thứ trong thế giới này. Con quái vật này sẽ làm gì khi hấn ở riêng với cô, không một cơ hội kêu gọi giúp đỡ hay bỏ trốn? Chắc chắn cô không đánh lại hấn – hãy nhìn những gì hấn đã làm với Alcuin, không một ma cà rồng nào có thể gây thương tổn cho hấn.

Cô còn có nhiều cơ hội sống sót dưới ánh mặt trời hơn là đả thương chủ nhân cũ của cô.

“Chủ nhân hiện tại, cô nhóc.” Giọng hấn không giấu vẻ quở trách. Hấn làm gì nãy giờ? Tại sao hấn lại vỗ về cô? “Đừng bần khoăn nữa và chấp nhận thứ tôi đã ban cho em.”

Tại sao hấn có khả năng làm như thế với cô? Tại sao sự run rẩy chấm dứt và rồi được thay bằng một cảm giác khỏe khoắn chỉ đơn giản vì hấn đã vuốt tóc cô và ôm cô thật chặt? Alcuin đã cảnh báo cô không được ở riêng với hấn, nhưng cô không thể tin hấn có ảnh hưởng tới cô đến vậy. Nghĩ đến việc cô có thể chứng kiến những hành động tàn bạo của hấn, chính mình phải chịu một vài điều trong số đó, và rồi vẫn cảm thấy được chở che khi hấn muốn cô như thế.Ồ, tại sao không để hấn ôm cô nhỉ? Cứ để Simon sẽ ôm ấp hay hành hạ cô miễn sao hấn hài lòng – cô chẳng được lợi lộc gì từ việc thoái thác và đòi chịu đau đớn.

“Đừng bảo với tôi là cuối cùng em đã học được chút lý lẽ.” Câu nói mang ý chọc tức, nhưng giọng hấn vẫn dễ chịu.

“Hãy cho tôi biết.” Cô chống tay lên ngực hấn và nép người sát hấn hơn nữa – nhớ lại kế hoạch từ tối qua của cô.

“Em muốn biết gì?”

“Anh có giết tôi không?”

Simon cười nhẹ. “Những việc là của tôi có phải là của kẻ nào đó quyết tâm giết chóc không, Meghann? Mặc dù em đúng là thúc ép tôi – nhất là khi em hứa hẹn hiến dâng cho một con người yếu ớt hay khóc thương cho lão giáo sĩ mộ đạo kia đồng thời khẩn cầu tôi chết đi – tôi nghĩ em sẽ nhớ những gì tôi đã nói với em đêm qua. Tất cả những điều tôi làm là để đe dọa em, cô nhóc. Với thái độ hờn hĩnh của em, tôi cho đó là sự đáp trả tương xứng cho những điều khó chịu giữa chúng ta.”

“Nếu đó là những gì anh muốn, vậy tại sao anh gần như đã chặt đầu tôi tối qua?”

“Như tôi đã nói, đôi khi viễn cảnh giết em rất cám dỗ.” Simon nâng cằm cô lên, trao cô nụ cười độc địa. “Nhưng nó không cám dỗ bằng việc nhìn thấy em một lần nữa chấp nhận tôi là chủ nhân của em.”

Meghann tái mặt và hấn lại cười. “Không, cô bé – lần này không có đau đớn gì cả. Tôi đã học được rằng sự hành hạ về mặt thể xác chỉ khiến em càng thêm bướng bỉnh. Tôi có thể nghĩ ra những cách hay hơn để biến em thành của tôi lần nữa.”

Simon luôn tay vào da đầu cô và xoa xoa tóc cô. Nếu cô là một con mèo thì cô đã rùng mình rồi – việc này rất thư giãn. “Anh có phương pháp lạ lùng để vào vai người đàn ông tán tỉnh tha thiết, Ngài Baldevar ạ. Hầu hết đàn ông không cố ve vãn phụ nữ bằng cách suýt chặt đầu họ hay gây xuất huyết.”

“Những vết thương tối qua em chịu là cần thiết.”

Cô ngược lên nhìn hấn. “Cần thiết?”

Hấn cười ranh mãnh. “Một là, em cần phải hiểu ai là chủ của em – một bài học em luôn khó tiếp thu. Và sau đó là vấn đề về gã tu sĩ đáng ghét của em. Không bao giờ được đánh giá thấp đối thủ. Lão từng là một đối trọng xứng tầm, nhưng tôi biết sự tử tế của lão sẽ làm hại lão. Lão không thể tập trung toàn bộ sức lực để đánh bại tôi khi mà vẫn lo lắng cho số mệnh của em. Lẽ ra lão đã có thể chém đầu tôi nếu lão không bị phân tâm khi thấy em bắt đầu chảy máu.”

“Vậy là anh sẽ để mặc tôi chết để cứu lấy cái mạng quý báu của anh.”

“Tất nhiên không phải – em chẳng gặp nguy hiểm đến tính mạng gì cả. Tôi biết lão ta sẽ cứu em, và rồi tôi đã có cơ hội phản đòn.”

Meghann biết Alcuin không đổ lỗi cho cô dưới bất kì hình thức nào vì cái chết của ông – nếu không, ông đã không đến với cô, đưa ra lời khuyên sau chót. Nhưng ý ông là gì khi nói tình yêu là vũ khí của cô để chống lại Simon? Có phải ông ngụ ý những điều cô đã nghĩ tối qua trên bãi biển không? Cô đã thấy Simon mất kiểm soát chỉ duy nhất một lần trong mối quan hệ của họ - rõ ràng, cô mang một ý nghĩa nào đó với hấn.

Cô có nên tận dụng lợi thế của mình và cô kiểm lại lòng tin của hấn không?

“Để có lại lòng tin của tôi, em sẽ phải hoàn toàn chấp nhận tôi.” Simon nhả nhổ cười – để cô biết những ý nghĩ của cô trở nên rõ ràng với hấn hơn bao giờ hết. “Và nếu em làm thế, em sẽ không còn ý muốn giúp kẻ thù của tôi hay rời khỏi tôi nữa, phải thế không?” Hấn

đùa bỡn tóc cô.

Cô sẽ vui hơn nếu hẳn nổi điên lên vì những ý nghĩ của cô. Sự hài hước nhẹ nhàng này cho thấy hẳn không xem cô là mối đe dọa. Chà, nếu đằng nào hẳn cũng đọc được ý nghĩ của cô thì...

Cô nhìn trừng trừng vào đôi mắt màu hổ phách của hẳn – đôi mắt quá đẹp bất chấp linh hồn sa đọa ẩn sau chúng. “Ngài Baldevar, tôi sẽ không bao giờ chấp nhận ngài hay sự tồn tại đáng nguyên rủa cứ tiếp diễn của ngài đâu. Tôi có ý muốn thấy ngài chết – như đáng ra phải thế bốn mươi năm trước.”

Hẳn nhẹ nhàng hôn lên môi cô, rồi áp đầu cô trở lại sát tim hẳn. “Tôi ước gì mọi địch thủ tôi từng đối đầu cũng đều xinh đẹp và nói chuyện với âm điệu mật ngọt này.”

Mẹ kiếp hẳn! Simon đã đúng về giọng nói của cô – cô bị sao thế này? Cô gần như đang tán tỉnh hẳn. Chúng ta sẽ xem liệu tình yêu dành cho tôi có thể hủy diệt anh hay không, cô thầm nghĩ. Tôi sẽ xuyên cọc qua tim anh ngay khi anh sơ hở nằm trước mặt tôi. Nhưng cô đang bắt đầu thắc mắc liệu tình yêu (hay có lẽ ham muốn) có phải là mồ chôn của cả cô nữa hay không.

Cô kinh tởm bản thân mình. Cô muốn tin rằng cô chỉ đang giả vờ khéo léo, nhưng cô thích bàn tay hẳn trên người cô. Sao cô lại muốn hẳn vuốt ve cô chứ...khi mà đôi tay đó đã sát hại một vị thánh?

“Hành động này không liên quan đến hành động khác. Và có lẽ em sẽ cảm ơn người thầy cao quý của em cho sự hoảng sợ tối nay.”

Meghann quay đầu và trừng mắt. “Những cơn ác mộng của tôi không phải do lỗi Alcuin.”

“Đó không phải ác mộng, và em biết điều đó. Nói tôi biết bao nhiêu lần dạng thức này xâm nhập em từ khi ông bác ngu ngốc của tôi cho phép em dòm ngó tương lai của tôi vậy.”

Cô rùng mình, nhớ lại con quái vậy vô danh, đáng sợ luôn quấy rầy những giấc mơ của cô, làm cô sợ không dám du hành lên miền tâm linh. Thậm chí tối qua, khi cô đến chỗ Jimmy, cô cảm nhận được bàn tay lạnh lẽo, tham lam choãi ra tìm cô.

Simon kéo cô lại gần lần nữa. “Đừng sợ, cô bé. Nó sẽ vâng lệnh tôi, nó không cố làm em đau nữa đâu. Em cáo buộc tôi với mọi trò

dối trá, nhưng tôi không phải là người đánh liều mạng sống và tâm trí của em bằng cách để em liên kết với những thứ em không có khả năng khống chế.”

“Đừng bóp méo sự thật!” cô khóc. “Alcuin đã không đánh liều gì cả...thầy luôn ở đó nếu có gì đó không ổn. Chỉ đơn giản là thầy tin tưởng năng lực của tôi, năng lực tự chăm sóc bản thân của tôi.”

Simon mĩa mai liếc cô. “Vậy là em có thể tự chăm lo bản thân, phải không người tình xinh đẹp nhỏ bé? Nói thử xem ai vừa cứu em thoát khỏi móng vuốt của một thứ đáng lẽ em không nên ở gần.”

Không sẵn lòng thừa nhận hẳn nói đúng, cô bùng nổ. “Tôi sẽ không cần sự bảo vệ nếu anh từng dạy tôi gì đó. Ít nhất Alcuin đã dạy tôi phát triển những khả năng của tôi, điều mà anh không thêm làm. Tôi không muốn được giải cứu như một thiếu nữ yếu đuối trong tiểu thuyết lãng mạn. Anh nói Renee không có nghĩa lý gì với anh, nhưng anh cho cô ta nhiều hơn những gì anh cho tôi. Anh dạy dỗ cô ta, sao tôi không được? Tại sao anh chưa từng dạy tôi, cho tôi quyền năng như cô ta chứ?”

“Cô bé quý giá ơi, Renee không có quyền năng thật sự - mặc dù cô ta chắc chắn là mình có. Cô ta may mắn đã bị em giết - không thì tôi cũng ra tay hủy diệt cô ta vì dám gọi ra những thứ cô ta không thể điều khiển. Bất cứ điều gì tôi từng dạy cô ta đều đi kèm nguy cơ tiềm ẩn của cái chết.” Simon vuốt má cô. “Em nghĩ tôi sẽ đánh cược sự an toàn của em theo cách đó à? Tôi yêu em nhiều đến nỗi không thể đặt em vào những sinh vật dưới quyền chi phối của tôi. Phải, em yêu, em có những năng khiếu - và tôi sẽ giúp em phát triển chúng. Nhưng tránh xa Lemegeton ra - chúng không dành cho em.”

“Tôi không ham gì lại gần chúng,” cô bảo hẳn. “Chúng tôi chỉ cố gắng tìm ra anh.”

Simon nâng cằm cô lên. Rồi hẳn thì thầm, “Sao bọn em lại muốn tìm ra tôi?”

“Để tiêu diệt anh,” cô nói huých toẹt.

Simon cười, cuộn những sợi tóc đỏ của cô quanh cổ tay hẳn. Rồi hẳn dùng tóc cô để kéo cô lại gần với một cái xoắn cổ tay ác ý. Meghann nén tiếng kêu.

“Em không thể tiêu diệt tôi, Meghann à. Lão linh mục hẳn phải

biết lão chẳng có lấy một câu thân chú nào trội hơn tôi. Và lão ta chắc chắn không nên đưa em, một ma cà rồng non nớt và một nữ phù thủy tập sự, vào cái thế giới ấy trong một nỗ lực thảm hại để giết tôi.”

Meghann ghét phải hỏi kẻ thù của mình bất kì điều gì, nhưng hẳn là người duy nhất có thể trả lời câu hỏi của cô. “Hãy nói với tôi về...về con quỷ đó. Nó có phải một phần trong tương lai của tôi không?”

“Tương lai của chúng ta, cưng à.” Simon dành cho cô cái nhìn hài hước, rồi nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt cô. “Tôi sẽ không trêu em, em yêu. Đến đây – tôi sẽ chứng minh cho em thấy mấy con tiểu quỷ của tôi không thể làm phiền em nữa.” Hẳn rời khỏi giường và quấn chiếc áo choàng đen mà cô còn nhớ rõ. Rồi hẳn đưa cô chiếc váy màu ngà cô đã mặc vào đêm hẳn biến đổi cô.

Cô lia bàn tay trên nền xa-tanh và đường viền, nhớ lại tối đó. Alcuin nói sẽ không có gì thay đổi nếu mình nói với Simon tối đó mình muốn chết – dù sao hẳn cũng sẽ biến đổi mình. Nhưng mình nghĩ thầy đã sai về chuyện đó. Simon biến mình thành ma cà rồng là bởi vì...

Bởi vì chúng ta yêu nhau. Cô ngẩng lên khi Simon hoàn tất suy nghĩ đó.

“Không,” cô nói to, giọng cô mỏng và yếu. “Anh chưa bao giờ yêu tôi, chưa bao giờ yêu bất cứ ai...”

“Meghann.” Hẳn nhỏ nhẹ gọi tên cô, và quỳ xuống trước mặt cô. Cô điếng người bởi cái cách mắt hẳn mềm đi.

Em tin rằng đôi mắt tôi từng mềm đi cho ai đó không phải em hay sao, em yêu?

Xin đừng tốt với tôi, Meghann tự nhủ. Đừng nhìn tôi kiêu đó, đừng làm tôi nhớ đến giữa chúng ta đã từng có những lúc hòa hợp, những lúc tôi thật sự nghĩ là tôi đã yêu anh...

Simon đưa tay lên mặt cô, kéo cô lại gần hẳn.

Hoàn toàn phớt lờ giọng nói đã kêu gào cô thụt lui, Meghann nhắm mắt và cho phép hẳn hôn cô.

Nó thật ngọt ngào, cô nghĩ, khi hẳn hôn cô rất âu yếm nhưng

cũng rất tỉ mỉ.

Cô quên bằng làm sao hẳn có thể hôn cô nhẹ đến nỗi cô hầu như không cảm nhận được cái chạm của hẳn trong lúc vẫn tạo cho cô cảm giác bị hẳn sở hữu hoàn toàn...

Trong một lúc cô gần như đã quên những cảm xúc cay đắng đối với sinh vật này và luồn tay vào tóc hẳn, kéo hẳn sát vào.

Simon chấm dứt nụ hôn của họ và ôn tồn nói với cô, “Chưa đâu, em yêu.” Hẳn trượt váy cô qua đầu và kéo cô khỏi giường. “Đến đây.”

Hẳn hộ tống cô ra khỏi phòng. Nóng lòng muốn quên đi điều cô vừa làm với con quỷ này, Meghann liếc quanh ngôi nhà tối om. Nó được bày biện trang nhã, như mọi căn nhà của Simon. Nhưng có một cảm giác tiêu điều mãnh liệt ở nơi này. “Không còn ai ở đây sao?”

“Không ai cả, cưng ạ. Không người hầu, không ai ngoại trừ em và tôi. Tôi không muốn bất cứ ai can thiệp vào khoảng thời gian ở cùng em.”

Hẳn dẫn cô xuyên qua phòng khách lớn, thoáng đãng và mở một dãy cửa kiểu Pháp hướng ra một hàng hiên lát gạch. Cô kiểm tra khu vực có rừng cây rậm rạp.

“Chúng ta đang ở đâu? Chúng ta đi đâu vậy?”

Simon che ngón tay lên môi cô, và chìa cánh tay cho cô. Họ đi qua khu rừng, mặt trăng đầy đặn chiếu sáng con đường. Meghann bó váy quanh cánh tay để chúng không bám đất cát.

Cô thấy ý nghĩ của mình đi lang thang, mộng tưởng nụ hôn sắp tới hẳn dành cho cô sẽ như thế nào, ở nơi tĩnh mịch mê ly này. Lạy Chúa Giê-su! Cô lắc đầu xua tan giấc mộng ban ngày không được chào đón kia. Tại sao cô lại muốn quỷ xa-tăng ôm ấp cô? Tại sao cô ép buộc mình mới nhớ được Jimmy? Tại sao quá khứ bốn mươi năm qua giờ phảng phất như một giấc mộng xa xăm, không rõ ràng? Cái thứ này nắm giữ cô đến mức nào? Tại sao, sau chừng đó thời gian và chừng đó những việc cô đã chứng kiến, Simon Baldevar vẫn là người đàn ông quyến rũ nhất cô từng biết? Nếu Simon đón được dòng suy nghĩ đang trôi nổi của cô thì hẳn đang cư xử với sự kiềm chế vì hẳn không nói gì mà chỉ làm lui bước đi.

Họ đi đến một khoảng đất trống với một phòng bằng đá. Bên trong, Meghann nhìn thấy nóc vòm là kính, cho phép ánh trăng tỏa sáng một cái chái nhà nhỏ.

Nhưng đây không phải cái chái bình thường – cô có thể cảm nhận một sức mạnh lớn lao ở đây. “Nơi này là thánh thất của anh,” cô thì thầm, đón lấy những quyển sách phù thủy được xếp trên một bức tường của căn phòng hình tròn, những con dấu khắc họa dấu chỉ của Solomon dán đầy trên đó, và chiếc bàn gỗ cây tuyết tùng ở giữa phòng có một tấm vải đỏ che bên trên.

Cô chạm vào một trong những con dấu, hay cái triện. Nó có hình tròn, tạc từ gỗ. Meghann nhớ đã đọc ở đâu đó rằng John Dee chủ trương dùng “gỗ ngọt” trong phép thuật Enochian. Cái triện này có Ngôi sao David trên đầu, với một bàn tay che kín được khắc ngay giữa. Bàn tay chỉ vào một cụm từ trong tiếng Hebrew. Cô có thể giải mã đủ để hiểu nó hứa hẹn sự bảo trợ của toàn thể ma quỷ. Con dấu được tạc một cách phi thường – với sự thận trọng và cẩn mẫn tuyệt vời.

“Cảm ơn, em yêu.”

Cô đưa tay lên một cái thu hút cô, và cảm thấy đầu ngón tay ngứa ngáy. Cô cảnh giác liếm ngón tay. Tất nhiên – Simon đã nhúng nó trong máu người. Cô nhận ra rất nhiều cái dấu hiệu – Alcuin đã sử dụng chúng, và chỉ cô thấy lợi ích của chúng. Nhưng vài con dấu – chúng khiến cô rùng mình khi cô ngắm chúng.

Simon chú ý đến vẻ e dè của cô liền bảo, “Một vài con dấu trong số này gợi lên những sinh vật em nên tránh.” Simon bế cô lên và đặt cô trước bệ thờ. “Bản năng trong em đã rút trúng dấu hiệu tôi muốn cho em xem. Giờ tập trung vào con dấu này và lắng nghe lời tôi.”

Cô tập trung vào bàn tay đang xò ra, và rồi hồn cô lìa khỏi xác. Cô không lo lắng – cô vẫn cảm nhận được Simon đang vịn cô, giữ cho cô không bay lang thang.

Giờ cô đang ở Hắc đạo. Khi cô căng thẳng, cô nghe thấy tiếng Simon bảo ban, “Bình tĩnh, cô bé. Chúng sẽ không chạm đến em – chỉ cần nói cho tôi biết điều em thấy.”

Meghann nhìn thấy một căn phòng rất tối, và – Jimmy! Anh cần cô giúp, cô chạy đến ôm anh...

Cô thấy mình quay lại thánh thất của Simon ngay lập tức. Hấn trừng mắt nhìn xuống cô. “Em không cần lo lắng gì cả, em yêu. Những đày tớ của tôi sẽ tấn công người tình của em...không phải em.”

“Để anh ấy yên!” cô khóc.

“Để yên cho gã mà em đã hứa yêu và biến đổi hẳn sao?”

“Việc tôi hứa với Jimmy không liên quan gì đến anh...tôi yêu anh ấy.”

Cô nghĩ hẳn sẽ đánh cô, nổi cơn thịnh nộ vì cô đã nói thế, nhưng thay vào đó hẳn mỉm cười chua chát. “Em thương hại hẳn, cô bé à, và em thích ở cùng một gã em có thể lấn át. Hấn ta không trách cứ em có xu hướng đó à?”

Meghann trắng bệch vì sự xúc phạm. “Anh ấy đã buồn vì không thể hiểu tại sao tôi không biến đổi anh ấy. Nhưng anh nên biết sau đó anh ấy đã nói yêu tôi và tôi nói tôi yêu anh ấy! Tôi yêu anh ấy... không phải anh!” Mối Simon mím lại, nhưng trước khi hẳn có thể trả lời cô đã công kích. “Và tại sao anh cần quan tâm liệu tôi có yêu anh hay không chứ? Anh không bao giờ yêu tôi mà!”

“Em đang nói chuyện ngu xuẩn gì vậy? Tôi yêu em đủ để biến đổi em.”

“Chỉ là vì tôi làm anh nhớ đến Isabelle.”

Trong một giây, cô thấy được sự kinh ngạc hoàn toàn trên mặt hẳn. Rồi hẳn mỉm cười khinh khỉnh. “Có lẽ em đã trưởng thành, cô bé. Tôi không thể đọc hết những suy nghĩ của em như tôi đã từng làm. Suốt quãng thời gian này tôi nghĩ đó là do Renee...tôi không biết người vợ đã qua đời của tôi đã làm em ghen.”

Cơn giận dày vò cô đến mức cô không thể nói nên lời trong vài giây, rồi cô tập trung ý nghĩ. “Tôi không ghen với cô ấy...tôi buồn cho cô ấy, tất cả những chuyện xấu xa anh đã gây ra cho người phụ nữ đáng thương đó. Và tôi giận vì anh đã ném tôi vào địa ngục khi trở thành ma cà rồng chỉ vì tôi giống ai đó đã chết bốn trăm năm trước! Anh yêu Isabelle và căm ghét cô ấy vì đã hắt hủi anh – vậy là anh nghĩ anh có thể tái hiện mối quan hệ rối rắm đó với tôi!”

“Làm thế quái nào em lại thuyết phục được bản thân là em

không yêu tôi vậy? Meghann, nếu em không yêu tôi, vậy thì tại sao em lại đau khổ khi nghĩ rằng tôi không yêu em...rằng tôi chỉ nhìn thấy hình bóng người vợ đã chết của mình qua em?"

Việc đó làm cô chơi với. Thứ quái vật ác độc này không thể nói đúng, cô nghĩ. Mình buồn vì những chuyện đã xảy ra với Isabelle, không phải bởi vì mình không thật sự có ý nghĩa gì với hẳn. Nhưng quỷ tha ma bắt hẳn! Mình đã đau đớn kể từ lần đầu Alcuin kể mình nghe. Nghĩ đến việc mình không hề đặc biệt làm mình buốt nhói. Mình có muốn hẳn yêu mình, nhìn mình không? Cô không thể tin được khi nước mắt rơi lã chã trên mặt.

Simon ngồi xuống bệ thờ và đặt cô lên đùi hẳn. Cô chống cự mạnh mẽ hơn bao giờ hết, la hét và cắn xé. Tất cả những gì hẳn làm là ôm cô chặt hơn.

"Không đúng, không, không, không..." Cô thốn thức rạn vỡ.

"Phải rồi, Meghann...cô bé ngọt ngào của tôi. Tiếp đi, la và khóc đi. Tại sao em nghĩ tôi không thể giết em? Chúng ta yêu nhau."

Meghann lắc đầu giận dữ. "Không, tôi không yêu anh." Cô chống đối, mọi suy nghĩ lừa dối hẳn đều trôi vào quên lãng. "Tôi sẽ không yêu một người xấu xa như vậy...tôi sẽ không. Và anh không yêu tôi; tôi không là gì với anh hết, không gì ngoài một hình bóng của người phụ nữ chết từ lâu căm ghét anh..." Cô không thể tiếp tục, cô không ở trong tình trạng điên cuồng này kể từ lúc phát hiện cha cô đã qua đời. Chuyện này giải thích tại sao hẳn sẽ không giết mình...không nổi đau thể xác nào có thể đánh một đòn đau điếng bằng việc nhận ra mình vẫn còn yêu hẳn. Mình bị sao vậy? Làm ơn, cô cầu xin ai đó có thể lắng nghe, đừng để điều này là sự thật...Đừng để tôi yêu con quái vật đáng tởm này. Dục vọng – có thể hiểu được. Nhưng tình yêu ư? Không thể như thế.

Simon hôn cô mãnh liệt, ngăn những giọt nước mắt của cô. Không, cô nghĩ, tuyệt vọng phản kháng thứ mà cô biết là sự thật. Họ yêu nhau... Cả hai đang bám chặt vào nhau và cùng run rẩy. Tại sao mình lại bị nguyên rủa như thế này? cô khốn khổ nghĩ. Sao mình có thể yêu một thứ hoàn toàn là quỷ dữ như thế này?

Simon tránh ra khỏi cô. "Quỷ tha ma bắt em, Meghann O'Neill. Em tưởng tôi từng muốn điều này sao?" Hẳn cười, một âm thanh run rẩy, bất lực. "Một con quỷ tàn ác, vô nhân đạo thì không có tim.

Vào đêm đầu tiên – khi tôi uống máu em, tôi đã định giết em. Tôi đã nghĩ em sẽ chỉ là một trong số rất nhiều phụ nữ bị tôi chinh phục mà thôi. Em thét lên khi tôi cắn em. Chắc chắn em không phải người đầu tiên khóc lóc và cầu xin tôi đừng tổn thương em. Nhưng khi tôi ngược lên nhìn vào khuôn mặt ngọt ngào, ngây thơ của em, nó chạm đến tim tôi theo cách không người phụ nữ nào làm được. Tôi đã yêu em...và biến đổi em bởi vì tôi muốn em ở bên tôi mãi mãi.”

“Không!” Meghann chối bỏ điều vừa nghe. “Không đúng. Anh không bao giờ yêu tôi! Làm sao anh có thể yêu tôi khi biết có khả năng tôi sẽ chết trong lúc biến đổi – ”

Simon tóm cô lại gần. “Tối đó em không gặp nguy hiểm gì cả, em yêu. Lão thầy tu đạo đức giả đó đã quên bảo em tôi là bậc thầy trong việc biến đổi à? Vào giờ phút đó, khi em dâng mình cho tôi...tôi chưa bao giờ yêu em hơn thế. Và tôi đã dùng tình yêu đó giữ em sát bên tôi suốt cái đêm tôi tệ kia. Không hề có chuyện tôi sẽ đánh mất em. Tôi biết việc đó đau đớn, tôi biết việc đó làm em sợ. Nhưng cơn đau có thể hơn thế rất nhiều, Meghann à. Tôi đã sẻ chia nó với em, tôi biến cơn đau thành của chính mình để em không phải chịu đựng. Tôi chưa bao giờ làm việc đó vì bất kì ai...chỉ mình em thôi.”

“Chỉ vì tôi trông giống Isabelle, không phải vì anh yêu tôi – ”

“Thôi ngay!” hấn hét lên, và hôn cô lần nữa, gần như làm cô nghẹt thở. “Tôi chưa bao giờ biết ông bác đạo mạo, tự cho mình là đúng của tôi lại là kẻ đưa chuyện. Lão ta đã kể em nghe những gì? Rằng tôi chỉ biến đổi em vì em là bản sao của người vợ đã chết của tôi ư?” Simon cười chua xót. “Dùng lý trí của em đi, cô bé. Em nghĩ là trong suốt bốn trăm năm qua tôi chưa từng gặp ai đó tóc đỏ gọi tôi nhớ tới Isabelle sao? Tôi gặp hàng trăm người ấy chứ, em yêu... và tôi giết hết không chừa một ai.” Simon ngừng lời, và ôm cô chặt đến nỗi cô nghĩ hấn sẽ làm gãy xương cô mất, nhưng cô không phản đối. Trước sự hổ thẹn mãi mãi của mình, cô bám lấy hấn cũng chặt như thế. “Cho tôi biết những điều lão đê tiện đó đã nói về cuộc hôn nhân thứ hai của tôi đi.”

Chuyện này giúp Meghann nhớ lại mọi lý do khiến cô phải kinh tởm hấn. Dùng giọng nói điềm tĩnh, cô thuật lại chuỗi hành vi tàn ác hấn đã làm mà cô thuộc nằm lòng. “Anh hủy hoại cuộc sống của cô ấy, Simon. Anh sát hại Roger vì anh ghen tức. Và anh ta chết

trong lúc cố ngăn anh cưỡng bức cô ấy. Cô ấy lấy anh vì muốn giữ mạng sống con trai mình, nhưng dù thế nào sau đó anh cũng chấm dứt mạng sống của cậu bé. Và sau khi cưới, anh đã đánh đập và hành hạ cô ấy. Anh dẫn vật cô ấy khi cô ấy sảy thai và biến cuộc sống của cô thành địa ngục khi cô bị tàn phế. Anh là gã con hoang mục rữa, ác ôn, không thể dung thứ! Sao anh có thể đối xử với ai đó như thế? Tôi không yêu anh và nếu anh nghĩ tôi sẽ đứng yên để anh đối xử với tôi theo cách đó thì nghĩ lại đi. Tôi sẽ tìm ra cách giết chết anh, Simon Baldevar. Con quái vật đáng tửm...Sao anh có thể? Cô ấy đã làm gì anh chứ? Và cậu bé đó...và mọi điều khác tôi đã nghe hoặc thấy anh làm! Anh làm tôi phát bệnh và tôi sẽ không sống theo cách đó.” Cô tái mặt vì cơn thịnh nộ, trợn mắt và thở gấp gấp.

Simon không tỏ ra tức tối chút nào – thay vào đó, hắn nhìn cô dưới con mắt nể phục. “Em có biết ngay lúc này em đẹp đến dường nào không...tóc em bay phất phới và mắt em tóe lửa. Tin tôi đi, cô bé, em không khiến tôi nhớ tới Isabelle chút nào đâu. Cô ta ngu ngốc, quá nhu mì, lãnh đạm.” Hắn mỉm cười. “Nếu Isabelle có ngọn lửa tinh thần của em thì hôn nhân của chúng tôi đã không đến nỗi nào.”

“Tại sao Isabelle phải có ngọn lửa tinh thần? Anh đã làm mọi cách để dập tắt nó, vùi dập chút sinh khí cô ấy có thể có. Và tôi có thể bổ sung, anh đã làm thế với tôi.” Simon kéo cô lên đùi hắn lần nữa.

“Em yêu, em trách tôi vì mọi hành vi tàn ác, nhưng em và những người bạn đạo đức giả của em lại xoay xở bỏ qua phần còn lại trong cuộc hôn nhân của tôi.”

Meghann trừng mắt. “Anh cưới cô ấy vì anh mê đắm với thứ anh không thể có...và anh mang lòng tị hiềm bệnh hoạn với anh trai Roger.”

Simon đảo mắt. “Ồ, phải rồi, tôi đã sống ở Thổ Nhĩ Kỳ suốt thời gian đó và không tìm ra người đàn bà nào tốt hơn cô dâu lạnh lùng, ngu xuẩn của anh ta? Phải, Isabelle xinh đẹp. Và tôi đã tán tỉnh cô ta. Sẽ dễ dàng triệt hạ ông anh đàn độn của tôi hơn nếu tôi có sự giúp sức của cô ta. Nhưng không, Isabelle không chịu nghe lý lẽ.”

Meghann khịt mũi. “Cho tôi xin lỗi, Ngài Baldevar, nhưng cưỡng bức không phải lý lẽ.”

Simon nhướng mày. “Cưỡng bức?Ồ, em đang nói đến việc Roger

phát hiện chúng tôi tối đó...Không, cô bé, tôi đang nhắc tới lúc tôi vừa về nhà. Tôi cố gắng hết sức để quyến rũ thứ lạnh lùng đó, và thông báo cho cô ta rằng mọi của cải trong gia đình – nữ trang mới, váy áo mới – là thành quả lao động của tôi. Nhưng Isabelle...cô ra rùng mình, và trích dẫn kinh thánh cho tôi, cái câu chuyện ngu ngốc về Cain ^[19] ấy. Vậy nên tôi biết cô ta là một thất bại, nhưng tôi không còn sự lựa chọn nào khác ngoại trừ phải cưới cô ta. Tôi sẽ không để cô ta mang của cải và đất đai của tôi cho gã chồng mới nào đó.”

Meghann tiếp tục trừng mắt nghi hoặc. “Cứ cho là tôi tin câu chuyện hôn nhân của anh chỉ là một sự tiện lợi, mà thật ra tôi không tin đâu, tại sao anh lại cố cưỡng bức cô ấy?”

“Đầu tiên, nếu tôi muốn có cô ta, sẽ không có việc “cố” gì ở đây.” Simon cười buồn. “Cô gái yêu dấu, em vẫn còn ngây thơ lắm. Vụ cưỡng bức đã được lên kế hoạch...kể cả việc Roger về nhà sớm hơn dự tính.” Hai mắt Meghann mở to, và Simon cười khùng khục. “Ồ, phải, một trong những thị vệ của anh ta làm việc cho tôi. Tôi là người sắp xếp cho anh ta về nhà tối hôm đó. Nghĩ đi, Meghann. Anh trai tôi đủ tinh táo đánh lại tôi sau cú sốc thấy tôi nằm trên Isabelle à? Roger bỗng bật với thanh kiếm của anh ta...và tôi bình tĩnh, háo hức chờ đợi thời cơ. Tên đàn độn lóng ngóng đã trao cơ hội cho tôi, tôi đã cắt đầu anh ta ra khỏi vai.” Simon đứng lên và đi lại trong thánh thất trong lúc hấn tiếp tục kể Meghann nghe câu chuyện nhớp nhúa của mình. “Vậy là tôi cưới Isabelle, phải, tôi đã đánh cô ta. Chúa tôi, tôi phải có vài thú tiêu khiển chứ. Em có biết đồ ngốc đó đã thật sự cầu nguyện trong khi tôi cố gắng làm tình với cô ta không? Và việc đó thật là cực hình...tôi chỉ làm với hy vọng có được người thừa kế, vậy mà cô ta cũng để vuột mất.”

“Vì vậy anh đã biến cuộc sống của cô ấy thành địa ngục.”

“Tất nhiên...cô ta đã làm tôi thất vọng và tôi bị kẹt cứng với con chim báo bão khốn kiếp ấy và không cơ hội có người thừa kế hợp pháp.” Simon nhún vai. “Cô ta hủy hoại cơ hội có con của tôi...vì vậy tôi không thấy có lý do nào để cô ta được phép giữ lại con trai của cô ta. Em có nghĩ tôi dành cả đời để kiếm tiền, đương đầu với nguy hiểm khi đi xa, và rồi ve vãn một nữ hoàng già nua, xấu xí, khó tính để trợ mắt nhìn tất cả dành cho con trai Roger sao? Có lẽ nếu lúc đó tôi đã là ma cà rồng, tôi sẽ cho phép đứa trẻ được sống.”

Nghe kìa, Meghann O'Neill. Đó là thứ cô đã phải lòng...thứ ghê tởm, thứ xấu xa không hề xấu hổ vì những gì hấn đã gây ra. "Còn Nicholas? Anh ta ban cho anh món quà tuyệt nhất...sự bất tử...và anh đã giết anh ta."

"Meghann, sao em có thể nói tôi không yêu em? Em nghĩ tôi từng cho phép ai đó ngồi đây phán xét tôi à? Đúng, em yêu, tôi là kẻ xấu xa. Tình yêu tôi dành cho em không làm thay đổi điều đó."

"Tôi không thể yêu một kẻ xấu xa."

Môi Simon mím lại thành một đường thẳng cay cú. "Nhưng em yêu tôi, em yêu. Hãy nhìn cách em áp sát tôi và khóc khi em nghĩ một người phụ nữ khác quan trọng với tôi hơn em. Điều em muốn nói là em không thể thừa nhận em yêu tôi."

"Đúng là điên. Tôi sẽ không bao giờ thừa nhận và cũng sẽ không bao giờ chấp nhận chuyện đó. Anh nghĩ tôi có thể tìm ra niềm an ủi trong vòng tay của kẻ đã hành hạ tôi à?"

"Em đã tìm thấy một ít an ủi tối nay, tôi dám nói thế. Hay em sẽ chối bỏ cảm giác an toàn và che chở khi tôi ôm em? Cô bé bảo bối, nếu có bao giờ tôi muốn hành hạ em, em sẽ biết thôi. Tôi trừng trị em khi em cư xử không ngoan. Nhưng em thấy đó, tôi không thể làm tổn thương em vĩnh viễn."

Trong một phút, cô chỉ nhìn chăm chăm vào hấn. "Không bao giờ tổn hại tôi...đồ dối trá! Anh sẽ để mặt trời thiêu rụi tôi nếu tôi không van xin anh -"

"Sau chừng đó thời gian, em có bao giờ thấy lạ khi Trevor xuất hiện đúng lúc em kêu cứu không? Em yêu, tôi đã cử hấn đến đó trước khi em cần đến tôi. Tôi không thể để em chết...không phải khi đó và cả bây giờ."

Simon rời khỏi bàn và rót máu vào đầy cốc bạc, ấn nó lên môi Meghann. Cô cố ngoảnh đi, nhưng hấn ép cô uống, và cô suýt sặc.

"Mùi vị khiếp quá. Cái gì trong đó vậy?"

"Cây cà độc ...cùng một số loại khác," hấn nói.

"Anh đang cố đầu độc tôi sao?"

Simon giữ mặt cô giữa hai bàn tay. "Chỉ để gạt bỏ khả năng nói

đối về những cảm giác của em. Hãy nói em không yêu tôi, và tôi sẽ cho em rời xa tôi mãi mãi, Meghann.”

Cô cố gắng né tránh tia nhìn dò tìm của hắn, nhưng cô không thể. “Tôi không,” cô cố nói, “Tôi không...mẹ kiếp!” cô bối rối khóc. “Được rồi...tôi yêu anh, Simon! Chúa giúp tôi, tôi yêu anh rất nhiều! Khốn kiếp.” Cô khóc trên ngực hắn. “Tôi không muốn yêu anh...tôi không muốn.”

Cô muốn đâm tay vào tường. Cớ gì cô lại yêu Simon Baldevar chứ? Cái phân tâm hồn méo mó, dễ lung lay nào của cô hưởng ứng hắn? Có phải mối dây liên kết giữa họ bền chặt đến nỗi khiến cô phớt lờ thiện và ác. Cô lại ước thà cô chết đi còn hơn để con quái vật này biến đổi cô. Chúa tha tội cho con, cô cay đắng nghĩ, vì con sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân con vì việc này.

Meghann bắt đầu cười khúc khích và khóc cùng một lúc. “Anh biết tôi qua đã xảy ra chuyện gì không?” cô hỏi con quỷ một câu không cần trả lời. “Tôi có một bệnh nhân bị chồng bạo hành. Không giống anh gì cả, tất nhiên là thế - không nước sôi, đóng đinh hay giết bạn đồng hành gì cả. Và tôi đã mặt dày khuyên nhủ chị ta!” Meghann ré lên the thé bằng hai buồng phổi, nước mắt vẫn chảy dài trên mặt. “Mặt dày mày dạn bảo với chị ta nếu tôi là chị ta, tôi chắc chắn không yêu một người làm tôi bị tổn thương hay tước đi phẩm cách của tôi.” Cô lảm nhảm, hoàn toàn kích động. “Tôi đã nói tình yêu sẽ không làm chị ta khổ sở...và đó là tất cả những điều anh đã làm, Simon Baldevar! Đời tôi không là gì ngoài hết đoạn đời thảm hại này đến đoạn thảm hại khác kể từ khi tôi gặp anh. Cái đó không phải tình yêu!” Cô lại khóc. “Nhưng nếu nó không phải, tại sao tôi lại muốn anh nhiều đến thế? Tại sao tôi không thể nói tôi không yêu anh và sự thật đúng như thế? Chuyện quái quỷ gì với tôi vậy? Làm sao mà tôi lại yêu một kẻ loạn trí vô lương tâm được? Như thế nói lên điều gì về tôi?”

Simon cười, quay cô một vòng. “Tôi đã biết em là người tình thích hợp của tôi mà! Không phải nguyên tắc hay lương tâm đã dày vò em – mà là lòng kiêu hãnh của em, chính lòng kiêu hãnh mà tôi vẫn luôn yêu bên trong em.” Hắn hôn lên chóp mũi, môi và trán cô. “Em là một tạo vật đáng yêu. Nếu em là Isabelle, chuyện tôi gây ra cho những kẻ khác sẽ làm em cáu tiết. Nhưng chúng không quấy rầy cô gái bảo bối của tôi – em bực tức vì lòng kiêu hãnh của mình, vì cú

đánh vào cái tôi của em khi nhận ra em không thể cưỡng lại tôi.”

“Dừng lại! Thả tôi xuống! Và những gì anh gây ra cho người khác có làm tôi khó chịu – tôi không muốn phần nào trong đó.”

Simon đặt cô trở lại bàn, nhưng hẳn vẫn có cái nụ cười nhếch mép trên người, tự mãn làm cô muốn cào cấu hẳn. “Đúng là nó làm em buồn, nhưng em khóc cho bản thân mình trước tiên, không phải cho những nạn nhân của tôi. Trước đây tôi đã bảo em một điều em luôn gạt đi – em không phải thánh sống, em yêu. Hãy thôi gắng gượng sống với những lý tưởng cao thượng và trở về với định mệnh của mình – làm tình nhân của tôi.”

Simon nhìn thấy sự ngập ngừng trong mắt cô, và chớp lấy ngay. “Hãy để tôi chăm bón lòng kiêu hãnh của em, cô bé. Hãy để tôi nói em biết tại sao em yêu tôi bất chấp cái lương tâm mà em nên học cách quên. Em là một cô gái rất may mắn, Meghann à. Không một ma cà rồng nào khác được trải qua thời gian trong vòng tay tôi. Tôi không ôm ấp những người đàn bà khác, xua tan nỗi sợ hãi của họ, hay dẫn họ đi dạo dưới ánh trăng. Em yêu một phần của tôi mà không ai được phép nhìn thấy. Em nghĩ tôi quan tâm nếu đôi mắt một phụ nữ nào đó sáng lên khi tôi chạm vào cô ta sao? Tôi muốn thấy em hạnh phúc, Meghann. Hãy để tôi lấy đi tất cả muộn phiền của em và đem niềm vui về thế chỗ.” Hẳn đang mê hoặc cô – giống như thể đôi mắt màu hổ phách và giọng nói âu yếm kia đã đong đầy cả thế giới.

Cơ thể cô đột nhiên nặng nề, uể oải. Meghann không khổ sở nữa...thay vào đó, cô cảm thấy mộng mị, mềm mại, và nữ tính. Rất nữ tính, cô mơ hồ nghĩ...và cô chưa từng trải qua một sự khao khát lớn nhường này. Giống như cô đang ở trên lửa...như có điều gì đó bên trong cô. Nhưng cô không sợ, cô cảm thấy rất tuyệt. Chiến đấu với nó đi, cô choáng váng nghĩ. Không thể bỏ cuộc...không. Nhưng cô cảm thấy bình yên và chậm chạp. Thứ gì ở trong cô vậy?

“Em đang cảm nhận được nữ thần tiến vào thân xác em. Tôi biết cây cà dươc sẽ mang bà đến cho em – cà dươc và năng khiếu triệu hồi của em.” Simon giúp cô nằm xuống bàn. “Tối nay là đêm Beltane. Em sẽ là nữ tư tế của tôi chứ?”

Độc dươc đang làm tâm trí cô quay cuồng. Cô cố gắng đè nén sự đam mê đang cồn cào, nhưng cô đang dang tay đón Simon. Cô biết

điều hẳn muốn – mặc dù trước đây cô chưa bao giờ thử làm. Hẳn đưa cô thử thuốc đó là để khuấy động – nhưng đó không phải lý do duy nhất của hẳn. Không có nó, cô đã có thể từ chối những cảm xúc bị kềm nén cô đã dành cho hẳn.

Cô lơ đãng nhận biết Simon lột bỏ váy cô, cô kêu khi cảm thấy nhói đau. “Tôi cần máu em cho nghi thức này, Meghann...và máu tôi nữa.” Cô mở mắt và trông thấy hẳn cửa mạch máu ở cổ tay trái của hẳn...cùng nơi hẳn đã cứu cô. Rồi hẳn hòa máu của họ cùng một ít dầu và bắt đầu vẽ vài dấu hiệu trên người cô với một con dao găm bạc. Sự đùng chạm mát lạnh với thép làm cô rên rỉ ham muốn. Mọi thứ - nhận thức của cô về Simon, trái tim tan vỡ, sự lo lắng, tổn thương - đã rời bỏ cô. Thậm chí lòng kiêu hãnh của chính cô, sự nhận thức bản thân cũng đang nhạt dần. Giờ đây cô chỉ là một chiếc tàu chuyên chở vị nữ thần.

Cô đã đọc về nghi thức này – tự hỏi phải chăng nó sẽ giống như có một vị thần sử dụng thân xác cô. Cô cảm thấy rất xa cách với những gì đang xảy ra. Cô cũng nhận thấy hơi ấm diệu kì xuất hiện bên trong...và gần như cô có thể nghe thấy nó cảm ơn cô.

Và cô cũng nhận thấy một điều gì khác ở Simon, một dạng thức khác đang chạm vào cô. Khi cô nhìn vào mắt hẳn, cô thấy một thứ sức mạnh còn to lớn hơn hẳn nữa. Bất thành linh nhận thức àoạt quay về. Một lần nữa chỉ còn hai người họ. Sao phải nói dối? Nếu cô nhớ điều gì đó ở Simon thì đó chính là sự chăm chút chậm rãi, thận trọng của hẳn, cách hẳn tôn thờ da thịt cô. Không ai khác khiến cô cảm thấy được yêu chiều như thế - hẳn biết cách sử dụng lòng kiêu hãnh và dục vọng để trói buộc cô. Alcuin đã sai. Tình yêu cũng là vũ khí của Simon nữa – hẳn đè bẹp mọi phản kháng của cô và khiến cô chấp nhận hẳn lần nữa. Tại sao cô không thể chết thay vì kêu gào gọi hẳn?

“Lại tự kiêu nữa rồi, tình yêu của tôi. Cái chết thật sự đáng mong mỏi hơn niềm khoái lạc em đang cảm nhận hay sao?”

Cô di chuyển bên dưới hẳn, kiếm tìm nhịp điệu tuyệt vời họ luôn cùng nhau chia sẻ. Chỉ có một cái khác – trước kia hẳn không bao giờ diu dàng thế này.

“Tôi đã nói tôi muốn em hạnh phúc. Meghann, hãy quên mọi chuyện trong một giây phút đi. Nếu phải ghét tôi thì hãy để đến mai

– nhưng để tôi mang cho em khoái cảm trong một phút giây ngọt ngào.”

Cô thì thầm, “Anh đang đem đến cho em khoái cảm.” Cô di bàn tay trên ngực hấn, khựng lại nơi vết sẹo nhỏ hình sao cách tim hấn vài inch.

Hấn cầm tay cô và lăm bắm, “Đúng vậy, Meghann à – dấu đóng cọc là một vết sẹo ma cà rồng phải mang vĩnh viễn.”

“Em đã gây ra nó,” cô nói, xúc động trước dấu vết cô đã để lại trên người hấn.

Tay hấn siết tay cô. “Đừng tự đổ trách nhiệm cho mình nhiều quá, cô bé. Tôi vẫn còn không thể tin đẽm đó tôi lại vụng về như thế. Chuyện đó sẽ không tái diễn đâu.”

Không, cô nghĩ, vận may như thế không xuất hiện hai lần. Cô không thể rời mắt hay nhấc tay khỏi vết sẹo – nó mê hoặc cô. Không hề suy nghĩ, cô đặt môi lên dấu chỉ đó và hôn nó.

Simon rùng mình và ôm chầm lấy cô. “Tôi tha thứ cho em, em yêu.”

Một phần nhỏ trong cô ước ao đâm xuyên qua vết sẹo đó và nói cho hấn biết cô đẽch cần sự tha thứ của hấn. Nhưng cô cũng sa lầy trong nhu cầu đẽng dâng hiến bản thân cho hấn, và một lần nữa gọi hấn là ông chủ của cô. Cô là con ngốc mới nghĩ cô có thể đấu trí với hấn và chiến thắng.

Dâng mình cho hấn đi, một giọng xảo trá đáng nguyên rủa bảo cô. Hãy để hấn sở hữu cô. Meghann ưỡn cổ và kêu to. “Cẩn em đi!”

Sự hưng phấn và chiến thắng bùng lên trong đôi mắt màu hổ phách trước câu nói của cô. Hấn hôn cổ cô, rồi cắn răng nanh vào đó. Cô thét lên vì cơn đau và khoái lạc mà không người thường nào từng đem lại cho cô.

Cô nghe Simon kêu, “Nào, Meghann! Hãy nói em là của tôi... hãy là của tôi!”

Trong giờ phút đó, đáng lẽ cô đã cắt phăng lưỡi mình nếu cô có thể làm đẽng. Nhưng cô không thể ngăn bản thân thét lên, “Em yêu anh... Em thuộc về anh, Ông chủ!” Cô cảm nhận linh hồn mình thoát ra chạm vào linh hồn hấn và tăng cường mối liên kết không thể đứt

lìa giữa hai người.

Charles không ngừng đi lại trong phòng khách nhà Meghann. Dây thần kinh của anh đang căng ra đến cực điểm với buồn đau và sợ hãi. Cách đây vài giờ anh đã phát hiện xác chết cháy đen của Alcuin. Meghann đang ở đâu? Chúa ơi, anh cầu nguyện, làm ơn đừng để con mất người bạn thân nhất cũng như đã mất người thầy thông thái. Nhưng tại sao Simon không giết cô? Có phải là để tra tấn cô theo ý hấn không? Đừng bị làm sao, Meghann, làm ơn đừng bị làm sao.

Jimmy Delacroix loạng choạng vào phòng. Anh ta có vẻ ngoài điển hình của người đang biến đổi – làn da nhợt nhạt, không màu và những đốm tròn tím gớm ghiếc. Mình nên làm gì đây? Tối qua khi Jimmy lao đảo vào phòng báo động tin Simon xuất hiện, trông anh ta không tệ đến mức này. Charles đã đưa anh ta về giường, và anh ta ở đó cho đến tận bây giờ. Nhưng dễ dàng nhận thấy sự truyền nhiễm vẫn tiến triển đều đặn. Người đàn ông này còn nhiều nhất là ba ngày trước khi bị chết. Mình có nên biến đổi cậu ta không? Nhưng làm sao mình có thể theo dõi quá trình chuyển đổi khi mà Meghann có thể cần sự giúp đỡ của mình bất cứ lúc nào? Mặt khác, cô ấy sẽ nghĩ gì nếu phát hiện ra mình đã bỏ mặc cậu ta chết?

Jimmy đến quây rượu. Anh không thèm rót ra uống – anh bắt đầu nốc cả chai rượu gin. “Nó sẽ làm cậu yếu đi,” Charles cảnh báo.

Jimmy trừng mắt, rồi liệng cái chai về phía anh. Chai rượu trượt mục tiêu, vỡ tan khi va vào tường. “Anh đúng là biết mọi thứ liên quan đến sự yếu đuối đấy, đồ khốn.” Jimmy gầm gừ. “Tối qua anh ngồi đây như một thằng đồng bóng nhát cáy – trong khi Maggie bị kẹt với thằng con hoang đó. Tại sao anh không ở đó? Sao anh không giúp cô ấy?”

Charles gặp khó khăn trong việc ngăn bản thân không tát vào mặt Jimmy và bảo anh ta rằng mọi chuyện đều do lỗi của anh ta cả. Mọi người đã cảnh cáo Jimmy, đừng rời nhà vào ban đêm. Vậy mà anh ta đã làm gì? Đùng đùng bỏ nhà đi trong cơn thịnh nộ trẻ con. Anh ta rơi ngay vào tay Simon Baldevar. Đáng lẽ Alcuin vẫn sống và Meghann vẫn an toàn nếu không vì Jimmy Delacroix.

Nhưng Jimmy không phải là người duy nhất có lỗi – tối qua đáng ra mình không bao giờ nên nghe thầy Alcuin, anh nghĩ như thế chắc

phải đến lần thứ một nghìn. Gã này nói đúng, lẽ ra mình phải ở đó. Nhưng anh đã cảm nhận được sức mạnh của Simon giống chủ nhân anh. Sự hiện diện của anh có giúp ích gì không, hay vào lúc này chính cái xác không đầu của anh sẽ nằm trên bãi biển?

Jimmy sụp xuống trước quầy rượu. Charles đỡ anh ta lên, và đưa anh ta lại ghế dài. “Dưỡng sức đi. Cậu sẽ cần nó để cứu được Meghann đó.”

“Sao anh biết cô ấy còn sống hay không?” Jimmy chua chát hỏi trước khi rơi vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh.

Charles nghĩ việc truyền máu sẽ giúp Jimmy – chí ít sẽ giữ anh ta sống sót cho đến khi họ tìm ra chuyện gì đã xảy ra cho Meghann. Anh bước đến tủ lạnh, lấy vài đơn vị máu cho con người, và rồi rửa xả sự xuẩn ngốc của chính mình. Anh đã quen chỉ uống bất kì loại máu nào nên thiếu chút nữa đã bất cẩn giết chết bệnh nhân của mình.

Charles lay Jimmy dậy. “Jimmy, cậu thuộc nhóm máu nào?”

Người đàn ông nheo mắt với anh. “Hả?”

“Nhóm máu của cậu... Truyền máu sẽ giúp cậu thấy khá hơn.”

“O trừ.”

“Cậu chắc chứ?”

“À há.” Jimmy lăn tròn và trôi tuột vào thứ nửa là mơ, nửa là ký ức của anh. May mắn thay. Lương tâm của Maggie và Charles không cho phép họ đọc suy nghĩ của anh. Charles không biết chuyện gì đã xảy ra lúc chiều...

Jimmy đắp chiếc gối lên đầu trong một nỗ lực vô ích nhằm ngăn chặn tiếng ồn, nhưng tiếng đập ở cửa trước không chịu ngừng lại. Cuối cùng anh lão đảo rời khỏi giường, xuống cầu thang, và ra cửa.

“Ai đó?” Jimmy hỏi trong khi Max sửa inh ỏi và găm ghè sau lưng anh.

“Jones đây.” Andrew John là thám tử tư Meghann đã thuê để tìm kiếm bất cứ thông tin gì về nơi cư ngụ của Simon.

Jimmy mở cửa và bước ra khỏi cổng. Ánh mặt trời làm phiền anh... Anh dùng một tay che mắt. “Ông có gì?”

Gã đàn ông mặt chồn cố liếc qua cánh cửa đang mở. “Bác sĩ Cameron đâu rồi?”

“Cô ấy không có ở đây. Ông có tin gì à? Ông biết cô ấy đã bảo ông có thể thuật tin tức cho tôi.”

“Tôi không muốn gặp cô ấy...Tin này dành cho anh.” Gã xấu xí nhếch mép. “Với một cái giá.”

Chỉ ý nghĩ được đánh tên khốn cũng làm Jimmy khá hơn. Anh chộp cổ áo gã thám tử nhếch nhác. “Nói ngay bất cứ điều gì ông biết và tôi sẽ không đá vào mông ông...Giá của ông đó.”

Jones kêu la oai oái, nhưng ngẫm nghĩ lại việc đánh nhau khi Jimmy đưa nắm đấm lên và Max quắc mắt. “Ok, được được. Tôi chỉ nghĩ anh muốn biết bạn gái anh đã không hoàn toàn thành thật với anh.”

“Ông đang nói cái quái gì thế?”

“À, cô ta cử hăng của tôi đi tìm kiếm viễn vông một toà nhà. Và cô ta không bao giờ thềm kể rằng cô ta sở hữu một bất động sản riêng trị giá hàng triệu đô la.”

“Ông đang lái nhải chuyện gì vậy? Đây là căn nhà duy nhất Maggie có.”

“Theo cái này thì không phải đâu.” Jones thọc tay vào túi xách và đưa Jimmy một chứng từ tài sản.

Trong lúc Jimmy đọc lướt nó, gã thám tử vẫn tiếp tục nói. “Tôi tò mò nên đã tra tên cô ta trên máy tính. Và tôi tương đối chắc chắn rằng Meghann O’Neill thừa kế khu nhà này từ cha cô ta – Jack O’Neill cách đây 10 năm, ông ta đã trả thuế quà tặng và thuế tài sản từ đó đến giờ. Bạn gái anh đã kết hôn à? Tôi đã nghĩ Cameron là tên thời con gái của cô ta.”

Jimmy đặt tay lên tay vịn hàng hiên để có thể đứng vững. Trong tất cả mọi thứ...Khi anh tìm kiếm bất kì bí danh nào Simon Baldevar có thể dùng, anh đã không ngờ tên khốn ấy dùng tên của Maggie. Jimmy nghiên cứu chứng từ. Nó thuộc về ngôi nhà nào đó ở Manhasset. Đó nhất định là nơi ẩn nấp của Simon!

Một bàn tay lắc lư Jimmy. “Gì thế?” anh lầm nhảm.

“Đến giờ truyền máu rồi. Đến đây, chúng ta sẽ sắp xếp một cuộc tiểu phẫu trên đầu.” Charles cầu khẩn việc truyền máu sẽ phát huy tác dụng – Meghann sẽ không bao giờ tha thứ nếu anh không làm gì và để người yêu của cô chết.

Jimmy dựa vào Charles, trong lòng trù tính kế hoạch. Anh biết Charles sẽ không tán thành những gì anh đang nghĩ. Nhưng đầu anh quay tít với khả năng cuối cùng anh đã có cơ hội giúp Meghann.

Ngày mai, khi Charles ngủ, anh sẽ đi điều tra chỗ đó. Việc này đáng làm. Nếu tìm ra Simon ở đó, anh sẽ đóng cọc qua tim hắn và kết thúc toàn bộ sự việc. Giờ anh nhẹ nhõm vì Maggie đã không biến đổi anh. Một ma cà rồng không thể giúp cô chống lại Simon – phải là một con người, vào ban ngày.

Chương

Jimmy tham khảo bản đồ và lái xe dọc đường Shelter Rock, cố gắng một cách tuyệt vọng để giữ tỉnh táo. Sáng nay anh đã gần như gây ra một vụ tai nạn khi ngủ gục sau vô lăng, và phải đỗ xe ở vị trí bị cấm trước mặt tiền cửa hàng để chợp mắt trong 2 tiếng. Anh đang mất dần thời gian – đã 10 giờ sáng.

Anh kiểm tra con đường rợp cây, đây là một khu vực riêng biệt. Jimmy phải cảm ơn Ngài Baldevar vì đã không cư ngụ trong một vùng lân cận kín cổng cao tường, bảo vệ dày đặc. Xin thứ lỗi, thưa ông, tại sao ông muốn vào thị trấn này? Ừ thì, anh biết đây một trong số cư dân của anh là một ma cà rồng xấu xa, và hắn đã bắt cô gái của tôi. Ừm, phải đó, và Jimmy sẽ thấy mình quay về nhà thương điên.

Con đường dơ dáy đưa anh đến một bức tường gạch sơn trắng với cổng sắt cầu kì ở trung tâm. Jimmy dừng xe và lấy súng trường ở ghế trước. Anh mở chốt an toàn rồi cầm khẩu súng lăm lăm trước mắt. Sẽ khó lòng mà giải thích với người qua đường, nhưng thế còn tốt hơn việc bọn thuộc hạ của Ngài Baldevar bắn. Rồi anh vô lấy túi vải bố ở ghế sau, ra khỏi xe, sập cửa, và quan sát lối vào. Từ cổng, anh không thể nhìn thấy gì ngoại trừ cây và cỏ - căn nhà hắn phải nằm khuất sâu bên trong.

Không thể nghĩ đến việc nhảy qua tường được – bề ngoài trang nhã đã hoàn toàn bị hủy hoại bởi dây kẽm gai chạy dọc trên cao. Mục đích chính của con ma cà rồng là làm nản chí những vị khách ban ngày. Bất kì tên đạo chích đẳng cấp nào cũng sẽ nhìn thấy dây cáp, chuông báo động nối với cửa thép, màn hình theo dõi, và quyết định rằng việc xâm nhập là quá mạo hiểm.

Jimmy nghe một tiếng click nhỏ, dường như không thể nhận thấy. Anh quay lại và trông thấy một mẫu vải nhỏ màu đen trên cây ngay trên đầu anh. Hành động theo phản xạ, anh nhắm súng sẵn vào chỗ màu đen và nổ ba phát.

Một gã đàn ông rơi khỏi cây và ngã nhào xuống đất, tru tréo đau đớn, khẩu súng của hắn rơi cách hắn vài feet. Jimmy chạy lại và đá

nó khỏi tâm với của gã kia. “Jones!”

Tay thám tử tư ngược lên nhìn trùng trùng, la lối và rên rỉ. Jimmy xem xét vết thương – anh đã bắn sượt vai gã này và một phát ngay đùi phải của hắn. Không đe dọa tính mạng nhưng chắc chắn rất đau đớn – và tên tay trong này không thể làm phiền Jimmy nữa.

Jimmy liếc qua khẩu súng trường của Jones – anh nghe thấy lão ta đang tháo chốt an toàn. Sao anh nghe được nó nhỉ? Giác quan của Jimmy đã cải thiện một cách đáng ngạc nhiên từ khi thứ đó cắn anh. Điều đó có nghĩa anh là ma cà rồng, hay sắp trở thành ma cà rồng nhỉ? Ô, sáng nay anh có thể nhìn thấy mình vẫn ổn trong gương – và ý nghĩ uống máu làm anh yếu đi. Nhưng mặt khác, những lần truyền máu có tác dụng như phép nhiệm màu – chúng đau nửa đầu và kiệt sức bị gạt qua một bên, ít nhất anh đã đứng lên và đi lại được. Vậy anh đã gần giống bọn hút máu đến thế nào rồi?

Jimmy chĩa nòng súng vào đầu Jones. “Nói đi.”

“Mẹ kiếp mày!”

Jimmy co ngón tay quanh cò súng. “Mày có thấy ai ở quanh đây không hả thằng khốn? Tao có thể giết và nhồi mày vào cốp xe, không ai biết đâu. Hay tao có thể bắn thủng bụng mày và để mày ở đây mà không có chăm sóc y tế.”

Jones bấu bên chân bị thương của hắn. “Anh muốn biết gì?”

Jimmy cảnh giác. Anh không biết Jones biết những gì. Sẽ ra sao nếu hắn bắt đầu lái nhái rằng Simon là ma cà rồng? “Tại sao mày làm việc cho hắn?”

Jones không cần hỏi anh muốn nói ai. “Này, không có gì riêng tư cả. Nhưng không biết từ đâu, hắn xuất hiện. Tôi không biết tại sao, nhưng hắn biết hết mọi chuyện của tôi. Hắn biết tôi mắc nợ - của những người sắp đập gãy chân tôi vì món nợ cờ bạc 50 ngàn đô. Và bùm, hắn ta trả hết cho mọi người! Và những gì tôi phải làm là – ”

“Giết tao, đúng chứ?” Jimmy toét miệng cười không chút hài hước. “Thằng khốn đó đã kể mày nghe chuyện gì về Maggie?”

“Không gì cả,” Jones sưng sủa nói.

Jimmy quật mạnh báng súng vào vết thương trên đùi Jones.

“Tôi nói thật đó!” Ông ta la oai oái, thở dốc vì đau. “Gã đó không nói gì với tôi hết...Tất cả những gì hắn làm là đưa tôi chỗ giấy tờ chết tiệt kia.”

“Lúc nào?”

“Hắn đưa tôi tờ giấy cách đây một tuần. Rồi hai đêm trước, hắn gọi đến và dặn tôi đưa nó cho anh...chỉ anh thôi. Hắn yêu cầu đặc biệt là tôi phải giao nó cho anh vào ban ngày, tôi không thể đưa nó vào ban đêm. Rồi tôi được lệnh theo dõi căn nhà trong ngày hôm nay cho đến khi anh đến và giết anh. Giê-su, anh đã làm gì gã đó vậy?”

Jimmy cân nhắc điều anh vừa biết. Baldevar hẳn đã gọi gã thám tử tư sau khi Renee bắt được anh, và trước khi tên khốn đó bẫy Maggie. Làm sao hắn biết mọi việc diễn ra đúng kế hoạch? Jimmy thở dài – có quan trọng gì đâu? Anh đã vô hiệu hoá Jones, và giờ anh sẽ vào trong để giết Simon.

Anh lôi chân Jones mặc kệ gã phản đối inh ỏi. “Mày đau đầu nặng đến thế.” Anh kéo lão ta qua chuông báo và màn hình. “Còn ai ở đây không?”

“Không ai cả.”

Jimmy dùng súng đập vào mặt gã.

“Tôi nói thật mà” Jones rú lên, ôm cái mũi máu. “Máy quay chết tiệt này chỉ là đồ dỏm thôi. Tôi không hiểu nổi – một gã có tài sản hàng triệu đô la mà hệ thống báo động của hắn không kết nối với công ty bảo an hay cảnh sát nào hết. Không có lý gì hết.”

Nó có lý với Jimmy – và thuyết phục anh Jones không hề hay biết Simon là gì. Bạn không cần móc nối nhà bạn với hệ thống theo dõi nếu bạn không bao giờ muốn ai đó quanh quẩn giữa ban ngày. Không kể điều họ có thể thấy...Jimmy kéo con tin đến chỗ báo động. “Đăng nhập hệ thống.”

Không tranh cãi, Jones nhấn mã và cánh cửa sắt mở ra.

“Có chó không?” Jimmy hỏi gã. “Năm”. “Mày biết cách làm chúng bỏ chạy không? “Ừ có”

Khi họ còn cách căn nhà khoảng hai mươi feet, mấy con chó Đức chạy đến, gầm gừ hai người. Jones hét lên, “Obsequor!” và chúng

trở nên ngoan ngoãn.

Jimmy thắc mắc vu vơ obsequor (tuân thủ) có nghĩa gì... một thứ quỷ quái kì lạ nào đó, hay có thể là tiếng Latinh? Anh hy vọng sẽ có cơ hội hỏi Maggie. Anh ép Jones chỉ anh cũi chó, và nhốt mấy con chó giữ nhà vào đó.

Jimmy nhìn lướt khu nhà – một lâu đài gạch đỏ với hai cánh bao quanh một cấu trúc trung tâm.

Đẹp nhưng tách biệt. Jimmy không thể rũ bỏ cảm giác lạ lùng là anh đang ở tận cùng thế giới. Ngu ngốc – có những dinh thự khác gần đây, một thị trấn cách đó vài dặm. Nhưng một khi anh đã đặt chân lên lãnh địa của Simon, anh cảm thấy hoàn toàn lẻ loi.

Jimmy cố gắng dẹp tan sự bồn chồn của mình, và kêu Jones mở cửa trước. Ở một mức độ nào đó, anh mừng vì đã tìm ra gã, không cần phá cửa, hay phí thời gian vô hiệu hóa những ổ khóa. Bởi nếu không có Jones, cửa trước sẽ là lối vào duy nhất. Mặc dù lâu đài đẹp đẽ này có những cánh cửa kiểu Pháp sang trọng và cửa sổ sâu, rộng đón ánh nắng, mọi cái đều được bảo vệ bởi cửa sập khóa từ bên trong. Bạn không thể phá những cánh cửa sập này, trước đây Jimmy đã nhìn thấy chúng và thuyết phục Meghann mua chúng cho nhà cô. Anh không nghi ngờ gì việc Simon (và cả Meghann) đang ở trong. Nơi này là một pháo đài chết tiệt và còn ai ngoài ma cà rồng cần đảm bảo chắc chắn không một tia nắng nào dù là nhỏ nhất có thể lọt vào nhà vào ban ngày chứ?

Với sự trợ giúp của Jones, hành động lần này diễn ra hầu như quá thuận lợi. Không cần đến dụng cụ đột nhập, máy cắt kính của anh; kiến thức uyên bác về hệ thống báo động cũng không cần dùng tới. Chẳng khác gì tên ma cà rồng chết dẫm đặt một tấm thảm chào mừng khách tới thăm. Suy nghĩ đó phần nào làm cho da ở phía sau gáy anh căng lên, nhưng anh không tìm ra điều làm anh khó chịu là gì.

Khi họ vào hành lang, không khí tối tăm, ngột ngạt khiến cho Jimmy cảm thấy như anh đang ở trong một hầm mộ.

Jones quay lại. “Giờ tính sao?”

Jimmy ra lệnh cho gã nằm úp mặt xuống sàn với hai tay sau đầu. “Tao sẽ trói mày lại.”

Jones bắt đầu run rẩy. “Thôi nào, anh bạn, tôi đã làm mọi chuyện anh bảo tôi – ”

Jimmy ra lệnh cho Jones mở túi và lấy dây thừng ra. Gã thám tử tư cần môi làm theo lời anh, đưa Jimmy dây thừng và nằm xấp trên sàn nhà.

Jimmy chĩa nòng súng trường vào gáy ông ta và nổ súng. Cơ thể Jones co giật một chập, rồi nằm ngay đơ. Jimmy nổ súng thêm lần nữa để đảm bảo gã đã chết.

Rồi anh ngã quy xuống sàn nhà, không bận tâm đến dòng máu tuôn ào ào từ đầu Jones. Anh vừa mới hạ sát người này một cách máu lạnh. Ra lệnh cho ông ta nằm xuống như thế - anh nghĩ anh là Gary Gilmore sao? Ừm, có lẽ lý do ông ta gây ra chuyện đó cũng giống của Jimmy – ông ta không muốn thấy gương mặt của nạn nhân khi ông ta ra tay.

Trước đây khi anh tham gia cuộc săn đuổi ma cà rồng anh đã giết người, nhưng việc đó khác việc này. Một số người có súng tiến sát anh, và anh đã bắn họ trước. Nhưng Jones – ông ta đã bị thương, và dù thế nào anh vẫn giết ông ta. Jimmy bắt đầu hiểu tại sao Maggie rất buồn – làm thế quái nào mà cô đương đầu được với việc giết người để sinh tồn?

Nhưng thực ra, Maggie đã không giết người nữa – nói rằng cô đã thôi làm việc đó từ lúc cô rời bỏ Simon. Nhưng làm thế nào cô có thể đương đầu với những kí ức về những người cô đã sát hại? Có lẽ khi bạn là ma cà rồng thì chuyện đó sẽ khác – có lẽ lương tâm của bạn sẽ không đau đớn nhiều nữa. Không, Maggie rất buồn. Dù sao đi nữa, anh làm gì còn lựa chọn? Nếu anh trói ông ta hay thậm chí đánh gục ông ta, anh sẽ phải lo lắng chuyện Jones tỉnh lại trong lúc tìm Simon. Và gã khốn đó không phải là người ngoài cuộc ngây thơ – Jones sẽ giết anh nếu ông ta có cơ hội.

Jimmy đứng lên, ghé tởm nhìn xuống bộ quần áo đẫm máu của mình. Nếu giờ anh đã là ma cà rồng, nó có kích thích anh không? Anh có liếm từng giọt máu rơi rớt trên mình không? Một ý nghĩ gớm guốc. Jimmy bắt đầu nghĩ lại việc trở thành ma cà rồng. Anh sẽ thấy như thế nào nếu phải uống máu và không bao giờ được nhìn thấy ánh nắng mặt trời sẽ?

Vì Chúa, Delacroix! Tại sao mình không thử hình dung mọi

chuyện như thế nào nếu không bao giờ gặp lại Meghann nữa? Giờ hãy thôi ừ ừ và tìm ra gã ma cà rồng khốn kiếp kia đã!

Ok, Jimmy tự nhủ. Nơi nào thích hợp nhất cho ma cà rồng ẩn náu vào ban ngày? Anh bắt đầu săn tìm một cánh cửa dẫn đến một hầm chứa hay tầng hầm, cố bỏ qua cảm giác choáng váng đột ngột của mình.

Trong bếp, anh tìm thấy một cánh cửa gỗ với lối vào bị cài then chết cứng – Jimmy chỉ đơn giản dùng súng bắn nát ổ khóa. Anh đưa mắt nhìn xuống khoảng không tối mịt dẫn xuống dưới. Nó làm cho không khí tang tóc của căn nhà có vẻ như ánh nắng chói lòa. Jimmy nhìn theo ánh đèn pin và bắt đầu cẩn trọng đi xuống cầu thang ọp ẹp.

Anh không thể nhìn thấy bất kỳ thứ gì ngoại trừ một vòng sáng nhỏ từ ngọn đèn của mình. Jimmy ghét phải thừa nhận việc này, nhưng màu đen hắc ín làm anh phát sợ. Tim anh nảy lên tận cổ – bất cứ giây nào anh cũng chờ đợi cái gì đó với ra và vô lấy anh.

“Mẹ nó!” Có một vũng nước trên bậc thang và Jimmy té nhào. Anh đánh rơi đèn pin, và cái túi nặng trĩu của anh với những phụ tùng giết ma cà rồng rơi đập trên đỉnh đầu.

May mắn cho Jimmy, sàn hầm chứa nhóp nhúa. Nếu anh đáp xuống trên nền gạch thì rất có thể anh đã bị chấn thương. Rồi anh có thể nằm đây bất tỉnh cho đến khi gã ma cà rồng tỉnh giấc và phát hiện bữa ăn nhẹ gồm một tên người ngon lành đang đợi hằm thừng thức.

Jimmy thì đầu gối để đứng lên, mò mẫm trong bóng tối. Anh ngã không xa lắm; anh vẫn còn có thể thấy ánh sáng (dù rất nhỏ nhoi) từ nhà bếp và anh bắt đầu lê bước về phía đó, kéo theo túi xách của mình.

Tay anh nối với một chỗ lồi lên mềm mềm và rồi Jimmy cảm thấy có cái gì đó trườn ngang tay anh. Một con bọ nào đó - không, đợi một chút. Anh giữ tay ở chỗ đó, nhận ra xương của một tảng thịt thối rữa, mùi ôi thiu, và tiếng giòi không thể chịu nổi đang thành hình trên tử thi...

Tay mình đang ở trên một cái xác chết dẫm nào đó là suy nghĩ hợp lý cuối cùng của Jimmy. Rồi bản năng chế ngự anh, nhu cầu

phải ra khỏi cái lỗ đen với cảm giác quỷ dữ đang ở gần này. La hét như một nữ thần báo tử, Jimmy quay lại và chạy nhanh hết mức tới sự lành mạnh đầy hứa hẹn đến từ ánh sáng lập lòe nơi nhà bếp.

Jimmy bước hai bậc thang một lần, chỉ thở đều đặn khi anh đặt chân vào bếp. Anh loạng choạng quay lại phòng khách, cố không để tâm đến xác chết vẫn còn rỉ máu đang nằm trên sàn nhà. Mình không thể xuống dưới đó, anh nghĩ. Dù có thể gặp Maggie thì mình cũng không thể đối mặt với cái chốn yêu ma đó. Mình không biết cái quái gì ở bên dưới, và mình chắc như quỷ là không chường mặt ở đó mà không có đèn. Theo những gì mình biết, rất có thể hấn đã gài bẫy...Mình có thể đâm trúng mảnh kính vỡ, hay bị axit loãng từ trần nhà trút xuống.

Tại sao bất thành linh anh lại cảm thấy rã rời quá vậy? Có phải anh sợ? Anh nghĩ việc truyền máu đã khôi phục anh, giờ anh lại cảm thấy tệ hại. Anh buồn nôn và đầu anh nhoi nhoi – anh đang gặp vấn đề trong việc tập trung. Anh chỉ muốn nghỉ ngơi. Jimmy ép bản thân đi đến cầu thang cong dẫn xuống dưới lầu, và rồi anh đổ sập ở nấc thang thứ 4. Chỉ nghỉ một lúc thôi, anh mệt mỏi nghĩ, chỉ cho mắt mình nghỉ ngơi ít phút...

Jimmy giật mình choàng tỉnh. Chúa Giê-su, sao anh ngủ gục vậy? Anh nhìn đồng hồ đeo tay với số phát sáng : 5h20' tối. Cút! Cút!Cút! Đến tận 7h40' mới có hoàng hôn, nhưng Maggie đã kể anh nghe ma cà rồng có thể thức dậy sớm hơn khoảng 1h trước khi mặt trời lặn – như thế anh chỉ còn xấp xỉ 40 phút mà thôi.

Sự sợ hãi thúc đẩy anh lên lầu. Có khoảng 10 phòng ở tầng này – tất cả đều khóa. Jimmy rửa thầm – giờ tên khốn đó đã cần trọng hơn. Jimmy dùng một tấm thẻ tín dụng để lèn vào những ổ khóa cũ kĩ.

Năm phòng, và không thấy hấn đâu. Jimmy có thể muốn giải cứu Maggie, nhưng thời gian của anh đang cạn dần. Đã 5h40'. Jimmy hứa thầm anh sẽ chỉ tìm tầng này thôi. Nếu anh không tìm ra ma cà rồng – lần tới sẽ may mắn hơn. Maggie sẽ không muốn anh chết dưới tay Simon.

Cuối hành lang, anh đào trúng mỏ vàng. Anh luồn thẻ giữa ổ khóa và cửa. Họ nằm trên giường – Maggie và Simon Baldevar. Jimmy bật đèn và nhìn đồng hồ - 5h50.

Con tim Jimmy đập thành thịch – họ có thể thức giấc bất cứ lúc nào. Sau đó thì sao? Maggie có thể giúp anh ra – và sẽ thế nào nếu Simon thức trước cô? Sẽ ra sao nếu cô nằm đó, hoàn toàn không chú ý việc anh đang bị giết?

Không phí thời gian nữa, anh tự nhủ. Cầu trời Simon là kẻ dậy muộn. Jimmy lấy cọc và dây thừng ra khỏi túi. Điều đầu tiên Maggie dạy anh là khống chế chân và cổ tay của ma cà rồng – chúng sẽ bị bất ngờ nếu chúng thức dậy và bạn có thể dùng những giây quý báu đó mà đâm cọc. Vì thế anh sẽ trói gã con hoang lại, rồi đâm chiếc cọc vào tim hắn, và chặt đầu hắn.

Jimmy cầu Chúa ma cà rồng ngủ trong quan tài – vậy thì anh sẽ không phải chịu cảnh nhìn Maggie nằm ườn bên trên thứ đó, thân thể cô xoắn xít với hắn. Tất nhiên rồi, có lẽ hắn đã cưỡng đoạt cô, nhưng tại sao cô không co ro tránh xa hắn? Tại sao cô lại tựa đầu lên vai hắn, một tay vắt vẻo cầu thả ngang người hắn, mái tóc đỏ của cô che khuất cơ thể trần trụi của họ?

Jimmy đang gần thở dốc. Anh không khiếp đảm thế này trong những lần giết ma cà rồng khác. Nhưng lúc ấy anh khỏe mạnh và hoàn thành công việc trước giữa trưa – giờ anh bị kẹt với hai ma cà rồng có thể chột tỉnh bất kỳ lúc nào. Anh không thể không nhìn chăm chăm muốn bệnh – những ma cà rồng đang nghỉ ngơi là cảnh tượng bạn không bao giờ có thể quên mắt hay miêu tả chi tiết với một ai khác. Họ trông như không thật. Dưới ánh sáng, họ giống những tượng sáp trong viện bảo tàng – sống động như thật nhưng không động đậy gì cả. Anh khó mà tin được cơ thể giống búp bê đang nằm trên giường là Maggie.

Jimmy dùng tay dịu dàng lôi Maggie khỏi Simon, nhưng cô nặng quá. Anh phải đẩy mạnh để di chuyển cô, nhưng cô không nhúc nhích. Anh cầm tay Simon, và tay anh run dữ dội đến nỗi mất hơn mười phút mới cột được tay ma cà rồng vào trụ giường đồng thau. Chạm vào Simon làm Jimmy cảm thấy đuối sức, anh nghĩ bất kỳ phút nào hắn cũng sẽ bất thần giật tay ra và quàng tay quanh cổ Jimmy.

Không còn thời gian cột chân hắn. 6h40' rồi. Jimmy lấy cọc sắt (Maggie nói tại sao dùng gỗ khi mà kim loại nặng hơn rất nhiều) và đặt nó giữa ngực Simon. Jimmy nâng búa, dự định đóng cọc xuyên

tim hẳn. Nhưng tim Jimmy lại ngừng đập và hơi thở của anh không còn phát ra tiếng khi cặp mắt vàng rực kia mở toang.

Tên ma cà rồng dễ dàng tháo dây trói ở cổ tay. Cái búa của Jimmy rơi xuống nền nhà một cách vô hại, đáp nhẹ nhàng trên thảm phòng. Giờ một tay bao quanh cổ họng Jimmy, Simon liếc nhìn chiếc cốc, và thong dong dùng tay còn lại ném nó qua bên kia phòng. Rồi miệng hẳn cong lên thành một nụ cười quỷ quyết, Jimmy gần như mất kiểm soát bàng quan vì kinh sợ.

“Rất nhiều kẻ mạnh hơn, thông minh hơn, nhiều mưu chước hơn người đã cố kết liễu đời ta. Người đến khá trễ nếu định tiêu diệt ma cà rồng đầy cậu trai. Có phải do người đã vất vả vì chứng bệnh trợ lý của ta đã tiêm nhiễm cho người không?”

Maggie không cử động. Nào, Jimmy cầu xin, thức dậy và giúp anh đi.

Simon cười. “Người đến đây là để giải cứu thiếu nữ trong cảnh khốn cùng, và giờ người cầu xin sự giúp sức của cô ấy. Ta sẽ thấy rất khoan khoái khi nuốt lấy sự thống khổ của người lúc người chứng kiến tình yêu của Meghann với ta.”

“Cô ấy không muốn mà!” Jimmy cố thét qua bàn tay đang bóp chặt khí quản của anh.

Simon khoá mắt anh, và Jimmy cảm thấy cơn thịnh nộ bốc hơi để thế vào đó nỗi sợ đờ đẫn. Gã ma cà rồng không cần động tay vào anh, đôi mắt quỷ quái của hẳn đã xâm nhập tâm trí anh và Jimmy bị kích động. Trước khi anh ngất xỉu, anh nghe tiếng quái vật nhẹ nhàng nói, “Meghann muốn ta hơn bất kỳ thứ gì khác. Nhưng ta sẽ không chứng minh cho người thấy chuyện đó – cô ấy sẽ làm.”

“Charles.”

Anh ngẩng mặt lên khỏi xấp chứng từ anh tìm thấy trên bàn phòng khách. “Meghann, cảm ơn Chúa!” Anh ôm chặt cô, không thể thuyết phục bản thân cô đang ở đây. Cô mặc một chiếc váy màu ngà, nhưng sự chú ý của anh để trên cái váy – anh bị sốc bởi vết cắn màu đỏ tương phản màu da trắng bệch trên cổ cô.

Charles vén tóc cô lên, rón rén lia bàn tay trên những vết thương. “Simon đã cắn em à?” Hẳn còn làm gì nữa, Charles tự nghĩ. Trông cô giống một hồn ma với dáng vẻ tiêu tụy, mái tóc rối bời, và đôi mắt

xanh đầy căm phẫn. Charles cũng nghĩ anh nhìn thấy được sự bẽ bàng và hổ thẹn sâu sắc.

“Chuyện đó không quan trọng,” cô nói lạnh lạnh, và bắt đầu nói một cách cuống cuống. “Chúng ta phải trở lại đó, hẳn đã bắt Jimmy. Khi em tỉnh dậy, em biết Jimmy đã ở đó, em cảm nhận được anh ấy. Simon đã bắt anh ấy đi nơi khác, có thể hẳn sẽ buộc em làm điều tương tự như với Johnny vì hẳn nghĩ sau tối qua – ” Meghann im bật, và đổ mặt đến tận chân tóc. Rồi cô bắt đầu huyền thuyên trở lại cùng tông điệu cao vút, kích động. “Nhưng lần này em đã lừa hẳn. Hẳn nghĩ em quá yếu, nhưng hẳn không biết nghi thức đó cũng mang lại cho em sức mạnh. Hẳn nghĩ tất cả là cho hẳn, nhưng em có thể bay về đây gặp anh.

Em cần anh giúp; Chúa biết hẳn sẽ làm gì Jimmy, nhưng em đã biết chỉ mình em thì không thể ngăn hẳn lại cũng như không thể ngăn hẳn giết thầy Alcuin... Ôi, Charles, thầy đã qua đời. Anh biết chuyện đó chứ? Nhưng có lẽ chúng ta có thể giúp Jimmy... mẹ kiếp! Tại sao anh lại bảo Jimmy đến sào huyết của Simon chứ? Anh ấy không ở trong trạng thái có thể giết ma cà rồng. Đó là một cái bẫy. Tại sao anh không biết như thế? Làm sao anh tìm ra nơi hẳn ngủ vậy?”

Charles nắm chắc hai vai cô. “Meghann” Anh phải can thiệp vào chứng cuồng loạn của cô; cô không nói lý lẽ gì cả. Anh đặt cô lên ghế dài và đưa cô một ít máu anh sắp uống khi cô xuất hiện. “Dùng đi, Meghann. Em đang đói lả vì thiếu máu và kích động.” Anh bỏ qua sự phản đối của cô. “Em không thể giúp Jimmy với bộ dạng này – giờ dùng chỗ máu đó đi.”

Meghann xé bịch nhựa bằng răng nanh và uống ừng ực. Charles quan sát vẻ xanh xao trên gương mặt cô phai bớt khi cô nốc cạn túi máu. Sự run rẩy lạnh dịu, và cô ngược lên nhìn anh cùng vẻ bình tĩnh hơn ban nãy nhiều.

“Em không cố ý,” cô tự nói với bản thân. Mắt cô ánh lên nét nhẹ nhõm không thể nhầm lẫn.

Charles cầm tay cô. “Em không cố ý làm gì?”

Meghann cúi người và hôn lên má anh. “Cảm ơn vì đã cho em ăn. Anh nói đúng – em đã không suy nghĩ thấu đáo. Hẳn đã không cho em ăn.”

“Hẳn nhiên hẳn đã làm thế. Giờ thì em đã không cố ý làm gì vậy?”

“Tôi qua hẳn đã đưa em một thứ thuốc. Máu trộn với những món khác. Hẳn so sánh nó với huyết thanh sự thật – nói rằng em sẽ không thể nói dối về những cảm xúc em dành cho hẳn.” Meghann cười chua xót. “Và em ngu đến nỗi tin lời hẳn, cho rằng Simon Baldevar sẽ kể em nghe toàn bộ sự thật. Nó không phải huyết thanh sự thật – nó giống thuốc kích thích hơn. Dù sao đi nữa sau khi em uống, bọn em đã trải qua một... nghi lễ.”

Charles không muốn hỏi cặn kẽ về nghi lễ đó – màu đỏ ảm đạm trên mặt cô đã đủ cho anh đoán chuyện gì liên quan đến nó rồi. Anh nắm tay cô và bảo, “Meghann, hai đêm vừa qua là địa ngục khủng khiếp với anh – không biết em còn sống hay không. Anh không bận tâm em đã làm gì hay nói gì để giữ mạng mình.”

Meghann khẽ cười với anh. “Anh nói đúng, Charles – quan trọng là em đã ở đây – có thể chiến đấu với tên khốn kia để cứu Jimmy. Em không thể hiểu được việc đó cho đến khi anh cho em ăn.” Cô cảm thấy rất nhẹ nhõm – Charles nghĩ anh đã sống trong địa ngục ư? Còn những trò đọa đày cô phải hứng chịu từ lúc cô nói với tên khốn đáng khinh bỉ kia là cô yêu hẳn thì sao? Toàn bộ câu chuyện giờ có vẻ không thật – cô hầu như có thể giả vờ cô đã tưởng tượng ra nó. Và việc cô nói cô yêu hẳn thì có sao đâu chứ? Cô chỉ nói thế vì thứ thuốc đáng nguyên rủa kia.

“Meghann.”

Cô ngược mắt khỏi vẻ mộng mị.

“Em đã nói Simon đang giữ Jimmy phải không?”

Cô quắc mắt. “Tất nhiên rồi. Anh đã kêu anh ấy tới đó trong ngày phải không? Sao anh làm thế? Làm sao Jimmy có thể tấn công Simon trong tình trạng yếu dần của anh ấy? Anh đã nghĩ gì vậy?”

“Meghann, không! Anh không kêu Jimmy đi...Nhìn đây này.” Anh đưa cô xấp chứng từ.

Cô đọc nhanh, cau mày. “Thứ này ở đâu ra vậy?”

“Hẳn là hôm qua...trong ngày, khi anh ngủ. Nó đến từ công ty em đã thuê.”

“Không, quá trùng hợp...việc Jimmy tìm ra nơi Simon ngủ. Cái này đến từ Simon...bằng cách nào đó.”

“Có ai đó liên quan đến vụ này. Jimmy không thể giấu anh thông tin đó...cậu ấy đã được giúp đỡ.”

“Ôi, Chúa ơi.” Meghann thở dài ngao ngán. “Hắn là Simon đã dùng năng lực của hắn để ngăn anh tiếp cận suy nghĩ của Jimmy rồi. Tại sao Jimmy không biết đây là một cái bẫy?”

“Cậu ấy lo lắng cho em...đang ốm, không thể nghĩ thấu đáo.”

Meghann sắp gật đầu tán thành và rồi cô cất tiếng rú ớn lạnh làm xương Charles hoảng hốt săn lại. “Hắn đang tra tấn anh ấy!” cô thét. “Ôi, Lạy Chúa tôi, không, đừng - ”

Charles lắc cô thật mạnh để mang cô quay lại với lý trí của mình.

Meghann đứng lên và giục Charles làm theo. “Nào, chúng ta phải đi liền bây giờ!”

“Meghann, làm sao anh có thể bay đến đó được? Anh chưa bao giờ ở đó mà.”

“Không, anh đã đến đó rồi.” Meghann chĩnh lại. “Tối qua Simon dẫn em đi dạo...đó là Cảng Vàng! Anh có nhớ tòa nhà đồ sộ chúng ta đã nhìn thấy ở Hempstead không? Chỗ của Simon chỉ cách đó vài dặm...nếu chúng ta bay rồi đi bộ thì có thể đến đó trong vòng 10’! Đi nào!”

Charles ôn tồn nói, biết cô buồn thế nào. “Meghann, em vừa mới hỏi anh sao mà Jimmy lại không thấy được cậu ta đã đưa đầu vào bẫy. Phải, cậu ta là con người, nhưng em là ma cà rồng và ngay cả em cũng không thể nghĩ thấu đáo bởi sự sợ hãi em có với hắn. Simon muốn chúng ta bất chấp tất cả xông vào hang ổ của hắn đó.”

Meghann biết bạn cô nói đúng. Nhưng họ có thể làm gì giúp Jimmy đây?

“Kể anh nghe mọi chuyện xảy ra kể từ khi em chạm trán Simon trên bãi biển,” Charles bảo cô.

Meghann nhanh chóng kể cho anh về cái chết của Alcuin, giấc mơ cô đã có tối hôm trước, kế hoạch hạ gục Simon bằng thứ tình yêu hắn đã xác nhận với cô.

Mắt Charles sáng rực. “Em đúng đó!” Anh cười với cô.

Sự hồ hởi bất chợt của anh làm cô ngạc nhiên. “Ý anh là sao?”

Charles lại chụp tay cô. “Meghann, tình yêu Simon dành cho em làm hấn lơ là...đó là lợi thế hiện tại của chúng ta.” Anh kéo cô đứng lên. “Chúng ta phải khiến em dễ nhìn hơn cho người tình của em mới được.”

“Cái gì?” Cô hỏi khi anh lôi cô lên cầu thang. “Anh muốn làm gì? Em nói rồi, tối qua em đã cố dùng những cảm xúc của hấn dành cho em nhưng nó không hiệu quả-”

“Đó là bởi vì em chỉ có một mình, Meghann à. Tất nhiên em không thể tự mình giải quyết hấn, nhưng giờ chúng ta sẽ hợp lực đánh bại hấn. Alcuin đã đúng – tình yêu là vũ khí của em.” Charles diễn giải sơ bộ kế hoạch của anh trong lúc họ hồi hả lên lầu.

Meghann nghĩ mưu kế của anh có cơ hội thành công rất mong manh, nhưng mắt cô sáng lên khi cô nghĩ ra một cách vun đắp cho nó.

“Phải rồi!” cô phấn khích kêu lên khi Charles hấp tấp nhét đầy những vật dụng họ sẽ cần để giải cứu Jimmy và tiêu diệt Simon vào một cái túi. “Kế hoạch có thể tiến hành, nhưng em có ý hay hơn. Thứ gì đó Ngài Baldevar sẽ không bao giờ nghi ngờ. Em sẽ giải thích trong lúc chúng ta đến chỗ hấn.”

Jimmy Delacroix hồi phục tri giác khi anh cảm thấy một bàn tay lạnh buốt trên cổ họng mình và nghe một giọng đanh thép ra lệnh, “Tỉnh dậy.”

Anh cố né tránh cái chạm lạnh lẽo kia, nhưng anh không thể cử động. Tay và chân anh bị trói bẹp dí. Không – không phải trói bẹp dí – những sợi dây thừng cắt xẻ da anh, kéo căng tứ chi đến cực điểm.

“Tay chân người đau à? Người đang nằm trên một cái trần [20] – ta sở hữu nó từ thế kỉ 16 rồi,” lời thăm thì sắt đá nói với anh.

Simon Baldevar! Hai mắt Jimmy vut mở. Mọi chuyện ồ ạt quay về: Jones, trông thấy Maggie nằm dài bên trên gã ma cà rồng và cuộc tấn công thất bại của anh. Anh đang ở đâu? Jimmy cảm nhận tấm gỗ kê lạnh lẽo bên dưới đầu anh nâng anh lên. Anh ngẩng đầu càng cao càng tốt để quan sát môi trường xung quanh rõ hơn. Cái anh

thấy làm anh nghĩ anh đã quay lại thời kì có tòa án dị giáo Tây Ban Nha. Căn phòng tối mù mù này là một phòng tra tấn, chỉ có vài ngọn đèn trên đế sắt treo trên tường đá chiếu sáng nó. Ở giữa phòng, Jimmy nhìn thấy một cấu trúc giống bánh xe to dùng với đinh sắt ở phần cổ, và một cái bàn đá bề bộn đủ loại công cụ tra khảo. Có kẹp ngón tay, kim khâu, kìm, dao găm, và vài đồ vật thời trung cổ mà Jimmy không thể xác định danh tính.

Simon theo dõi cái liếc mắt của anh, và cầm lên một vật gây tò mò trông giống một cây kéo khó coi. “Người không biết vài món đồ chơi nho nhỏ của ta là gì phải không? Đừng băn khoăn. Trước khi mặt trời lên, người sẽ biết tên từng món một và công dụng của chúng – một cách tường tận.”

“Mày định làm gì tao?” Jimmy rên rỉ.

“Tình nhân của ta thấy gì ở người nhỉ? Cô ấy chắc chắn không chọn người vì sự thông minh hay bản năng mạnh mẽ.” Gã ma cà rồng tăng chút áp lực lên cổ họng Jimmy và con người kia nghẹn giọng. “Và ta đã không làm khó người, chàng trai trẻ. Mở toang hết những bức tường vào lãnh địa của ta để xem người có thể gây hại cho ta được không. Tháo bỏ mọi rào cản để người tìm ra nơi nghỉ ngơi của ta. Tất nhiên, người đã thất bại thảm hại.”

Jimmy nguyên rủa – đáng ra anh phải biết chuyện này là một cái bẫy. Nhưng anh khao khát được giúp Maggie tránh xa tên quái vật này. Vậy mà cô ấy đã ở đâu kia chứ? Cô ấy thức giấc chưa? Đồ quái vật này đã làm gì cô ấy?

“Ta không làm gì Meghann cả. Cô ấy đã chọn rời khỏi lãnh địa của ta.”

Meghann đi rồi ư? Tại sao? Cô ấy không bỏ ảnh ở đây và lo cứu cái mạng của mình chứ?

Simon điều khiển chiếc kẹp ngón tay bay khỏi bàn đá và rơi tồm vào bàn tay đang xò ra của hắn. Trong lúc hắn nép dụng cụ vào bàn tay phải của Jimmy, hắn nói chuyện với anh bằng một giọng nhẹ nhàng, gần như thông dong. “Mặc dù việc nhìn người tiêu hóa ý tưởng Meghann hèn nhát bỏ người mà đi trong lúc người cần cô ấy mang lại cho ta niềm vui vô tận, ta thích được chỉ ra rằng người biết quá ít về người phụ nữ mà người đã tuyên bố tình yêu bất tử.” Kẹp tay đang siết chặt, Jimmy đón nhận một trận buồn nôn và cơn đau

không chịu nổi ở bàn tay phải. Anh thét lớn và ma cà rồng tiếp tục dùng giọng điệu thanh thoi tán gẫu như thể họ đang uống trà với nhau. “Cô bé ngọt ngào đó không thể quay lưng lại với người. Cô gái đáng thương... Cô ấy đang phải khổ sở biết bao vì đã bướng bỉnh không lắng nghe chủ nhân của mình.” Cạch – cái kẹp xiên qua xương Jimmy và bàn tay phải của anh nát bét.

Sự khiếp đảm còn tệ hơn bất kì điều gì Jimmy từng biết – giống như cơn đau bắn những làn sóng hành hạ khắp cơ thể anh. Jimmy ghét bản thân mình khi la lên, “Ngừng lại! Làm ơn!”

Rắc, rắc, rắc... Jimmy nghe thấy cái gì đó sau lưng anh kêu răng rắc. Làm sao nó di chuyển? Simon đang đứng trước mặt anh. Cơn đau trút vào Jimmy khi tay chân anh bị kéo căng ra xa hơn.

Anh túa mồ hôi, rên rỉ đứt quãng. Chúa ơi, anh tuyệt vọng cầu khẩn, cho con ngất đi. Nhưng anh không mất ý thức mà sự thống khổ tăng lên với mỗi tiếng rắc quỷ quái của cái máy chết tiệt sau lưng.

“Người sẽ không tìm ra lối thoát trong sự quên lãng đâu, chàng trai trẻ. Thậm chí nếu người ngất xỉu, ta sẽ làm cho người tỉnh. Ta sẽ không cắt đi nỗi đau của người...ta sẽ gia cố sự nhận thức của người đối với nó. Người sẽ tạo ra một cảnh tượng rất tuyệt cho Meghann của ta.”

“Ngừng tay!” Jimmy hét trong đau đớn. “Mày đừng gọi tên cô ấy...đừng gọi cô ấy là của mày!”

Simon nhướn lông mày bên trái, và sợi dây thừng quanh mắt cá phải của Jimmy siết chặt lần nữa. Nó tiếp tục siết lại cho đến khi xương bánh chè của anh nổ bốp. Jimmy nôn ọe trong sự quẫn quại cùng cực. Anh hy vọng anh có thể nôn mửa, nhưng anh không thể với cái đầu bị dựng đứng của mình.

“Nhưng cô ấy là của ta,” Quỷ sứ lặng lẽ nói. “Cô ấy cam kết bản thân cho ta vĩnh viễn trước khi người được sinh ra đây, đồ vô dụng.” Simon quỳ bên cạnh Jimmy và mả mai thì thầm vào tai anh. “Có lẽ ta không cần cái trăn nữa. Thứ nào làm người đau đớn hơn? Ta sẽ giới thiệu với người chiếc kim kẹp hay kẻ người nghe mọi chuyện ta đã làm với tình nhân của ta tối qua nhỉ?”

“Đừng...gọi...cô ấy...như thế,” Jimmy rít. “Cô ấy...yêu...tao.”

“Cùng một kiểu với thứ tình yêu cô ấy dành cho một con thú bị thương trên phố. Meghann có xu hướng không may là thương hại và đồng cảm với con người...một lúc nào đó cô ấy sẽ trưởng thành, dưới sự dìu dắt của ta. Nhưng ta đã thấy qua đôi mắt lồi ra và lồng ngực phập phồng của người việc tiết lộ sẽ gây cho người nhiều đau đớn hơn. Vậy nên ta sẽ kể chuyện tối qua ta đã có cô ấy đúng như ta khao khát...với đôi chân xinh đẹp choãi rộng – ”

“Không!”

“Để đón nhận vị chủ nhân của mình,” Simon lẩm nhẩm mượng mà, phớt lờ sự can thiệp. “thề thốt yêu ta, nói với ta cô ấy thuộc về ta...nhưng người không cần để tâm lời ta. Người có thể thấy tận mắt khi Meghann đến. Đó sẽ là hình ảnh cuối cùng của cô ấy mà người có, Ông Delacroix ạ, bao bọc trong vòng tay ta, tôn thờ ta là chủ nhân. Và sau đó, nếu ta từ bỏ, ta sẽ kết liễu cuộc sống vô giá trị của người.”

Jimmy hít một hơi sâu nhưng run rẩy, và ép bản thân nhìn thẳng vào cặp mắt hiểm ác vàng rực. “Mày sai rồi, mẹ kiếp,” anh nói rành rọt. “Điều cuối cùng mày thấy trước khi tụi tao giết mày là Maggie tuyên bố cô ấy yêu tao và bảo mày đi chết đi.”

“Ta phát chán tiếng ồn của người rồi, tên nhóc!” Simon thả bước đến cái bàn và với tay lấy một vật kì dị. Khi Simon đến gần anh, Jimmy trông thấy vật đó giống như một cái vòng cổ chó với cái chìa hai răng cửa lồi ra chính giữa. Simon đeo nó vào cổ Jimmy, và người bị cầm tù cảm thấy khó thở.

“Cái này gọi là ‘vòng cổ dị giáo.’ Có thấy một đầu giữ cầm người thẳng tắp đúng vị trí và cái còn lại tấn công xương ức của người không. Việc phát ngôn gần như không thể thực hiện, nhưng ta chắc người sẽ la hét trong ít phút.”

Simon giơ tay, và một cái kẹp chậm chậm rời khỏi bệ than đỏ rực và xì xèo trong không khí vài phút. Rồi nó từ tốn bay đến tay trái Simon. Hắn đón đầu nguội trong tay và dí đầu nóng vào móng tay cái trên bàn tay đã bị hủy của Jimmy.

“Ừm, ừm,” anh cố gào thét khi cái kẹp nóng cháy da nhỏ từng móng tay của anh khỏi lớp biểu bì. Jimmy theo nghĩa đen đang thổn thức đau đớn vì anh không thể la và cũng không thể cố gắng ngừng la.

Khi anh nghĩ không còn đòn tra tấn nào khủng khiếp hơn nữa, thì gã ma cà rồng cúi xuống và bắt đầu uống máu ở cổ anh...mở lại vết thương do Renee gây ra. Nó muốn sự đau đớn của anh, nó mạnh hơn trong nỗi thống khổ.

“Theo sự tính toán của ta, người tình của ta sẽ đến đây trong vòng mười phút” tên khốn đáng ghét thều thào vào tai anh khi hắn đeo kẹp lên tay trái anh. “Ta hứa với người, Ông Delacroix, người sẽ có sự thống khổ vĩnh viễn. Nhưng nó sẽ chỉ là một cái bóng nhợt nhạt so với điều người cảm thấy khi Meghann chấp nhận ta là chủ nhân...và người yêu của cô ấy.”

Khi họ gần đến lãnh địa của Simon, trạng thái tê liệt của Meghann nhường bước cho sự căng thẳng và ngờ vực đang tăng lên. “Anh nghĩ nó có hiệu quả không?” Meghann băn khoăn hỏi. “Simon không ngốc đâu.”

“Meghann, chúng ta còn được lựa chọn à? Chúng ta có nên ném tổng lực của cả hai vào hắn trong một trận đấu tay đôi vì mạng sống của người yêu em không? Hắn chỉ mất năm giây là nghiền nát chúng ta ra rồi. Nếu hắn có thể đánh bại thầy Alcuin thì chúng ta có đáng là gì? Và em nói đúng...Simon không phải đồ ngốc. Nhưng hắn đang yêu. Hắn sẽ tin em, Meghann, vì hắn sẽ muốn tin tưởng em.” Charles trông thấy nét mặt đăm chiêu của cô và thở dài. “Anh ước gì anh có thể cam đoan với em...và cả với anh nữa. Không còn sự đảm bảo nữa rồi, Meghann à. Rất có thể chúng ta đang đi vào chỗ chết.”

“Anh thôi.” Cô lặng lẽ nói. “Simon sẽ không giết em. Hắn sẽ bắt em ngồi đó và quan sát trong lúc hắn tàn sát anh và Jimmy, nhưng hắn sẽ không ra tay với em. Hắn có những cách thức hay hơn buộc em chịu đựng.”

Charles chìa tay ra cho cô, nhưng cô gần như vô lấy nó. Họ như hai đứa trẻ bị hoảng sợ, nắm tay bảo vệ nhau khỏi những điều xấu xa của bóng tối. “Chúng ta đang đến gần lãnh địa của hắn...Đừng nên bàn thêm gì nữa.”

Chiếc Cadillac của Meghann vẫn còn đỗ trước cổng sắt hoa mỹ. Một khi Meghann đã hoàn toàn đánh lạc hướng Simon, Charles sẽ dễ dàng trèo qua bức tường kẽm gai và dùng những giác quan của mình để tìm ra vị trí của cô.

Charles đưa cô nhiều món đồ trong túi, và cô giắt chúng lên

người. Anh ôm chặt cô, và cô bay vào trong tòa nhà. Meghann đứng trước những cánh cửa kiểu Pháp mà Simon đã mở vào đêm hôm trước.

Cô không cảm nhận được sự hiện diện của Simon – nhưng điều đó không có nghĩa lý gì cả. Bất kể hấn đã làm gì trong qua qua, việc đó cũng đã cho hấn một khả năng nguy trang không thể dò nổi. Meghann tập trung sức lực tìm Jimmy. Anh không còn tỉnh táo nữa – tất cả những gì cô biết là sự đau đớn, một người bị thương nặng không nhận thức môi trường xung quanh tốt hơn một con thú bị thương.

Meghann đi vào bếp, nhưng dừng bước ở phòng nghỉ. Có máu khô trên sàn gỗ sồi sáng bóng, cũng như trên một thảm Ba-tư xinh xắn dưới cầu thang. Cô quỳ xuống và chạm vào vết máu. Tội nghiệp Jimmy! Mẹ kiếp, tại sao cô không nhìn thấu tên Jones sâu bọ loắt choắt đó nhỉ? Có lẽ Simon chưa thỏa thuận với gã trước lần cuối cùng hai người trò chuyện. Nếu cô tìm thấy Jimmy lành lặn và đưa anh ra khỏi chốn địa ngục này, cô sẽ an ủi anh rằng anh không còn sự lựa chọn nào khác ngoại trừ giết Jones – và anh sẽ không bao giờ giết ai nữa nếu anh còn muốn làm ma cà rồng.

Meghann lấy tay ôm quanh người và đi vào bếp – lối vào hầm chứa ở đó. Cô đã nhận ra sự kinh hoàng tỏa ra từ nơi ấy...Hấn đã làm gì Jimmy? Cô có cùng cảm giác nặng nề, sợ sệt như cái đêm cô chạy đôn đáo trong sương mù tìm Roy đáng thương. Và một lần nữa cô lại đi vào bất chấp mọi bản năng hét gào cô quay ra. Giống như cô đang bị hút vào theo cách không thể cưỡng lại một thứ gì đó cô biết sẽ gây hại cô, nhưng cô không thể làm khác. Hừm, đó là cách miêu tả mối quan hệ giữa cô với Simon Baldevar phải không?

Cô đi suốt hầm chứa dài và tối, thở dồn kinh tởm bởi những thân ma xếp hàng trên những bức tường. Không giống Simon; thật ra mà nói; cô nhận thấy rất ít biểu hiện của hấn. Nơi này là cứ điểm của mù phù thủy, ả treo những thân xác để có thể tiếp tục thỏa thuê lạc thú trong những cái chết của họ. Xa khí mà Meghann cảm nhận từ những thân thể phàm tục làm cô nheo mắt...cô nhìn một phụ nữ bị chẻ làm đôi, một người đàn ông bị đánh đập đến chết, những người đàn ông, đàn bà đói lả trong nhiều ngày ở một cái hầm với sâu bọ trườn trên người, và một cô gái bị đổ chì xuống cổ họng. Tất nhiên, hình ảnh thống trị là một con chó cái mục ruỗng đang uống máu các

nạn nhân – thường thức sự quẫn quai của họ trong lúc họ bị rút cạn mạng sống. Bao nhiêu người đã biết ơn vì được cắn, cảm ơn cơn đau đã qua? Lẽ ra mình phải bắt cô ta chịu đựng nhiều hơn trước khi mình giết cô ta.

Giờ Meghann đứng trước một cánh cửa thép khổng lồ, cô có thể cảm nhận được sự hiện diện của chủ nhân cô... Gần đây hẳn đã ở nơi này. Cô vẫy tay, cửa thép bật mở. Meghann bước vào ngục tối – vì không còn cách nào khác mô tả căn phòng chết tiệt này.

Meghann trông thấy những sợi dây thừng đan chằng chịt trên cái trần, những cái kìm nằm bên cạnh nó, nhưng cô không thấy Jimmy. Anh không ở trên bánh xe, không bị xích vào tường, rồi mắt cô rớt xuống chỗ thiếu nữ sắt.

Cô vung mảnh sắt nặng nề lên, và thở dốc. “Không!” cô khóc to đủ làm những công cụ tra khảo trên bàn rung bần bật.

Meghann đỡ Jimmy khỏi cái máy giết người. “Jimmy,” cô thốt thức, khóc khi cô nhìn thấy những chuyện anh đã trải qua. Khi cô chạm anh, mọi sự hành hạ anh chịu đều rõ ràng với cô. Cô thấy quá trình hoạt động của đường ray, cách anh la hét khi con quái vật rút móng tay và móng chân anh, rồi anh bất tỉnh và bị hồi tỉnh một cách thô lỗ. Cô thấy Simon lôi anh đến thiếu nữ sắt và ném anh vào đó. Meghann gần như có cùng cảm giác với Jimmy, sự ước đoán đầy sợ hãi và kinh hoàng khi anh nhìn những chiếc đinh sắt chết người trên cửa tiến về phía anh khi Simon chậm chạp đóng cửa. Rồi những cái đinh thụt xuống, nhẹ nhàng cắm vào da thịt anh, rồi lún sâu hơn, đâm anh một tá lần cùng một lúc, đồng thời tấn công vào tim, phổi, gan, lá lách...cắt xẻ và đay nghiến, nhưng không đoạt mạng. Anh chỉ ước sao mình sẽ chết khi những chiếc đinh hiểm ác kia đâm xuyên anh, cắm sâu vào lục phủ ngũ tạng, xé toạc anh ra...

Meghann thở gấp. Jimmy đang chết dần – giờ này cô không dám biến đổi anh. Trong tình trạng bị sốc của anh, anh sẽ không sống nổi hết quá trình đó. Cô cầu nguyện thật nhanh, hy vọng Charles đã đúng về ý nghĩa câu nói của Alcuin. Cô nhớ câu Charles từng nói: “chỉ cầu nguyện, bạn à – như em đã làm vào cái đêm đầu tiên chúng ta trò chuyện.”

Meghann nghĩ lại chuyện tối đó, và bắt đầu nói với Mẹ Maria, người mà cô thường dâng lời cầu nguyện nhất từ thời thơ ấu. Dần

dần giọng cô trở nên bình tĩnh và dịu ngọt. Và cô nghĩ, không phải về căn phòng đầy nỗi kinh sợ nơi cô đã thấy người yêu trong tình trạng nguy kịch, mà là mọi khoảng thời gian họ đã hạnh phúc bên nhau. Đây là điều Alcuin đã cố bảo ban cô. Vũ khí của cô là tình yêu – không phải thứ hắc ám, dằn vặt đã trói buộc cô với Simon mà là tình yêu cô chia sẻ với Jimmy, và tình bạn của cô với Charles. Và cô có thể dùng nó chữa cho Jimmy.

Một luồng sáng ấm áp xuất hiện phía trên Jimmy trong lúc cô cầu nguyện. Luồng sáng tràn ngập căn phòng và sự xuất huyết ngừng lại. “Cái gì?” anh mơ hồ lầu bầu. “Maggie, chuyện gì đang xảy ra?”

“Jimmy!” cô ré lên, và ôm anh chặt đến nỗi anh kêu ăng ẳng. “Ôi, Jimmy, anh còn sống! Alcuin...Charles, cảm ơn...Cảm ơn vì đã chỉ cho em món quà tuyệt diệu này!” Luồng sáng mất đi khi cô ngừng tập trung. Jimmy không khỏe chút nào...Anh yếu đến mức không đi được, đau đớn từ đầu đến chân, và những ngón tay của anh biến dạng tệ hại. Anh vẫn còn chịu đựng sự chất độc Renee đã gieo trong huyết quản, nhưng anh không còn mấp mé bờ vực cái chết nữa.

Cô chỉ vừa đủ thời gian tặng anh một nụ hôn phớt qua trước khi chủ nhân của cô xuất hiện. Meghann quay lại – chuẩn bị thử thực hiện kế hoạch điên rồ này.

Cô trông thấy cặp mắt Simon cháy rục thèm thường trước sự xuất hiện của cô. Sau khi Charles giải thích kế hoạch của anh, cô đã chọn chiếc váy dài màu tím may kiểu thời Trung cổ - một chiếc váy với cổ áo khoét sâu và một dây bạc đẹp để quấn quanh thắt lưng thon thả của cô. Với mái tóc trải xuống thành những đợn sóng lụa là đến eo, hai má cô hồng lên nhờ máu, cô biết trông cô xinh đẹp. Vậy có đủ không?

“Đủ cái gì, bé con?” Simon liếc ra sau vai cô và thấy tình trạng đã được cải thiện của Jimmy, rồi ném cho cô nụ cười méo mó.

Meghann không trả lời – cô chỉ nở nụ cười mê đắm lòng người và bước đến chỗ hắn. Đôi giày cao gót của cô làm cô cao ngang tầm mắt hắn khi cô đưa tay vuốt ve mặt hắn. Simon chụp tay cô và nắm chặt trong lúc cái liếc vàng rục thiêu rụi cô.

“Anh không muốn em chạm vào anh sao?” cô thì thầm.

Hắn giữ nét mặt gượng gạo trong khi mặt Jimmy phơi bày sự bối rối và ngờ vực. Maggie đã đến để cứu mạng anh, nhưng giờ cô ấy cư xử cứ như một cô nhân tình nào đó của tên quái vật kia. Cô định làm gì vậy?

“Người tình của em ước ao được biết ý định của em kìa,” Simon lẩm nhẩm với cô, không tăng thêm áp lực lên tay cô. “Và tôi phải thú nhận, tôi cũng khá hiểu kì. Em đang cố quyến rũ tôi đấy à, em yêu?”

Cô tròn mắt – cử chỉ tán tỉnh cố hữu nhưng tôn kính đúng mực cô luôn dùng để cố kè cận hắn trong quá khứ. “Có thành công không?”

Simon cười cô. “Em là một người đàn bà đom đóm đáng, Meghann. Nói tôi nghe tại sao em trị thương cho tên khốn đó.”

Meghann áp cơ thể tựa vào Simon và nói với hắn bằng một giọng trầm, rành mạch vang vọng khắp phòng, “Em chữa cho anh ấy vì em quan tâm anh ấy – chấp nhận đi.” Cô nhăn nhó cười và lùa tay vào mái tóc màu hạt dẻ dày của hắn. “Jimmy đã cố hết sức giúp em khi anh ấy nghĩ em cần đến...em muốn báo đáp anh ấy.”

Simon không ngăn cô luồn tay vào tóc hắn, bàn tay còn lại hắn đặt trên eo cô và kéo cô sát lại. Rồi hắn quẳng cho Jimmy nụ cười chế giễu trên đỉnh đầu Meghann và mặc kệ những câu chửi thề đang phun ra từ miệng Jimmy. Khi hắn đưa mắt nhìn Meghann lần nữa, mắt hắn tối lại thấy rõ. Giọng hắn đục hơn thường lệ khi hắn hỏi, “Em định báo đáp nhân tình của em như thế nào vậy Meghann?”

“Bằng cách thuyết phục anh để anh ấy đi,” cô nhẹ nhàng nói.

Simon nhướng một bên chân mày, và chỉ vào những vết thương của Jimmy.

“Ồ, em biết anh đã tiêu khiển,” Meghann rì rầm với hắn. “Và em sẽ không dối anh và giả vờ những việc anh làm không khiến em phát bệnh. Nhưng em nghĩ rằng thế này là đủ đẹp yên bất cứ tranh chấp nào mà anh có với Jimmy Delacroix. Anh đã huỷ diệt anh ấy, Simon. Anh có thật lòng tin rằng anh ấy sẽ khinh thường cơn thịnh nộ của anh lần nữa không?”

“Em yêu, em làm tôi bối rối đó. Nếu những hành động của tôi với tình nhân của em làm em cáu, thì tại sao em lại đang làm mọi cách quyến rũ tôi? Nếu em lo lắng cho hắn đủ để chữa cho hắn, tại sao tôi

còn cho phép hẳn sống chứ?”

Meghann đánh rơi cái nhìn mê hoặc và thành thật nói, “Bởi vì anh có em. Không phải anh đã nói đó là tất cả những gì anh muốn hay sao? Jimmy ở đây vì anh ấy không biết những chuyện xảy ra tối qua – anh ta không biết là em yêu anh. Em ước em đã không như thế, nhưng chuyện đó là sự thật. Nếu Jimmy biết, anh ấy sẽ không muốn em. Làm ơn hãy để anh ấy đi – em không muốn một cái chết khác vì em đâu.”

Trước khi Simon có thể đáp lại, Jimmy la lối, “Em bị cái quỷ gì vậy, Maggie? Em không thể yêu hẳn, em không thể!”

“Nói điều đó lần nữa đi, Meghann,” Simon khàn khàn nói. Meghann nghĩ cô đã nghe thấy sự van lơn nhỏ nhất trong giọng hẳn.

“Em yêu anh, Simon Baldevar. Em có thể không thích những hành vi của anh, em chắc chắn không hiểu tại sao em quan tâm đến anh, nhưng thật lòng là vậy. Và em không thể ở cùng một người khác trong khi đã biết cảm xúc của em dành cho anh.” Mắt Meghann tìm mắt hẳn. Hẳn có tin cô không? “Vậy hãy để Jimmy đi – em không còn muốn sống với anh ta nữa. Em sẽ ở cạnh anh mãi mãi nếu anh chịu làm việc cồng cớn này cho em.”

Simon buông tay cô và chụp tay lên tóc cô – kéo mạnh. Cô không nao núng hay cố ngoảnh đi. “Nói hay lắm, oắt con. Nhưng nếu em đến để chấp nhận tình yêu em dành cho tôi, tại sao lại chạy trốn khỏi nhà tôi để tranh thủ sự trợ giúp của anh bạn đồng tính thế?”

Meghann cật lực lắc đầu trước cái bầu vú của hẳn trên da đầu cô. “Không phải yêu cầu giúp đỡ...em đã muốn chào tạm biệt và bảo anh ta em sẽ tự nguyện sống tiếp với anh. Làm ơn, anh sẽ để Jimmy rời khỏi chỗ này chứ?”

“Thôi cái trò làm phước đi, con đĩ!” Jimmy ghen tức la lên. “Tôi không cần lòng thương hại đáng nguyên rủa của cô!”

“Ông Delacroix, đó sẽ là tất cả những gì người được nhận từ tình nhân của ta. Có phải ta đã hứa với người đêm nay sẽ kết thúc với cảnh người nhìn thấy Meghann trong vòng tay ta...theo ý muốn của cô ấy không?” Simon thả tóc cô ra và vòng tay quanh người cô.

Simon đã bị cô làm cho đăm đối – quá đăm đối đến mức hẳn dường như không nghe thấy Charles lén ra sau lưng hẳn với cây cộc

trong tay. Jimmy nhìn thấy toàn bộ câu chuyện, và nó cho phép anh cầu nguyện rằng mọi điều Maggie vừa nói chỉ là một cái bẫy...

Và cảm giác tia hy vọng nhỏ nhoi đó tan tành khi cô thét, “Không!” và đưa tay đỡ cốc trước khi nó có thể đâm xuyên qua lưng Simon.

Charles lùi lại, vẻ ngỡ ngàng và kinh ngạc rành rành trên mặt anh. “Meghann,” anh uất nghẹn.

Simon buông cô ra và nhanh như cắt quay lại tóm gọn Charles và cây cốc của anh trong lúc Meghann sụp xuống nền nhà, thốn thức và la hét.

“Em thật lòng xin lỗi,” cô khóc lóc cầu xin được tha thứ. “Em đã bảo anh là em không thể làm việc này, không thể giết hẳn ta bất chấp hẳn đáng chết như thế nào.” Jimmy nghĩ anh không còn có thể bất ngờ hơn nữa, nhưng rồi một trong những cái kim trên nền nhà khua lách cách và bay vào tay Maggie. Cô chuẩn bị thúc nó vào ngực cô...

Simon đá mạnh cổ tay cô, và cô đánh rơi cái kẹp. Hẳn dùng khoảng thời gian thiếu tập trung của Charles để ghim cây cốc vào lồng ngực không che chắn của anh.

“Charles!” cô thét lên, và với tay giật nó ra khỏi tim anh.

Simon dễ dàng túm tóc cô và lôi cô khỏi người bạn của mình. Không thả cô ra, hẳn duỗi một tay ra, làm đầu Jimmy va vào tường đá phía sau hẳn – đánh gục anh.

“Tôi sẽ xử lý hẳn sau, nhưng giờ tôi muốn nói chuyện riêng với em.” Hẳn cúi xuống và cắn cô – lấy đi toàn bộ sức mạnh cô góp nhặt được sau bữa ăn tối đó.

Simon đóng cô vào một sợi xích trên tường. Chúng có đinh bên trong cổ và cổ tay. Hẳn xích cô lên và cô rên rỉ khi những cái đinh đâm thủng cổ cô. “Giờ em sẽ không thể gian dối thêm nữa. Ngưng vắn vẹo mấy sợi xích đó đi – chúng ẩn chứa ma thuật, vì vậy em sẽ không thể phá vỡ xiềng xích trong tình trạng suy yếu của em đâu. Em không còn sự lựa chọn nào khác ngoại trừ ngồi nhìn tôi tra tấn những đồng minh đáng thương của em.” Hẳn nhìn xuống cô, ánh mắt sáng lên sự dâm dăng. “Nhìn em trong sự đau khổ và bất lực thật đẹp biết bao.” Simon vuốt má cô và hôn cô.

Khi hấn hôn cô, cô cắn hấn, và hấn tát cô đau điếng. “Ngừng chống đối đi, cô bé. Em còn phải tự an ủi mình bằng cái ý tưởng rằng em sẽ hắt hủi tôi nếu em có cơ hội thứ hai bao nhiêu lần nữa đây?” Simon cười và chỉ vào Jimmy và Charles. “Giờ em đã biết sự thật – em là của tôi, và em sẽ luôn chọn tôi. Em hay gã ngốc kia thật lòng nghĩ một mưu kế rành rành như thế có thể làm nên chuyện sao? Em không thể đánh lừa tôi, Meghann à. Tôi biết em đang diễn trò – hay đúng hơn là em đang tâm bốc bản thân với ý nghĩ em đang diễn trò. Tôi cũng biết em không cho phép ai làm hại tôi, sự trung thành của em vẫn nghiêng về tôi. Giờ người yêu của em gần chết rồi, và thứ đồng tính chết dẫm đã đỡ dành em tránh xa tôi sẽ không được thấy một đêm nào nữa trên trái đất này.”

“Không, tôi không muốn họ chết...” cô thốn thức.

“Ước muốn của em không làm tôi bận tâm.”

“Tôi đã cứu mạng anh,” cô rít. “Vậy chưa đủ sao? Anh không thể thả họ đi sao?”

“Đừng ngu ngốc như thế. Bất kì lúc nào tôi cũng có thể đoạt cây cọc từ tay thằng hèn đó. Tôi chỉ đơn giản là thích em làm việc đó hơn. Thả chúng đi sao? Cưng à, tôi trông đợi thời khắc này lắm...khi em nhận ra tôi là mọi thứ em có trên đời. Meghann, thậm chí nếu tôi không có lý do đủ mạnh để nhấm nháp nỗi đau của chúng thì tôi cũng không thể cho chúng sống.”

“Làm ơn,” cô nài van, “đừng bắt tôi chứng kiến mọi người tôi yêu chết đi!”

Simon lại uống máu cô từ mao mạch ở ngực qua lớp vải váy dài mỏng tang. Cô rú lên đau đớn...và cảm giác khao khát thoáng qua. Hấn nhìn thấy điều đó và cười ác ý. “Tình yêu của em dành cho chúng chính là sự suy sụp của chúng. Tôi biết em, Meghann. Em tiếp tục chối bỏ tình yêu với tôi vì chúng mang đến em dũng khí vờ vịt. Nếu chúng chết, em sẽ không còn gì để mà bầu vùi, tôi sẽ có em ngoan ngoãn trong tay.”

Meghann phun ra. “Nếu họ chết, tôi sẽ kết liễu đời mình chứ không ở cạnh anh!”

“Em yêu, tôi đang rất cố gắng kiềm chế tính khí mình. Nhưng tôi sẽ không tử tế nếu em cứ tiếp tục thách thức tôi. Giờ nói lại đi.”

“Xuống địa ngục đi, đồ quái vật hung ác!”

“Em đã nhận được vài dấu vết tiên thị khi em lang thang trong các hành lang, phải không Meghann?”

Cô lừ mắt – không chắc chuyện này sẽ đi tới đâu.

“Tình yêu của tôi, tôi có một cái vạc lớn đang cháy trên bếp lò ở phòng kế bên. Dùng giác quan của em đi – em sẽ nhận ra mùi hương và biết tôi không nói dối.”

Meghann vất vả khịt mũi, và sặc sụa bởi mùi hôi hám.

“Nó đang nấu chảy đồng – một cụm từ em đã dùng để mô tả mắt tôi trong những lúc đắm thắm, nên thơ của em. Tôi sẽ rót nó xuống cổ họng người tình của em nhé? Em có thể có vài kĩ năng chạy chữa cho hắn, nhưng tôi tin hắn sẽ chết trước khi em có thể giúp hắn đấy.”

Mắt cô trợn tròn, và hắn cười toe toét trước sự kinh hãi của cô. “Em sẽ thể hiện lòng kính trọng thích hợp với chủ nhân của em chứ?”

Tất cả những gì cô có thể làm là gật đầu.

“Rất ngoan – trước tiên chúng ta cần một khán giả.” Phớt lờ con ma cà rồng đang bất tỉnh dưới nền nhà, Simon quắp Jimmy lên và móc anh vào sợi xích đối diện Meghann – anh có thể nhìn thấy cô rất rõ. Simon đặt tay lên con người, anh tỉnh lại ngay.

Jimmy không còn thấy mình là người nữa – anh là một con thú thảm hại trong tay ma cà rồng. Chúng có thể đánh thức anh, đập anh xỉu, chữa trị cho anh, làm anh đau – cho đến giờ phút này, anh đã không biết Maggie thật sự khác anh như thế nào.

“Người sẽ biết rất nhiều trước thời khắc ta nghiền nát tay chân người trên bánh xe và cẩn thận trộn xương người vào nan hoa, để người chết từ từ và đau đớn vào ngày mai trong lúc người tình của ta và ta nghỉ ngơi. Meghann và ta đã đi đến một sự hiểu biết lẫn nhau trong lúc người...khó ở.” Simon quay lại với Meghann, lướt một tay suốt chiều dài cơ thể cô. “Cô ấy rất đẹp phải không?”

“Làm ơn,” cô thút thít.

“Em đang thách thức tôi đấy à, bé con?”

“Không, thưa ông chủ,” cô thần thờ trả lời.

“Tất nhiên là không.” Simon lấy một dao cạo thẳng mép khỏi túi và dùng nó để lạng trên váy cô, cùng lúc cắt da cô. Hấn ngưỡng mộ nhát cắt đâm máu thẳng tắp ở phần thân trên của cô, và kê miệng lên vết thương.

Jimmy kinh tởm ngoảnh mặt đi.

“Hành động của chúng ta không nhận được sự tán thành của người tình của em rồi, bé con. Có lẽ hẳn thích thấy một trò chơi khác...tự thú ư, có lẽ thế?”

“Em sẽ tự thú điều gì, thưa ông chủ?” Meghann hỏi với cùng giọng điệu ngờ nghệch.

“Điều tối qua em đã nói.”

“Em yêu anh.”

“Không, không – em đã nói điều đó rồi. Kể tôi nghe tại sao gã đồng tính này lại bảo em cư xử như thế?”

“Anh ấy nói anh sẽ tin em vì anh muốn tin em.”

“Tôi rất muốn tin em sẽ chấp nhận tôi, chiều theo ý tôi. Nhưng tôi hiểu em đã trải qua nhiều năm thu nạp tín ngưỡng mộ đạo của lão linh mục nên không thể làm thế một cách dễ dàng. Chắc chắn có lý do khác để tôi chấp nhận được những câu nói dịu ngọt của em chứ?”

Meghann nhún vai. “Vì ở một mức độ nào đó chúng là sự thật.”

“Ở mọi mức độ,” Tên quỷ sửa lời cô. “Em yêu tôi. Ngày nào đó khi những cơn sâu thẳm thương này không còn nữa, việc thừa nhận sẽ không còn bắt em phải trả giá quá nhiều. Nhưng trong lúc này, tôi có thể thưởng thức sự đau khổ của em gần như bằng lúc em thật sự dâng mình cho tôi. Giờ kể lại cho tên khốn này những gì em đã nói đi.”

“Em không biết anh muốn em nói gì.” Simon mơn trớn bầu ngực bị thương của cô – nụ cười toe toét của hắn rộng mở khi Jimmy Delacroix bắt đầu tru tréo vì nổi cơn tam bành bất lực.

“Cho phép tôi gợi lại trí nhớ của em, tình yêu của tôi. Em ở trên bệ thờ của tôi, quần quai bên dưới tôi trong lúc tôi uống máu em...”

Môi cô cong lên, và Jimmy nghĩ anh đã thấy những giọt nước mắt long lanh trong mắt cô. Hay đó là do ánh nến. Nhưng cô lặng lẽ nói, “Em nói em thuộc về anh.”

“Nói lớn lên.”

“Em nói em thuộc về anh!” Cô ré lên. “Giờ thì làm ơn thả họ ra! Hành hạ em nếu anh muốn, nhưng để họ đi!”

“Tôi chẳng muốn hành hạ em, bé con. Nhưng mấy người bạn của em thì khác. Từ bây giờ...em thuộc về tôi, và tôi dự định chứng minh chuyện đó với cậu bé đồ chơi của em trước khi hấn chết.” Simon cúi xuống và chuẩn bị hôn cô. “Em sẽ rên rỉ lên vì tôi, Meghann,” hấn lẩm bẩm. “Em sẽ quên những người bạn chí cốt và khao khát tôi như em đã luôn như vậy.”

Jimmy nghĩ anh thà quay lại cái trần – còn hơn quan sát con quỷ kia sờ soạng Maggie. Và tại sao cô ta không ngoảnh đi? Cô ta không biết tự trọng à? Chuyện gì đã xảy ra với người phụ nữ mà anh yêu thế kia? Simon đã xoay xử hạ gục cô ta toàn diện rồi sao? Jimmy mệt mỏi nhìn cặp đôi lần cuối – Simon đang hôn ngực cô. Nhưng rồi Maggie gặp mắt anh...và anh không thể tin khi miệng cô trải ra thành nụ cười rạng rỡ và cô nháy mắt với anh. Jimmy ngoác miệng và rời mắt anh dời đến chỗ Charles đang ngồi trên nền nhà và giứt cây cọc khỏi tim mình. Hầu như không có máu chảy ra từ vết thương, và anh không tỏ vẻ cố chịu...

Simon cũng đã nhận ra sự thay đổi của cô. Hấn ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt lấp lánh và nụ cười xảo quyệt. Meghann thấy được sự kinh ngạc trên mặt hấn – hấn đã không mong đợi điều này.

Cùng lúc hấn quay lại đối phó Charles, thì anh đã gộp nhặt toàn bộ sức lực trong lúc nằm chờ thời dưới nền nhà và hất nó về phía Meghann.

Cô đón nhận năng lượng thâm nhập linh hồn, và dùng nó để thét xin sự trợ giúp mà họ cần để tiêu diệt Simon. “Isabelle!” Meghann gào lên bằng mọi sức mạnh cô có – gần như làm thủng màng nhĩ của Jimmy.

Anh lờ đi tiếng ù ù bên tai – anh quá kinh ngạc với chuyện xảy ra tiếp theo. “Mẹ kiếp,”

Jimmy đang lẩm bẩm khi Simon bay ngang qua phòng đáp ngay

trên cái trần. Thứ sức mạnh không nhìn thấy được nào đó đẩy hẳn lại khi hẳn cố ngồi lên, và sợi dây thừng lỏng lẻo khoá cổ tay và mắt cá chân hẳn. Jimmy cảm thấy cơn cuồng nộ và lòng căm thù sục sôi trong phòng, nhưng anh đánh hơi được nó không nhắm thẳng vào anh – nó hoàn toàn tập trung vào Simon Baldevar và những sợi dây đang dẫn người hẳn ra xa hơn.

Charles lôi bạn mình khỏi những sợi dây trời và chạy ào đến chỗ túi đồ. Meghann kéo ra một chiếc áo sơ-mi đen và quần jeans – không đời nào cô đứng đây trông như nô lệ tình dục của Simon. Charles moi ra một cái rìu nhỏ trông rất chết chóc.

“Chuyện quái quỷ gì vậy?” Jimmy hỏi từ chỗ anh bị xích. Charles chìa tay ra, và những gông cùm mở tung. Meghann ở cạnh anh ngay tức thì – đỡ anh khỏi ngã.

Anh cố vòng tay quanh cô, nhưng anh quá yếu. Họ cùng nhau ra khỏi cái trần nơi cỗ máy sẽ nhanh chóng hoàn tất việc đẽ gẩy từng mẫu xương trong cơ thể Simon.

Charles nâng cao rìu trên đầu Simon, nhưng Meghann kiềm anh lại. “Không nhanh thế đâu – em đã đợi điều này quá lâu rồi.”

Cô gặp người, đứng nơi Simon đã thì thầm với Jimmy khi anh nằm trên cái trần, và bắt đầu độc thoại. “Người không phải người duy nhất biết kết hợp dụng cụ với những đặc tính ma thuật, ông chủ à,” Cô giễu cợt trong lúc cái trần kéo tứ chi hẳn ra. “Người quá háo hức đâm Charles đến mức không hề biết bọn ta đã bôi thuốc trị thương trên cọc. Người dám nói với ta về tính tự mãn ngông nghênh ư. Cái tôi và tính tự phụ của người đã khiến người tin rằng ta sẽ phản bội người bạn thân thiết nhất và người ta yêu vì tình yêu với người. Ta biết chắc như quỷ là người sẽ không đả động gì đến Charles vì không đời nào người chịu bỏ qua cơ hội làm ta bẽ mặt trước Jimmy, để bọn ta không còn lại gì.” Cô mỉm cười khi thấy ánh sáng lộng lẫy của những giọt mồ hôi bao vây cơ thể Simon, cạnh quai hàm nghiến chặt của hẳn. “Cố không la à? Bao nhiêu lần Isabelle đã mím môi không cho người sự thỏa mãn được thấy nỗi thống khổ của cô ấy? Ta vinh hạnh được thay cô ấy tiêu diệt người. Ta chắc cô ấy sẽ muốn xem người chết từ từ và đau đớn, một cái kết phù hợp cho sự tồn tại bất hạnh của người.” Cô hôn lên má hẳn với sự dịu dàng bẽn lẽn, rồi nhổ vào mặt hẳn. “Cái đó là cho thầy Alcuin. Ta gần như

thấy tiếc cho người đẩy, chủ nhân. Sau nhiều thế kỉ, người đã yêu.” Lời thầm thì của cô ngân nga, ác ý. “Thật sự có những cảm xúc dịu dàng dành cho ai đó. Nhưng chỉ là người không đủ tốt cho ta. Ta có một người yêu – người không biến ta thành thứ cặn bã thấp kém, tàn ác như người.” Cô vạch mắt hấn ra, và hôn lên miệng Jimmy Delacroix.

Giờ đến lượt Jimmy cúi xuống và tát vào mặt gã ma cà rồng bất lực. Rồi anh ném cho Simon cái cười nửa miệng. “Tao đã bảo mày đêm nay sẽ kết thúc bằng việc Maggie nói với mày là cô ấy yêu tao mà.”

Trong phần trả thù kế tiếp, Meghann muốn hút cạn máu hấn trong lúc hấn đau đớn, rồi để Charles cắt đầu hấn. Nhưng khi miệng cô chạm cổ hấn, cổ họng cô nghèn nghẹt nước mắt. Cô phải đấu tranh với bản thân để đừng tháo bỏ gông cùm cho hấn, ôm hấn và kết thúc nỗi đau của hấn. Cô bị gì thế này? Meghann biết – cô yêu hấn, một phần nào đó trong cô có những cảm xúc yêu thương với sinh vật ác quỷ này. Bàn tay run rẩy của cô trên mạch máu ở cổ hấn, rồi mắt cô trợn tròn. Simon không đau đớn chút nào – quai hàm hấn nghiến lại vì hấn đang tập trung. Meghann, tôi không thể giúp cô lâu hơn nữa, một giọng nữ tính thì thào.

Cô rời khỏi cái trần, run rẩy và trắng nhợt như hồn ma. “Bây giờ!” cô ra lệnh Charles.

Anh không hiểu chuyện gì làm cô không thoải mái, nhưng anh bổ lưỡi thép xuống cổ Simon...và thét lên khi thứ đó tan ra. Cái rìu chỉ đơn giản tuột khỏi tay anh. Cán gỗ còn phân nửa, và lưỡi dao tan thành thành hàng ngàn mảnh vô dụng.

“Xuống địa ngục đi, Isabelle!” Simon rên vang làm cái trần gỗ nặng nề rung động.

Giờ sự tồn tại Isabelle đã bị trục xuất. Meghann và Charles đơn độc với một quỷ sứ ác tâm mà họ không giết được. Và Meghann không chỉ đơn giản cố giết hấn – cô đã dùng bài nói bóng bẩy kia mà xỉ vả hấn trước mặt hai người hấn khinh thường nhất. Chuyện gì sẽ xảy đến với họ đây?

Cửa thép đóng rầm, thổi tắt số nến ít ỏi trong phòng. Jimmy không thể thấy gì, nhưng Meghann và Charles có thể thấy nhiều hơn những gì họ mong mỏi. Khi những sợi dây trói hấn bốc hơi, Simon

ngồi lên và truyền dẫn cho những ma cà rồng non trẻ sự sợ hãi tương tự cái Jimmy đã cảm nhận khi hắn mở to đôi mắt màu nghệ của mình.

Meghann cố lùi xa khỏi cái trần, và bàn tay chủ nhân cô chớp nhoáng túm lấy cô.

“Thả cô ấy ra!” Charles la lên.

Simon vẫy tay còn lại, và Charles bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất, đâm sầm vào Jimmy.

“Chuyện gì vậy?” Con người thì thầm với Charles.

Meghann yếu ớt quan sát trong khi hình bóng ma quái, mờ tối nhẩy ra từ nền đá sau lưng Jimmy và Charles. Simon giữ cô trong tay vừa lúc thứ đó chộp Jimmy. Anh không thể nhìn thấy nó nhưng cảm nhận được sự đau đớn khi một móng vuốt ma quái đập tơi tả má anh xuống bùn đất. Charles có thể đẩy lùi thứ đó khi nó cố công kích anh, nhưng anh không thể giúp Jimmy. Hay không thể bẻ gãy sức mạnh áp đảo đã ngăn anh tiến gần Meghann thêm một bước.

“Maggie!” Jimmy tru tréo. “Giúp anh!”

“Jimmy!” cô thét lên, vắn vẹo thoát khỏi sự cầm tù dữ tợn của Simon.

Simon xoay người cô lại và vả cô một cách tàn nhẫn để cô ngã xuống đất, rồi hắn túm tóc cô lên. Một con dao găm bay khỏi bàn đá đến tay hắn. Khi hắn kê nó lên má cô, Meghann nhận biết năng lượng bên trong lưỡi dao – nếu nó cắt cô, vết thương sẽ tồn tại vĩnh viễn.

“Cố không la à?” Simon nhại giọng khi hắn ấn lưỡi dao vào da cô. Đôi mắt màu hổ phách cháy rực vì giận dữ và tổn thương. “Tôi đã trao cô tình yêu và cô cố dùng nó để lừa tôi. Lý do duy nhất tôi không giết cô ngay tại chỗ là vì cô đã muốn khóc khi cô nghĩ tôi có thể bị đau. Có lẽ hai thằng ngốc này đã tin những lời cay nghiệt, hắn học của cô, nhưng cô đã muốn giúp tôi trong giây phút sau chót đó phải không?”

Khi cô không trả lời, con quái vậy nâng bụng Jimmy ngang tầm bộ móng vuốt hiện hình một nửa của nó.

Đừng ép tôi hỏi lần nữa, Meghann.

Cô ngược lên. Phải, tôi đã muốn giúp anh. Cô bảo hẳn.

Simon mỉm cười méo mó. Kiêu hãnh đến tận cùng, em yêu. Chúa không cho những thằng ngốc kia nghe em thừa nhận cảm xúc em có với tôi à? Giờ nói điều đó lớn lên...và có lẽ kết cục của gã người tình của em sẽ không nghiệt ngã như điều tôi đang nghĩ trong đầu.

“Tôi đã muốn giúp anh!” Cô thét. “Tôi ghét ý nghĩ nhìn anh bị đau.”

Simon chà tay lên bên má bầm dập của cô. Tôi yêu em, Meghann.

Điếng người, cô ngẩng đầu nhìn hẳn.

Simon trông thấy sự sợ hãi của cô và cười tàn nhẫn. Rồi hẳn cọ xát trán cô vào môi hẳn.

Simon ngửa đầu cô ra sau, hôn cô cùng sự âu yếm hẳn đã dùng đêm trước đó. Rồi hẳn đẩy cô ra.

Nhưng tôi phát điên vì cô cố dùng những năng lực nửa mùa để đả thương tôi. Tôi nuông chiều cô thế là đủ rồi. Đây là lúc để cô học biết tại sao cô không bao giờ muốn tôi ghét cô. Đến với những người bạn của cô đi. Để xem cô có thể chống lại tôi đến bao giờ trước khi cô cầu xin tôi đón nhận lại cô. Có lẽ tôi sẽ...hay có thể chỉ cho cô một cái chết thảm thương mà lương tâm ngổ ngẩn của cô đã khiến cô nghĩ là cô muốn.

Simon túm tóc cô, thả cô cho Charles. Họ bám víu nhau lẫn nữa, cả hai cùng không thể nghĩ ra cách cứu mạng họ hay mạng Jimmy.

Meghann ngoái đầu ra sau. Bóng tối biến mất, nhưng Jimmy lại ngất xỉu. Cô quyết định để anh bất tỉnh nhân sự...Không nên đặt anh vào bất kì tình huống nào Simon đang nghĩ trong đầu.

“Meghann,” lần đầu tiên cô nghe Simon Baldevar gọi tên cô như hẳn đã làm với tất cả mọi người – không tình yêu, chỉ sự thờ ơ và thiếu cảm thông đã cho phép hẳn thực hiện bất cứ hành động tàn ác nào mà hẳn muốn. Điều đó làm cô rùng mình dữ dội, vài giọt mồ hôi đọng lại trên trán cô. “Thật ra, tôi đã hy vọng mọi chuyện sẽ không ra thế này. Nhưng cô không cho tôi một sự lựa chọn nào khác.”

Chương

19 Tháng Sáu, 1998

Những hình thù kỳ dị lượn lờ trên không, tiếng cười điên cuồng cao vút không con người nào có thể bắt chước, âm thanh của hàng ngàn linh hồn quằn quại đốn đau...

Meghann sực tỉnh khi một bàn tay nhỏ nhắn chạm vào vai cô.

Cô ngược lên và trông thấy một cậu bé – nó chỉ không quá mười tuổi.

Cậu mỉm cười bẽn lễn với Meghann. “Cháu xin lỗi, thưa cô, cháu không có ý làm cô sợ đâu. Cháu chỉ muốn thực hành cho ngày Bốn tháng Bảy.” Cậu chìa ra tàn dư của pháo hoa M-80.

Cô cười lại với đứa trẻ, với đôi tay run rẩy, đốt một điếu thuốc. Cô thoáng nghĩ đến kiến thức về khói thuốc và rồi quyết định dụi tắt nó đi. “Ồn mà – cháu chỉ làm cô hơi giật mình thôi.”

Đứa trẻ nhẹ nhõm – cái cách gương mặt người phụ nữ này trắng toát và nháy xa cả dậm khi chiếc M-80 của cậu bay đến thật là kì lạ.

Meghann nhìn cậu bé tha thần bỏ đi, và rồi cô chuyển tia nhìn sang dòng nước nơi con chó Max của cô đang bơi thỏa thích trong mặt biển tĩnh lặng, lạnh lẽo.

Cô nhìn xuống hai cánh tay mình, vẫn còn nổi da gà. Khi nào sẽ khá hơn đây? Đêm hôm nọ, khi ánh đèn đường phụt tắt để cô lại trong bóng tối, cô đã gào thét và gào thét suốt gần một phút trước khi khổng chế được bản thân, xoay sở thuyết phục mình đó không phải bóng tối Simon đã phù phép.

Giác quan đánh động cô về sự hiện hữu của người bất tử cạnh cô, và cô rón rén vò đầu. Thậm chí sau một tháng rưỡi, cô vẫn chịu những cơn đau nửa đầu mỗi khi cô cố gắng tập trung.

Cô đảo mắt ra biển để xác định dáng người đang đến gần. Anh ngồi cùng cô, nhìn cô dăm dăm đầy âu lo. “Lại nữa à?”

Meghann gật đầu. “Càng lúc càng tệ hơn. Chúng đến rồi đi... những hồi tưởng đó. Chúng tệ lắm...em cảm thấy như mình đang

quay lại đó. Em mất liên hệ với thực tại và rồi em nghĩ em trở lại đó với những thứ xấu xa – ” Meghann không thể nói tiếp, cô vòng tay ôm nửa thân trên đang run rẩy.

Ma cà rồng còn lại cũng rùng mình, nhớ lại bóng tối đột ngột đã làm anh không thể nhìn thấy, dù anh là ma cà rồng. Rồi cơn lạnh nghiệt ngã và mùi hôi thối ngập ngụa khắp căn phòng nhỏ...Anh không biết Simon đã triệu hồi thứ gì tối đó.

Meghann liếc nhìn anh. “Anh sẽ không kể em nghe chuyện đã xảy ra sao?”

Anh lắc đầu. “Không, Meghann. Hãy để tâm trí và thân thể em lành lặn đã. Em sẽ nhớ lại khi em đã sẵn sàng.”

Meghann nắm tay anh. “Làm ơn kể đi...em không thể sống như thế này. Không bao giờ biết khi nào những luồng suy nghĩ đó sẽ tấn công. Em nghĩ nếu anh kể mọi chuyện thì nó sẽ chấm dứt. Làm ơn đi mà.”

Không phải lời nói mà chính là cái nhìn đau đáu trong mắt cô đã thay đổi chủ ý của anh. Meghann có quyền được biết chuyện gì đã xảy ra, họ đã sống sót như thế nào. Anh không chịu nổi cái nhìn dằn vặt, co rúm trên mặt cô hay phải lo lắng điều gì sẽ phát động một đợt hồi tưởng khác. Nhưng làm sao anh có thể giải thích rằng anh khiếp đảm không chỉ bởi sự hỗn loạn đã được thả ra mà còn bởi sự mất trí rành rành trong đôi mắt Simon Baldevar. Anh cảm thấy tim mình rơi tọt xuống dạ dày khi con quái vật đó nhìn xoáy vào Meghann. Cơn thịnh nộ, sự phản trắc, và điều làm anh ớn lạnh nhất trong tất cả...

Simon thật sự đã rưng rưng nước mắt khi hắn nói những lời sau cuối với Meghann. “Tôi đã đối xử cô bằng sự dịu dàng tôi chưa bao giờ phí hoài cho kẻ khác. Và đây là thứ cô báo đáp tôi sao? Đá đi tình yêu tôi dành cho cô như một cái gì đó hèn hạ và nhơ nhuốc mà cô không thèm động đến? Cô muốn chiến đấu với các thiên thần ư, cô bé? Được thôi.”

Simon cúi đầu và bắt đầu cầu khẩn. Nó là một âm thanh trầm, mang điềm gở của một ngôn ngữ cả Charles và Meghann đều không nhận ra. Nhưng họ không cần phải hiểu câu chữ khi mà ảnh hưởng của nó quá rõ ràng. Một cơn gió mạnh làm mọi thứ - bao gồm cái trần gỗ nặng nề đến một tấn - bay vèo vèo trong phòng, và giạt

Jimmy ra khỏi tay họ.

Meghann hét to, “Hình ảnh tiên thị của tôi! Tiên thị của tôi! Không, Simon, anh không thể để những thứ đó đi trên Trái đất... ngăn chúng lại!”

Và Charles nghĩ hẳn thậm chí không nghe thấy cô. Trong một khoảnh khắc lạnh sống lưng, cặp mắt vàng rực của Simon lóe sáng đủ để nhìn thấy được qua màn đêm tịch mịch; Charles không hề thấy linh hồn hay tri giác nào ở đó. Ngay cả một ma cà rồng bốn trăm tuổi cũng không thể ngăn chặn một quyền lực cổ xưa đầy chết chóc đoạt lấy hẳn...

Charles sửng sốt nhìn đường chân trời và quay lại với Meghann, “Em đã thắng, em biết không.”

Meghann lắc đầu. “Sao anh có thể nói thế? Bá tước Baldevar vẫn còn sống và, và Jimmy thì – ” Cô im bật, nhưng trước đó Charles đã nghe giọng cô ghen lại trong nước mắt. “Em đã thắng cái gì cơ chứ?”

Charles nắm tay cô. “Qua những lời khẩn cầu của hẳn, khi hẳn thả những sinh vật ma quỷ đó ra, em không một lần rời bỏ anh. Anh biết điều hẳn đã nói với em...Hẳn đã nghĩ em sẽ mất tinh thần và van xin hẳn giúp em. Nhưng em đã không khóc lóc với hẳn, không bao giờ đến bên hẳn.”

Meghann làm nhiều hơn việc chỉ đứng cạnh Charles – cô đã cứu mạng anh. Khi con quỷ lớn mạnh, rõ ràng là yêu ma đang ngự trị căn phòng này. Theo cách nào đó Simon đã mang Hắc đạo đến thế giới vật chất của họ và trao cho nó quyền thống trị. Giờ những con quái vật tiến về phía Charles và Meghann, hoan hỉ với ý nghĩ sở hữu linh hồn của hai ma cà rồng, đảm mình trong suy nghĩ việc đó sẽ trao cho chúng quyền năng to lớn như thế nào.

Họ thử mọi loại phép thuật họ biết để đẩy lùi nguồn năng lượng tà ác nhưng không hiệu quả. Sự hiện diện băng giá gần như ở bên trong Charles khi Meghann hét lên, “Thượng lộ!”

Dù anh đang giữ chặt cô, Charles không thể thấy bạn mình. “Cái gì?”

“Nó là cơ hội duy nhất chúng ta có thể đẩy lùi những con quái vật này! Hãy để hồn anh rời khỏi xác và nương náu ở Thượng Lộ!”

Chúng ta sẽ lừa chúng ...Chúng sẽ đoạt thân xác của chúng ta, nhưng linh hồn của chúng ta sẽ được bảo vệ.”

“Nhưng chúng sẽ tiêu diệt thân xác của chúng ta mất!”

“Anh thà để chúng đoạt hồn của anh hả?” Charles biết Meghann đang nói gì...Rất có thể ngay bây giờ họ sẽ chết, nhưng ít nhất họ không bị chiếm dụng. Trước khi anh có thể nói anh đồng ý, cơ thể cô đã hoàn toàn mềm oặt và ngã xuống đất.

“Meghann!” anh hét lên. Trong màn đêm ngọt ngào, anh thậm chí không thể tìm thấy thân xác cô. Charles biết cô chưa bị chiếm đoạt...không, bọn yêu ma sẽ hãnh diện về sức mạnh của thân xác mới, cô sẽ không ngã xuống nền nhà. Không biết liệu cô đã chết hay chưa, Charles từ bỏ thân thể mình và đến nương nhờ Miền tâm linh.

Ngay lập tức anh cảm thấy bình yên. Quỷ dữ không thể đuổi theo anh ở đây. Không thể mô tả điều anh thấy...hoặc giả sử anh có thấy gì đó. Tất cả những gì anh biết là anh đón nhận sự bảo bọc anh không biết kể từ khi còn là một đứa trẻ và mẹ anh hôn anh mỗi tối...

“Đi giúp Meghann đi.”

“Sư phụ?” anh hỏi. Anh không thấy dáng người, hay thật sự nghe giọng nói...chỉ đơn giản là anh cảm nhận một hình ảnh.

“Meghann cần con...và con cũng cần nó. Hứa với ta con sẽ giúp nó vượt qua chuyện này.”

“Vượt qua chuyện gì?” Nhưng sợi dây màu bạc ánh hồng quấn quanh cơ thể anh bị giật ra và anh du hành trở lại căn phòng như địa ngục kia...

Chuyện gì đã xảy ra? Anh hỏi bản thân không biết bao nhiêu lần. Charles quay lại hầm chứa - đồng hồ đeo tay báo anh biết anh đã lang thang ở Miền tâm linh gần một giờ - và thấy nó hết sức hỗn loạn, nhưng lũ ma quỷ đã bị trục xuất. Liệu có phải Simon đã hồi tâm chuyển ý và xua đuổi quái vật, ném chúng trở lại chốn u linh mà hắn đã kêu gọi hay không? Có phải Alcuin đã ra tay lần cuối trước khi ông bảo Charles quay lại giúp Meghann không? Hay một thứ khác, một lực lượng mạnh hơn, có lẽ là Số Mệnh, đã quyết định những con quái vật không có chỗ trong thế giới này và đuổi chúng đi? Họ sẽ không bao giờ biết được.

Anh biết điều đầu tiên mình nhìn thấy là Meghann với vết thương gớm guốc trên đầu. Cái kẹp đã xuyên qua đỉnh hộp sọ của cô, móc ngoặc ra sau theo một góc độ đáng sợ. Anh giật nó khỏi đầu cô, và bàng hoàng nhìn vào cái lỗ đang toác miệng kia. Máu và máu đông trào ra, anh dùng phần còn lại đã nhàu nát của chiếc váy để cầm máu.

Rồi Charles bắt đầu lay cô khẩn thiết. Ma cà rồng có thể chịu nổi tổn thương não hay không? Meghann bất tỉnh – cô không phản ứng cho đến khi anh cắt cổ tay anh và ép máu xuống cổ họng cô, giữ cô ở tư thế ngồi để cô không sặc. Cuối cùng, cô khò khè và bắt đầu đau đớn rên xiết.

“Đau quá.” Cô khóc lè nhè như một con mèo bệnh. Charles gục xuống nhẹ nhõm – chấn thương đã không ảnh hưởng trí óc cô, và bọn yêu ma không xâm nhập cô. Charles đỡ cô lên. “Đi nào, chúng ta phải rời khỏi đây!”

“Jimmy,” Cô thều thào.

“Jimmy đâu?”

Giờ Charles xem một lá thư nham nhở, nhàu nhĩ Meghann đã lấy khỏi túi áo. Anh và cô đều biết nội dung bên trong.

Charles quá lo lắng cho Meghann đến mức anh không thắc mắc Simon và Jimmy đã ở đâu. Giờ anh đưa mắt nhìn khắp căn hầm bị tàn phá. Trong thâm tâm anh biết Simon đã bỏ đi – nhưng Jimmy đâu rồi?

Anh đặt Meghann ở một góc phòng và bắt đầu tìm vài manh mối. Xác của người đàn ông ở đâu? Chắc chắn anh ta không đủ sức thức tỉnh và rời khỏi đây trước họ.

“Charles,” Meghann thì thầm.

Anh trở lại với cô. “Em bị đau à?”

“Không, không phải thế. Cạnh cái bàn...thấy không, trông như là một lá thư.”

Charles liếc qua cái bàn lật nhào, và thấy bạn anh đã đúng. Với một bông hồng dùng làm đồ chặn giấy, có một phong bì trên nền đất, màu giấy da trắng bị vấy bẩn bởi nền nhà bẩn thỉu.

Giờ đây Meghann lại đọc to lá thư đáng nguyên rủa kia. Khi cô đọc, Charles gần như có thể thấy gã khốn tàn nhẫn đã nhấm nháp từng dòng hằn viết trong giấy, biết nó sẽ gây ra điều gì với Meghann, làm cô tổn thương nặng nề đến mức nào...

Meghann,

Em đã gần như khiến tôi tin tưởng vào sự tồn tại của vị chúa báo ứng, tự cho mình là đúng mà ông bác đã ra người thiên cổ của tôi luôn tôn thờ. Như em đã nói, đem lòng yêu và bị hắt hủi là sự trừng trị khá thích đáng cho một cuộc đời dài nhiều trăm năm không bao giờ quan tâm kẻ khác. Như thế không có nghĩa là tôi hối hận vì một hành động nào đó tôi đã làm – bao gồm cả quyết định biến đổi em, cô nhân tình miễn cưỡng của tôi.

Như người bạn tốt Will Shakespeare của tôi đã nói... con đường tình yêu đích thực không bao giờ suôn sẻ. Em không cần sợ tôi, em yêu. Tôi sẽ không bao giờ nhắc tay tổn hại em nữa. Như thế sẽ không mang lại cho tôi điều tôi khao khát nhất – tình yêu của em.

Vì lẽ đó, cho đến ngày em tự nguyện tìm kiếm tôi, con đường của chúng ta sẽ không bao giờ giao nhau. Lần kế tiếp em gặp tôi, Meghann, sẽ là khi em muốn như vậy.

Như thế cũng không có nghĩa tôi sẽ đứng im một bên và cho phép em chia sẻ sự bất tử với những kẻ khác. Người yêu đầu, nếu tôi không thể có em, thì sẽ không ai có em hết. Tôi cảnh cáo em, cô bé, cuộc sống không có tôi sẽ là một cuộc sống rất cô đơn. Nếu em định gạt bỏ phần này của lá thư, thì tôi nhiệt thành nhấn mạnh em nên nhớ tới tấm gương tàn liệt của James Delacroix.

Đừng sợ, hắn vẫn còn sống. Nhưng em sẽ không có được niềm vui gặp hắn đâu. Vì hắn không còn là người tình của em nữa, thay vào đó, tôi sẽ biến đổi hắn thành thuộc hạ của tôi – để thay cho kẻ mà em đã thẳng tay giết bỏ.

Giờ thì tạm biệt, cô bé ngọt ngào.

Với tất cả tình yêu,

Đức ngài Simon Baldevar,

Bá tước xứ Lecarrow.

(Orkid: Mình thấy lá thư dạt dào yêu thương đó chứ, đâu có gì

ghê gớm, “làm tổn thương” ai đâu nhé!)

Meghann đập mạnh lá thư. “Em sẽ gặp tôi vì em muốn gặp tôi! Tên xấu xa bỏ qua việc Jimmy ở cùng hẳn...tất nhiên con đường của bọn em sẽ còn giao nhau rồi!” Cô giận dữ đâm vào chân song thép trên lối đi có lót ván, làm nó cong vòng. “Khốn kiếp!” cô hét.

Nhìn cô điên tiết khiến Charles nhẹ lòng. Hãy để cô giận dữ, để cô bắt đầu cảm nhận lại. Đây là lần đầu anh được thấy một cảm xúc mạnh mẽ ở cô kể từ cái đêm tồi tệ đó. Charles ghét phải nhớ cách Meghann khóc lóc thảm thương, cô động tay xuống nền đá cho đến khi Charles buộc lòng phải ngăn cản cô.

Anh đã sợ cô có thể làm hại bản thân cô, nhưng rồi cô chỉ khóc và khóc. Tưởng như cô khóc nhiều giờ liền cho đến lúc sự đau đớn do chấn thương mang lại buộc cô ngừng, và dù vậy thì những giọt lệ vẫn tí tách rơi trên mặt cô.

Khi họ đi trên vỉa hè, Charles nghiền ngẫm bộ dạng của bạn mình. Tên khốn ác ma đó đã làm khá tốt đêm đó – một tia sáng đã mãi mãi biến mất khỏi đôi mắt Meghann. Cô tiểu yêu tuyệt vời và cô gái vui nhộn anh yêu đã không còn – giờ mắt cô đầy chua chát và lạnh lẽo. Nhưng Charles tự nhủ còn quá sớm để cam đoan tình trạng này là thường xuyên – cô chưa xa Jimmy được hai tháng, giờ đau buồn thì cũng bình thường thôi mà.

Meghann liếc qua Charles. “Tại sao anh vẫn còn sống?” Câu hỏi không phải một lời trách móc, không có dấu hiệu thất vọng rằng anh vẫn ổn trong khi người yêu của cô trải qua địa ngục khi làm nô lệ cho Simon. Đó là sự hiếu kì chân thành.

Charles không trả lời gì được. “Điều duy nhất anh có thể nghĩ ra là tên xấu xa đó đơn giản không đủ thời gian đối phó cả anh và Jimmy...và hẳn đã lựa chọn. Cái nào đau đớn hơn...cái chết của anh hay chính tay hẳn biến đổi Jimmy? Hẳn đã quyết định, rồi hẳn vội vàng khiêng Jimmy đi và viết lá thư khủng khiếp đó trước khi chúng ta có thể ngăn cản hẳn.” Còn một khả năng khác – nhưng anh không sẵn sàng chia sẻ nó với Meghann. Bá tước Baldevar đã biết cô bị thương trước khi hẳn rời ngôi nhà đó. Có phải hẳn đã để Charles sống vì muốn chắc chắn có ai đó có thể giúp cô không? Hẳn thật lòng yêu cô ư?

“Simon bảo em hẳn biết em đã cố gắng xoa dịu bản với ý tưởng

em sẽ thay đổi mọi chuyện nếu có được một cơ hội khác,” cô lặng lẽ nói. Cơ giận ngăn ngủi trôi qua, thay chỗ nó là sự tê liệt u ám làm Charles lo âu nhiều hơn. “Hắn đã đúng – em tự nói với bản thân mình sẽ làm mọi chuyện khác như thế nào nếu mình có cơ hội thứ hai. Nhưng hãy nhìn chuyện đã xảy ra – Chúa ban cho em một cơ hội tìm lại tình yêu với Jimmy. Nhưng em đã thất bại với anh ấy giống cách em đã thất bại với Johnny Devlin – em không thể cứu cả hai khỏi tay Simon.”

“Không đúng đâu.” Charles buộc cô nhìn anh – thật ra là buộc bản thân anh; anh không thể chịu nổi cặp mắt ám ảnh, u tối của cô. “Jimmy Delacroix vẫn sống. Có thể cậu ta đã thay đổi, nhưng cậu ta vẫn sống cơ mà. Chúng ta sẽ tìm ra cậu ấy thôi, Meghann. Và bất kể Simon đã làm gì với cậu ta, anh tin chúng ta có thể chữa trị được. Em không nhớ cái đêm tồi tệ đó sao? Dù chỉ trong một thời khắc ngắn ngủi, nhờ tình yêu mà em đã đảo ngược tác động của Simon lên Jimmy. Em cũng đã cứu anh. Ai mà biết chuyện gì đã xảy ra nếu em không bay đi? Và nếu như thế là chưa đủ với em, còn Darlene thì sao?”

Meghann im lặng, nhưng Charles nghĩ anh đã thấy vẻ hài lòng làm sáng khuôn mặt cô đôi chút. Anh nhớ lại anh đã giật mình như thế nào khi Meghann đứng lên từ nền đá.

Đôi mắt xanh của cô hết sức kiên định và bình thản. Trong một lúc kinh khủng, anh thoáng nghĩ đến cái vẻ bình tĩnh mà Simon có... khi bạn không thể biết hắn cảm thấy hay nghĩ ngợi gì sau chiếc mặt nạ lạnh lẽo. Meghann trông như thế khi cô nói khẽ nhưng rõ ràng, “Darlene!”

“Cái gì?” Anh ngó người.

“Darlene!” cô thét. “Em gái sinh đôi của Jimmy...Em hiểu Simon mà! Hắn sẽ giày xéo tâm hồn Jimmy bằng cách bắt anh ấy giết người anh ấy yêu nhất...như hắn đã làm với em! Chúng ta phải lên trên đó thôi, chúng ta phải cứu Darlene.”

“Hắn không thể tấn công em gái Jimmy trong tối nay được đâu,” Charles phản đối. “Hắn phải theo dõi quá trình biến đổi của Jimmy chứ.”

“Đúng vậy,” Meghann bảo anh. “Không cách gì Simon lại tấn công Darlene tối nay, đó là lý do chúng ta phải hành động nhân lúc

hắn đang bận bịu với Jimmy!”

Anh nhớ lần lái xe điên cuồng lên phía bắc của bang theo sự chỉ đường của Meghann. May thay, Charles có ba túi máu trong túi xách. Anh ép Meghann uống gần hết, và vết thương rùng rợn kia từ từ khép miệng. Nhưng vẫn còn một lỗ trên trán cô khi họ đứng trước căn nhà của Darlene Delacroix Parker.

Bây giờ Meghann đang cười. Hơi u ám, phảng phất bức tức – nhưng vẫn là một nụ cười. “Ôi, Chúa ơi, Darlene làm như thể cô ấy đang nhìn một bóng ma. Cô ấy chưa bao giờ tin câu chuyện của Jimmy về chuyện ma cà rồng đã giết Amy và Jay. Bất thành linh cô ấy có rất ít lựa chọn khi em đứng trước mặt với một cái lỗ trên sọ như kẻ đã giết Kennedy.”

Darlene chạy ra khỏi căn nhà nhỏ, ngăn nắp, có khung màu trắng của mình, chồng cô theo sau với một khẩu súng săn.

Người đàn bà trắng bệch như ma khi cô thấy bạn gái của người anh song sinh đứng trước mặt với một cái lỗ đỏ lòm to tướng trên trán. Darlene nghĩ cô có thể thấy não của cô ta. “Maggie?” cô thì thầm.

“Tôi cần nói chuyện với cô,” Meghann bảo.

Bởi sự màu nhiệm nào đó, Darlene vẫn đứng vững và yêu cầu chồng cô quay vào trong nhà. Anh ta không sẵn lòng – cho đến khi Charles đi vào tâm trí anh ta.

Ngay khi anh ta đóng cửa ngoài lại, Darlene ngắc ngứ nói, “Mọi chuyện Jimmy đã nói...là thật sao?”

Meghann gật đầu. “Giờ cô phải tin tôi, Darlene.”

“Anh tôi đang ở chỗ quái nào?”

“Vài chuyện rất tệ đã xảy ra với anh ấy.”

“Sao cô không giúp anh ấy?” Darlene hỏi người yêu anh mình. Cô không biết chính xác người phụ nữ này là cái gì...hay liệu cô ta có phải phụ nữ hay không. Nhưng Jimmy đã yêu cô ấy – anh đã ở cùng cô ta suốt 6 năm nay. “Không phải đó là chuyện cô làm suốt thời gian qua à? Giúp Jimmy với thứ...lộn xộn kia?”

“Tôi đã cố giúp,” Meghann nhẹ nhàng nói.

Darlene tiếp nhận vết thương khủng khiếp và bộ dạng xơ xác của người đàn bà đứng trước mặt cô chỉ với một cái áo thun quá khổ. Và cô nhìn qua người lạ đi chung với cô ta... họ đều trắng như giấy và mắt đảo liên hồi. “Tôi đoán cô đã cố gắng giúp anh ấy. Nhưng anh ấy đâu rồi? Tại sao cô đến đây?”

Meghann thở dài và cố giải thích tình hình một cách đơn giản hết mức có thể. “Jimmy đã bị thương... rất nghiêm trọng và đã thay đổi nhiều. Cô sẽ không nhận ra anh trai của cô nữa. Và ngay lúc này, anh ấy sẽ không quan tâm cô là em gái anh yêu quý hết lòng... Cô không là gì với anh ấy cả.” Cô trông thấy nỗi đau trên mặt Darlene và cố mềm mỏng hơn. “Nhưng tôi không nghĩ anh ấy sẽ như thế mãi. Tôi sẽ cố giúp anh lần nữa. Ngay bây giờ tôi sẽ giúp anh ấy bằng cách giữ cô được an toàn.”

Darlene không muốn biết về tình cảnh này nhiều hơn những gì cô chắc chắn phải biết. Thật là may vì Meghann sẽ không kể hết mọi chuyện... Darlene biết càng ít càng tốt.

Darlene không tranh cãi khi Meghann khẳng định buộc cô và gia đình rời nhà trước bình minh. Không có sự phản đối nào khi Meghann đưa cô địa chỉ của một nhà môi giới vui tính sẽ cung cấp nhân thân mới cho cả gia đình. Phải, cô đồng ý gửi địa chỉ mới cho Meghann vào thùng thư mà Jimmy không biết đến. Cô kiên cường chấp nhận số tiền Meghann hỗ trợ cô gây dựng cuộc sống mới.

Charles cười toe khi nghĩ đến nơi Meghann lấy tiền hỗ trợ gia đình Jimmy. Cô chỉ ra rằng vì giấy tờ nhà của Simon ghi tên cô, không có lý do gì cô không bán nó đi. Cô đã may mắn tìm được người mua gấp, rồi đưa phần lớn số tiền đó cho Darlene. Hy vọng rằng nhân dạng mới của họ - một điều Jimmy không biết - và của cải sẽ giúp họ an toàn.

Hai ma cà rồng đứng bảo vệ gia đình ấy cho đến bình minh, và Darlene không phản đối khi Meghann bảo cô họ sẽ ở trong tầng hầm.

Charles nhớ cuộc đối thoại sau cùng giữa hai người phụ nữ. Xe đã chất đầy hành lý, lũ trẻ và chồng Darlene sẵn sàng rời đi.

Trước khi vào trong xe, Darlene nắm tay Meghann. “Tôi muốn cô hứa vài chuyện.”

“Bất kì chuyện gì.”

“Cô nói điều gì đó tôi tệ đã biến đổi anh trai tôi, rằng anh ấy có thể làm hại chúng tôi, và anh ấy sẽ không thể tự giúp bản thân được.”

“Đúng.”

“Để tôi kể cô nghe vài chuyện. Tôi không biết nhiều về cô, nhưng tôi biết Jimmy chỉ thiếu điều tôn thờ mặt đất cô đang bước đi. Nếu anh ấy gặp phải chuyện xấu, anh sẽ lắng nghe cô nếu cô bảo anh đừng làm. Vậy cô hãy thề với tôi là cô và người đi chung với cô...các người thề sẽ dùng mọi phương cách để giúp Jimmy thoát khỏi mớ bòng bong mà anh ấy đang vướng vào.”

Meghann siết tay Darlene và hôn lên má cô. “Tôi thề với cô tôi sẽ mang Jimmy trở về.”

“Meghann, làm sao em có thể nói với anh rằng em thất bại sau mọi chuyện em đã làm tối hôm đó?” Cô toan nói, nhưng Charles tiếp tục. “Em đã cứu mạng Darlene. Em không nghĩ Jimmy sẽ cảm ơn em vì điều đó nếu cậu ấy có thể hay sao? Không...một ngày nào đó cậu ấy sẽ cảm ơn em. Và nhìn Bá tước Baldevar đi – bất kể em nổi cơn thịnh nộ hay thách thức hắn, hắn vẫn không thể giết em. Điều đó chứng tỏ em có một ít quyền năng với hắn. Có lẽ đúng thời điểm chúng ta sẽ tìm ra cách biến nó thành lợi thế cho chúng ta.”

Meghann nhún vai. “Có thể hắn không giết được em...có thể điều đó là thứ gần nhất với tình yêu mà Simon Baldevar có khả năng bày tỏ. Nhưng có gì hay đâu? Sức mạnh của chúng ta không là gì nếu so với sức mạnh của hắn.”

“Ngay lúc này thì đúng vậy,” Charles lặng lẽ nói. “Anh đã không có ý nói chúng ta có thể cứu Jimmy ngay. Nhưng vào lúc thích hợp, Meghann, chúng ta sẽ về nhà ở Ballnamore. Dù sao cũng phải đi – giải thích cái chết của sư phụ với những người khác. Trong lúc chúng ta ở đó...chúng ta sẽ dốc mọi nguồn lực mà thầy đã để lại phía sau. Chúng ta làm điều tên khốn mực rữa đó đã làm và phát triển năng lực của chúng ta. Chúng ta là ma ca rông, Meghann, và nó cho chúng ta một nguồn lực vô giá để giải quyết ân oán với Simon...thời gian.”

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Meghann lại là chính cô. Đôi mắt xanh lá sáng lên hy vọng và trông chờ. Nhưng rồi nó lại chuyển sang ảm đạm một lần nữa. “Em e rằng Simon đã xoay xử cưỡm

nguồn tài nguyên đó khỏi em rồi, Charles.”

Charles nắm tay cô. “Meghann, em nói gì thế? Anh đã đoán chắc em đang hồi phục trong vài tuần vừa qua – em có vẻ mạnh hơn và anh đã thấy sự suy nhược bắt đầu giảm bớt. Rồi hai đêm vừa qua – anh biết em hầu như khóc suốt. Làm ơn kể anh nghe chuyện gì không ổn đi...hãy để anh giúp em.”

Meghann ngồi xuống nền cát lạnh. Charles ngồi bên cạnh, ước có cách nào đó xua đi cái nhìn căng thẳng, giận dữ, tuyệt vọng, buồn đau khỏi mắt cô.

“Charles,” cô lặng lẽ nói. “Không phải em đang cố kiêu lời hay giữ bí mật với anh. Chỉ là...em không biết phải nói sao. Em không thể mở lời.”

Charles choàng tay qua người cô. “Hãy cho mình thời gian.” Nhưng Meghann chỉ ngược lên với biểu hiện kỳ quặc nhất. Anh thấy được sự bi thương trong mắt cô, đau và sợ, xấu hổ...và sự chấp nhận đáng tò mò về một thứ gì đó. Đợi chút! Giờ anh đã nhớ một ánh mắt có thể so với cái cô đang có...trong những ngày còn là con người, khi anh phải nói với bệnh nhân của mình là họ đang chết dần...Một khi họ chấp nhận tin đó, họ cũng có vẻ cam chịu như Meghann.

Em nghĩ em sắp chết à, Meghann?

Cô thẳng thốt ngẩng lên. Rất hiếm khi cô và Charles trò chuyện qua ý niệm...họ thích trao đổi theo cách con người hơn.

“Em không biết,” cô ôn tồn nói. “Em...em đoán em nên nói từ đầu.” Cô lại gặp tia nhìn của anh, và lần này sự hổ thẹn đã hằn sâu trong mắt cô...và màu đỏ che phủ hai bên má. “Em chưa bao giờ kể anh mọi chuyện xảy ra giữa em và Simon sau khi hấn giết Alcuin.”

“Anh không muốn làm bẽ mặt em bằng thói tọc mạch,” Charles nói.

“Em biết ơn anh vì chuyện đó, và em đã hy vọng không bao giờ phải kể với anh. Em muốn quên chuyện đã xảy ra. Nhưng giờ - ”

Charles choàng tay ôm cô. “Meghann, anh đã bảo em một lần rồi – việc em đã làm gì để sống sót không quan trọng. Anh nghĩ anh biết một vài chuyện trong số những thứ làm em buồn...Đừng quên anh đã nghe mọi lời tên khốn đó nói trong lúc hấn nghĩ anh đã bất tỉnh.

Chuyện gì đang gặm nhấm em? Có phải em sợ rằng mình...có cảm giác với hắn không?”

Meghann cười chua chát. “Giờ em còn có nhiều chuyện đáng lo hơn. Nhưng nói đến chuyện đó... em đã có nhiều thời gian hơn để nghĩ về nó. Sự thật đó thực sự làm em bất an... chuyện em đã nói là em yêu hắn, chuyện em gần như đã muốn cắt dây buộc khi hắn đang nằm trên cái trần.”

“Đó chỉ là do hắn dùng sức mạnh của hắn với tư cách chủ nhân của em để buộc em làm theo ý hắn thôi – không có gì cả. Không phải em đang yêu hắn đâu.”

Meghann nhún vai. “Em ước đó là sự thật. Nhưng em nghĩ một phần trong em...phần xấu xa, có lẽ hắn đã đặt nó vào khi hắn biến đổi em... phần ấy trong em yêu hắn. Nếu không hắn đã không bao giờ có thể ép buộc em hưởng ứng hắn khi bọn em ở riêng với nhau. Và đó là trước khi hắn rót thứ thuốc kia xuống cổ họng em. Có một chuyện hắn đã nói...em thấy một khía cạnh của hắn mà không ai từng thấy. Đó có thể là thật...hắn không dịu dàng với bất cứ ai, chỉ mình em thôi.”

“Thế là đủ cho em sao?” Charles hỏi cô.

“Tất nhiên không!” cô đáp nhanh. “Không, em đã có thứ tốt hơn rất nhiều với Jimmy...đó là lý do gã con hoang cố hết sức lôi Jimmy đi. Điều em cố gắng nói là thầy Alcuin đã đúng...em không thể chống đối Simon khi em ở riêng với hắn. Khi anh ở đó, khi Jimmy ở đó với em...em có thể phớt lờ sự ràng buộc, sự liên kết, hay mối liên hệ, hay bất kì cái quỷ quái gì hắn dùng để trói buộc em.”

“Anh nghĩ việc em phớt lờ Bá tước Baldevar làm hắn phát điên – vì hắn sẽ không bao giờ có được thứ hắn muốn từ em.”

Meghann thở dài. “Anh sai rồi...Simon đã có chính xác điều hắn muốn ở em. Em đã nói với hắn là em yêu hắn...và em đã nghĩ như vậy. Em nghĩ điều đó rất quan trọng, việc đó sẽ không xảy ra nếu em không cảm thấy yêu hắn, thấy rằng em muốn thuộc về hắn trong khoảnh khắc đó.”

“Cái gì không xảy ra? Hắn đã làm gì em vậy Meghann?”

“Sau khi hắn cho em uống thuốc, bọn em đã làm tình.”

“Anh đã đoán thế.”

“Vậy anh có đoán được hẳn đã khiến em triệu tập một nữ thần trong khi bọn em làm tình không?”

Một cái gì đó giá buốt xuất hiện sau gáy Charles – anh rùng mình vì anh bắt đầu hiểu Meghann đang hướng đến chuyện gì.

Cô gật đầu với vẻ hiểu ra của anh. “Em đã mang một nữ thần vào trong cơ thể mình... bọn em đã thi triển một dạng nghi lễ ân ái mạnh nhất trong ngày lễ Beltane...đêm của sự sinh sôi.” Meghann lại thở dài, và nhìn ra mặt nước đen ngòm với trò lướt sóng ồn ào. “Em đã nghĩ tất cả những gì Simon muốn đêm đó là tâm hồn em. Em không biết hẳn sử dụng nghi thức đó để có được một thứ hữu hình hơn nhiều.”

Beltane...làm tình ... triệu tập nữ thần... mắt Charles lướt khắp cơ thể bạn mình. Anh cầu nguyện rằng sự nghi ngờ ám muội của anh đã sai. Anh bắt đầu lấp bắp sợ sệt và phủ nhận. “Chúng ta sẽ giải cứu Jimmy, Meghann. Chúng ta sẽ tránh né Simon một cách an toàn ở Ballnamore và chúng ta sẽ làm như anh đã nói với em, tìm ra cách nào đó phát triển sức mạnh cho đến khi chúng ta ngang cơ – ”

Meghann cười buồn và đặt tay lên miệng anh để đẩy lùi những lời hứa cuồng loạn. “Charles à, em không có thời gian phát triển sức mạnh của mình.” Cô cầm bàn tay lạnh toát, run rẩy của anh và đặt lên bụng cô. “Em đang mang thai.”

Hết tập 1

Tháng 11/2010

Orkid & Cobevicam

(Hội những người hâm mộ Simon Baldevar)

Chú thích

[1] Một loại thuốc gây mê

[2] United Service Org. Một tổ chức tư nhân, phi lợi nhuận cung cấp các dịch vụ giải trí trợ giúp quân đội Mỹ, bắt đầu hình thành từ 1941. (nguồn: wikipedia)

[3] Đoán là cái chứng chỉ sức khoẻ yếu kém hoặc không đủ năng lực chiến đấu để giúp anh chàng này trốn nghĩa vụ đi lính.

[4] Loại cốc thuỷ tinh dùng để uống rượu mạnh

[5] Baccarat flute: loại ly dùng để uống sâm-panh

[6] Nô lệ con người của Dracula

[7] Tên một cầu thủ đánh bóng huyền thoại

[8] Original sin: theo Kinh Thánh, đó là tội của tổ tông – Adam và Eva – do đã ăn trái cấm và bị đuổi khỏi vườn địa đàng.

[9] Cuộc nổi loạn của người Ai-len năm 1916 (theo wikipedia)

[10] Hoá ra bác sĩ John Dee và Edward Kelly là nhân vật có thật trong lịch sử :D

[11] Tồn tại khoảng thế kỉ 15

[12] Những ký tự Enochian để làm phép

[13] Phép thuật của người Do Thái.

[14] Ngày lễ của Ai-len, diễn ra vào ngày 31/10-1/11 còn gọi là lễ Kết hạ (summer's end) - wikipedia

[15] Ngày lễ của Ai-len, gọi là lễ Khai xuân - wikipedia

[16] Ngày lễ Khai hạ, diễn ra vào đêm trước 1/5, là ngày lễ mừng sự sinh trưởng/sinh sản của vạn vật.

[17] Một tôn giáo cổ ở Xen-tơ

[18] Nhãn hiệu bông ngô, đậu phộng rang của Mỹ

[19] Trong một câu chuyện của Kinh Thánh, Cain là kẻ đã giết chết anh trai mình, vì ghen tị

[20] Một dụng cụ dùng để tra tấn người từ thời Trung Cổ. Bốn đầu dây xích buộc chặt tứ chi được nối với những bánh xe, khi bánh xe quay, tứ chi con người bị kéo căng đến cực điểm, hơi giống trò Tứ mã phanh thây của TQ ngày xưa